

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ELLE KENNEDY

The
**DIXON
RULE**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarlarından biri olan Elle Kennedy, Toronto, Ontario'nun banliyölerinde büyüdü ve York Üniversitesi'nden İngilizce lisans derecesine sahip. Küçük yaşlardan itibaren yazar olmak istediğini biliyordu ve ergenlik çağındayken bu hayalinin peşinden aktif olarak koşmaya başladı.

Elle halen çeşitli yayınevleri için yazmaktadır. Dünya çapında sansasyon yaratan Off-Campus serisi de dahil olmak üzere 50'den fazla çağdaş romantizm ve romantik gerilim romanının yazarıdır.

Web sitesi: ellekennedy.com

Facebook: ElleKennedyAuthor

Instagram: @ElleKennedy33

TikTok: @ElleKennedyAuthor

Ayrıca Elle Kennedy

Kampüs Günlükleri

Graham Etkisi Dixon

Kuralı

Kampüs Dışı

Anlaşma

Hata Skor Gol

Miras

Briar U Serisi

Kovalamaca

Risk Oyun

The Dare

Avalon Körfezi Serisi

İyi Kız Kompleksi

Kötü Kız İtibarı Yaz

Kızı

Hazırlık

Uyumsuz

Haydut

Haydutlar

Sahipleni

Idi

Bağımlı

Yönetildi

The
**DIXON
RULE**

ELLE KENNEDY

PIATKUS

İlk olarak 2024 yılında Bloom Books, An imprint of
Sourcebooks tarafından ABD'de yayımlanmıştır.
Büyük Britanya'da 2024 yılında Piatkus

tarafından yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2024

Elle Kennedy

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında,
hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim
sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
iletilemez.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir
koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayınlandığı cilt veya kapak dışında
herhangi bir cilt veya kapak biçiminde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-43952-5

Piatkus
Little, Brown Book
Group'un bir baskısı
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm: Diana İkinci

Bölüm: Shane Üçüncü

Bölüm: Diana Dördüncü

Bölüm: Shane Beşinci

Bölüm: Diana Altıncı

Bölüm: Shane Yedinci

Bölüm: Diana Sekizinci

Bölüm: Shane Dokuzuncu

Bölüm: Diana Onuncu

Bölüm: Diana On Birinci

Bölüm: Diana On İkinci

Bölüm: Shane On Üçüncü

Bölüm: Diana On

Dördüncü Bölüm: Diana

On Beşinci Bölüm: Shane

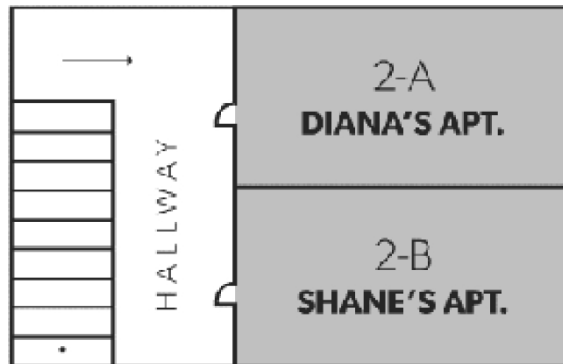
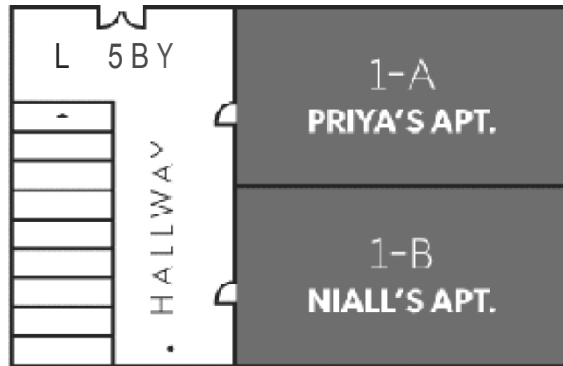
On Altıncı Bölüm: Diana On
Yedinci Bölüm: Shane On
Sekizinci Bölüm: Diana On
Dokuzuncu Bölüm: Shane
Yirminci Bölüm: Diana Yirmi
Birinci Bölüm: Shane Yirmi
İkinci Bölüm: Shane Yirmi
Üçüncü Bölüm: Diana Bölüm
Yirmi Dört: Shane Yirmi
Beşinci Bölüm: Diana Yirmi
Altıncı Bölüm: Diana Yirmi
Yedinci Bölüm: Shane Yirmi
Sekizinci Bölüm: Diana
Bölüm Yirmi Dokuz: Shane
Otuzuncu Bölüm: Diana
Bölüm Otuz Bir: Diana Bölüm
Otuz İki: Diana Bölüm Otuz
Üç: Shane Bölüm Otuz Dört:
Shane Bölüm Otuz Beş: Diana
Otuz Altıncı Bölüm: Diana
Bölüm Otuz Yedi: Diana
Bölüm Otuz Sekiz: Shane
Bölüm Otuz Dokuz: Shane

Kırkınıc1 Bölüm: Shane
Bölüm Kırk Bir: Diana
Bölüm Kırk İki: Shane
Bölüm Kırk Üç: Shane
Bölüm Kırk Dört: Shane
Bölüm Kırk Beş: Diana Kırk
Altınıc1 Bölüm: Shane Bölüm
Kırk Yedi: Shane Bölüm Kırk
Sekiz: Shane Bölüm Kırk
Dokuz: Shane Bölüm Elli:
Shane Bölüm Elli Bir: Shane
Bölüm Elli İki: Diana Bölüm
Elli Üç: Shane Bölüm Elli
Dört: Diana Bölüm Elli Beş:
Shane Bölüm Elli Altı: Diana
Bölüm Elli Yedi: Shane
Sonsöz
Önsöz: Gigi
Teşekkür

REDBIRCH

YAPIDÜZENİ

GROUND FLOOR

MEADOW HILL
GPAFTMENT?

BİRİNCİ BÖLÜM

DIANA

Şeytan yine saldırıyor

TEMMUZ

AYNAMIN TEPESİNDE İKİ SU DAMLASI OLUŞUYOR VE SONRA yavaş yavaş aşağıya doğru birbirleriyle yarışmaya başlıyorlar. Kendimle iki numaralı boncuğun kazanacağına dair bahse giriyorum, çünkü o biraz daha büyük. Büyük oyna ya da eve git, değil mi? Ama hızlanırken sola doğru hızlı bir sapma oluyor. Birinci boncuk yoluna devam ediyor ve banyo makyaj masamın üzerine damlıyor.

İşte bu yüzden kumar oynamayı reddediyorum.

Elime bir bez alıyorum ve yansımamı ortaya çıkarmak için buğunun geri kalanını siliyorum. Göğsümü ve omuzlarımı pembe bir kızarıklık kaplıyor, bu da haşlayıcı su sıcaklığının kanıtı. Duşumda bir sorun var ama tesisatçı getiremeyecek kadar meteliksizim ve babam bu hafta sonuna kadar bana gelemeyeceğini söyledi. Bu da birkaç gün daha lav suyumla uğraşmam gerektiği anlamına geliyor, tabii önce cildim yanmazsa.

Belki babam duşu tamir ettikten sonra, diye düşünüyorum, mutfak dolabının aniden açılmayı reddeden çekmecesini de halledebilir. Sonra da buzdolabındaki buzluğun neden durup dururken çalışmadığını çözer.

Ev sahibi olmak yorucudur. Özellikle de tamamen beceriksizseniz. Duş başlığımla ilgili asıl sorunun damlatmayı durdurumaması olduğunu söylemiş miydim? İnternetteki bir eğitimi izleyerek damlamayı kendim düzeltmeye çalıştım ve duş spreyi bu şekilde bir volkana dönüştü. DIY tesisat benim arkadaşım değil.

Aynadan uzaklaşıp kapı kancasından kabarık, pembe bir havlu çekiyorum ve koridordaki normal havayı solumak için buhar dolu banyodan çıkıyorum.

Oturma odasına girdiğimde Skip'e, "Orada neredeyse ölüyordum," diyorum ve havluyu üzerime örtüyorum. Geniş, çatı katını andıran alanda, oturma alanının uzak duvarına yaslanmış yirmi galonluk akvaryuma doğru bakıyorum.

Şişman Japon balığı o ölümcül, sinir bozucu bakışıyla bana bakıyor.

"Göz kırpamaman hoşuma gitmiyor," diyorum ona. "Bu beni çok korkutuyor."

Tekrar bakıyor, sonra yüzgeçlerini savurup tankın diğer ucuna doğru yüzüyor. Bir saniye sonra, altın boyalı bir hazine sandığının arkasına o kadar da gizli saklı saklanmıyor. Balıkçıdaki adama Skip'in fotoğrafını gösterdiğimde bana hiç bu kadar büyük bir Japon balığı görmediğini söyledi. Görünüşe göre benim balığım obez. Huzurum için fazla sessiz olduğundan bahsetmiyorum bile. Ses çıkarmayan hayvanlara güvenmem.

"Biliyor musun Skip? Bir gün bir şeye üzüleceksin ve seni teselli etmek yerine ben de yüzüp gideceğim. O yüzden onu o aptal korsan göğsüne koy ve boğul."

Balıklardan nefret ederim. Seçme şansım olsaydı, balık sahibi olmazdım. Bu korkunç görev, son vasiyetinde bana değerli, işe yaramaz Japon balıklarını miras bırakan ölmüş teyzem tarafından bana yüklendi. Vasiyeti yerine getiren kişi bu kısmı ailemize yüksek sesle okuduğunda gülmemek için kendini zor tutuyordu. Küçük kardeşim Thomas bu çabayı göstermedi; babam ona bakana kadar kahkahayı bastı.

İşin iyi tarafı, akvaryum Jennifer Teyze'nin dairesiyle birlikte geldi, bu da beni yirmi bir yaşında bir ev sahibi yapıyor. Yani biraz kazanırsın, biraz kaybedersin.

Duş o kadar yakıcıydı ki beni kavurdu. Giyinmeden önce bir şişe su içmek istiyorum. Buzdolabına doğru yalınayak yürüyorum ama granit tezgahın üzerindeki cep telefonu aniden çalınca adımlarım tekliyor ve irkiliyorum. Dönüp ekrana bakıyorum, sonra bir iniltiyi bastırıyorum. Eski sevgilimden bir mesaj.

PERCY:

Hey, bu akşam buluşup sohbet etmek ister misin? 8'den sonra boşum.

Hayır. İlgilenmiyorum. Ama bu kadar açık sözlü olamam. Öfkeli olabilirim ama gereksiz yere kaba değilimdir. Onu hayal kırıklığına uğratmanın güzel bir yolunu bulmalıyım.

"Arayı kapatmak" için ilk kez ulaşmıyor. Sanırım bu benim hatam, çünkü ayrıldıktan sonra arkadaş kalabileceğimizi söyledim. İşte size bir tavsiye: Eğer ciddi değilseniz asla arkadaş kalmayı teklif etmeyin. Bu felakete davetiye çıkarmaktır.

Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp buzdolabından bir şişe su alıyorum. Giyindikten sonra Percy'nin mesajıyla ilgileneceğim.

Boş şişeyi lavabonun altındaki çöp kutusuna atıyordum ki tanıdık bir miyavlama sesi koridora yayıldı. Dairemin kağıt inceliğindeki duvarları kapımın dışındaki gürültüyü engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Her ayak sesini duyuyorum ve Lucy'nin minik patilerinin pıt pıt sesleri de istisna değil. Ayrıca lanet olası şey tasmasına bir zil takmış, her hareketinin reklamını yapıyor.

Zorunluluk duygusu içime işlerken bir laneti bastırıyorum. Alt kat komşum Priya'yı seviyorum ama onun kaçış sanatçısı kedisi beni deli ediyor. Lucy haftada en az bir kez görünmeden dairesinden kaçmayı başarıyor.

Kapıyı açtığımda soğuk bir hava girişime doluyor. Kapımın dışındaki pürüzsüz fayansa basarken kollarımda oluşan tüyleri diken diken etmeye çalışıyorum.

"Lucy?" Şarkı söyler gibi bir sesle bağıriyorum.

Ona seslenirken ses tonumda herhangi bir hayal kırıklığı belirtisine izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum. En ufak bir öfke belirtisinde, o gri tüy yumağı Dünya'ya doğru savrulan bir meteor gibi lobi kapısına doğru fırlayacaktır.

Meadow Hill, bizim apartman kompleksimiz, diğer binalar gibi değil. Yüzlerce apartman dairesiyle dolu elli katlı bir canavarlık değil. Bunun yerine, burayı tasarlayan mimar burayı bir sahil beldesinden esinlenerek şekillendirmiş, bu nedenle arazide her biri dört apartman dairesi barındıran on beş adet iki katlı bina bulunuyor. Dolambaçlı yollar tüm binaları birbirine bağılıyor ve bunların çoğu yemyeşil çimlere, tenis kortlarına ve yüzme havuzuna bakıyor. Lucy son kez gizlice dışarı çıktığında, alt kattaki diğer komşum Niall işten eve dönüyordu. Lucy lobinin kapısının açık olmasından faydalandı ve sonsuz özgürlük arayışında onun yanından uçarak geçti.

"Lucy?" Tekrar sesleniyorum.

Bir zilin şingirtısı beni merdivenlerden çağırıyor. Boğuk bir miyavlamayla gri, çizgili kedi merdivende beliriyor.

En üst basamağa. Oturdu, çok şık ve düzgündü ve meydan okurcasına bana baktı.

Evet, buradayım. Alay ediyor. Bu konuda ne yapacaksın, sürtük?

Göz hizasına yaklaşmak için yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum. "Sen şeytanın kedisisin," diye bilgilendiriyorum onu.

Bir an beni inceliyor, sonra bir pençesini kaldırıyor ve fayansın üzerine koymadan önce ağırbaşlı bir şekilde yalıyor.

"Ciddiyim. Buraya cehennemden getirildin, bizzat Şeytan'ın soğuk elleri tarafından teslim edildin. Dürüst ol, seni buraya bana eziyet etmen için mi gönderdi?"

"Miyav," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. Gözlerini kırpmadan.

Çenem düştü. Kaltak resmen doğruladı!

Havlumun üst kısmını tutarak dizlerimin üzerinde öne doğru ilerliyorum. Daha iki adım gitmiştim ki, ansızın lobide sesler yankılanıyor ve merdivenlerin dibinden ayak sesleri yükseliyor.

Lucy sanki kedi olimpiyatlarındaki minik bir engelli koşucuymuş gibi omzumun üzerinden atlayarak fırlıyor. Kapımdaki açık aralıktan uçup gitti ve beni o kadar şaşırttı ki öne doğru tökezledim. Kendimi yakalamak için içgüdüsel olarak ellerimi önüme doğru açtım ve havlumu kavrayamadım.

Tam üzerime bir gölge düşerken yere çarpıyor.

Şaşkınlıkla çığlık attım. Bir de baktım ki üç hokey oyuncusu bana bakıyor.

Çıplak bana. Çünkü ben çıplığım.

Çıplak olduğumu söylemiş miydin?

"İyi misin, Dixon?" diye soruyor derin, alaycı bir ses.

Ellerim çıplaklığımı gizlemek için acele ediyor, ama sadece iki tane var ve gizlenmesini tercih ettiğim en az üç bölge var. "Aman Tanrım, başka t a r a f a bak," diye emrediyorum.

Yerdeki havluyu.

Şereflerine, çocuklar bakışlarını kaçırdılar. Ayağa fırlıyorum, aceleyle havlu bezi yerine sabitliyorum. Beni bu zor durumda bulabilecek onca insan varken, Shane Lindley ve arkadaşları olmalıydı. Ve onların burada ne işi var-

Anlayış doğar. Olamaz.

Shane'in eğlenen kara gözlerini görünce midemde bir korku oluşuyor. "Hayır. Bugün mü?"

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek geniş bir gülümseme yayıyor. "Oh, bugün."

Şeytan yine
saldırıyor. Shane
içeri giriyor.

Neyse ki benimle değil. Çünkü bu iki kat daha korkunç olurdu. Böyle ukala bir ahmakla aynı daireyi asla paylaşamam. Aynı katı paylaşacak olmamız yeterince kötü. Shane'in ailesi -çünkü zenginler ve anlaşılan çocuklarını aşırı şımartmanın mütevazı yetişkinler yetiştirmeye yardımcı olduğuna inanıyorlar- hiç de mütevazı olmayan oğullarına benimkinin yanındaki daireyi satın aldılar. Son komşum Chandra emekli olup ailesine daha yakın olmak için Maine'e taşındığından beri boş duruyordu.

En iyi arkadaşım Gigi, Shane'in en iyi arkadaşı Ryder ile evli, bu yüzden taşınmanın bu hafta içinde gerçekleşeceği konusunda beni uyardı. Ancak daha kesin bir gün ve saat vermesini isterdim. Ya da en azından bugün bir uyarı mesajı. O zaman hazırlıklı olurum ve belki de havlu giymezdim. Bu akşam yemekte ona bu konuda kesinlikle bağıracağım.

"Merak etmeyin, biz bir şey görmedik." Bu güvence Will Larsen'in çocuksu yüzünden geliyor.

Beckett Dunne yardımsever bir şekilde, "Göğüslerini ve bir kalça yanağını gördüm," diyor.

Gülsem mi inlesem mi bilemedim. Mükemmel yüzü, hafif Avustralya aksanı ve dalgalı sarı saçlarıyla Beckett

kendi iyiliği için fazla seksi. Ağzından çıkan her şey büyüleyici geliyor, oysa başka birinden çıksa bayağı olurdu.

"Onları hafızandan sil," diye uyarıyorum.

"İmkânsız," diye yanıtlıyor bana göz kırparak.

Shane'e dönüp bakıyorum, iyi niyetim azalıyor. "Satmak için çok geç değil," diyorum umutlu bir ses tonuyla.

Ama bunun sadece güzel bir hayal olduğunu biliyorum. Ailesi muhtemelen onun için bir servet harcayarak evi yeniledikten sonra hiçbir yere gitmiyor. Geçtiğimiz ay boyunca dairesinden durmadan inşaat sesleri geliyordu. Alt kattaki zavallı Niall her gün elektrikli matkap kaynaklı sinir krizleri geçiriyordu. Adamın gürültüye karşı şiddetli bir alerjisi var.

Shane'in dairede ne gibi değişiklikler yaptığını merak ediyorum. Bahse girerim, fuckboy zevklerine uyması için klişeleşmiş bir erkek mağarasına dönüştürmüştür.

Ve inanın bana, bu zevklerin farkındayım. Bunlar arasında (şu an itibariyle, ama hala sayıyorum) amigo kız takım arkadaşlarımdan iki buçuk tanesi var - yarısı çünkü sadece üçüncüsüyle öpüştü. Yine de adam onları hasat mevsimindeki bir çiftçi gibi ezip geçiyor. Gigi bana geçen yıl kalbinin kırıldığını ve uzun zamandır ilk kez bekar olduğunu söyledi. Kaybettiği zamanı telafi ettiğini söylüyor. Ama bu kulağa bir sürü bahane gibi geliyor ve bence fuckboy'lar için bahane üretmeye gerek yok. Onlar sadece bu genle doğmuşlar.

Shane bana, "Erkeklerin önünde sert kız rolü yapmana gerek yok," diyor. "Herkes senin aşık olduğunu biliyor."

Homurdanıyorum. "Bence sana aşık olan tek kişi sen."

Dürüst olmak gerekirse, bu adam buz dışındaki boş zamanlarını aynada kendini seyrederek geçiriyorsa hiç şaşırmam. Hokey oyuncularının iki şeye takıntılı oldukları bilinir: hokey ve kendileri. Shane Lindley de bir istisna değil.

Tartışmasız muhteşem olmasına rağmen yakışıklılığına aldanmıyorum. Uzun boylu ve yakışıklı. Geniş, şehvetli bir ağız ve küt kesilmiş siyah saçlar. Güçlü bir atlet vücudu ve küstah bir gülümsemeyle sizi kendine çekmeye çalıştığında yanaklarında küçük oluklar açan gamzeler. Bu öğleden sonra, o yırtık vücut basketbol şortu ve koyu ten rengini tamamlayan kırmızı bir tişört giymiş.

Beckett'in gri gözlerinin havluyla sarılı bedenimi bir kez daha taradığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. "İstediğin kadar bakabilirsin ama söz veriyorum, havlu yine aşağı kaymayacak."

"Eğer öyleyse, kaçırmamayı tercih ederim." Beni siken gülümsemesini takındığında dişleri floresan ışığında neredeyse parlıyor.

"Bu senin dairen mi?" Will arkamdaki kapıyı işaret ederek soruyor.

"Maalesef."

"Vay be. Gigi ikinizin komşu olacağını söylediğinde, komşu olduğunuzu fark etmemiştim," diyor ve bakışları benim kapımdan koridorun sonundaki kapıya kayıyor.

"Lütfen yüzüme vurma," diye homurdanıyorum. Shane'e, "Eğer bir hoş geldin töreni bekliyorsan, hiç şansın yok. Yeni hedefim sana hiç rastlamadan hayatımı sürdürmenin bir yolunu bulmak."

"Sana iyi şanslar." Shane'in koyu kahverengi gözleri mizahla parıldıyor. "Çünkü yeni hedefim en iyi arkadaş olmamız ve uyanık olduğumuz her saati birlikte geçirmemiz. Oh, hey,

Aslında. Bu hafta sonu bir parti veriyorum. Ortak ev sahipliği yapmalıyız. İkimizin de kapısı açık olsun ve-

"Hayır." İşaret parmağımı havaya kaldırıyorum. "Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Aslında siz ikiniz" - Will ve Beckett'a ters ters bakıyorum- "gidip onu dairesinde bekleyin. Lindley ve benim angajman kurallarını konuşmamız gerekiyor."

İKİNCİ BÖLÜM

SHANE

Shane'in yazı

KIZGIN SARIŞINI TAKIP EDERKEN KENDİ KENDİME GÜLÜYORUM.

Daire. Girişten ana odaya çıktığımız anda birkaç kez göz kırpmam gerekiyor çünkü hiç de beklediğim gibi değil. Yaşam alanında uyumsuz mobilyalar ve soluk mavi çiçek desenli kanepeyle çatışan bordo bir alan halısı var. Ölmüş büyükannenizin evine eşyalarını temizlemeye gittiğinizde bulabileceğiniz türden bir kanepe. Ailede kimse bu kanepe için kavga etmeyecek, t a b i i kimin Goodwill'e götürmesi gerektiğini tartışmak için değilse.

"Buranın gerçek bir kedi kadın havası var," diyorum. Mutfaktan "Miyav," diye bir ses geliyor.

"Vay anasını. Senin gerçekten bir kedin var." Gri bir tekirdar adanın arkasından belirip yavrularını öldürmüşüm gibi bana bakınca çenem düşüyor.

Diana'nın yüz ifadesi kedininkini yansıtıyor. "Bu Lucy. Alt kat komşumuz terapi müşterilerinden biriyle görüşürken gizlice dışarı çıkmayı seviyor."

"N'aber?" Kediye başımı sallayarak selam veriyorum.

"Zahmet etmeyin. O cehennem çukurlarından gelen bir iblis," diyor Diana tam da Lucy'nin yanıma gelip bacağıma sürtündüğü anda.

Kedi mutlu bir mırıltı çıkarıyor ve tüylü bedenini inciklerimin arasına sokuyor.

Diana bize ters ters bakıyor. "İkinizin iyi anlaşmasına neden şaşırmadım? Git buradan, Lucy. Lindley ve benim konuşmamız gerek."

Lucy ayaklarımın dibinde oturuyor, hala mırıldanıyor.

Tuhaf çevremi incelemeye devam ederken, "Harika bir insan zevki var," diyorum.

Cam eşyalarla dolu antika bir dolap, yanındaki süper modern kitaplığın yanında tamamen yersiz duruyor. Ve bu...

"Aman Tanrım. Balığın mı var? Kimin evcil balığı olur ki? Biraz kendine saygın olsun, Dixon."

Zümrüt yeşili gözleri bana ateş topları fırlatıyor. Sıcaklığı hissedebiliyorum. "Balığımı bu işe karıştırma. Mükemmel değil ama o benim."

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. Hala üzerinde havludan başka bir şey olmaması gözümünden kaçmıyor. Ve... yalan söylemeyeceğim... gerçekten çok iyi görünüyor. Diana muhteşem, geniş gözleri, platin sarısı saçları ve şımarık bir ağzı var. Normalde sevdiğimden biraz daha kısa, 1.80'in biraz üzerinde, cömert olursak 1.80. Büyük bir kişiliğe sahip ufak tefek bir fıstık. Gerçi bu kişiliğin önemli bir kısmı bendenizin taşaklarını patlatmayı içeriyor gibi görünüyor.

"Üstümü değiştireceğim. Ama konuşmamız gerek, bu yüzden hiçbir yere gitme."

"Giyinmene yardım edebilirim," diye teklif ediyorum masumca. "Ew. Asla."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Diana ve benim aşk-nefret ilişkimiz var. Yani o benden nefret ediyor, ben de onu kızdırmayı seviyorum.

Havluyu üzerinden atarken, havlunun kalçalarının arkasına kadar uzanışını hayranlıkla izliyorum. Kıç yanaklarının alt kıvrımını gördüğüme yemin edebilirim. Açık teni derin bir yaz bronzluğuna sahip, bu da bana dışarıdaki havuzu iyi kullanıyor olması gerektiğini söylüyor. Lanet olsun, artık bir havuzum var. Burası çok hasta.

Arkadaşlarımın ve takım arkadaşlarımın "zengin babamın" bana bir apartman dairesi aldığı konusunda benimle alay etmeleri umurumda bile değil. Evet, ailemin parası var ama ben şımarık, hak sahibi bir sersem değilim. Babamdan bana bir daire almasını ben istemedim. Bu onun için bir yatırım - Briar Üniversitesi'nden mezun olup NHL'de oynamak için Chicago'ya gittiğimde, Vermont ve Kuzey Massachusetts'teki diğer mülklerinde yaptığı gibi burayı da kiraya verecek.

Bu arada, son üç yıldır Ryder ve Beckett ile aynı evi paylaştıktan sonra kendi alanımın tadını çıkarabiliyorum. Bu yılların ikisi eski kolejimiz Eastwood'da geçti. Eastwood ve Briar erkek hokey takımları birleştikten sonra, Briar kampüsüne en yakın küçük kasaba olan Hastings'e taşındık.

Diana mini bir şort ve bol bir tişörtle dönüyor. Sütyen giymemiş ve gözlerim istemsizce ince kumaşın üzerinden sarkan göğüs uçlarının sıkı tomurcuklarına kayıyor.

"Göğüslerime bakmayı kes."

Yaptığım şeyin bu olduğunu inkar etmiyorum. Omuz silkerek bakışlarımı kaydırıyorum ve elimle çatı katı benzeri alanı işaret ediyorum. "Korkunç iç tasarım bir yana, burası gerçekten güzel. Benimkinden de biraz daha büyük görünüyor. Kiran ne kadar?"

"Ben kira vermiyorum. Ve sana ev kredimin ne kadar olduğunu söylemeyeceğim. Çok mu meraklısın?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Sahibi sen misin? Bu çok fena."

Sanki benimle konuşmak istemiyormuş gibi duraklıyor, sonra da "Teyzem vasiyetinde burayı bana bıraktı. Ölmeden önce burada sadece bir yıl yaşadı."

Etrafa bakındım. Sormak istemiyorum ama...

"Aman Tanrım, bu odada ölmedi. Boston'daki ofisinde kalp krizi geçirdi."

"Vay be. Berbat bir durum. Özür dilerim."

"Her neyse. Şunu aradan çıkaralım. Kuralları." Diana kollarını kavuşturdu. "Artık Meadow Hill'de olmanız, burayı yönetebileceğiniz anlamına gelmiyor."

"Sanırım tam olarak bu anlama geliyor." Son derece eğlenmiş bir şekilde, kendi kollarımı kavuşturarak onun duruşunu taklit ediyorum. "Ben burada yaşıyorum."

"Hayır, sen orada yaşıyorsun." Arkasındaki duvarı işaret ederek onun ötesindeki dairemi gösteriyor. "Sen burada yaşamıyorsun." Elini oturma odasında gezdiriyor. "O yüzden etrafta dolaşıp evimde parti vermeyi teklif etme."

"Ben teklif etmedim. Sadece bir öneride bulundum."

Beni görmezden geliyor. "Çünkü seninle hiçbir partiye ev sahipliği yapmayacağım. Burası benim sığınağım. Gigi sana benim hakkımda ne söyledi bilmiyorum-"

"Senin tam bir baş belası olduğunu söyledi." Diana'nın nefesi kesildi.

"Söylemedi."

"Ve senin çok bakımlı olduğunu söyledi."

"Onu da söylemedi."

"Aslında, o kısmı o yaptı."

Bu onun gözlerini kısıyor ve bundan sonra doğrulama için Gigi'ye mesaj atacağını biliyorum. En iyi arkadaşımın karısı - İsa, bunu söylemek hala garip- beni Diana'dan uzak durmam konusunda uyarmış, her gün azar ıstımek istemiyorsam en iyi arkadaşını rahat bırakmamı tavsiye etmişti. Gerçi bu benim doğamda yok. Bazı insanlar yüzleşmekten kaçınabilir. Bazıları birilerinin kendilerinden hoşlanmayabileceği düşüncesiyle uykularını kaçırabilir- ve Diana'nın benden hoşlanmadığını biliyorum. Ama ben

Yüzleşmekten hoşlanmıyor ve nedense hoşlanmaması onu daha fazla rahatsız etme isteği uyandırıyor. İçimdeki okul öncesi çocuk yüzünden. Bütün erkekler ara sıra anaokulu günlerine geri döner.

"Beni dinliyor musun?" diye homurdanıyor.

Başımı kaldırıyorum. Hâlâ ders veriyor. Tamamen kendinden geçmiş. "Tabii. Dairende parti yok."

"Ve havuzda parti yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi de tüm bina adına mı konuşuyorsun?"

"Hayır. Bina, bina adına konuşuyor. Ev sahibi paketinizi okumadınız mı?"

"Bebeğim, daha yeni geldim."

"Bana bebeğim deme."

"Siz beni buraya sürüklemeyen önce ön kapıma bile ulaşamamıştım."

"HOA paketinizi okuyun. Bu işi çok ciddiye alıyoruz, tamam mı? Dernek ayda iki kez Pazar sabahı toplanır."

"Evet, bunu yapmayacağım."

"Senden bunu beklemiyordum. Ve açıkçası seni orada istemiyorum. Tamam-" Sanki amigo kızların antrenmanlarından birini yönetiyormuş gibi ellerini çırpıyor. Diana, Briar'ın amigo kaptanı. "Kuralları özetleyelim. Partilerde yavaş olun. Spor salonunu kullandıktan sonra aletleri silin. Havuzda seks yapmayın."

"Havuzda oral sekse ne dersin?"

"Bak, kime sakso çekmek istediğin umurumda değil, Lindley. Sadece bunu havuzda yapma."

Ona sııttım. "Sonunda ben olacağım demek istedim." "Oh.

Öyle mi?" Diana tatlı tatlı gülümsüyor. "Sanırım en çok Unutmamanız gereken önemli bir şey var, biz arkadaş değiliz." "Sevgiliyiz o zaman?" Ona göz kırpıyorum.

"Biz ne arkadaşız ne de sevgili. Biz kat arkadaşlarıyız. Meadow Hill'deki Red Birch binasının sessiz, saygılı sakinleriyiz. Birbirimizi rahatsız etmiyoruz."

"Yani, şu anda beni biraz rahatsız ediyorsun."

"-Biz sorun çıkarmayız ve tercihen konuşmayız."

"Bu konuşma sayılmaz mı?"

"Hayır. Bu, gelecekte yapmayacağımız konuşmalara öncülük eden bir konuşma. Sonuç olarak, biz arkadaş değiliz. Saçmalık yok. Oh, ve takım arkadaşlarımı becermeyi bırak."

Demek bütün bunların sebebi buymuş. Geçen dönem amigo kızlarından birkaçıyla takıldığım için hâlâ kızgın. Görünüşe göre onlardan biri, Audrey, duygularına kapılmış ve antrenmanda dikkati o kadar dağılmış ki piramitten düşüp bileğini burkmuş. Ama bu nasıl benim suçum oluyor? Buzun üzerindeyken her şeyi bir kenara bırakıp hokeye odaklanabiliyorum. Dikkatimi dağıtan her şeyi kovup sporumda mükemmelleşebiliyorum. Audrey bir keresinde takıldığı bir adamı engelleyemediyse, bu onun sorunu gibi görünüyor.

"Pekâlâ," diyorum sabırsızlıkla. "Başka Dixon kuralları var mı, yoksa lütfen müsaade eder misiniz? Mobilyalarım kendi kendine toplanmayacak."

"Hepsi bu kadar. Aslında önemli olan tek bir Dixon kuralı var. Shane'lere izin yok."

"Nereye izin verildi?"

"Her yerde ve her zaman. Ama çoğunlukla sadece benim çevremde." Tekrar gülümsüyor ama bu gülümsemede mizahtan eser yok. "Tamam, burada işimiz bitti." Girişi işaret ediyor. "Artık gidebilirsiniz."

"Demek böyle olacak, ha?"

"Evet, kelimenin tam anlamıyla sana böyle olacağını söylemiştim.

Yeni evine hoş geldin Lindley."

Görevimi yerine getirerek onun dairesinden çıkıyorum ve Will ile Beckett'ın yeni seksiyonel kanepemin montajıyla uğraştıkları benimkine dönüyorum. Will büyük minderlerin içinde geldiği plastiği bıçakla kesip açarken Beckett parke zemine çömelmiş, ana bölümü şezlonga nasıl kilitleyeceğini bulmaya çalışıyor. Temizlemesi daha kolay olacağı için koyu gri rengi tercih ettim. Buna hiç fırsat bulamayacağımdan değil - annem iki haftada bir evime temizlikçi göndermekte ısrar ediyor. Aynı şeyi çocuklarla paylaştığım şehir evi için de yapmıştı. Ona göre, temizlik becerilerim asla vasatın altında olmayacak. Ben katılmıyorum. Bence en azından vasatı aşabilirim. Temizlik dünyasında yüksekleri hedeflemeliyim.

"Bunun için üzgünüm," dedim çocuklara. "Dixon'ın bir süre beni azarlar. Bana olan sevgisini bu şekilde gösteriyor."

Will homurdanıyor.

Beckett sırtarak yukarı bakar. "Evet, üzgünüm dostum, ama o gamzelerle kazanamayacağın bir kuş var."

Muhtemelen bu konuda haklı.

Will, "Dostum, senden gerçekten hoşlanmıyor," diye ekleyerek konuyu daha da derinleştiriyor. "Geçen hafta onunla ve Gigi'yle yemeğe çıktık ve senin adın geçtiğinde Diana gözlerini öyle bir devirdi ki sanki gözleri yüzünden fırlayacak gibiydi."

"Ah, teşekkür ederim. Bunu duymak beni çok iyi hissettirdi. kendim hakkında."

"Eminim devasa egon büyük bir darbe almıştır."

Will'e minderleri taşımasında yardım etmek için yanına gidiyorum ve Beck kışın çok soğuk olacağı için pencerenin altında duramayacağına karar verdikten sonra üçümüz kanepeyi yeni bir yere sürüklüyoruz. Seksiyonel kanepeyi pencereye bakacak şekilde yerleştirdik.

oturma odasının uzak duvarını oluşturan kırmızı tuğla. Yerleşimi incelemek için geri çekiliyorum. Her şey mükemmel.

Tuğlayı göstererek, "Televizyonu oraya monte etmeliyiz," diyorum. "Şurayı delebilir miyiz?"

Beckett duvarı incelemek için yaklaşıırken, "Evet, iyi olur," diye cevap veriyor. Dağınık sarı saçlarından birkaç tutamı yüzüne doğru itiyor. "Larsen, matkabı getirir misin?"

"Şu haline bak," diye alay ediyorum. "Bay Tamirci."

Beckett göz kırıyor. "Ellerimi iyi kullandığımı duyunca cidden şaşırдың mı?"

İyi bir noktaya değindin.

Kanepeyi ve televizyonu yerleştirdikten sonra, yatağı toplamak için yatak odasına gidiyoruz. Bu bir kraliçe, ama muhtemelen buraya bir kral sığdırabilirdim. Will eşyaları yerleştiriyor. Beckett ve ben sık koyu kiraz ağacından yapılmış çeşitli parçaları düzenliyoruz. Biz çalışırken Beck bu yaz eve döndüğünde yapmayı planladığı her şeyi anlatıyor. Teknik olarak evi, Beckett on yaşındayken ailesinin taşındığı Indianapolis'te ama Beckett Avustralya'da doğmuş ve yarı Avustralya'da büyümüş. Pazar günü Sydney'e gidiyor.

"İkinizin de gelmemesi çok kötü," diyor asık suratla. "Ryder'ın neden gelemediğini anlıyorum. Ama cidden mi? İkiniz de kaçamaz mısınız?"

Omuz silktim. "Evet, üzgünüm. Avustralya'ya siktir olup gidemem. Yaz mevsimi ailemle takılabildiğim tek zaman." Gerçek bu. Yılın geri kalanında, hokeye ve daha az ölçüde, oynamaya uygun kalmak için gereken okul ödevlerine lazer gibi odaklanıyorum.

Beckett başını sallıyor. "Seni anlıyorum. Aile önemlidir." Ailesiyle ve Avustralya'daki kuzenleriyle arasının iyi olduğunu biliyorum. O tek çocuk, bu yüzden kardeşlerine en yakın olanlar onlar.

Will'e bakarak, "Senin gitmemene şaşırdım," diyorum.

Omuz silkiyor. "Bu yaz çalışıyorum. Mezun olduktan sonra Avrupa'da sırt çantalı bir gezi yapmak istiyorum. Belki altı aydan bir yıla kadar orada kalırım."

"Güzel. Kulağa harika geliyor."

Beckett bana kıs kıs gülüyor. "Bunu sırt çantasıyla gezerken asla yakalanmayacak bir adam söylüyor."

"Bu doğru değil. Bunu kesinlikle yapardım." "Gerçekten mi?" diyor Beck kuşkuyla.

"Elbette. Şehrin havalı bir bölgesini keşfederken sırt çantamı takar ve beş yıldızlı otelime döndüğümde çıkarırdım."

"Hıyar herif."

Sırıtiyorum. Dürüst olmak gerekirse, zorlanmayı umursamıyorum. Kamp yapmak harika. Ve sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaşmak kulağa harika geliyor. Ama bütçeniz yokken neden bütçeyle seyahat edesiniz ki?

"Çevre düzenlemesi gibi bir işin var, değil mi?" Will'e sordum.

"Havuz şirketi."

Çenem düştü. "Sen bir havuz çocuğu musun?"

Will başını sallarken Beckett derin bir iç çeker.

Eğlenerek bakıyorum. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Sadece... fazla umutlanmayın. Eşinizin bir havuz çocuğu olduğunu öğrenirsiniz ve kafanızda bütün bir hikaye yaratırsınız ve sonra bam, balonunuzu vurur ve hayalleriniz rüzgardaki bir tüy gibi uçup gider."

"Müşterilerle yatmadığımı söylemek için bir sürü tuhaf metafor kullandım." Will gözlerini deviriyor ve bana bu noktayı tekrarlıyor. "Müşterileri becermem."

"Neden olmasın?" Küçükük bikinileriyle Will'e bir bardak içki getirmek için gelen bakımsız MILF'leri hayal ediyorum.

limonata, ve sonra, oops, bikini üstüm düştü. Sevişmek ister misin?

"Çünkü kovulurum, birincisi." Sesi kuru.

"Adil. Ama kovulma riski olmadan hayat nedir ki?"

"Bunu zengin çocuk söylüyor."

"Baban kongre üyesi değil mi? Muhtemelen benden daha zengin olduğunu hissediyorum. AKA bütün yaz havuz çocuğu olarak çalışması gereken son kişi."

"Hayır. Babama asla borçlu kalmak istemiyorum. Kendi yolumu çizmeyi tercih ederim."

Sanırım bu takdire şayan. Bununla birlikte, ailemin hala yol paramı ödüyor olmasından şikayet edecek değilim. Yirmi bir yaşındayım ve mutlu bir şekilde işsizim. Son sınıftan önceki yaz ve ben bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Planım bu hokey sezonu öncesinde güç ve kondisyona odaklanmak. Her sabah spor salonuna gitmek. Kardiyo rejimime yüzmeyi de eklemeye çalışacağım. Ayrıca buraya yakın bir golf kulübüne üye oldum, bu yüzden haftada en az birkaç kez yeşil sahada olacağım.

Shane'in Yazı başlasın.

Çocuklarla birlikte yatağı toplamayı ve temizliği bitirdikten sonra Beck ve Will onlarla kasabada yemek yemek isteyip istemediğimi sordular ama ben kabul etmedim. Eşyalarımı yerleştirmek ve düzenlemek istiyorum.

Bu öğleden sonraki hizmetlerinin karşılığını bira ve Cumartesi gecesi bir parti olarak ödüyorum, Beckett onları ön salona götürürken bana bunu hatırlatıyor.

"Veda partimi unutma," diye mırıldanıyor.

"Evet, tabii ki, kendiniz için düzenlediğiniz veda partisi."

"Ve?"

"Ve bu aptalca. Ama vaftiz etmek için sabırsızlanıyorum

Havuz, Yani I tahmin et amy-dumbass-friend-is-going-on-

Tatil toplantısı da bunun için iyi bir sebep."

Kıkırdıyor. "Yeni komşun parti hakkında ne dedi?"

"Dixon? Çok heyecanlı. Sabırsızlanıyor."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Will. "Diana acımasız olabilir. Ve kirli oyunlar oynamaktan çekinmez."

"Bunun beni caydırması mı gerekiyor?" Sırıtarak soruyorum. "Ne kadar kirli olursa o kadar iyi."

Arkadaşlarım gittikten sonra annemin tezgâhın üzerine bıraktığı tüm belgeleri incelemek için mutfak adasına doğru ilerliyorum. Annemle babam dün buradaydı ve taşınma tarihimden önce son hazırlıkları yapıyorlardı. Yani annem buzdolabını doldurmuş ve tüm önemli evrakların tek bir yerde olduğundan emin olmuş, babam da müteahhitle işleri halletmiş.

Uzun, siyah deri bir tabureye yerleşiyorum ve büyük kağıt yığınını karıştırırken iç geçiriyorum. Bilgiler beklediğim kadar yetersiz.

Bir tanesi gözüme çarpana kadar sayfaları çeviriyorum. Meadow Hill arazisinin resimli bir haritası ve incelemek için kollarımın üzerinde öne doğru eğiliyorum. Neden her binaya ağaç ismi veriliyor? Benimki Kızıl Huş. Yandaki Gümüş Çamı. Beyaz Dişbudak, Ağlayan Söğüt, Şeker Akçaağacı. Ana binanın adı Çınar, posta kutularımızın bulunduğu yer. Ayrıca resepsiyonda 24 saat güvenlik görevlisi var. Bu iyi bir şey.

Haritayı bir kenara bırakıp bir sonraki sayfaya odaklanmaya çalışıyorum ama sıkıcı bir okuma oluyor. Diana'nın dediği gibi, ev sahipleri derneği iki haftada bir toplanıyor ve ben de katılmaya davetliyim. Ayda iki kez mi? Ne tür bir ev sahipleri derneği bu kadar sık toplanır ki? Ve pazar günü? Evet, futbol anneleri ve seks düşkünü kocalarının havuz yönetmelikleri hakkında tartıştığı havasız bir yönetim kurulu toplantısında ölü olarak yakalanmayacağım.

Çim biçme makinelerinizi ne zaman çalıştıracağınızı. Asla o kadar sıradan olamayacağım.

Gürültü yönetmeliği hiç mantıklı değil. Hafta içi saat dokuzdan sonra gürültü yapılamayacağı yazıyor, ancak Cuma günleri saat on bir. Hafta sonları gece yarısından sonra gürültü yapılamayacağı yazıyor, ancak Pazar günü saat ona kadar gürültü yapmanıza izin veriliyor. Yani Cuma günü hafta sonundan sayılmıyor, Pazar günü de sayılmıyor ve eğlenebileceğiniz tek gece Cumartesi. Tamam o zaman.

Vazgeçmeden önce yığının yarısına kadar geldim. Kalanını sonra bitiririm. Beynim bu kadar sıkılmaya uygun değil.

Yeni yatak odama gidiyorum. Eski konaktaki odamı toparlama yaklaşımım çok faydacıydı. Annemin dehşetine rağmen, kıyafetlerimin ve çarşafplarımın çoğunu çöp torbalarına doldurdum. Hoş değil ama etkili. Nevresim torbasını karıştırdım ve yeni bir çarşaf ve yastık kılıfı seti buldum. Başka bir çöp poşetinde yorgan ve kılıf vardı. Yatağı yaptıktan sonra ayak ucuna oturuyorum, telefonumu cebimden çıkarıyorum ve annemin numarasını çeviriyorum.

"Merhaba!" diye mutlu bir şekilde cevap veriyor. "İşiniz bitti mi?"

"Evet, çocuklar az önce gitti. Kanepe, televizyon ve yatak hazır."

"Güzel. Genel olarak daire nasıl? Beğendiniz mi? Mutfak için seçtiğimiz boya renklerinden memnun musun? Ya backsplash? Beyaz fayansın daha zevkli olduğunu düşünmüştüm."

"Her şey harika görünüyor," diye onu temin ediyorum. "Ciddiyim. Yaptığın her şey için tekrar teşekkürler. Ben bile daha mükemmel dekore edemezdim."

Annem kelimenin tam anlamıyla her şeyi seçti: boya örnekleri, duvarlar için sanat eserleri. Bulaşık rafları ve elbise askıları gibi muhtemelen aklıma bile gelmeyecek rastgele şeyler.

"Elbette," diyor. "Çocuğum için her şeyi yaparım. Sen-Maryanne! Hayır! Hayır! Ver şu karbonatı bana!" Küçük kız kardeşimi azarlarken sesi giderek yükseliyor. Sonra geri döndü ve onu tekrar net bir şekilde duydum. "Özür dilerim. Kız kardeşin beni çileden çıkarıyor. Modifiye edilmiş bir şişe roketi yapmaya çalışıyor."

"Pardon, ne dedin?"

"Geçen hafta kampta mini şişe roketlerinin nasıl yapıldığını öğrendiler ve daha güçlü olması için onu değiştirmenin bir yolunu buldu." Annem nefesinin altında küfrediyor. "Onu uzay kampına göndermenin karşılığı bu işte."

"Jeoloji kampında olduğunu sanıyordum."

"Hayır, o Ağustos'ta."

Sadece küçük kız kardeşim bir yaz boyunca bir değil iki bilim kampına katılabilirdi. Neyse ki bu onu bir inek yapmıyor çünkü o gerçekten de hayatımda tanıdığım en havalı on yaşındaki çocuk. Maryanne harika biri. Ailem de öyle. Her zaman çok sıkı fıkı olduk.

"Her neyse, sana başka ne sormak istiyordum?" diyor düşünceli bir şekilde. "Ah doğru ya. Red Birch'teki diğer üç apartman dairesi. Peki ya komşularınız? Onlardan herhangi biriyle tanıştın mı?"

"Sadece bir tane. Buraya geldiğimizde dairesinin dışında cırılçıplaktı."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?" Annemin nefesi kesildi.

"Hayır. Bir kediye kovalıyordu ve havlusunu düşürdü. Gördüğüm en iyi kazaydı."

"İğrençleşme, Shane."

Kendi kendime gülüyorum. "Özür dilerim. Neyse, merak etmeyin. Benden nefret ediyor, o yüzden aramız iyi."

"Ne? Bu hiç de iyi değil. Neden senden hoşlanmıyor?"

"Onu Briar'dan tanıyorum, bir arkadaşımın arkadaşı. Sorun değil. Onu gerçek bir komşu olarak görmüyorum. Eminim diğerleri harikadır ve hiç de iğrenç değillerdir."

Bir süre daha sohbet ediyoruz ve hafta sonunda birkaç günlüğüne Vermont'a gelme planları yapıyorum. Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, bu hafta şehirde başka kimlerin olabileceğini merak ediyorum. Eğer eski lise arkadaşlarım yaz için ziyarete geliyorlarsa ve-

Şu anda yaptığımız şey bu mu? Kafamın içinde bir ses alay ediyor.

Kendimize yalan mı söylüyoruz?

Hay sikeyim. Güzel. Acaba Lynsey de orada olacak mı? Merak etmemem gerektiğini biliyorum. Ya da umursamamam gerektiğini. Çünkü ayrılalı bir yıldan biraz fazla oldu ve hâlâ birini düşünüyor olmak için çok uzun bir süre.

Neyse ki, eski kız arkadaşıma hala takılı kaldığım için ne kadar zavallı olduğumu düşünmeden telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

CRYSTAL:

Hepiniz taşındınız mı?

Buraya gelmeden önce çocuklarla Starbucks'tan kahve alırken ona rastladım. Çok tatlı bir kız. Koyu, parlak saçlar. Harika bir gülümseme. Göğüsleri daha da güzel. Sırada beklerken Beckett ve Will'i çok eğlendirecek şekilde numaralarımızı değiş tokuş ettik.

Bir an önce beynimi yeniden yönlendirmem gerektiğinden, Crystal'a bir yanıt yazmak için vakit kaybetmiyorum. Bu gece yapmak istediğim son şey burada oturup eski sevgilime kafayı takmak. Ben bundan daha iyiyim. Ve daha azgın.

BEN:

Bu gece rahatlamak ister misin?

CRYSTAL:

Evet, takılabilirim. Yarın amigo kampım yok.

Sanırım Crystal'ın Briar'da amigo olduğunu da söylemeliyim. Evet. Diana'nın takım arkadaşlarından biri daha.

Bana bak, tüm Dixon kurallarını çiğniyorum.

BEN:

Adresi mesaj atarım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DIANA

Sana hayatı kim öğretti?

"AMAN TANRIM, ALTIMA İŞEYECEĞİM. ÇEKİL! ÇEKİL, DIANA!
Çekil yolumdan!"

Gigi Graham kapımdan içeri daldı ve beni neredeyse koridordaki dolabın içine düşürdü. Bu akşam için yemek planımız vardı ama beni Sycamore binasının önündeki garaj yolunda beklemesi gerekirken, yedek anahtarını kullanarak lobiye girdi ve çiş paniğiyle kapıma dayandı.

Banyoya doğru çılgınca koşarken sandaletleri parkeye çarpıyor. Kapıyı kapatmak için çok acele ediyor ve saniyeler sonra porselene çarpan hafif bir çınlama sesi duyuyorum.

"Terbiyeniz nerede?" Sesleniyorum.

"Üçüncü buzlu kahveden sonra beni terk ettiler. Seni almak için Boston'dan ayrılmadan hemen önce bir tane daha içmek gibi bir hata yaptım."

"Buzlu kahve, ha? Emin misin... bilirsin işte..." "Ne?"

"Hamile, Gigi."

Boğuk bir ses duyuldu. "Ne! Tanrım hayır! Evlenmiş olmam çocuk sahibi olmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor. Arabada çok içtim ve durmak istemedim. İnan bana, hamile kalsam ilk arayacağım kişi sen olurdun. Çünkü kafayı yedim."

Tuvaletin sifonu çekiliyor. Ellerini yıkadığını duyuyorum ve sonra çok daha rahatlamış bir şekilde mutfığa dönüyor.

Bakışları sehpa kayıyor ve orada duruyor. "Kedi mi aldın?"

Shane'in yan daireye taşınmasının yarattığı kaos yüzünden Lucy'yi unutmuşum. Masanın altına sinmiş, kuyruğu tedirginlikle titriyor. Priya'ya akşam yemeğine çıkarken onu geri getireceğimi mesaj attım.

Lucy baktığını görünce miyavlamaya başladı. "Oh, bana kızgın mısın? Gerçekten mi? Çıplak yakalandım beni kontrol etmeye karar verdin ve ben kötü adam oldum diye mi?" Gigi'ye dönüp sorusunu yanıtlıyorum. "O benim komşumun kedisi ve o bir iblis. Çıkarken onu alt kata bırakmamız gerekiyor."

"Bekle, Shane'den mi bahsediyordun?" Gigi kahkahayı patlatır. "Shane seni çıplak mı gördü?"

"Lucy kaçarken düştüm ve tam Shane merdivenlerden çıkarken havlumu kaybettim." Homurdanıyorum. "Lindley'e üstünlük sağlamaktan nefret ediyorum. Beni çıplak görmek tam bir üstünlük kozu." Gözlerimi öfkeyle yukarı kaldırıyorum. "Neden benim hayatım bu?"

"Neden tavanla konuşuyorsun?"

"Tavanla konuşmuyorum. Evrenle konuşuyorum."

"Evren neden yukarıda? Her tarafımızda." "Peki, o zaman tanrılarla konuşuyorum. Elli tanesiyle birden."

"Çok tuhafısın." Tezgâhtan uzaklaşıyor. "Tamam, çıkalım mı?"

Sandaletlerinin mutfak fayansına vuruşu benim kulaklarıma bir kalemin düşüşünden daha yüksek gelmiyor ama komşum Niall'a göre adımlarımız tavandan yağan bir tencere tava çığı da olabilirdi.

"Sessiz olun!" Aşağıdan onun muffled sesinin bağırdığını duyuyorum.

"Ve tekrar ediyorum, neden bu benim hayatım?" Yere hızlı bir şekilde basıyorum. "Basit yürüyüşleri sevmiyorsan Niall," diye bağıırıyorum, "o zaman yarın yapacağım dansları gerçekten sevmeyeceksin!"

"Sanırım Kenji geliyor?" Gigi eğlenerek söylüyor. "Evet."

Kenji okuldan bir arkadaşım ve daha da önemlisi dans partnerim. Bu, balo salonu dansı şampiyonları olarak üçüncü yılımız ve herhangi bir yarışmaya da katılmıyoruz. Sadece her yıl Boston'da düzenlenen ülkenin en büyük amatör dans etkinliğine.

Evet, millet. Ulusal Üst Amatör Balo Salonu Şampiyonası'ndan bahsediyorum.

Eskiden NABC'ydi, U hariç, ama çok fazla acemi bunu eğlenceli bir etkinlik gibi görüyordu. Allah korusun! Bu yüzden artık ÜST amatörleriz, çok teşekkürler. Yani sokaktan geçen Joe ve Sally'nin elinde giriş ücretini karşılayan bir çekle yarışmaya katılması mümkün değil. Salon dansı bekçileri bu işe karışmaz. Aslında, bir ön turu geçmeden bir NUABC slotuna bile hak kazanamazsınız. Tüm potansiyel katılımcıların onaylanmış danslar listesinden bir rutin içeren iki dakikalık bir video göndermeleri gerekmektedir. Üç jüri üyesinden oluşan bir panel her seçme kaydını inceler ve yarışmaya katılacaklara yeşil ışık yakar.

Bu da şu anlama geliyor.

Hatta benim yarışmamla bile sonuçlanabilir. Yine de Kenji ve ben geçen yıl kalifiye olduk, bu yüzden bunu tekrar yapacağımıza dair büyük umutlarım var.

"Her zaman bir sürü şeyle uğraşıyorsun," diye hayret ediyor Gigi. "Amigoluk, şu dans işleri..."

"Bu iki şey demek."

"İyi ama kendini hep bu yan işlere veriyorsun. Amigo programın zaten yeterince yoğun, bir de balo salonu dansını ekliyorsun ve bir şekilde ona da eşit miktarda ilgi göstermeyi başarıyorsun. Eğer hokeyden başka bir şeye konsantre olup aynı çabayı göstermem gerekseydi zombi olurum." Aklına başka bir şey gelince başını sallıyor. "Ve senin iki işin var! Bu da ne demek oluyor? Sen süper insan mısın?"

Omuz silkiyorum. "Hayat yapmak istediğim her şeyi yapmamak için çok kısa."

"Hayat aynı zamanda yorucu." Homurdanıyor. "Görünüşe göre sen hariç herkes için."

Korkunç miktarda enerjim var. Bunu ona vereceğim.

Kanepenin yanındaki ekose döşemeli koltuktan çantamı alıp askısını omzuma attıktan sonra sehpanın önünde diz çöküyorum. "Haydi, iblis. Eve gitme zamanı."

Lucy geri çekilmeye çalışıyor ama miyavlayarak itiraz etmesine rağmen onu kucağıma alıyorum.

"Hayır," diye emrediyorum. "Tavırlarından bıktım artık."

Kapıyı kilitlerken tekiri sıkıca tutmayı başarıyorum ve sonra Gigi'yle birlikte ana kata çıkan tek kat merdiveni iniyoruz. Onu çok rahatlamış bir Priya'ya teslim ettiğim de Lucy sıkıntıyla feryat ediyor.

"Onu tuttuğun için teşekkürler," diyor Priya, kara gözleri minnetle parlıyor. "Daha önce onu almak için yukarı koşardım ama müşterimi dairede yalnız bırakamazdım."

"Sorun değil. Her ne kadar Niall'ın onun sinsi sinsi dolaşırken duvarlara çarpan miyavlamalarını duymaktan hoşlanmadığına emin olsam da

bina."

Gezegendeki en keskin işitme duyusuna sahip adam bir teyit dile getiriyor. "Dayanılmazdı!" 1B'nin kapısının arkasından muffled şikayet geliyor.

"Aş artık bunu, Niall!" Priya geri seslenir.

Küçük lobiden çıkıp Red Birch'ün önündeki geniş patıkaya adım attığımızda en iyi arkadaşım bana başını sallıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Biliyor musun, annen bu daire konusunda haklı olabilir. Bağırılmadan kendi mutfağına bile giremiyorsun. Bu çok saçma."

Jennifer Teyze'nin mirası halledildikten sonra, annem daireyi satmamı ve küçük kardeşimin Boston'daki dairesine yaptığı gibi parayı almamı istedi. Ama Thomas ve ben çok farklı yaratıklarız. Çoğu insanın benimle tanıştığında düşündüğünün aksine, ben biraz evcimen biriyim. Dışarı çıkmayı severim elbette ama evde kalmaktan da son derece memnunum ve çoğu zaman bunu tercih ederim.

Öte yandan Thomas her zaman hareket halinde. Hayali tıp fakültesinden sonra Sınır Tanımayan Doktorlar gibi uluslararası bir kuruluştaki çalışmak. Bu bahar liseden mezun oldu ve şimdi dünyayı keşfetmek ve birkaç farklı hayır kurumunda gönüllü olarak çalışmak için bir yıl ara veriyor. Jennifer Teyze'nin dairesinin satışından elde edilen para sadece seyahatlerini finanse etmekle kalmayacak, aynı zamanda üniversite ve tıp fakültesi harçlarını da karşılayacak.

Briar'dan tam burs aldım, bu da okul için ödeme yapmama gerek olmadığı anlamına geliyor ve küresel keşifle çok ilgilenmiyorum. Yani gerçekten, nakit paraya ihtiyacım yok. Belki gerçek bir tamirciye ödeme yapmak dışında. Ama bunu anneme asla söylemem. Ona evdeki durumumun mutluluktan başka bir şey olduğunu bilmenin tatminini yaşatmak istemiyorum.

Benden beklentileri hep düşük olmuştur. Ama ben buna alıştım. Bu beni rahatsız ediyor elbette, ama onun bana bakış açısını değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve doğrusu, anneme karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum. Sadece yakın değiliz. Annemle babam ben on iki yaşındayken boşandıktan sonra, daha az kuralcı olduğu için babamla yaşamayı seçtim. Annemin uymam gereken bir kurallar listesi vardı. Ondan uzakta yaşamak ilişkimizde aşamadığımız bir bariyer yarattı. Aramızda köprü kuramadığımız bir mesafe.

Benim aptal olduğumu düşünmesi de yardımcı olmuyor. Gerçekten. Annemin gözünde IQ'su 150'nin altında olan herkes onun altındadır.

Gigi ve ben Hastings'de bir hamburgercide akşam yemeği yiyoruz ve yemeğimizi beklerken yaz planlarımız hakkında sohbet ediyoruz.

"Tahoe'ya gitme şansın yok mu?" Hayal kırıklığını gizleyemez.

Gigi'nin ailesi her Ağustos ayını Tahoe Gölü'nde geçiriyor, ancak bu yıl sadece iki haftalığına oradalar çünkü Gigi ay sonunda evleniyor. Ryder'la Nisan ayında kaçarak evlendikleri düşünülürse gereksiz gibi görünüyor. Ama ailesi, yani çoğunlukla babası, Gigi'yi düzgün bir düğün yapması için ikna etti.

"Gerçekten gelemem," diyorum üzülerken. "Çalışmak zorundayım."

Hastings'de iş bulmak neredeyse imkansız, özellikle de okul döneminde. Sağlam bir iş isteyen herkes genellikle Boston'a bir saatlik bir yolculuk yapmak zorunda kalıyor ki benim gibi arabanız yoksa bu yolculuk daha da uzun sürüyor. Kasabadaki lokantada garsonluk işini kaptığımda iki kere düşünmedim. Bu gerekli bir fedakarlık; yaz boyunca Della's'ta çalışıyorum ve sonbahar için kendime bir iş buluyorum. Ayrıca Temmuz ve Ağustos aylarında bir gençlik amigo kampında koçluk yapıyorum.

Her iki durumda da Tahoe'ye gidemezdik.

Gigi'ye "Hafta sonları ve hafta içi birçok gece boş olacağım," dedim. "Yani kesinlikle seni Boston'da görmeye gelebileceğim ya da düğün işlerine yardım edebileceğim. Gelinlik provalarına falan katılabilirim."

"Oh, merak etme. Summer teyzem her şeyle ilgileniyor." İç çekiyor. "Yani günde en az iki e-posta bekleyebilirsiniz."

Yarısını bile bilmiyor. Başladı bile. Gigi'nin bekarlığa veda partisini, Gigi'nin eski oda arkadaşı olan nedimem Mya ile birlikte planlıyoruz. Ve Summer Teyze çoktan kendini üzerimize saldı. Düğün partisinde bile olmamasına rağmen planlarımıza dahil olmakta ısrar ediyor. Kadın tasarımcı kıyafetleri içinde bir kaos kasırgası.

"Düğününüzde yanımda biri olmayacağına inanamıyorum," diye fark ettim.

"Shane ile gidebilirsin."

O kadar yüksek sesle gülüyorum ki yan kabindeki çift bana bakıyor.

"Anladım. Shane yok." Şimdi rahatsız görünüyor. "Onunla arkadaş kalmakta ısrar ettiğin için Percy'ye sormanı önerirdim ama açıkçası gelmemesini tercih ederim. Ayrıca bu arkadaş fikrinden vazgeçmeni de tercih ederim."

"Endişelenmene gerek yok. Ona bunu söylediğimde sadece nazik davranıyordum." Tereddüt ediyorum. "Ve şimdi pişmanım. Daha önce bana mesaj atıp takılmak istediğini söyledi."

"Umarım hayır
demişsindir." "Cevap
vermedim." "Güzel.
Cevap verme."

Gülümsedim. "Ondan gerçekten hoşlanmadın, ha?"

"Hayır, biraz hıyarın tekiydi" diye itiraf ediyor ve bunu ilk kez söylemiyor.

Percy ile altı aylık ilişkim sırasında Gigi'nin eski erkek arkadaşım hakkındaki düşüncelerini sık sık tartıştık ve yeniden konuştuk. En büyük şikayeti aramızdaki yaş farkıydı, ancak dürüst olmam gerekirse bu onun çekiciliğinin bir parçasıydı ve sadece birkaç ay sonra uyumsuz olduğumuz apaçık ortadayken neden bu kadar uzun süre devam ettiğimin önemli bir faktörüydü.

Percy yirmi altı yaşında ve aradan geçen beş yıl büyük bir fark olmasa da yirmili yaşlarda fark yaratıyor. Tanıdığım yirmi ya da yirmi bir yaşındaki pek çok erkek, yirmi beş ya da yirmi altı yaşında olanlara kıyasla küçük çocuklar gibi görünüyor.

Percy'nin olgunluğu beni ona çekti. Benden büyük biriyle birlikte olmanın heyecan verici olduğunu inkâr edemem. Kendine güveniyordu, fikirlerinde ve hedeflerinde çok sağlamdı. Tatlı ve özenliydi. Bana, karşılaşmaktan hoşnutsuzluk duyduğum pek çok erkek gibi yüceltilmiş bir seks bebeği gibi değil, değerli bir ortak gibi davrandı. Mükemmel bir beyefendiydi.

Bir süreliğine.

Onu daha yakından tanıdığımda, kendine güvenen değil, ince ruhlu biri olduğunu fark ettim. Dik kafalı, evet, ama küçümseyici bir şekilde. Ve o tatlı, özenli adamın bir şey istediği gibi gitmediğinde somurtmak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Bir keresinde hepimiz dışarı çıktığımızda çok sahipleniciydi," diye hatırlatıyor Gigi. Yüzünü buruşturuyor. "Oh, ve seks sırasında seni sevdiğini söyledi. Bu çok can sıkıcı."

Buna katılmıyorum. Percy duygularını paylaşma konusunda gergin olabiliyordu. İlk kez L-Bombası'nı boşalmanın ortasında patlatmıştı. Ben karşılık vermedim ve gözlerindeki hoşnutsuz parıltıdan bunu sevmediğini anladım. Ona şaka yollu, seks sırasındaki aşk sözcüklerinin endorfin salgılattığı için ciddiye alınmaması gerektiğini söyledim. Birkaç hafta sonra beni yemeğe çıkardı ve tatlı yerken tek

çatal kullanarak paylaşmamız için ısrar etti, bu sefer gerçekten söyledi.

Tekrar söylüyorum, karşılık vermedim.

Ben daha çok ağırdan alan biriyim. Sadece bir erkek arkadaşına onu sevdiğimi söyledim ve o da altı aylık bir flörtten sonraydı. Ama Percy ile altı ayın sonuna geldiğimizde ve ben hala "sanırım ondan hoşlanıyorum "dan daha derin bir şey hissetmediğimde, bu birbirimize uygun olmadığımızın kesin bir işaretiydi.

Bir de duvara bardak fırlattı. Evet.

Gigi'ye bundan hiç bahsetmedim. Erkek arkadaşından hoşlanmaması için ona daha fazla koz vermek istemedim. Ama ağabeyiyle telefonda tartıştıktan sonra Percy oturma odasının duvarına dolu bir şarap kadehi fırlattı, ben de şaşkın bir sessizlik içinde kanepede oturup cam parçalarının patlamasını ve kanlı damlaların halıya yapışmasını izledim.

Yalan söylemeyeceğim, bu büyük bir sapmaydı. Bazı insanların öfkelerini dışa vurmaya ihtiyaç duyduklarını biliyorum. Yani, insanların beyzbol sopalarıyla eski televizyonları ve vazoları parçalamak için gerçek para ödedikleri "öfke odalarını" duymuştum. Ben de sinirli olsam da, öfkem yüzünden hiçbir şeyi kırmadım. Percy'nin kardeşinin Şükran Günü'nü kaçırmasıyla ilgili aptalca bir kavga yüzünden kendini kaybettiğini görmek bana ciddi bir ick vakası yaşattı. Üç gün sonra ondan ayrıldım.

Eski sevgilimin kulakları yanıyor olmalı çünkü tekrar mesaj atmak için o anı seçiyor. Çift mesaj atıyor.

Cevap vermem gerektiğini biliyorum ama onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ne zaman ona bir santim versem, beni geri kazanmaya çalışıyor.

"Dostum, bu gece gerçekten gelmek istiyor," diyorum telefonuma bakarak.

"O bir sık yalayabilir."

Sırıtiyorum ve hamburgerimin son lokmasını da bitiriyorum. Yemekten sonra Ana Cadde boyunca yürüyüşe çıktık ve

El yapımı biblolar ve türünün tek örneği kıyafetlere göz atmak için birkaç dükkân gezdikten sonra Gigi beni eve bırakıyor. Bu gece Boston'a dönmesi gerekiyor; Ryder'la birlikte Eylül'de kendi evlerine taşınana kadar ailesinin yanında kalacak.

"Keşke bu yaz yurttan kalsaydın, böylece benimle takılmak için bir saatten fazla yol gitmek zorunda kalmazdın." Surat astım.

"Dürüst olmak gerekirse, önümüzdeki birkaç ay zor buralarda olacağım. Düğün planlama işlerim var. Sonra gelecek hafta Arizona, yani Ryder çok stresli. Sonra ailemle Tahoe, kocamla İtalya ve düğünün kendisi."

Islık çalarım. "Tanrım. Dünya gezgini burada. Ve her şeyi tersten yapmayı bırak, olur mu? Kaçamak, İtalyan balayı ve sonra düğün? Sana hayatı kim öğretti?"

Homurdanıyor.

Arizona gezisi hakkında yorum yapmıyorum çünkü garip bir konu. Ryder'ın babasının şartlı tahliye duruşması için oraya gidiyorlar. Gerçekten trajik bir durum. Ryder'ın babası, Ryder küçükken annesini öldürmüş. Savunma anlaşması yaptı ve sadece on beş yıl sonra şartlı tahliye olacak, ancak savcılar dışarı çıkma şansı olduğunu düşünmüyorlar. Yine de Gigi'nin yeni kocası için ne kadar stresli olabileceğini anlayabiliyorum.

MEADOW HILL yazan büyük beyaz tabelada yavaşlıyor ve Sycamore binasının önündeki dairesel araba yoluna giriyor.

Gigi arabayı park eder. "Bu hafta sonu görüşür müyüz?" Biz yine yemek planımız var.

"Kesinlikle. Ve eğer ailenden daha önce uzaklaşabilirsen, bana haber ver. Gel ve yüz. Gününe bağlı olarak bir dans provasını izlemen gerekebilir ama Kenji ve ben sadece bir saat kadar çalışıyoruz."

"Sana haber veririm. Seni seviyorum."
"Seni seviyorum."

Ona yandan sarılıyorum ve cipten inip çantamı omzuma atıyorum. Gigi uzaklaşırken başka bir araç yanaşiyor. Doğal olarak meraklıyım -iyi, meraklı- bu yüzden arka koltuktan tanıdık bir yüzün çıktığını görmek için zamanında bakıyorum.

Gözlerimi kısıyorum. Bu Crystal Haller, amigo arkadaşlarımdan biri.

Oh, hadi ama.

Lanet olası pislik. Neden!?! Bu konuda konuşmuştuk.

"Diana. Selam." Crystal garip bir gülümsemeyle yaklaşır.

Yakın değiliz. Takımın kaptanı olarak her takım üyesiyle bağ kurmaya çalışıyorum ama farklı kişiliklere sahip düzinelerce insanla en iyi arkadaş olmam beklenemez. Crystal ve ben hiç anlaşılamadık. Dürüst olmak gerekirse biraz kendini beğenmiş biri. Bu yaz ikimiz de amigo kampında danışmanlık yapıyoruz ve kamp başladığından beri paraya gerçekten ihtiyacı olmadığına dair birkaç yorum yaptı, ancak biraz "cep harçlığına" sahip olmak güzel.

Benim için bu "cep harçlığı" değil. Ev kredimi ödüyor.

Sycamore'un ana kapısına yaklaşıyoruz, ön tarafta duruyoruz. "Burada yaşadığını unutmuşum," diyor Crystal. "Seni görmeye geldim-"

"Evet, biliyorum. Lindley."

Şaşırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"O benim yeni komşum. Kızların geçit töreninin başlamasının an meselesi olduğunu düşünmüştüm."

Kaşları çatıldı.

"Özür dilerim," diye geçiştirdim. "Öyle demek istemedim." Durakladım. "Aslında. Öyle demek istedim. Onun bir oyuncu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Evet, Di. Onun bir oyuncu olduğunun tamamen farkındayım."

Takma adımı kullanması beni rahatlattı. Demek ki kızların geçit töreni sözüne o kadar da kızgın olamaz.

"Tamam, güzel. Sadece, bilirsın, beklentilerini yumuşat. Audrey o adam yüzünden bileğini burktu." "Bu haksızlık. Onun bileğini burkan o değildi."

"Hayır," diye isteksizce itiraf ediyorum, "kişisel olarak değil. Ama düştü çünkü arayacak mı aramayacak mı takıntısıyla dikkati çok dağılmıştı. Ve sonra spoiler uyarısı: Aramadı." Dudaklarımı büzüyorum. "Tamam, aradı. Ama bu ona bir daha aramayacağını söylemek içindi." Crystal'a sert bir bakış attım. "O çok tehlikeli bir adam."

"Sorun değil," diye cevap veriyor, açıkça eğlenerek. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben büyük bir kıızım."

"Uyarıldınız," diyorum anahtarlığımı kullanarak içeri girerken. Peşimden iyi aydınlatılmış lobiye giriyor.

"İyi akşamlar, Diana."

Gece vardiyasında çalışan gardiyan Richard beni gülümseyerek karşılıyor. Ellili yaşlarında, soluk teninde sürekli güneş yanığı varmış gibi kırmızımsı bir renk var.

"Hey, Richard." Masaya yaklaşıyorum. "Bu Crystal. Shane Lindley'i görmeye geldi. Red Birch, daire 2B."

Başını sallıyor ve defterine not alıyor.

"Hadi," diyorum ona. "Bu taraftan."

Arka taraftaki çift kapıdan çıkıyoruz ve dolambaçlı, taş döşeli yola çıkıyoruz. Red Birch, Sycamore'dan sonraki üçüncü bina. Ben onu kendi mini lobimize götürmeden önce Kiraz Çiçeği ve Gümüş Çam'ı geçiyoruz.

"Buradayız," diyorum ve merdivenlere yöneliyorum.

"Oh, şaka yapmıyormuşsun. Siz gerçekten komşusunuz."

"Ugh. Evet."

"Bu konuda çok heyecanlı görünmüyorsun."

"Hokey oyuncularını sevmem," diye mırıldandım.

Bu doğru değil. En iyi arkadaşım bir hokey oyuncusu.

Kocası da öyle ve ondan hoşlanıyorum.

Beckett'ı da severim.

Ve Will'i.

Hah. Sanırım sevmediğim tek kişi Shane. Her gün yeni bir şey öğreniyorsun.

Merdivenlerin tepesine ulaştık. Üzerinde 2A yazan küçük gümüş bir levha bulunan kapıma doğru yürüyorum. Crystal'ı yönlendirerek 2B'yi işaret ediyorum. "İşte orada."

"Teşekkürler."

İçeri g i r d i m ve kapıyı arkamdan kilitledim. Koridordan seslerin mırıltısını duyuyorum. Derin bir kahkaha gümbürtüsü -Shane'in. Sonra kapısının kapanma sesi duyuldu.

Mutfağında, Gigi'ye kısa bir mesaj gönderdim.

BEN:

Shane'in numarası ne? Bana lazım.

Akvaryumunun etrafında tur atarak yüzen Skip ile sohbet ederken kendime bir fincan bitki çayı demliyorum. Gecenin geri kalanı için planım, takıntılı **o l d u ğ u m** reality şov kanalı TRN'yi ayarlamak. Bu akşam favori şovum için bir tanışma programı yayınlıyorlar ve bu sezon çiftlikte kimlerin olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Telefonum çaldığında kendimi kanepede rahat hissediyordum.

Yine Percy.

PERCY:

Sadece birbirimizi görmenin ve hasret gidermenin iyi olacağını düşündüğüm için sordum. İstemiyorsan anlarım ama arkadaş olmayı kabul etmiştik.

Bunu bir omuz silkme emojiyle noktılıyor.

İçimi çektim. Ona arkadaş olabileceğimizi söyledim ama bu darbeyi yumuşatmanın bir yoluydu. Ama şimdi geri alırsam tam bir göt gibi görüneceğim.

BEN:

Hey, sana daha erken dönemediğim için üzgünüm. Gigi ile dışarıdaydım. Benimle biraz reality TV izlemek istersen, biraz uğrayabilirsin, ama seni uyarıyorum, erken yatmayı planlıyorum. Kahvaltıda çalışıyorum. ~~yarın vardiya.~~

PERCY:

En fazla bir saat kalırım. Yakında görüşürüz.

Sözlerinden dökülen heyecanı neredeyse hissedebiliyorum. Ve yirmi dakika geçmeden kapıyı açtığımda gülümsemesinde de aynı coşkuyu görüyorum.

"Nasılsın?" Onu içeri aldıktan sonra sordum.

"Güzel. Az önce Malone'un bir emlakçıyla görüşmesindeydim." "Gece sekiz buçukta mı?"

"Evet, işten sonra benimle buluştu. Ev sahiplerimin evi sattığını söylemiştim, değil mi? Bu emlakçı başka bir yer bulmama yardım etmeye çalışıyor ama gerçekten uygun bir yer yok. Mahvolmuş olabilirim."

Percy kasabada bir şehir evi kiralamaktadır, ancak Hastings'te işlerin az olması gibi, konutlar da azdır. Buna rağmen

Briar arabayla sadece on dakika uzaklıkta, Hastings teknik olarak bir üniversite kasabası değil, yani binlerce öğrenciye ev sahipliği yapacak şekilde kurulmadık. Sadece son birkaç yıl içinde Hastings belediye meclisi üç kattan daha yüksek binalara izin vermeyi kabul etti.

"Aman Tanrım, mezun yurtlarında yaşamak zorunda mı kalacaksın?" Sempatik bir şekilde sordum.

Percy iç çeker ve elini saçlarında gezdirir. Harika saçları var. Rüzgarlı olmadığı zamanlarda bile sürekli rüzgarda savrulan kalın, kahverengi teller. Ayrıca yontulmuş elmacık kemikleri ve soluk bir teni var, Viktorya dönemi prensi havası veren bir kombinasyon. Bana her zaman çok daha yaşlı göründü ve sadece öyle olduğu için değil. Bana onun yüzyıllardır hayatta olan ölümsüz bir yaratık olduğunu söyleseydiniz buna gerçekten inanırdım.

İnleyerek mokasen ayakkabılarını çıkardı ve beni yaşam alanına kadar takip etti. "Yurtlarda kalamam. Bazı tek kişilikler güzel ama kalanların hepsinde ortak banyo var. Tanrım. Ben tam bir mikrop fobisiyim. Kendi banyoma ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Seni suçlamıyorum. Ben de öyle."

Ona çay ikram ediyorum ve çaydanlığın kaynamasını beklerken yaşam koşulları hakkında sohbet ediyoruz. Kanepenin karşılıklı iki ucuna oturana kadar beni soruyor.

"Nasılsın?" diye garip bir şekilde soruyor.

"Ben iyiyim. Yoğun bir yaz olacak gibi görünüyor." İki elimi de kupamın etrafına sarıyorum. "İki işi birden yürütmek zor olacak. Aslında haftanın her günü çalışıyorum."

"İş ahlakınızı seviyorum. Bana kendimi hatırlatıyor. Lisans eğitimim sırasında üç işte çalışmıştım."

"Doğru, bana bunu söylediğini hatırlıyorum."

İkimiz de çayımızı yudumluyoruz. Bardağının kenarından beni izlediğini fark ediyorum ve bana başka bir şey sormak istediğini biliyorum. Muhtemelen biriyle görüşüp görüşmediğimi. Neyse ki, bu dürtüyü bastırıyor.

"Peki, buna hazır mısın?" Boştaki elimle sehpanın üzerindeki kumandayı alıyorum. "Fling or Forever'ın yeni sezonu önümüzdeki hafta başlıyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Bana bu saçmalığı bütün bir sezon boyunca izlettiğine inanamıyorum."

"Üç bölüm, Percival. Sadece üç bölüm izledin." "Bu üç fazla." Mizah onun yosununda dans ediyor-
Yeşil gözlü.

Tamam, bu o kadar da kötü değil. Belki arkadaş olabiliriz.

TRN'yi buluyorum ve Fling or Forever'ın "Meet the Cast" özel bölümü ekranda yanıp sönerken çayımı alıp koltuğun koluna kıvrılıyorum. Sonraki otuz dakika boyunca Percy ve ben programı izliyor, bu sezonun ilk on yarışmacısı hakkında yorumlar yapıyoruz.

"Vay anasını, bu Steven Price," diye
bağırıyorum. "Kim?" Percy boş boş
soruyor.

"NFL oyuncusu. Yani, eski oyuncu. Birkaç sezon önce sakatlandı, geri dönmeye çalıştı ve sonra tekrar sakatlandı. Şimdi resmi olarak emekli oldu."

"Tanrım. Ben burada yüksek lisansımı yapmak için çalışıyorum ve bu adam benim yaşımda ve çoktan emekli olmuş." Percy'nin sesi alaycı.

Bir sonraki yarışmacıyı inceliyorum. Zoey, iri gözleri ve inanılmaz dudaklarıyla muhteşem bir esmer. "O bir çellist," diyorum ekrandaki biyografiyi okurken.

"Zavallı kız. Böyle bir programda ne işi var?"

"Aman Tanrım. Tamam, o. İşte benim adamım." Bir tabureye kayan ve kameraya kendini tanıtan bir sonraki yarışmacıya sırtıyım. "Ben de onu destekliyorum."

"Ona 'Connor' diyorlar, Diana. Ve tam bir dangalak gibi konuşuyor." Percy'nin ses tonundan tiksinti damlıyor, bu da beni güldürüyor.

"Bir radyo DJ'ini kapağına göre yargılama," diye azarlıyorum. "Bahse girerim gizli bir yumuşaklığı vardır. Oh, bekle. Bir mesaj alıyorum."

Gigi'den. Bana Shane'in iletişim bilgilerini gönderdi.

GIGI:

Lütfen ona iyi davran. O artık benim kayınbiraderim sayılır.

Güzel mi? Benimle tanıştı mı?

Yeni bir mesaj başlığı açıyorum ve yazmaya başlıyorum. Nedense Shane bana seksin ortasında mesajlarını kontrol edecek bir adam gibi geliyor, bu yüzden sırf onu kızdırmak için mesajımı her seferinde bir satır gönderiyorum.

İşim bittiğinde sayım 10'a çıktı.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Ah, pardon. Sadece yeni komşum. Çok ukala ve iğrenç biri. Ve bütün bir yıl boyunca hayatımı mahvetti."

Percy'nin gözlerinde hafif bir daralma var. "Ne demek istiyorsun?"

"Bütün amigo kızlarımla yatıp duran o. Sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı? Hokey oyuncusundan?"

"Ondan hiç bahsettiğini sanmıyorum." Ağzı biraz gergin.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, Briar'da oynuyor ve tam bir fuckboy. Takım arkadaşım Crystal'ı bu gece özellikle amigo takımını rahat bırakmasını söyledikten sonra onun dairesine giderken yakaladım."

"Bu adamı nereden tanıyorsun?" Percy'nin hoşnutsuzluğu artık yüzünün her kıvrımında mükemmel bir şekilde belirginleşmişti. "Onunla çıkıyor musun?"

"Ne? Hayır." Ona bakıyorum. "Ondan nefret ediyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü tamamen yabancı birinin cinsel yaşamıyla çok ilgili görünüyorsun."

"O tamamen yabancı biri değil. Az önce söyledim ya, o bir hokey oyuncusu. Onu Gigi sayesinde tanıyorum."

"Ve sen de onun randevusunu sabote etmeye mi çalışıyorsun?" Percy usulca küfrediyor. "Bu yüzden mi şu anda buradayım?"

"Sen neden bahsediyorsun?" "Ben neden buradayım?"

"Çünkü takılmak istedin. Arkadaş olarak," diyorum işaret ederek.

"Doğru. Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz."

"Tabii ki bunu açıkça belirttim. Çünkü ayrıldık." Dişlerim birbirine çarpıyor. Tedirginliğimi gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Aslında bu yüzden ayrıldık."

"Neden? Çünkü bu adamla neden mesajlaştığını anlamıyorum. Neden telefon numarası sende var?"

"Telefon numarası bende yok."

"Ona mesaj attın!"

"Hayır, biliyorum ama daha önce bende yoktu. Tam anlamıyla Gigi'den yeni aldım."

Percy şüpheli görünüyor.

"Şu anda ciddi misin?" Gigi'nin mesajını açıyorum ve telefonu yüzüne tutuyorum. "Gördün mü? Ona mesaj atıp numarasını istedim. Bu gecedен önce bende hiç yoktu."

Ve neden kendimi açıklıyorum ki?

Bir nefes alıyorum ve koltuktan kalkıyorum. "Tamam. Gitme vaktin geldi."

Sesine hemen bir panik notası girer. "Diana, hadi."

"Hayır, bu yüzden ayrıldık Percy. Çünkü birbirimize uygun değiliz. Çünkü ben sana bana güvenmemen için hiçbir neden sunmazken sen bana bu kadar güvensizsin. Birlikteyken başka bir erkeğe bakmadım bile ve hayatımda hiç kimseyi aldatmadım, ama sen beni konuştuğum her erkek hakkında sorguluyorsun, buna bu pislik de dahil." Elimle telefonumu gösteriyorum. "Ondan hoşlanmıyorum bile. Yani evet, bir ilişkiden ne beklediğimiz konusunda uyumsuz olduğumuz açık."

"Arada bir güvenceye ihtiyacım olduğu için mi?" diyor acı bir şekilde.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Ve bunda yanlış bir şey yok. Eminim sana tonlarca güvence vermekten mutluluk duyacak bir kadın bulacaksın. Oysa benim bana tamamen güvenen bir erkek bulmam gerekiyor."

"Var," diye ısrar ediyor.

Bunu görmezden geliyorum. "Ciddiyim. Gitme vakti geldi. Yatmak istiyorum."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Sırtımı kaldırıyor. Ama sonra derin bir nefes alıyor. "Pekâlâ. Kusura bakma. Yolundan çekileceğim."

Kapıda bana sarılıp vedalaşmaya çalıştı. Ondan uzaklaştım. o.

"Hayır," dedim. "Hiç havamda değilim. Lütfen."

"Özür dilerim." Yüz ifadesi yenilgiyi yansıtıyor. "Sana mesaj atarım yarın."

Lütfen yapma, diye bağırarak istiyorum ama o çoktan gitti.

Oturma odasına döndüğümde telefonumda Shane'den bir mesaj buldum. Uzun ve pek de hoş olmayan Amigo kızlarımı rahat bırak mesajıma bir cevap.

SHANE:

Görünüşe göre birileri kendini dışlanmış hissediyor. Gel bize katıl.

Cevap vermeden önce telefona ters ters bakıyorum.

BEN:

Asla.

FLING OYUNCULARIYLA TANIŞIN VEYA FOREVER 2. SEZON!

KEEP IT REAL.COM

ÇIZGILER: TRINA BANNER

ORIJINAL YAYIN TARİHİ: 5 TEMMUZ

YİNE YILIN O ZAMANI GELDİ, KIZLAR VE ERKEKLER!

Yaz. Güzel, görkemli bir yaz. Ve
bunun ne anlama geldiğini
biliyorsunuz.

TRN'in Fling or Forever'ının yepyeni sezonunda beş
yeni erkek ve beş yeni kız yaz boyunca flört etmek için
çiftliğe geliyor.

Dram! Baharat! Şeker Süiti! Kelimenin tam anlamıyla
sekiz haftalık kesintisiz aksiyona hazır olun. On OG erkek
ve kızına yaz boyunca her biri aşkı bulmaya ve kaos
yaratmaya kararlı diğer bekarlar katılacak.

Bu sezonun yarışmacılarıyla tanışmak için kaydırmaya
devam edin...

ZOEY, 21 YAŞINDA.

New York doğumlu Zoey, bir gün Londra Senfoni Orkestrası'nda çalma hayalleri olan bir çello dahisi. Ayrıca güzel bir bikinisi var. Uyaralım: Bu yetenekli ateşli kızın kalbini kazanmak için seviye atlamanız gerekiyor.

CONNOR, 24 YAŞINDA.

CONNOR! Evet, millet. Onu sevin ya da nefret edin, şok-şokçu Connor çiftliğe geliyor. Nashville'deki kadınların kulaklıklarına yapışmasının bir nedeni var. Gürültülü, küstah ve ezmeye hazır!

LENI, 24

Mayo modeli, yarı zamanlı satış elemanı ve hevesli bir yürüyüşçü olan Leni, Los Angeles'taki tüm erkekleri parmağında oynatmaktadır. Kendini kızların kızı olarak ilan eden Leni, çiftlikte hem arkadaşlığı hem de aşkı bulmayı umuyor.

STEVEN, 26

Halüsinasyon görmüyorsunuz. Evet, bu eski NFL defans oyuncusu Steven Price ve evet, o karın kasları çok lezzetli. Yıllarca sahada oynadıktan sonra (kelimenin tam anlamıyla), bu gizli yumuşak nihayet aşkı bulmaya hazır.

ZEKE, 22

Miami merkezli model ve kişisel antrenör Zeke reality şovlara yabancı değil. Onu TRN'nin Friend Zone'undaki görevinden tanıyabilirsiniz; burada Teklif Günü'ne kadar gelmiş, ancak Christa kalbini paramparça edip onu F-bölgesine göndermişti. Şimdi geri döndü ve aşкта ikinci bir şans arıyor. Ve bronzlaşmak için.

TODD, 22 YAŞINDA.

Kulüp organizatörü Todd zamanının çoğunu Manhattan gece hayatının tadını çıkararak geçirmektedir. Sahip olduğu her kız arkadaşını aldatmıştır ama çiftlikte ayrılmak istemeyeceği birini bulacağını ummaktadır.

DONOVAN, 20

İngiliz aksanı isteyen var mı? Uluslararası öğrenci Donovan gündüzleri güzel sanatlar, geceleri ise fuc*boying sanatı üzerine çalışmaktadır. Vahşi erkek tarzını değiştirmesi için çok özel bir kıza ihtiyacı olduğunu söylüyor.

KY, 21

Los Angeles'ta yaşayan, hevesli aktris Ky, beyaz atlı prensiyle tanışmaya hazırdır. Ama sadece bu prensin biraz vahşi bir çizgisi varsa. Bir ilişkide sıkılmak için çok genç ve çok ateşli. Onu heyecanlandırmıyor mu? Teşekkürler, sıradaki.

JAS, 22

NYU hukuk öğrencisi Jasmine, nam-ı diğer Jas aklındakileri söylemekten çekinmiyor. Bir vuruş ve onunla dışarıdasın. Çabuk sinirleniyor ve ikinci bir şans vermiyor. Bu kışla neden versin ki?

İNANÇ, 27

"Georgia'dan ofis malzemeleri satışı" mı? Sıkıcı! Merak etmeyin, Faith 2 milyondan fazla takipçisi olan bir Instagram modeli olarak ek iş yapıyor. Kendini susuzluk tuzaklarının kraliçesi ilan eden Faith, erkeklerle ilgilenmiyor. O bir erkek istiyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SHANE

Seninle bir ilişki istemiyorum.

İTIRAF ETMEM GEREKEN BİR ŞEY VAR.

Ben fuckboy değilim.

Bu üzücü, tartışılmaz gerçek, her ilişkiden sonra beni bir yük treni gibi vurmaya devam ediyor. Dün gecedен önce bu küfür dolu düşünceleri bastırabiliyordum. Onları beynimin arka tarafına sürgün ettim ve göğsümdeki boşluk hissi yokmuş gibi davrandım.

Bugün, Crystal'dan gelen bu mide bulandırıcı mesaja bakıyorum ve sonunda kendimi acınası gerçekliğimi kabul etmeye zorluyorum.

Ben bir ilişki istiyorum.

CRYSTAL:

Bu gerçekten utanç verici ama dün gece şimdiye kadarki en iyi randevumdu. Çok gösterişsizdi ama mükemmeldi.

Bunun bir randevu olmaması gerekiyordu.

Ama onunla seks yapmadığım zaman kazara bunu bir ilişkiye dönüştürdüm.

Onu kucağıma almıştım, dili ağzımdaydı, elleri dolaşıyordu ve ben... yapamıyordum. İçinde değildim. Kendime karşı dürüst olursam, uzun zamandır içinde değildim. Elbette, başlarda eğleneliydi. Uzun süreli bir ilişkiden yeni ayrılmıştım, aletim istekliydi ve gitmeye can atıyordu. İlk birkaç karşılaşma, her şeyin yeniliği heyecan vericiydi. Eski sevgilimden başka birini öpmek. Ona ait olmayan çıplak bir vücut görmek.

Ama yeniliğin tadı kaçtı. Dün Crystal ile olanlar bunun kanıtı.

CRYSTAL:

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Mutfak tezgahına oturup başımı ellerimin arasına alıyorum, kahvaltımı unutmuşum, iştahım kaçmış. Bu benim hatamdı. Onu davet ettim çünkü seksi olduğunu düşünmüştüm ve sevişmek istiyordum. Bu senaryonun hiçbir parçası onunla bir ilişkiye girmeyi içermiyordu. Crystal harika biri ama daha derin bir seviyede anlaşılamıyor. Bunu kanepemde yarım yamalak bir öpüşme seansından öteye götürmekle ilgilenmiyorum.

Bu arada, gözlerinde yıldızlarla ayrıldı.
"Hayatının en iyi randevusundan" kafayı bulmuş. Hay sikeyim.

Kendimi tam bir bok kafalı gibi hissederek, Crystal beni sevdiğini ve bebeklerimi doğurmak için sabırsızlandığını söylemeye karar vermeden önce kendimi bir yanıt hazırlamaya zorluyorum. Standart "Ciddi bir şey istemiyorum, aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum" mesajımı yazıyorum.

Sohbet başlığı hareketsiz kalıyor, benim mesajım hala kaydırmadaki son mesaj. Crystal'ın yazmaya başladığını görmeden önce neredeyse bir dakika boyunca ona bakıyorum. Kahretsin. Buna izin vereceğini ummak çok fazlaydı.

Tabureden kayıyorum, yarısı yenmiş mısır gevreği kasemi lavaboya taşıyorum ve lapa gibi kalıntıları çöp öğütücüsüne atıyorum. Geri döndüğümde hala yazıyordu, ben de düş alıp cevabının çok kötü olmaması için dua ettim.

Başımı spreyin altına daldırıp kaderime hayıflanıyorum. Ben ilişki için yaratılmamışım.

Evet, bunun ironik olduğunun farkındayım, geçen baharda Lynsey'den ayrıldığımdan beri takılmaktan başka bir şey yapmadığımı düşünürsek. Sadece bu ay, cinsel olarak aktif olduğum tüm yıllardan daha fazla kadınla yattım. Lynsey'den önce bir kız vardı ve sonra Lynsey ve ben dört yıl boyunca birlikteydik, lise birinci sınıftan Eastwood Koleji'nde ikinci yılımda ayrılana kadar çıktık.

Arkadaşlarıma, ayrılığımızın karşılıklı olduğu konusunda ısrar ediyorum.

Karşılıklı derken, uyuşuk bir şekilde başımı salladım ve eğer böyle hissediyorsan seni durduramam dedim.

Ellerimi kafa derimin üzerinde gezdiriyorum, şampuan köpükleri yüzümden ve göğsümden aşağı kayıyor. Durulandıktan sonra sıcak spreyin altında beş dakika daha duruyorum.

Yuvarlanmak.

Bir kız arkadaşım olmasını seviyorum. Bu beni tam bir ahmak yapsa da umurumda değil. Derinlerde bir yerde, ben her zaman bir ilişki adamı oldum. Hayatım için her zaman net bir vizyonum vardı, Lynsey ile çıkmaya başladığımda bu vizyonum iyice pekişti. Ryder'ı Gigi Graham'la kaçışı konusunda fazla eleştirmememin bir nedeni var. Bana göre bu akıl almaz bir hareket değil. Kendimi hep genç yaşta evlenirken gördüm. Kahretsin, ben bile olmazdım

Yirmili yaşlarımda başında bir çocuk sahibi olmaya karşı. Tüm geleceğimi gözümün önünde canlandırabiliyorum. NHL süper yıldızlığı, bir eş, birkaç çocuk.

Artık rastgele kızlarla yatmak istemiyorum. Sikişmek istiyorum.

Kız.

Duştan çıktım, kurulandım ve çıplak bir şekilde yatak odama girdim. Telefonum hâlâ desenli yatak örtüsünün üzerinde, attığım yerde duruyordu. Kontrol ettim ve Crystal'dan bir makale olduğunu gördüm.

Okurken kızgınlık ve suçluluk arasında gidip geldim. Tezin özeti şu: Beni sen kandırdın, seni lanet olası pislik.

Ama ben yapmadım. Cevabımda da bunu açıkça belirttim.

BEN:

Gerçekten özür dilerim. Seni üzmemiştım. Ama buraya gelmeden beş dakika sonra ciddi bir şey istemediğimi söyledim ve sen de tamamen aynı fikirdeydin. Bunu sen söyledin. ~~güzeldi.~~

CRYSTAL:

Doğru, ama sonra takıldık. Takılmak kuralları değıştiriyor ve artık havalı değıl.

BEN:

Tek yaptığımız öpüşmekti Crystal.

CRYSTAL:

Öpüşmek seksten bile daha samimidir.

O gerçek mi? Bir kızı persem, evlenme teklif etmek zorunda mıyım yani? Seks yapmış olsaydık, belki bu mantığı düşünebilirdim, ama on dakika öpüştük, ona yorgun olduğumu söyledim ve sonra gitti. Bu nasıl derin bir şey olarak kabul edilebilir?

BEN:

Özür dilerim. Ama sana karşı tamamen dürüstüm. Ben gerçekten bitmedim benim ayrılığımı.

Bu kelimeleri yazarken bile utaniyorum. Kulağa çok acınası geliyor. Eğer bu benim arkadaşlarımdan biri olsaydı, "siktir git artık" derdim.

BEN:

Dün gece sana söyledim, duygusal olarak hiçbir şeye hazır değilim. şu anda ciddi.

CRYSTAL:

Sizden HEMEN ciddi bir ilişki kurmanızı istemiyorum. İlişkilerin gelişmesi için zaman gerekir.

BEN:

Ben bir ilişki istemiyorum.

...seninle.

Bu her zaman dile getirilmeyen bir uyarıdır ve bazen keşke sosyal görgü kuralları bunu kastetmiyormuşuz gibi davranmamızı gerektirmeseydi diyorum. Eğer birisi sizinle ilişki kurmak istiyorsa, kuracaktır. Sizi oyalamazlar. Gecenin bir yarısı seks için size asılmayacaklardır. Yapmazlar

"ilişkilere uygun olmadıkları" ya da "çok daha iyisini hak ettikleri" gibi bitmek bilmeyen bahanelerle sizi beslerler. Sizinle birlikte olurlardı, açık ve net.

Bilgisiz, kararsız ya da sikimizi pantolonumuzun içinde tutamamakla ünlenmiş olsak da, bir erkek birini kız arkadaşı olarak görüp görmediğini genellikle birkaç dakika içinde anlar.

CRYSTAL:

Anlamıyorum. Eğlendiğimizi sanıyordum. Hep numara mı yapıyordun?

BEN:

Tabii ki eğlenmedim. Dün gece çok eğlendim. Ama bir daha ilişki.

CRYSTAL:

Aman Tanrım, senden bir şey istemiyorum!

O zaman ne diye kavga ediyoruz? Gözlerimi oymak istiyorum. Bunun yerine bir kez daha özür diliyorum ve bir süre ileri geri gidiyoruz. Normalde sakinliğimi korumada iyiyimdir ama Crystal'ın bir sonraki mesajı, babamın her zaman dediği gibi, beni gerçekten çok sinirlendiriyor.

CRYSTAL:

Siktir git. Sen bencil bir pislisin. Tanıştığım her kızı senden uzak durması için uyaracağım ve onu sadece kullanacağını bildiğinden emin olacağım.

Çenem gerildi. Tamam o zaman. Burada işimiz bitti.

BEN:

Evet, yani... Dün gece seninle bir ilifkiye ilgi duymuyordum, Şimdi daha da az ilgi duyuyorum. Tekrar, incindiğin için  zg n m. Fakat Bu konuşmayı yapmak istediğim kadarıyla yaptım.

Bunu vurgulamak için son bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

Seni görmekle ilgilenmiyorum.
Tekrar. İyi Şanslar.

O zaman onu engellerim.

Lanet olsun. Tek yaptığımız  p Őmekti. Bu nasıl bir Şey?

Ve neden hala tam bir pislik gibi hissediyorum?

Siyah basketbol Şortumu ve Bruins tişörtümü giyerken, azarlanmayı hak edip etmediğimi anlamak için konuşmanın tamamını tekrar okudum. Ama beynim gerçekten de neyi yanlış yaptığımızı kavrayamıyor. Crystal'ın öfkesinin seviyesi gerçekte olanlarla tamamen orantısız.

Telefon elimde titrediğinde sıcıyorum. Bir an için Crystal'ın engellemeyi aŐmanın bir yolunu bulmuş olmasından korktum ama arayan babamdı ve beni yarın ne zaman beklemeleri gerektiğini soruyordu. Ailemi ziyaret etmek için Heartsong, Vermont gibi çok sevimsiz bir isme sahip olan memleketime gidiyorum.

Bugüne gelince, golf oynamayı planlıyordum, ama Şimdi  ok Golfe sinir oluyorum. Belki onun yerine tur y zerim. Bu daha az konsantrasyon gerektirir.

Hay sikeyim. Kadınlar neden bu kadar yorucu? Lynsey bile yorucuydu ve ben ilifkimizi seviyordum.

Yüzü zihnimde canlanırken kalbim sıkışıyor. Kocaman kara gözleri. Bir konuda haklı olduğu kanıtlandığında takındığı o sevimli küçük sırtış. Kendimi durduramadan yatağımın ayak ucuna oturup onun sosyal medyasına göz atıyorum, bu da kendimi enayi gibi hissetmeme neden olan bir başka şey. Ayrıldıktan sonra beni takip etmeyi bıraktı ama ben hala onu takip ediyorum. Sadece onu hayatımdan çıkarmak için o aptal düğmeye basamadım. Ayrıca, özel bir hesabı var, bu yüzden takipten çıkarsam ve sonra onu tekrar siber takip etme ihtiyacı duyarsam, bir istek göndermem gerekir ki bu onu hala takip ettiğim gerçeğinden bile daha utanç verici.

Ben artık için için yalvaran bir sokak köpeğiyim, ne olduğunu görmek için ölüyorum.

neler yapıyor. Dans stüdyosundaki yeni fotoğraflarına hevesle göz atıyorum. Siyah bir mayo kıvrak vücuduna yapışmış, soluk pembe tayt biçimli bacaklarını sarıyor. Lynsey sürekli keşke daha kısa olsaydım diye yakınıyor. Boyu 1.80, yani bana göre çok kısa, ama görünüşe göre bir balerin ortalama boyu 1.80 falan.

Lynsey yetenekli olmanın da ötesinde. Connecticut'ta, ülkenin en iyi sahne sanatları kolejlerinden biri olan Liberty Güzel Sanatlar Konservatuvarı'na devam ediyor. Juilliard gibi Liberty Konservatuvarı da çok rağbet gören bir dans programı sunuyor ve şaşırtıcı derecede az sayıda öğrenci kabul ediyor. Kabul mektubunu aldığı anda Lynsey'i biftek yemeye götürdüm.

Tepemin tasını attıran bir fotoğrafa ulaşana kadar kaydırmaya devam ediyorum. O ve bir adam. Elleri birbirinin üzerinde. Yüzünü göremiyorum ama yumruğum onu yumruklamak için kaşınıyor.

Başlığı okuyunca rahatladım.

#NUABC PROVALARININ 1. GÜNÜ.

Geçen yıl da kendisiyle birlikte yarışmaya katılan en iyi arkadaşı Sergei'yi etiketledi. O da aynı zamanda

eşcinsel, yani bir tehdit değil.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Her zaman partneri olmamı istemişti. Bunu bir çift olarak yapmanın eğlenceli olacağını düşünürdü. Açıkçası bu beni hep şaşırtmıştır çünkü benden çok daha iyi dansçılar var ve Lynsey inanılmaz hırslı biri. Ona göre amatör bir salon dansı yarışmasını kazanmak Olimpiyatlarda altın madalya almakla eşdeğer. Ne zaman tereddüt etsem ve kesinlikle olmaz desem gizliden gizliye rahatladığından şüpheleniyorum.

Şimdi merak ediyorum, beni terk etmesinin bir başka nedeni de benim direncim mi?

Evet, kardeşim, onunla salsa yapmak istemediğin için terk edildin.

Kim bilir. Belki de sebebi budur.

Ayrılıktan bu yana kendi kendime düşünmek için çok zamanım oldu ve dürüst olmak gerekirse sadece boktan bir erkek arkadaş olup olmadığını sorguluyorum. Hokeye çok fazla odaklandım ve bu konuda asla taviz vermeye istekli olmadım. Maç programım pazarlığa açık değildi **v e d e ğ i l**. Ama lanet olsun, çaba gösterdim. Tüm dans resitallerine gittim, en ön sırada oturdum. Tüm aile etkinliklerine katıldım, çoğu zaman onları kendiminkilere tercih ettim. Onu ilk sıraya koymak için elimden geleni yaptım.

Sanırım yeterince iyi değildi.

Onun resmine bakarak nefes alıyorum. Parmaklarım telefonumun serin yüzeyinde kayıyor.

Onu aramalıyım.

Hayır, yapmamalısın.

Hayır, yapmalıyım. Biz hala arkadaşız. Arkadaşlar birbirini arar.

Onu aramamalısın ve arkadaş değilsiniz. Hala ona aşıksın.

Arkadaşlar birbirlerine aşık olabilirler.

Yapamazlar.

İçimdeki tartışma bir süre daha devam ediyor. Ta ki parmaklarım benim yerime karar verip onun numarasını çevirene kadar. Bir kez çaldıktan sonra pişman oluyorum ama artık çok geç. Cevapsız aramayı görecektir. Belki de açmayacaktır. Belki-

"Selam," diye cevap veriyor, sesi şaşırmış gibi. "Ne var ne yok?"

"Hey." Ses tellerim iki torba çakıla sarılmış gibi ses çıkarıyor. Boğazımı temizliyorum. "Insta'da geziniyordum ve Sergei ile senin paylaşımını gördüm. Bir süredir konuşmadığımızı fark ettim, bu yüzden kontrol etmek ve merhaba demek istedim."

"Oh. Evet. Hayır, haklısın. Uzun zaman oldu." Aradığım için sinirlenmiş gibi görünmüyor. "Aslında dün gece annenle gözleme evinde karşılaştık."

"Evde misin?" Kalbim hızlanıyor, sonra bir an duraksıyor, çünkü Lynsey annemi görmüş ve bana mesaj bile atmamış. Sanırım bu onun aklının nerede olduğunu gösteriyor. "Yarın cumaya kadar orada olacağım. Ziyaretiniz ne kadar sürecek?"

"Bu öğleden sonra ayrılıyorum. Bir haftalığına kuzeye, Monique'in ailesinin kulübesine gidiyorum."

"Güzel." Geçen Temmuz'da onunla birlikte en iyi arkadaşının yıllık göl gezisine gittim.

Bu konuyu açma-

"Geçen yıl orada en iyi zamanımızı geçirdik."

Siktiğimin aleti.

"Yaptık, değil mi?"

Kendi kendime kıkırdıyorum. "Gece yüzmeyi hatırlıyor musun?"

"Bir kaplumbağa tarafından neredeyse aletinin ısırıldığı zamanı mı kastediyorsun?"

"Neredeyse sikimi ısırıp koparmayacaktı. Sadece kalçama sürtündü."

"Bu aletine çok yakın, Lindy."

Bu lakap kalbimi sıkıştırıyor. Ve bana evlenirsek ne

olacağı hakkında güldüğümüz zamanları hatırlatıyor. O
Lynsey Lindley olacaktı. Çok sıkı bir şekilde.

Bunun çok fazla tekerleme olduğunu söyledi ve asla benim adımlı almayacağına yemin etti. Sonunda uzlaştık ve tire kullanmaya karar verdik.

Artık bir önemi yok.

"Haklısın, biraz fazla yakınlaştık," diyerek rahatlıyorum, hâlâ kıkırdıyorum. "Dostum, eğlenceli bir yolculuktu."

"Öyleydi."

Kısa bir sessizlik olur.

Onu özlediğini söyleme.

"Seni özledim."

Bir duraklama var.

"As a dostum," I ekle, savaşmaka Sırt. "I Bayan dostluğumuz."

"Evet, şu anda gülümsediğini

duyabiliyorum." Beni çok iyi tanıyor.

"Gülümsemiyorum." Bir duraklama daha.

"Ben de arkadaşlığımızı özliyorum," diye itiraf ediyor.

"Ama yine de mesafenin doğru hareket olduğunu düşünüyorum."

Haksız değil. Birlikte değilken onunla düzenli olarak konuşmanın ıstırabını hayal bile edemiyorum.

Ona biriyle görüşüp görüşmediğini sormak istiyorum ama sormamam gerektiğini biliyorum. Neyse ki bu sefer ağzım bu dürtüyü frenleyebiliyor.

"Peki ya sen?" Lynsey soruyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Hokey harika. Yeni daire b e r b a t . Oh-my en iyi arkadaşım evlendi."

"Ne?! Kim evlendi?"

Beckett mı?"

"Ciddi misin? Tahminin bu mu?" Kahkaha atıyorum.

"Tekrar dene."

Nefes nefese kaldı.

"Hayır. Ryder?" "Evet."

"Bu ne zaman oldu?" diye soruyor. "Üç ay önce."

"Ve sen bana
söylemedin?" "Mesafe,
hatırladın mı?"

İsteksizce iç geçiriyor. "Peki. Bu adil. Ama söz konusu arkadaşlarının evlenmesi olduğunda, bu kararı vermekle yükümlü olduğunu düşünüyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Beck evlendiğinde seni ararım."

"Teşekkür ederim." Bu kez gülümsediğini duyabiliyorum ve bu kalbime başka bir acı gönderiyor. "Briar'daki ilk sezonunuzdan keyif aldınız mı?"

"Kesinlikle. Kötü bir başlangıç yaptık ama Frozen Four'u kazandık, bu yüzden şikayet edemem."

"Kampüs nasıl bir yer?"

"Harika. Neden? Transfer olmak ister misin?" Şaka yapıyorum. Tereddüt etti.

"Aslında..."

Nabzım yeniden hızlanmaya başladı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Gerçekten transfer olmayı mı düşünüyorsun?"

"Bunu düşünüyordum. Başka bir bölüm okumak isteyebilirim ve Liberty çok fazla akademik seçenek sunmuyor. Briar'ın mükemmel bir psikoloji programı olduğunu duydum. Danışmanımla çoktan konuştum; transferin kolay olacağını söyledi. İhtiyacım olan tüm kredilere sahibim ve hiçbir şeyi tekrar almak zorunda kalmayacağım. Ama bilemiyorum. Biraz uzak ve..."

Cümlelerin geri kalanı da orada.

"Hadi Linz. Briar ikimize de yetecek kadar büyük.

Muhtemelen yollarımız kesişmeden yıllar geçirebiliriz." "Hayır, öyle değil."

Homurdanıyorum.

"Tam olarak öyle değil," diye düzeltiyor. "Ama evet, gelip bir tur yapabilirim."

"Güzel. Eğer istersen, burada kalabilirsin. Çok rahat bir kanepem var."

"Zorla kabul ettirmek istemem."

"Bu bir dayatma değil. Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun. Aynı şey Monique ve eski ekibin geri kalanı için de geçerli. Seninle birlikte olmamamız hâlâ arkadaş olmadığımız anlamına gelmez, değil mi?"

Sesi yumuşar. "Teşekkürler, Lindy. Minnettarım."

Görüşmeyi bitirdikten sonra çok heyecanlıyım. Tenim uğulduyor, nabzım hâlâ dengesiz. Oturma odasına yöneliyorum ve peyzajlı araziye bakan balkonuma ıkıyorum. Havuzu tam olarak göremiyorum ama ona giden çiçeklerle kaplı yolu net bir şekilde görebiliyorum. Kendimi Karayipler'de bir tatil köyünde gibi hissediyorum. Bu harika bir şey.

Sıcak yaz havasını içime ekiyorım. Muhteşem bir sabah. Belki de golf oynarım. Ama yüzmek de kulağa hoş geliyor. Neden ikisi de olmasın?

Boş zamanlarımla adamı gibi mayomu giyip ayaklarıma parmak arası terliklerimi geçiriyorum. Kolumda büyük boy bir havluyla salondaki büfeden güneş gözlüklerimi ve anahtarlarımı alıyorum.

Dışarıda, yeni kesilmiş çimlerin kokusu yüzüme vuruyor. Derin nefes alıyorum. O telefon görüşmesini değerlendirmek için temiz havaya ihtiyacım var.

Diana'nın havada süzöldüğünü görmek için tam zamanında havuz güvertesine varıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Simsiyah saçlı ve bronz tenli bir adam onu baldırlarından tutup kaldırıyor, Diana'nın kolları V pozisyonunda yukarıya doğru uzanırken ikisini de döndürüyor. Su dansının garip bir şekli gibi.

Diana beni fark ettiğinde yüzünü buruşturup adamın kollarından atlıyor ve bir sıçrayışta suya iniyor.

"Hayır," diye homurdanıyor kendini havuzdan çıkarırken. Islak at kuyruğu bir omzunun üzerinden sarkıyor. Üzerinde kırmızı bir

İki parçalı, üst kısmı spor sütyenine benzeyen, alt kısmı ise minik bir şort.

Tanrım. Vücudu gülünç. Zerre kadar yağ olmadan, cennete kadar tonlanmış. Kadın sporcular çok seksi.

"Salı günleri benim havuz günümüdür," diyor Diana. "Bu bir kural değil," diye neşeyle cevap veriyorum.

"Artık öyle."

"İstediğiniz zaman yeni Dixon kuralları icat edemezsiniz." Birden havuzun önüne kurulmuş tripodu ve akıllı telefonu fark ediyorum. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Sanki kamerayı hatırlamış gibi, onu kapatmak için ayağını yere vuruyor ve betonun üzerine su damlatıyor.

"Prova yapıyoruz," diyor kibirli bir şekilde, "ve Shane'lere izin yok. Özellikle de benim havuz günüm olan Salı günleri."

Sudaki adama doğru dönüyorum, o da bizi eğlenerek izliyor. El sallıyorum. "Ben Shane."

"Kenji," diye geri seslenir.

"Ortağım la arkadaş olma," diye emrediyor Diana.

Sırıtarak havlumu ve anahtarlarımı yakındaki bir şezlonga bırakıyorum. Bu apartman kompleksiyle ilgili her şey ışıklandırılmış, ama havuz alanı her şeyin üstünde. Sıra sıra şezlonglar, masa ve sandalyelerin olduğu bir toplanma alanı, lanet olası bir pizza fırını. Ve bu kırmızı-beyaz çizgili şemsiyeler bomba gibi.

Gözlüğümü takıyorum. "Peki ne için prova yapıyoruz?"

"Seni ilgilendirmez."

Bir kez daha Kenji'yi arıyorum çünkü o daha akıllı başında görünüyor. "NUABC," diyor.

"Yeni Absey de neyin nesi?"

Diana huffs içinde kızgınlık. "Bu ve Ulusal Üst Amatör Balo Salonu Şampiyonası."

"Bunu sanki ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi söylüyorsun-" Duruyorum. "Bekle, aslında ne olduğunu biliyorum."

"Saçmalık."

"Ciddiyim. Eski sevgilim yarışıyor."

Bana şüpheyle bakıyor. "Eski sevgilin kim?"

"Lynsey Whitcomb."

"Ah, onu hatırlıyorum," diyor Kenji Diana'ya tembel bir sırtüstü yüzüş yaparken. "O ve partneri geçen yıl Amerikan Dokuzlusunda üçüncü olmuşlardı."

Diana sanki Lynsey'nin dans yeteneğinden bizzat ben sorumluymuşum gibi bana ters ters bakıyor. "Buraya kadar eski kız arkadaşının bir balo salonu dahisi olduğunu göstermek için mi geldin?"

"Hayır." Gözlerimi deviriyorum. "Buraya tur yüzmeye geldim. O yüzden sakın ol ve su dansına geri dön. Sen benimkinden uzak durursan ben de senin yolundan uzak dururum."

"Ama film çekiyoruz," diye yakınıyor.

"Harika. O zaman izleyicileriniz havuzdaki güzel, tanrısal adama gözlerini ziyafet çekebilirler."

Bana bakıyor. "Oh, kendinden bahsediyorsun."

Kıs kıs gülüyorum. Diana ile tartışmak, Lynsey ile yaptığım görüşmeden kalan gerginliği hafifletmeyi başardı. Daha önce moralim bozuktu ama göğsüm hafifledi.

Sinirli sarışının yanından geçip sıgıltıdaki basamaklardan iniyorum. Sabah güneşi üzerimize vururken, su tenime cennet gibi geliyor.

"Sen de Briar'a gidiyor musun?" Yanında yüzerken Kenji'ye soruyorum.

Ağzını açıyor ama Diana eliyle onu susturuyor. "Buna cevap vermek zorunda değilsin Kenji."

Kıkırdıyorum ve kendi adına konuşmasını bekliyorum ama o sadece özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyor. Pısırk.

Sırıtarak, ilk tura başlamak için soğuk suyun içinden geçiyorum. Dixon'ın beni burada istemediğini bilmek bana derin bir keyif veriyor.

Şu an harika bir ruh halindeyim.

BU GÜN SU 3 İ.

KOMŞU

248 comments. 29 shares

Gcandykaaane

omg pislik komşu "Ben

Ohalleyheran34E

Bu kim?

Daha fazla pislik komşu lütfen ve
Teşekkür ederim.

@lorabora

@candykaane RIGf4T777

@rnkemarnes

Bana biraz ateşli komşu asansörü lazım

Ouser2934s93342

Binanıza taşınmamı kullanın.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DIANA

Eski moda bir kaçınma

ÇARŞAMBA GÜNÜ GEÇ KALIYORUM, O YÜZDEN KESTİRMEDEN Meadow Hill'in önündeki küçük parkın içinden geçerken otobüs duruyor. Zemin hala sabah çiğiyle ıslak ve beyaz tenis ayakkabılarım çimlere sürtünürken hafif bir su sisi ayak bileklerime sıçrıyor.

Yürüyeblirim, ama otobüsü tercih ederim çünkü bana Birkaç yıl önce Kenji ve benim için oluşturduğum sosyal medya hesabı Ride or Dance için videolarımı düzenleme zamanı. Çoğunlukla dans provalarımızın videolarını yayınlamak için kullanıyorum ve geçen yıl NUABC'de sahne arkası türünde bir dizi bölüm yayınladık. Her nasılsa neredeyse yüz bin takipçimiz oldu. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kesinlikle şikayetçi değilim. Crystal'ın maaş çeklerimiz hakkında düşündüklerinin aksine, bu hesaptan elde edilen reklam geliri cep harçlığı sayılabilir. Bazen bir aylık yiyecek alacak kadar bile kazanıyorum.

Bu sabah, en son prova videomun altında Shane hakkında sinir bozucu sayıda yorum buldum, bu da tüm hesabı silip telefonumu yakmak istememe neden oldu.

Durağında iniyor ve kalan yüz metreyi liseye kadar yürüyorum; burada haftada üç gün genç sporcuların zihinlerini, bedenlerini ve ruhlarını şekillendiriyor, onlara hayallerine ulaşma yolunda rehberlik ediyorum.

Başka bir deyişle, sekiz ila on iki yaşındaki çocuklara amigoluk ve temel jimnastik öğretiyorum.

Bu sabahki kampçı grubu on bir ve on iki yaşlarında, üniformaları beyaz şort ve kamp logosuyla süslenmiş sarı tişörtlerden oluşuyor. Pileli tezahürat üniformalarını Ağustos ayındaki final etkinliğinde giyecekler ve her grup tüm kamp için biri dans ağırlıklı, diğeri dublör tabanlı iki rutin sergileyecek.

Kamp günlerimiz sabah ve öğleden sonra seansları olarak ikiye ayrılıyor. Benim grubum ilk seansta stunting yaptığı için, spor salonunun bir tarafında mavi matlar üzerinde toplanıyoruz.

"Pekâlâ, benim küçük tavşancıklarım," diye selamlıyorum kızları. "Hadi yerlerimizi alalım."

11-12'lerin elebaşı Tatiana elini kaldırıyor. "Diana," diye anons ediyor. "Hepimiz bir oylama yaptık ve artık bize tavşan denmesini istemediğimize karar verdik."

Gülmemek için dudağımı ısııyorum. "Anlıyorum. Özel bir nedeni var mı?"

"Çünkü her yere kaka yapıyorlar."

Kahkaha ağzımdan kaçıyor. Göz ucuyla yardımcı danışmanım Fatma'nın sırttığını görüyorum.

"Yani, bu doğru bir nokta," diye kabul ediyorum. "Ama kaka meselesi şimdi mi aklına geldi?"

"Küçük kardeşim bu hafta sonu evcil bir tavşan aldı," diye açıklıyor Avery, yüzü asık. "O şeyden tüm kalbimle nefret ediyorum."

"Tamam o zaman." Düşündüm taşındım. "Ne dersiniz... yerimizi alalım, benim görkemli kartallarım."

Tatiana ısrarla "Bayıldım," diyor. Diğer kızlar başlarını sallıyor.

"Mükemmel."

Fatima ve ben kampçıları üçerli gruplara ayırmadan önce eğlenerek bakışıyoruz. Bu yıl ikisi 8-10 yaş grubum için, ikisi de açık ara favorim olan 11-12 yaş grubum için olmak üzere dört rutin koreografi hazırladım.

Bunlar çocuk olduğu için tüm hareketleri oldukça basit tutuyoruz. 8-10'lar çoğunlukla köpek oturuşları ve diz oturuşları yapıyor. Yeni başlayan taklacılar için taklalar ve yuvarlanmalar. Bu grupla çift uyluk duruşu üzerinde çalışıyorduk, bu sabah da bununla başlıyoruz. Fatima ve ben gözcü olarak arkadan ve önden yakından takip ediyoruz.

"Chloe, hamlenin daha derin olması gerekiyor," diyorum çilli kıızıla. "Aksi takdirde Harper'ın sabit bir tabanı olmaz."

"Neden uçucu olamıyorum?" diye sızlanıyor.

"Çünkü şu anda sen bir üssün," diye sabırlı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Bunu konuşmuştuk-herkesin son rutinde uçucu olma şansı olacak. Şu anda sana bir üs olarak ihtiyacımız var."

Asık suratla başını sallıyor. Bazı çocuklar çok şımarıktır, yıldız olmaları gerektiğine dair bir hak duygusuna sahiptirler. Diğerleri gösterilerde berbattır ama burada olmaktan çok mutludurlar; tezahüratın en önemli parçası olan gerekli ruha sahiptirler.

İki kalecinin pozisyon almasına yardım ediyorum. Uçucu, Kerry, takım arkadaşının kalçalarına tırmanıyor.

"Adım at, kilitle, sık!" Onlara hatırlatıyorum.

Tabanlar uçucunun bacaklarını tutar. Genç kız kollarını V pozisyonunda uzatırken Fatima araya girerek Kerry'nin belini hafifçe destekliyor.

"Mükemmel!" Haykırıyorum. "İnerken dikkatli ol. Ayaklarını birleştir, Kerry."

Dublörün önüne kusursuz bir şekilde iniyor, ayakları kapalı, yüzü ıslıl ıslıl.

"Mükemmel. Sıradaki grup!"

Öğlen, öğle yemeği için ara veriyoruz. Genellikle açık havada, futbol sahasının yanındaki üstü kapalı pavyonun altında yiyoruz. Uzun piknik masalarından birinde 11-12 yaş grubuma katılıyorum ve Yunan salatamın kapağını kaldırıyorum. Kızlar birbirlerine kıkırdıyor, diğer masalardan birine göz atıyorlar.

"Sınıfla paylaş," diye azarlıyorum.

Tatiana sırtıyor. "Crystal'ın morluğu var."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Lindley iz bırakıyor, görüyorum.

Şöyle bir bakıyorum ama sözde morluğu göremesem de Crystal'ın durgun göründüğünü fark ediyorum. Danışman arkadaşı Natalia kayıtsızca gevezelik ederken o tamamen kendinden geçmiş durumda.

"İnsanların sivilcelerine bakmak kabalıktır," diye Tatiana'ya bilgi veriyorum. "Biz sadece sivilcelerine bakarız."

Herkes gülmekten kırılır.

"Şaka yapıyorum. Sadece şaka yapıyorum. Asla sivilcelerden utanmamalısın. Ayrıca, eğlenceli bir gerçek; o şeyler asla gerçekten geçmez. Annem kırklı yaşlarında ve hala sivilceleri var. Gençlik yıllarınızdan sonra sizi terk ettikleri söylentisi bir şehir efsanesidir."

Kızlar dehşete düştü. Korkmalılar da. Ergenlik henüz hasar vermedi, bu yüzden hepsi hala elde etmek için yüzlerce dolar değerinde ürün kullandığım pürüzsüz, lekesiz cilde sahipler.

Öğle yemeğinden sonra, öğleden sonraki oturum

başlamadan önce kampçılarının on beş dakika boş zamanı var.

Şimdi tek başına duran ve telefonuyla meşgul olan Crystal'a.

Yanına gittiğimde kafasını kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordum. "Kötü görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Sonra çenesi acı bir şekilde sertleşir.

"Aslında, hayır.

İyi değilim. O pislik hakkında haklıydın." İç çektim. "Lindley mi?"

"Evet. Tam bir pislik." Ayaklarını bankın üzerine dikerek piknik masasının üstüne doğru eğilirken vücut dili sertleşiyor. "Ve hayır, özellikle bir "sana söylüyorum" istemiyorum."

"Vermeyecektim."

"Güzel. Çünkü zaten yeterince boktan hissediyorum. Çok kızgıyım, Di. Beni tamamen kullandı. Ve bu konuda çok barizdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir ilişki istediğini anlıyorum ama bu kadar kaba davranmasına gerek yoktu. Kısaca, seni bir daha görmek istemiyorum, iyi şanslar, der gibiydi."

Alnımda bir kırıksıklık oluştu. Shane'i sinir bozucu bulabilirim ama bir kadına karşı bu kadar saygısız olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Ne, bana inanmıyor musun?" Crystal benim kuşkulu yüzümü fark edince kendi yüzü de kararıyor.

"Hayır, biliyorum. Sadece şaşırdım. Audrey'e bu şekilde davrandığını sanmıyorum."

Audrey, Briar'dan takım arkadaşımız, geçen sonbahar Shane ile birlikte olan ve sonra bileğini burkan kişi. Evet, ayrıldığı için üzgündü ama Shane'in bunu kötü niyetle yaptığına dair tek kelime etmedi.

"Belki de Audrey'den sonra daha da hıyarlaşmıştır." Crystal'ın parmakları bir an için ekranın üzerinde geziniyor.

"Mesela, şuna bak. Dün gönderdiği şey bu."

Telefonu bana uzatıyor ve Shane'in mesajını okuyunca irkiliyorum.

SHANE:

Seni bir daha görmek istemiyorum.
İyi şanslar.

"Seks yaptığının ertesi günü gönderdiği şey bu muydu?" İnanamayarak söylüyorum.

"Evet."

"Vay be. Bu kabalığın da ötesinde." Meraklı olduğum için, başlığın geri kalanını görmek için yukarı kaydırmaya çalışıyorum. Ama tek mesaj bu. "Bundan önce hiç mesajlaşmadınız mı?"

"Sadece Insta'da."

Mesajı tekrar okudum. Biriyle yatıp ertesi sabah bunu aldığımı hayal bile edemiyorum. Acımasızca.

"Açıkçası üzgün olduğun için seni suçlamıyorum." Telefonu geri veriyorum. "Eve gittiğimde ona bağırmamı ister misin?"

"Lütfen yap. O bunu hak ediyor." Kesinlikle hak ediyor.

Otobüsle eve dönerken hâlâ Shane'in Crystal'ı nasıl vurduğunu düşünüyorum. İyi şanslar. O mesajdan sonra ona tamamen yüklenmemesine şaşırdım. Bir erkek bana bu şekilde davransaydı, kendimi kaybederdim. Ama benim de sinirli bir yapım var ve yüzleşmek beni korkutmuyor. Belki Crystal'ı korkutuyordur.

Sycamore'un lobisine girdiğimde, gündüz vardiyasında çalışan Harry'ye gülümseyerek selam veriyorum. O gülümsememe karşılık vermiyor. Harry'nin huysuzluğu ve herkesten nefret etmesi meşhurdur, bu yüzden bunu kişisel olarak algılamıyorum.

Kat mülkiyeti posta kutularının parlak gümüş ızgarasına doğru ilerliyorum, Priya'yı posta kutusunda bulmak hoş bir

sürpriz oldu.

bir yığın zarfın arasında geziniyor.

"Hey," diyorum anahtarımı posta kutusunun kilidine sokarken. "Neden çalışmıyorsun?" Genelde altıya kadar müşterilerle görüşür ama saat daha dört.

"Öğleden sonra izin aldım. Lucy'nin veteriner randevusu vardı." "Olamaz, iyi mi?"

"Yıllık aşılar. Endişelenecek bir şey yok. Sadece komşumuzu kaçırdınız."

"Niall?"

"Hayır. 2B. Hokey oyuncusu. Harry'ye birkaç günlüğüne ailesini görmek için şehir dışına çıkacağını söylediğini duydum."

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldandım.

Gözleri kısıldı. "Onu sevmiyor muyuz?"

"Kesinlikle yok." Posta kutuma bakıyorum. Spor çantama tıktırdığım birkaç parça önemsiz posta buluyorum. "Sikik çocuk kelimesine yeni bir anlam katıyor."

Priya sırtıyor. "Önüne gelenle yatmanın insanı kötü biri yapmayacağını farkındasın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ama insan ilişkilerini de inceliklerle ele almalı ve bu Shane'de eksik olan bir şey."

Ona hemen Crystal'a nasıl davrandığını anlattım ve sabahki mesajını kelimesi kelimesine ezberledim. Evet, ezberledim.

Priya'nın çenesi düşer.

"Hayır." "Evet."

"İyi vakit geçirdiğimi bile söylemedi mi? Sen harika bir insansın, ama... Eğlenceliydi ama..." Shane'in Crystal'a önerebileceği ama önermediği tüm kibar sözleri sıralıyor.

"Hayır."

"Ben de onu komşuların grup sohbetine davet etmeyi düşünüyordum!"

"Oh, kötü fikir. Grup sohbetinde bu tür bir enerji istemiyoruz."

"Haklısınız. Yapmayacağız," diyor kararlılıkla. "Aslında, bu haberi yayacağım. Herkesin bu sürüngenden uzak durması gerektiğini bildiğinden emin olacağım."

Sırıtişımı görmemesi için yanağımı çevirerek "İyi karar," diyorum.

"Ugh." Priya kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Şimdi bakma, ama işte Süpürge Niall geliyor."

Arkamızdaki girişten onun gürültülü ayak seslerini duyuyorum. Bu kadar çok gürültü şikâyetinde bulunan birinin daha hafif adımlarla yürümeye çalışması gerekirdi.

Niall'ın posta kutusu benimkinin yanında, yani ondan kaçmak mümkün değil. "Hey, Niall."

Selamımı duymazdan gelerek postasını çıkardı. "2B'de neler olduğunu duydun mu? Yemin ederim, o hokeyci çocuk oturma odasının etrafında disk fırlatıyor olmalı."

Priya ve ben onun başının arkasından gözlerimizi deviriyoruz. İkimiz de Niall başka bir komşunun çok gürültü yaptığını iddia ettiğinde onu başından savmayı öğrendik.

"Gürültüyü boş ver Niall," diye öğüt veriyor Priya. "Ondan hoşlanmamamız gereken başka şeyler var."

"Gürültü için onu sevmeyeceğim, teşekkürler," diyor sıkıca. Tanrım. Aş artık bunu, dostum. Hayat gürültülüdür.

Niall'a, "Priya herkesin hoş geldin arabasına binmemesi için çağrı yapıyor," diyorum.

Hayatında ilk kez gerçek bir gülümseme dudaklarına yayılıyor. "Olağanüstü. Eski moda bir dışlama."

"Yani onu tamamen görmezden mi geleceğiz?" Priya şeytani bir bakışla sorar.

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor. "Onunla koridorda konuşma. Onu yaz barbekülerine davet etmeyin. Gürültü kurallarına uymayan birini tanımakla ilgilenmediğimizi iyice kafasına sokun."

"Ondan uzak durmamızın nedeni bu değil ama elbette," diyorum.

Priya bana sırttı. "Var mısın?"

"Oh, kesinlikle." Hiçbir şey bana Shane Lindley'e eziyet etmekten daha büyük bir zevk veremez.

"O zaman anlaştık, ondan uzak durmak için bir anlaşma yapacağız." Niall gururla gülümsüyor.

Süpürge Sopası Niall'ın artık benim müttefikim olduğuna inanamıyorum. Shane taşınmadan önce Niall, Priya ve benim binada en sevmediğimiz kişiydi ve şimdi burada üçümüz bir dışlama organize ediyoruz.

İnsanları bir araya getirmek için nefret gibisi yok sanırım.

ALTINCI BÖLÜM

SHANE

Kadınların özgürleşmesi için beş altın yıldız

"VE SONRA GERÇEK MESAJLAR GÖNDERMELİYİZ

Uluslararası Uzay İstasyonu'ndaki astronotlar! İnanabiliyor musunuz! Ve yarın onların tepkilerini göreceğiz. Buna inanabiliyor musunuz!"

Eğer on yaşında olmasaydı, Maryanne'in ben buraya gelmeden önce yarım kilo kokain çekip çekmediğini sorgulardım. Oturma odasında volta atıyor, dakikada bir mil konuşuyor, sadece coşkulu olarak tanımlanabilecek bir görünüm takınıyor.

Ne yazık ki, tüm bu coşku kokainin değil, uzay kampının bir sonucu.

"Öncelikle sakın olmanı istiyorum," diyorum ona. "Başımı döndürüyorsun. İkincisi, mesajın neydi?"

Geniş bir gülümseme sunuyor. "Sıfır yerçekiminde osurukların farklı kokup kokmadığını sordum."

Ona bakakaldım. "Bu mu? Sorduğun soru bu muydu? Uzaydaki gerçek bir astronottan bahsediyoruz ve sen onlara bunu mu sormayı seçiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bilmem gerek."

"Ayrıca, bu kampta şişe roketleri yaptığını duydum. Ya tüm malzemeleri yanlış karıştırır ve yanlışlıkla biyolojik bir silah yaratırsanız?"

Maryanne bir süre düşünür. "O zaman sanırım kamptaki herkesi öldüreceğiz."

"Vay canına. Çocuk. Bu çok karanlık." Gülerek, küçük kız kardeşimin bir psikopat olabileceği gerçeğinden kurtuluyorum. "Pekâlâ, git şu üniformanı değiştir. Mini golf kendi kendine oynamayacak."

"Eeee! Evde olmana bayılıyorum!"

Sonra bir baktım, sıska kollarını bana dolamış. Onu kucaklayarak ayağa kaldırıyorum ve keyifle gülmesini sağlıyorum.

Ben de evde olmayı seviyorum. Ailemi seviyorum ve özellikle de kollarımdaki bu inek kızı seviyorum. Bazı çocuklar on bir yıl tek çocuk kaldıktan sonra kendilerine bir kardeş verdikleri için ailelerine kızabilir ama Maryanne bir saatlikken ve ben de daha küçükken beni parmağında oynatırdı. Hokey antrenmanından eve koşarak gelir ve onu beslemeyi talep ederdim. Geceleri ona ninniler söylerdim, ta ki ailem bir gün beni oturtup şarkı söyleyemediğimi söyleyene ve kulaklarının iyiliği için bir daha şarkı söyleyen sesimi duymamayı tercih edeceklerini söyleyene kadar. İkisi de acımasız.

Mutfakta sohbet ettiklerini duyabiliyorum, bu yüzden koridordan kapıya doğru sürükleniyorum.

Annem bir toplantıdan yeni dönmüş ve alamet-i farikası olan iş kıyafetiyle (dar pantolon ve ipek bluz) beyaz granit tezgâha yaslanmış, kıvrıcık siyah saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmış. Her zaman kurumsal bir derginin kapağından fırlamış gibi görünür.

Bu arada babam daimi bir serseri. Evden çalışmaya başlamadan önce bile ofise kot pantolon ve tişört giyerek giderdi. Şimdi kot pantolonların yerini bol eşofmanlar aldı.

Çok tuhaf bir çift oldular. Lisede tanıştıklarında annem A tipi sınıf başkanı, babam ise rahat hokey yıldızıydı. Şimdi ise baba, NHL hayalleri gerçekleşmeyince süper başarılı bir işe girmiş, rahat bir girişimci. O da Heartsong, Vermont'un A tipi kasaba yöneticisi, yani belediye başkanı gibi çalışan bir pozisyonda. Bu pozisyona gelen ilk siyahi kadın olduğu için belediye meclisi tarafından seçilmesi büyük bir olaydı. Heartsong son on yılda çok daha ilerici bir hale geldi. Kasaba halkı anneme bayılır.

Annemle babam konuşmalarını yarıda keserek benim girişime bakıyorlar.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyorum.

"Oh, bölmüyorsun," diye hızlıca cevap veriyor annem. "Sadece iş konuşuyoruz. Kız kardeşin nerede?"

"Kamp üniformasını değiştiriyor. Onu mini golf oynamaya götüreceğim." Babamın çıplak kollarını işaret ederek soruyorum: "Bu yaz sahaya mı gidiyorsun? Kolların son gördüğümünden beri daha az tombul görünüyor."

Öfkeyle bakıyor. "Pudgy? Bu ne cüret?"

"Gerçekler acıdır, kardeşim. Yine de kesinlikle spor falan yapıyorsun. Harika görünüyorsun." Son birkaç ayda tam on beş kilo vermiş olmalı.

"Deniyorum."

"O halde bu kadar çok sosis getirmemeliydim," diyorum sırtarak. Heartsong'a giderken Boston'daki favori kasabımı ziyaret ettiğimde biraz abartmış olabilirim.

"Bekle, sosis mi var?" Gözleri parlıyor. "Lütfen bana Gustav'dan olduğunu söyle."

"Hayır, sıradan bir market kasabına gittim. Tabii ki Gustav'dan."

Annem benden babama bakıyor. "Bu takıntıyı asla anlayamayacağım."

"Bazı insanlar büyük resmi göremiyor," diyor babam bana başını sallayarak.

Ben de başımı salladım. "Aynen öyle."

Çok sinirli. "Sosisin büyük resimle ne ilgisi var? Hangi büyük resimden bahsediyoruz ki? Boş ver gitsin! Umurumda değil. Sadece evde olduğun için mutluyum," diyor annem, kollarını belime dolayarak.

Başı çenemi zar zor sıyrıyor. Altı bir yaşında, babamın boyunu ve ten renklerinin mükemmel karışımını miras aldım. Söylemeliyim ki, gerçekten çok yakışıklıyım.

"Keşke daha uzun kalabilseydin," diye gıdıklıyor.

"Ben de, ama Cumartesi akşamı Beck için bir veda partisi düzenliyorum."

Gözleri açılıyor. "Hareket ediyor mu?"

"Hayır. Avustralya'ya tatile gidiyor. Bu herif bir aylık tatil için veda partisi istiyor."

"Bu adamı hep sevmişimdir," diyor babam, çünkü Beckett Dunne'ı herkes sever. Cazibesi her yere sızıyor.

"Gelecek hafta tekrar geleceğim," diye aileme söz veriyorum. "Yazın geri kalanında her hafta sonu burada olmayı denemek istiyorum."

Annem memnun oldu. "Kız kardeşin buna bayılacak." Duraksıyor. "Buradayken Lynsey'i görecek misin? Geçen gece gözleme evinde karşılaştık."

"Evet, biliyorum. Bana o söyledi."

"Demek hâlâ konuşuyorsun." Annem dikkatli bir tonda konuşuyor.

Açıkçası ailemin Lynsey ile ayrıldığımız için üzgün mü yoksa heyecanlı mı olduğunu kestiremiyorum. Bazen ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyorlardı. Bazen de şimdi olduğu gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Tekrar bir araya gelirsek mutlu olursunuz, değil mi?" Onlara soruyorum.

Annem şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "İkinizin tekrar bir araya gelmeyi tartıştığınızı bilmiyordum."

"Yapmayacağız. Sadece varsayımsal olarak, eğer yapsaydık bundan memnun olur muydun?"

"Ne yaparsan yap seni her zaman destekleyeceğiz," diyor ve babam da başıyla onaylıyor.

Bu tam olarak bir cevap değil. Ama Lynsey'nin ilişkimizi yeniden canlandırmak için hiçbir istek göstermediği göz önüne alındığında, varsayımsal bir şeyi de zorlamayacağım.

"Pekâlâ, bücürü bulup dışarı çıkacağım. Putt-putt sahasında biraz enerji harcamasına izin verin ve sonra onu abur cubur ve şekerle doldurun, böylece eve döndüğümüzde sert bir şekilde çöker."

"Onu dışarı çıkardığınız için teşekkürler. Sakin bir gece geçireceğimiz için heyecanlıyız." Babam anneme göz kırpmıyor.

"Cidden, iğrenç. Biz yokken planladığınız aktiviteleri düşünmek bile istemiyorum."

Babam kurt gibi bakıyor. "Muhtemelen iyi bir fikir." "Az önce bilmek istemediğimi söyledim," diye homurdanıyorum.

Mutfaktan çıkarken bana güldüklerini duyuyorum.

Ertesi gece, babam ve ben Stanley Cup maratonuna katıldık ve eski görüntüleri izledik.

favori şampiyonluk galibiyetlerimiz. Son yirmi beş yıldır her maçı kaydediyor, bu yüzden seçecek çok şeyimiz var. Garrett Graham'ın Bruins ile kazandığı ve seriyi 4-0 süpürdüğü maça geldiğimizde babam, "Luke'un o aileye gelin gittiğine inanamıyorum" diyor.

"Değil mi? Yani, evli olduğuna inanamıyorum, nokta. Ama bu ciddi bir aileye katılmak demek." Hayret ediyorum. "Hokey kraliyeti bile bunun hakkını vermiyor."

Graham takımın kupayı kazanması için gördüğüm en güzel gollerden birini attığında babamın gözlerinin nasıl parladığını fark ediyorum. Kahretsin, o kupayı kovalama fırsatı için sabırsızlanıyorum. Stanley Kupası'nı ellerimde tutmak istiyorum. Stadyum ışıkları altında gümüş renginin parıltısını görmek istiyorum.

"Özlüyor musun?" Babama sordum. "Oynamayı mı?"

"Her gün." Tereddüt etmeden konuşuyor ve bu göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

İlk NHL maçınız için buzda kaymanın ve ilk vardiyanızda kariyerinizi sona erdiren bir sakatlık yaşamanın ne kadar yıkıcı olacağını hayal bile edemiyorum. Babam trajik bir oyun sırasında hem ACL'sini hem de MCL'sini yırttı ve dizi de ikincil hasar gördü. Bir daha aynı seviyede oynamasına imkan yoktu. Eklem stabilitesi bozulmuştu ve doktorlar oynamaya devam ederse kalıcı hasar verebileceği konusunda onu uyardı.

Hokey onun tüm hayatıydı ve ondan çalındı. Chicago tarafından draft edildiğimde, yıkıldım ve ağladım. Babamın yüzündeki gururu görmek, kısa bir süreliğine de olsa onunla aynı takımda oynayacağımı bilmek, boğazımı düğümleyen bir duygu dalgasını tetiklemişti. Tek istediğim onu gururlandırmaktı. İkisini de gururlandırmak. Bunun beni ne kadar hüznlendirdiği umurumda değil ama onlar yasal.

Bir insanın sahip olabileceği en iyi ebeveynler. Maryanne ve ben çok şanslıyız.

Maryanne'den bahsetmişken, o anı aile odasına girip aramızdaki kanepeye uzanmak için seçti ve yarınki seyahat programı hakkında gevezelik etti. Planetaryuma gideceklermiş.

"Dostum, uzay kampı gerçekten de kulağa hoş geliyor," diyorum.

"Eğlenceli," diye kabul ediyor. "Ama! Jeoloji kampı daha da güzel."

"Uh-huh. Şimdi mi?" Ben de eşlik ediyorum. Göz ucuyla babamın gülümsemeye çalıştığını görüyorum.

"Kesinlikle!" Maryanne bize jeoloji kampını anlatmaya devam ediyor ve sahte bir kazı yaptıklarında arkeolojiye nasıl üç tam gün ayrıldığını açıklıyor. "Ve! Kendi manyetik alanlarımızı oluşturuyoruz. Ve! Kaya avına çıkıyoruz. Broşürde buralarda tonlarca akik olduğu yazıyor."

"Bir ne?" Ben soruyorum.

"Akik. Değerli bir taş." Bana ters ters baktı. "Vermont jeolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Hayır. Yapacağımı düşündüğün için de aşağılandım. Okulda popülerdim."

"Ben çok popülerim," diyor Maryanne kibirli bir şekilde, sonra da jeoloji kampı istatistiklerini sıralamaya devam ediyor. "Oh! Ve serpantin için kazı yapacağız!"

"Yılanlar gibi mi?" Alnımı kırıştırıyorum.

"Hayır. Bu bir kaya. Yılan gibi. Ve çok güzel. Yeşilimsi, siyah ve süper pürüzsüz. Broşürde bize kazmak için kullanabileceğimiz küçük kazmalar verdikleri yazıyor."

"Pardon, ne dedin? Çocuklara kazma mı veriyorlar?"

"Yani?" Maryanne meydan okuyor.

"Yani bu agresif bir sorumsuzluk gibi görünüyor." Babam kahkahalarla uluyor.

Ziyaretin geri kalanı uçup gidiyor ve Cuma günü geldiğinde vedalaşmak için can atıyorum. Sabah telaşından sonra Heartsong'dan ayrılıyorum ve öğleden sonra erken saatlerde Hastings'e dönüyorum.

Hemen ardından apartman sakinlerine bir şey olduğunu fark ediyorum.

Onların yerini pod insanları aldı.

Bir sebepten dolayı bana karşı olan Pod insanları.

Önceden herkes çok arkadaş canlısı değildi, ama en azından Meadow Hill'de dolaşırken gülümsemeler ve tanışma mesajları alıyordum.

Birdenbire herkes düşmanlık sınırına geldi.

Şu alt katta oturan Niall gibi. Mercedes'imi park ettiğim açık hava ziyaretçi otoparkında onunla karşılaştığımda parmağıyla beni işaret edip "Müziğin sesi çok yüksek" diye çıkışıyor. Sonra da küçük Toyota hatchback'ini kilitlemek için anahtarlığa basıp uzaklaşıyor.

Sycamore binasının lobisinde çalışan Harry, Cumartesi günü misafirlerim olacağını haber verdiğimde kaşlarını çatıyor. Ona söylemek zorunda bile değilim. Bu bir nezaketti.

Sonra yolda Ağlayan Söğüt'te yaşayan evli çiftlerden birinin yanından geçiyorum ve karısı bana suyu dondurabilecek bir bakış atıyor.

Merhaba dediğimde, "Evet, tamam." diye cevap veriyor.

Şimdi, iki gün aradan sonra postalarımı kontrol ediyorum ve Niall'ın yan komşusu olan kadın -sanırım adı Priya- sanki bir aslanın kafesine giriyormuş gibi dikkatle posta kutularına yaklaşıyor.

Onu gülümseyerek karşılıyorum ve fark ediyorum ki, hayır, bu bir temkinlilik değil. Yüz ifadesi, öldürmek istediği bir aslanın kafesine giriyormuş gibi derin bir küçümseme ifade ediyor.

"Merhaba," diyorum,
gülümsemem azalıyor. "Elbette."

"Elbette", "evet, tamam "dan daha mı iyi bilmiyorum ama selamlaşma merdiveninde bir basamak daha aşağıda gibi hissettiriyor.

"Priya, değil mi?" Kendimi yeniden tanıttım.

"Shane." "Adını hatırlıyorum. Ben isimleri unutmam."

"Doğru, bu işte iyi olmalısın. Tüm o müşterilerin kaydını tutmak. Diana senin danışman falan olduğundan bahsetmişti?"

"Ben bir psikoterapistim."

"Bu gerçekten harika. Bunun için okula gittin mi?" Bu sorabileceğim en aptalca soruydu ama somurtkan gözleri ve dudaklarını gölgeleyen kaşlarıyla beni rahatsız ediyor.

"Ben psikoterapi yolunu seçtim ama hem psikiyatri alanında doktoram hem de psikoloji alanında doktoram var." Posta kutusunun kilidini açmak için dönmeden önce bana küçümseyici bir bakış attı. "Harvard'dan."

"Vay be." Oldukça etkilendim.

"Biliyorum, değil mi? Yirmi birinci yüzyılda kadınların doktor olabilmesi şaşırtıcı değil mi? Değerimizin artık erkeklerin bize nasıl davrandığına bağlı olmaması?"

Göz kırpıyorum.

Bana tatlı tatlı gülümsüyor.

Ne haltlar döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben de yüzüme hoş bir ifade yerleştirip "Kesinlikle.

Kadın özgürlüğü için beş altın yıldız."

Gözleri kısıldı. Tanrım. O gözler. Kömür gibi karanlık.

"Feminist hareketle alay mı ediyorsun?"

"Hiç de değil. Bence bu harika." Mektuplarımı aceleyle kolumun altına sıkıştırdım. "Tamam, artık gitmeliyim."

Priya'nın bakışlarının sırtımı delip geçtiğini hissederek aceleyle girişten çıkıyorum.

Bu insanların derdi ne böyle? Hiçbiri benim için bir hoş geldin töreni düzenlemedi ama bunun nedeninin çiftler ve ailelerle dolu bir siteye üniversiteli bir gencin taşınması fikrinden hoşlanmamaları olduğunu düşündüm. Ama Meadow Hill'de çok sayıda bekar da var ve bugün karşılaştıklarımın neredeyse hepsi tam bir pislik gibi davrandı. Birkaç saat sonra yüzmek için dışarı çıktığımda nihayet dost canlısı bir yüzle karşılaşıyorum; ellili yaşlarının başında, ben havuza girerken oradan ayrılmakta olan bir kadına ait. Onu daha önce de havuzda takılırken görmüştüm ama ilk kez durup sohbet ediyordu. Şimdiye kadar kitabının arkasından beni süzmekten memnun görünüyordu.

Fark etmemiş gibi davrandım.

"Merhaba! Shane'di, değil mi?" Kızıla boyanmış saçları, bronzlaşmış bir teni var ve bugün bu lanet olası yerde bulunan diğer herkesin aksine, gerçek bir gülümsemesi var.

"Evet. O benim." Ona elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben Veronika. Cherry Blossom, 1A."

Elini biraz fazla uzun tutuyor, ta ki ben elimi çekmek zorunda kalana kadar. Telefonumu cebimden çıkarmam gerekiyormuş gibi yapıyorum ama bu sadece dikkatini telefona çekiyor ve ona yanlış bir fikir veriyor.

"Evet, iyi fikir, numaralarımızı değiştirmeliyiz!" Veronika'nın sesi çok mutlu geliyor. Gençliğinde muhtemelen günde iki paket sigara içtiğini söyleyen o hışırtılı seslerden birine sahip. Belki hâlâ içiyordur. "Bir komşunun iletişim bilgilerine sahip olmak her zaman akıllıcadır. Sizi Meadow Hill grup sohbetimize eklememi ister misiniz?"

Grup sohbeti mi var?

Lanet olası Dixon. Bahse girerim beni uzak tutmak için planlar yapıyordur.

o.

Veronika'ya gamzelerini göstererek "Bunu çok isterim,"
diyorum.

Kız öğrenciler gibi kıkırdıyor. Numaralarımızı değişiyoruz ve kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak uzaklaşıyor.

O bayanın benimle yatmak istediğine eminim.

Havlumun şezlonglardan birine serip üzerine yerleşiyorum ve yüzme turlarına başlamadan önce bir süre telefonumda gezinmeye karar veriyorum. Meadow Hill spor salonunda bir saatlik bir antrenmanı yeni tamamlamıştım ve sanırım biraz abartmıştım. Bugün kol günü, bu yüzden kendimi suda ilerletmek için kollarımı tekrar kullanma düşüncesi vücudumdaki her kasın ağlamasına neden oluyor.

Sezon dışı antrenmanlarımı ciddiye alıyorum, ancak bu yaz tamamen yeni bir vitesa geçiyorum. Hokey sezonu başladığında hayatımın en iyi formunda olmayı planlıyorum. Artık kaytarmaya yer yok. Gelecek yıl bu zamanlar eğitim kampında olacağım. Yapmak isteyeceğim son şey, ilk NHL antrenman kampıma elli yaşında bir sigara tiryakisi gibi oflayıp puflayarak gitmek çünkü formumu kaybetmeme izin verdim.

Bizimkilerin grup sohbetinde yeni mesajlar buldum. Beckett'in deyiimiyle "TÜMÜ BÜYÜK HARFLİ ÇOCUKLAR". Ve evet, BÜYÜK HARFLER de bunun bir parçası. Kadınların neden bu adama yaltaklandığını gerçekten anlamıyorum. Hiç komik değil.

BECKETT:

Bu gece bir kulübe gitmek isteyen var mı?

WILL:

Geç. Hareket edemeyecek kadar güneşten yandım.

Başlangıçta grup sohbeti sadece ben, Beckett ve Ryder içindi, ama Beck Will'i de ekledi. Zamana bu kadar takıntılı iki adamla hiç tanışmamıştım-

seyahat filmleri. Ve grup seks. Onlardan da çok yapıyorlar. Ama ben yargılamıyorum.

BECKETT:

Birinden sikine güneş kremi sürmesini istemeliydin.

WILL:

Ben müşterilerle yatmam. Sen kabul etmek zorunda kalana kadar bunu söylemeye devam edeceğim.

BECKETT:

Asla. Ryder, yattın mı?

RYDER:

Şahsen ben mi? Tabii ki hayır. Ama karıma sorayım. O gitmek isterse, ben de giderim.

BECKETT:

Vay canına.

RYDER:

Vay be ne?

BECKETT:

O kadın artık senin sahibin. Bunun farkındasın, değil mi dostum?

RYDER:

Evet ve?

Ekrana kaşlarımı kaldırıyorum. Tanrım, dostum Ryder'a ne oldu? Herif kız arkadaşlarından vebadan kaçır gibi kaçarken evlendi ve taşaklarını gümüş bir tepside mutlu bir şekilde teslim etti.

Gerçi karım Gigi Graham olsaydı, taşaklarımı ellemesine memnuniyetle izin verirdim.

Bir keresinde geldiğini duymuştum. Hala bazen bunu düşünürüm. Birkaç kez de mastürbasyon yaptım ama bunu Ryder'a asla söylemem. Boğazımı parçalardı.

Ya da belki de yapmazdı?

Yani... geçen sonbaharda Gigi'yle kütüphanede oynasırken çalışma odasının kapısının önünde durduğumun tamamen farkındaydı. Ve eminim ki onun yumuşak inlemelerini dinlerken acı verici bir şekilde sertleşmiş olmam gerektiğini biliyordu. Bir yanım Gigi isteseydi izlememe izin verebileceğini düşünüyor. O kadına istediği her şeyi verirdi. Adam aşık olmuş.

Gerçi izlemek benim sapıklığım değil.

Diğer yandan, izlenmek... Bunu kabul edebilirim. Ama bu bir kız arkadaşına asla önerebileceğim bir şey değil. Lynsey'e bu sapkınlıktan bir kez bahsettiğimde o kadar iğrenmişti ki bir daha asla bu konuyu açmadım. Beni çok fazla porno izlemekle suçladı. Gülünç bir şekilde durum böyle değil çünkü mastürbasyon yapmak için çok nadiren porno kullanıyorum. Gerçek olanı tercih ederim.

Bugünlerde o kadar da değil. Crystal fiyaskosu sayesinde rastgele ilişkiler artık söz konusu olmadığına göre, biriyle y a t m a m ı n tek yolu 1) bir kız arkadaşım olması ya da 2) kendime menfaat k a r ş ı l ı ğ ı bir arkadaş bulmam. Birlikte uzun zaman geçirebileceğim biri. Kişiliksiz ve içi boş tek gecelik ilişkiler yerine düzenli seks yapabileceğim biri.

Grup sohbetine bu akşam dışarı çıkmak istemediğimi belirten bir mesaj gönderirken telefon elimde titriyor. Bildirimi görünce aydınlanıyorum.

VERONIKA PINLO SIZI KOMŞULAR GRUBUNA EKLEDİ.

İşte bu. İlerleme! Bugün herkes tarafından reddedilmiş olabilirim ama en azından Veronika'yı kazandım. Ve şimdi belki de geri kalanlar komik mesajlarım aracılığıyla mükemmel kişiliğimden etkilenir ve bana ısınmaya başlarlar.

İyimserliğin kök salmasından kısa bir süre sonra bir bildirim daha gelir.

DIANA DIXON SIZI KOMŞULAR GRUBUNDAN ÇIKARDI.

"1Hk DIXON
LIST

- ☐ Nail prelim audition
- ☐ Win NUABC competition
- ☐ Turn entire building
against Shane Lindley**
- ☐ _____
- ☐ _____
- ☐ _____
- ☐ _____

***he deserves it*

YEDİNCİ BÖLÜM

DIANA

Kenji bana ihanet etti.

BABAM CUMARTESİ SABAHİ DUŞUMU TAMİR ETMEYE GELDİ. TEKLİF EDİYORUM

Ona yardım etmek istiyorum, ama beni başından savıyor ve yalnız daha iyi çalıştığını söylüyor, ben de beklerken bizim için omlet pişiriyorum. Banyoya girdikten tam on dakika sonra dışarı çıktı ve "Biz iyiyiz" dedi.

Ona inanamayarak bakıyorum. "Farkında mısın?

Bu aptal şeyi tamir etmek için saatlerce nasıl yapılır videosu izlediniz ve bunu dakikalar içinde mi yaptınız?"

Omuz silkiyor. "Sadece kontrol vanasını ayarlamam gerekiyordu."

"Tüm o çevrimiçi eğitimlerden sonra hala neden bahsettiğinizi bilmemekten nefret ediyorum. Şu anda kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum."

Babam bana sırtıttı. "Sorun değil evlat. Senden asla duş sıcaklığımı düzeltmeni istemeyeceğim, ama yine de bir kavgada yanımda olmasını isteyeceğim ilk kişi sensin."

"Belli ki. Thomas asla arkanı kollamaz."

"Hayır, yapardı. Yere atardı. Ama sonra kendini suçlu hisseder ve düşmanın yaralarını sarmaya başlardı. Öte yandan sen..."

"Kafataslarını ezip toz haline getirirdim," diyorum ciddiyetle.

"İşte benim kızım."

"Al." Bir tabağı ona doğru kaydurdım. "Tostunu yağlayayım."

Kahvaltımızı mutfak tezgahında yan yana yiyor, son zamanlarda neler yaptığımız hakkında sohbet ediyoruz. Babam Boston Polisi'nde bir SWAT ekibi lideri, bu yüzden onun güncellemeleri her zaman benimkilerden çok daha ilginç oluyor. Bana ekibinin geçen hafta baskın yaptığı bir metamfetamin laboratuvarından bahsediyor, evde bir dolaba sinmiş üç küçük çocuk bulduğu kısma geldiğinde başını sallıyor. Bu işi nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Uyuşturucu evlerinin kapılarını tekmeliyor. Yüksek riskli aramaları yürütmek. Rehine krizleriyle uğraşmak. Tüm bu adrenalin beni kalp krizine sokardı. Ama babam bununla büyüyor. Gerçekten tanıdığım en sert adam.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Dans provaları nasıl gidiyor?"

"Gerçekten çok iyi! Bu yılki yarışma için büyük umutlarım var. Kenji ve benim ilk ona girebileceğimizi düşünüyorum."

"Tabii ki yapabilirsin. Sen durdurulamazsın."

"Yarışan diğer herkes de öyle," diye homurdanıyorum. "Bu kesinlikle çetin bir mücadele olacak."

"Sen halledersin." Daha yakına eğiliyor ve omzumu dürtüyor. "Hayatın boyunca hiçbir zorluktan kaçmadın. Üstesinden gelemeyeceğin bir engelle hiç karşılaşmadın."

Babam benim en büyük şampiyonum ve bu oldukça harika bir şey.

Beni kucaklayıp gelecek hafta uğrama sözü vererek yanımdan ayrıldıktan sonra, karşı karşıya olduğum savaşın yokuş yukarı olmanın ötesinde, gökyüzüne doğru uzanan dikey bir çizgi olduğunu fark ediyorum.

Lokantadaki vardiyam için hazırlanırken Kenji aradı ve bombaların bombasını patlattı.

"Yarışmaya katılamam da ne demek?" Telefonda cıgılık atıyorum. "Neden?"

"Kendini hazırlamanı istiyorum."

"Artık çok geç! Çoktan korkudan dizlerimin bağı çözüldü." Endişe içimde dalgalanıyor. Beni ekiyor olamaz. Yapamaz. Yakında seçme videomuzu çekmemiz gerekiyordu.

"Bir süper yatta iş buldum," diye açıklıyor Kenji. "Yarın altı aylığına ayrılıyorum."

"Şu anda bana ne söylüyorsun ki?"

"İmzaladığım gizlilik anlaşması nedeniyle adını açıklamama izin verilmeyen eksantrik bir milyarderin sahibi olduğu bir süper yatta özel barmen olarak çalışacağım, ama sadece teknoloji alanında çalışıyor ve iki eşli olabilir ya da olmayabilir diyelim."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, Constantine Zayn için mi çalışıyorsun?"

Zayn dünyanın en zengin üçüncü adamı. Kısa bir süre önce, biri Yunanistan'da diğeri Amerika'da olmak üzere iki kadınla yasal olarak evli olduğu ortaya çıktı ve şimdi her iki eş de ondan boşanmaya çalışıyor ve hatırı sayılır servetinin yarısının peşine düşüyor.

"Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim," diyor Kenji masumca.

"Tamam, öncelikle bunu daha sonra ayrıntılı olarak tartışacağız. Gizlilik Sözleşmesi'nde boşluklar bulabileceğimize inanıyorum. İkincisi, bunu nasıl yaparsınız!"

Kulağıma yüksek sesle inliyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama... bir süperyat, Di."

"Peki ya okul?" Briar'daki üçüncü yılına girmek üzere. "Altı ay boyunca öylece ortadan kaybolamazsın."

"Ocak ayında kış dönemi için geri döneceğim, ardından önümüzdeki yaz derslerimin geri kalanını telafi edeceğim. Bu hayatımın fırsatı."

"Bu işe nasıl girdin?"

"Şuna bak! Hanımefendinin saçını annem yapar."

"Bu adamın iki karısı ve bir metresi mi var? Bu aşırıya kaçmak gibi geliyor."

"Metres annemin salonunda oturmuş, yatın garsonlarının yarısını kaybettiklerinden yakınıyor çünkü hepsi insan kaçakçılığı çetesi yönetmekten yakalanmış."

"Özür dilerim. Ne dedin?" Başım dönüyor.

"İnanın bana, bu hikaye içinden çıkılması yıllar sürecektir bir labirent. Annem diyor ki, oğlum üniversite masraflarını karşılamak için bar işletiyor, bu iş için biçilmiş kaftan. Ertesi gün? Eksilerden bir telefon aldım - yeni isimsiz işverenimden," diye düzeltiyor hemen. "Bir milyarderle konuştum, Diana."

"Senin adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama...lanet olsun, Kenji.

Burası NUABC!"

"Biliyorum. Yine de başka birini bulabileceğinden eminim."

"Evet, bir gün yarışmak umuduyla Hastings sokaklarında dolaşan tüm balo salonu dansı meraklıları arasından seçimimi yapacağım."

"Ride or Dance'te bir SOS videosu yayınlayın. Boston bölgesinde partneriniz olmak için seçmelere katılmak isteyen olup olmadığına bakın."

"Tamam, bu kötü bir fikir değil. Ama sana hala kızgıyım."

"Özür dilerim. Provalarda eğleniyordum. Ama dürüst olalım, asla bir yere gelemeyeceğiz."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum. "İlk ona girebiliriz. Bu iki bin dolarlık bir kazanç demek."

Yüksek sesle homurdanıyor. "İkimiz de para kazanamayacağımızı biliyoruz. Geçen yıl kendi kategorimizde on beşinci olduk. Yirmi kişi arasından."

O haklı. Bu pek olası değil. Ama hayal balonumun böyle patladığını görmek hoşuma gitmiyor. Etrafta umut ve ihtişamı simgeleyerek süzüldüğünde daha güzel oluyor. Mesela belki bu yıl Viyana valsini başarırız ve jüri huşu içinde oturup hareket halindeki bedenlerimizin güzelliği karşısında ağlar. Belki de diğer tüm yarışmacılar bir gece önce trajik bir kayak kazasında bacaklarını kıracaklar. Kenji'nin neden bu kadar kötümser olduğunu gerçekten anlamıyorum. Rüya balonu sonsuz olasılıklarla dolu!

"Lütfen gitme. Lütfen mi?" Son bir yalvarma çabası gösterdim, ama Kenji milyarder kelimesinden itibaren benim için kaybolmuştu.

Garsonluk üniformamı giyerken, nefesimin altında sürekli homurdanıyorum. Hayal kırıklığıyla iyi başa çıkamıyorum, özellikle de benim kontrolümde olmayan bir şeyden kaynaklanıyorsa. Kendim vazgeçmiş olsaydım bir şey olurdu, ama seçim benden alındı, lanet olsun.

Eski jimnastik koçum ve Shane Lindley'in altındaki baş düşmanlar listeme Constantine Zayn'i de resmen ekliyorum.

Della's Diner'daki vardiyama başladığımda ruh halim daha da kötüleşiyor. Hizmet ettiğim her müşteri bir öncekinden daha kötü. Bir adam turtasını üç kez geri götürmemi istiyor çünkü kabuğunun görünüşünü beğenmiyor. Sonunda müdürümü çağırmak zorunda kalıyorum ve müdürüm seçici müşteriye üç parçadan ikisinin parasını ödemesi gerektiğini çünkü kabuğunun rahatsız edici olmasına rağmen yine de her dilimin neredeyse yarısını yediğini söylüyor.

İşten sonra, üniformamı çıkarıp kot şort ve çizgili bir tişört giymek için banyoya giriyorum. Akşam yemeği için Gigi'yle caddenin aşağısındaki Malone's'da buluşacağım.

Ana Cadde'nin köşesindeki spor barına doğru kaldırımda aceleyle ilerlerken beyaz tenis ayakkabılarım kaldırımını tokatlıyor. Gigi mesaj atıp çoktan geldiğini ve bize bir yer ayarladığını söyledi.

"Kenji bana ihanet etti," diye duyuruyorum onun karşısına geçerken.

Gözlerini menüden kaldırıyor. Dudakları mizahla seğiriyor. "Çok yazık."

Ona ters ters baktım. "Hiç komik değil." "Ne oldu?"

"Yarışmadan kaçtı." "Hayır!"

Tamam, bu oldukça kötü."

"Gördün mü? Sana söylemiştim."

"Başka bir ortak bulabilir misin?"

İnliyorum. "Kim, Gigi? Kim yazını tüm zamanların en önemli dans yarışmasına katılmaya hak kazanacak kadar iyi bir rutin uygulayacak kadar iyi tango öğrenerek geçirecek?"

"Bunun tüm zamanların en önemlisi olduğunu sanmıyorum-" "Sonsuzluk için tüm zamanlar," diyorum inatla.

Bana yine gülmemeye çalıştığını söyleyebilirim. Hakkını yemeyelim, sonraki on dakikayı nerede yeni bir ortak bulabileceğim konusunda beyin fırtınası yaparak geçiriyor ama ben hiç umutlu değilim. Hayal balonu tamamen söndü. NUABC bu sene olmayacak gibi görünüyor ve ben çok üzgünüm.

Yemeğin geri kalanını Gigi'nin çok az dahil olduğu düğün hakkında sohbet ederek geçiriyoruz. Teyzesi şovu yönetiyor ve hepimiz sadece yolculuk için birlikteyiz. Gelecek hafta için bir provamız var ve gelinliğimi görmek için sabırsızlanıyorum. Mya geçen gün mesaj yoluyla kendi elbise stillerimizi seçmemize izin verilmediğinden yakındı ama ona Summer Di Laurentis'in çok talep gören bir moda tasarımcısı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Hiçbir

şekilde

bizi yanlış yönlendiriyor. Ayrıca, gelin partisi adaçayı giyiyor. Adaçayını çok severim.

"Aslında ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," diyor Gigi, Mya'yla yarın bekarlığa veda hakkında konuşmak için bir video görüşmesi yapacağımızı söylediğimde. "Eğer yapmazsak çok mu gücenirsiniz?"

"Ciddi misin sen?"

"Siktir, sanırım bu evet demek."

"Hayır, hayır demek!" İçimi bir rahatlama kapladı. "Bunun nasıl bir lojistik kabus olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Hokey takımındaki herkes ülkenin dört bir yanına dağılmış durumda, beş bin teyzen ve kuzenin var, herkesin işi var ya da yaz gezilerinde. Şaka değil-Mya ve ben burada mücadele ediyoruz ve biliyorsunuz ikimiz normalde bir kız gezisinin cehennemini planlayabiliriz. Hâlâ bir şeyler yapabiliriz ama-"

"Aman Tanrım, o zaman bunu atlayalım," diye araya giriyor Gigi, aynı derecede rahatlamış bir şekilde. "Bu yaz yapacak çok fazla şey var. Yarın Arizona'ya gidiyoruz ve ben daha valizimi bile hazırlamadım. Bu yüzden bu geceki partiyi iptal etmek zorundayız."

"Ne partisi?"

"Senin apartmandaki parti mi? Beckett'ın vedası."

"Ne! Hareket mi ediyor? Neden bundan haberim yok?"

Sırıttır. "Taşınmıyor. Tatile çıkıyor." "Oh. Vay canına.

Bu ekstra."

"Ekstra ötesi."

Bir an için dudaklarımı büzdüm. "Eh. Yine de onun aletini emerdim."

Bir kahkaha patlattı.

"Yine de aptal Shane. Neden parti veriyor ki? Ben sadece Fling ya da Forever'a yetişmek için sakın bir gece istedim."

"Lanet olsun, bunu konuşamadık bile!" Gri gözleri hareketlendi. "Leni ve Donovan'ın randevusunu gördün mü? Bir erkeğin ağzından bu kadar saçmalık çıktığını hiç duymamıştım."

Başımla onaylıyorum. "Donovan geldikleri kadar karanlık biri. Doğru sebepler için orada değil. Sadece Leni'den hoşlanıyormuş gibi yapıyor ve onun için çok üzülüyorum çünkü Leni çok tatlı ve ondan gerçekten hoşlanıyor."

"Bu ilişki gerçekleşmeyi bekleyen bir çöplük yangını," diye iç geçiriyor Gigi.

Çöp yangınlarından bahsetmişken, eve geldiğimde havuzdan gelen gürültüye bakılırsa Shane, Meadow Hill HOA'nın gazabını davet etmek üzere. Kabul ediyorum, saat daha dokuz. Teknik olarak Niall gece yarısına kadar şikayet etmeye başlayamaz.

Öte yandan, havuz ışıkları otomatik olarak kapandıktan sonra Shane'in partiyi Red Birch'e taşıyacağını ve bunun da Niall'a sinir krizi geçirteceğini varsayıyorum.

Daireme giriyorum, spor ayakkabılarımı çıkarıyorum ve Skip'i beslemeye gidiyorum. Akvaryumuna balık yemi serpiştirirken, o cansız gözleriyle bana bakıyor ve ben de o utanıp yüzerek uzaklaşana kadar ona bakıyorum. Bu doğru, Skip. Patron sen değilsin.

Balkon kapısı kapalıyken bile havuz alanından gürültüler geliyor. Kahkahalar, müzik ve seslerin uğultusu. Shane'in partisine katılması için kime para verdiğini merak ederek (çünkü kimse isteyerek onun arkadaşı olmaz) cam kapıyı kaydırarak açıyorum ve beyaz korkuluklara çıkıyorum.

İyi büyüklükte bir toplantı. Belki iki düzine insan, yarısı havuzda, diğerleri şezlonglara yayılmış ya da güvertedeki beyaz masaların etrafında oturuyor. Dışarıdaki bir hoparlör kısık sesle soğuk bir pop şarkısı çalıyor, bu da bana Shane'in

Komşular ondan nefret etmesin diye. Şaka yapıyor. Bütün komşular ondan nefret ediyor zaten.

Shane beni fark ettiğinde geri çekilmeye çalışıyorum, karanlık kafası balkonuma doğru sallanıyor. Havuzun ortasında, bel hizasında suyun içinde duruyor, kırmızı mayosunu giymiş ve elinde bir bira tutuyor. Güneş çoktan batmış, ama ay neredeyse dolunay ve gökyüzünde yüksekte duruyor, Shane'in yüzünün her yontulmuş özelliğini aydınlatıyor.

Bakışlarımız kilitlendiğinde, bira şişesini kaldırıyor. "Dixon," diye sesleniyor. "Gel katıl."

"Üzgünüm, müzikten sizi duyamıyorum." Kulaklarımı işaret ediyorum, cahil gibi davranıyorum.

Zahmetsizce kendini havuzdan çıkarıyor. Saçlarından su damlıyor ve kıvrımlı çizgiler halinde vücudundan aşağı akıyor. Ay ışığı damlacıkların üzerinde parlarken karın kasları parlıyor. Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama onun bana doğru ilerleyişini izlerken gözümü bile kırpamıyorum.

Sonra ne olduğunu anlıyorum ve neredeyse tiksintiyle öğürüyorum.

Aman Tanrım. Shane Lindley'in vücuduna hayranlıkla bakıyordum. Bir müdahaleye ihtiyacım var.

"Gel bize katıl dedim," diye tekrarlıyor, çimlerin üzerinde yalınayak yürürken. Balkona yaklaşık on metre kala durdu. "İyi bir zaman."

"Hayır, teşekkür ederim." "Neden olmasın?"

"Çünkü bu Dixon'ın bir kuralını çiğnemek olur. Sen ve ben dostluk kurmayız."

"Peki ya biz? Arkadaşlık ediyor muyuz?" Beckett Dunne, yine yalınayak ve gömleksiz olan Shane'in yanına yanaşiyor. Sarı saçları ıslak ve neredeyse omuzlarına ulaşıyor.

Tanrım, o bir Avustralya tanrısı, o kadar lezzetli ki ona bakmaktan kendimi alamıyorum. En azından onu

süzmememe izin var.

"Yalnızım Juliet," diye sesleniyor Beckett balkona doğru.
"Gel bana eşlik et."

Ona tatlı bir gülümseme gösterdim. "Zor pas,
Romeo." "Hadi, bir içki."

"Di!" diye bağılıyor biri.

Erkeklerin geniş omuzlarının arasından bakıyorum ve amigo kampından Fatima'yı görüyorum. Şık siyah bir tek parça giymiş ve şezlonglardan birinden bana el sallıyor. Kahretsin, onu buraya mı çekmişler? Havuzdaki Lily ve Gia mı? Lily başka bir danışman, Gia ise benimle birlikte Briar takımında. Bikini giymiş iki genç kadın havuzun sığ kısmında Will Larsen ve tanımadığım birkaç adamla gülüşüyorlar.

Neden bütün arkadaşlarım burada?

Bakışlarım tekrar Shane ve Beckett'ın kaslı çıplak göğüslerine kayıyor.

Yani. İşte bu yüzden.

Shane'e yüzümü buruşturarak bakmama rağmen, "Peki," diyorum. "Hemen geliyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SHANE

Ben kazandım.

ÇOĞU INSAN YAZ İÇİN UZAKTA, BU YÜZDEN BU GECEKİ TOPLANTI bir çete değil. Sadece Will, Beck ve takımdan birkaç kişi daha var. Birkaç amigo kız. Beckett'ın Hastings'te tanıştığı yerel kızlar ve Malone's'ta bilardo oynadığımız birkaç çocuk. Toplamda yirmi, yirmi beş kişi. Ev sahipleri derneğini kızdırmaya yetmeyeceği kesin ama etrafta dolaşıp herkesi sakın olmaları konusunda uyarırken ve hiçbir şeyin kontrolden çıkmadığından emin olurken kendimi biraz salon gözcüsü gibi hissediyorum.

Bir şekilde üstsüz hale gelen bu tavuk oyunu gibi.

"Hey, üstünü giyin," diye azarlıyorum bikini üstü aniden beline gelen kıvılcı saçlı kadını. "Burası bir aile işletmesi."

Göz kırparak bir çift çok güzel memesini örtüyor ve bikinisinin iplerini bağlıyor. "Özür dilerim, baba."

Sikim kalkmazsa ne olayım.

Baba sapkınlığım olduğunu sanmıyorum ama yatak odasında patron olmaktan hoşlanıyorum. Agresif bir şekilde baskın değil

Asla bir kadından bana doğru yerde sürünmesini falan istemem. Ama kararları ben veririm.

Küçük gruba katıldığımda Fatima, "Kenji'nin yarışmayı ektiğine inanamıyorum," diyor. Will, Beck ve varlığıyla bizi onurlandırmaya karar vermesine şaşırdığım Dixon'la birlikte duruyor.

"Kenji seni terk mi etti?" Diana'ya kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Sonunda ışığı mı gördü? Aferin ona."

Bana parmağını gösterdi. "Benimle ve ne kadar harika olduğumla hiçbir ilgisi yoktu. Yeni bir iş buldu." Beni bakışlarından kaçırıyor, yeşil gözleri umutla Will'e kayıyor. "Balo salonunda dans partnerim olma şansın var mı?"

Gülmekten neredeyse birasını tükürüyordu.

"Hayır. Asla." "Lütfen? Kazanırsak ödül parasının yarısını paylaşıyorum."

"Bekle, adamım Kenji ile paylaşmayacak mıydın?" Talep ediyorum.

Bu bana bir kaş çatma kazandırdı. "Elbette öyleydim. Sadece anlaşılmayı tatlandırıyormuşum gibi görünmesini sağlamaya çalışıyorum."

"Evet, olmaz," diyor Will ona. "Dans etmekten daha az keyif aldığım bir şey yok."

Onun ısrarla reddetmesi üzerine, kirpiklerini kırpıştırarak dikkatini Beckett'a çevirir.

"Hayır. Avustralya'ya gidiyorum." Titriyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü seksi kadınlara hayır diyemiyorum. Burada olsaydım yapardım."

"Yolculuğu iptal et," diye yalvarıyor. "Hayır."

Diana suratını astı ve bardağındaki mide bulandırıcı pembe sıvıdan bir yudum aldı. Soğutucuda sadece bira ve shot için birkaç şişe viski olduğunu görünce yukarı koştu ve bir şişe pembe şeyle geri döndü. Markanın adı tam olarak buydu: Pembe Şey. Kızlara göre bu yeni moda bir şarap soğutucusu, ama ben

denemedim ve denemeye de niyetim yok. Bu gece canım fırlatmak istemiyor.

O içerken, ben de beklentiyle ona bakıyorum.

"Ne?" diyor bardağının kenarından.

"Benden ortağın olmamı istemeyecek misin?"

Diana cevap vermek yerine gülmeye başlar. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sana gerçekten soracağımı mı sandın?" Bir yudum daha alırken hâlâ kıkırdıyor. "ok tatlısın."

Dostum, benim egom genelde kaya gibi sağlamdır, ama Diana onu delik deşik etmekte çok iyidir.

Bu da bana d n yaptığı numarayı hatırlattı.

"Bu arada, bu hiç hoş değıldi," diye homurdandım. "Beni grup sohbetinden kovmak."

"O ben değıldim," diye yalan söylüyor, sonra kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek Fatma'nın elini tutuyor. "Bebeğim, hadi dansa gidelim."

"Sen olduğunu gördüm!" Geri çekilirken homurdandım. "Bana gaz vermeyi kes!"

Will ve Beckett'ın benim yüzümden attıkları kahkahaları duymazdan geliyorum ve hain olmayan insanların arasına karışmaya karar veriyorum.

M kemm l bir yaz gecesi. Neredeyse hiç esinti yok. Nem yok. Sadece sıcak hava, parlak bir ay ve iyi insanlar. Yani, çoğunlukla iyi insanlar. Diana sayılmaz.

Gece yarısına yaklaşırken m ziğın sesini tekrar kısıyorum ama çimenlerin üzerinde dans eden çiftlerden hiçbiri bunu fark etmemiş görünüyor. Diana'nın vücudu, elleri üzerinde olan Beckett'a karşı şehvetli bir şekilde hareket ediyor. Eğlenerek izliyorum. O dansın içinde, Beckett da onun içinde.

Sanırım cazibesini anlıyorum. Elbette, şeytani bir dili ve bana karşı hiç de haklı olmayan bir kan davası olabilir, ama reddedilemeyecek kadar güzel. Bol, izgili tişörtü aşağı kaymış, çıplak omzunu ortaya çıkarmış. Solgun saçları dökülüyor

Başını geriye atarken kürek kemiklerinin arasında, gece havasında sessizce çalan boğucu R&B parçasında kayboluyor.

Bakışlarım Dixon'ın kış yanaklarının altını gösteren küçük kot şortuna takılıyor, sonra güneşe, bronzlaşmış bacaklarına, belirgin baldırlarına ve çıplak ayaklarına doğru ilerliyor. Ayak tırnakları pembeye boyanmış. Çok şirin.

Yanımda duran ve ağzına yarım dilim pizza tıkıştırarak Will de bakışlarımı takip ediyor. Diana ve Beckett'ı izlerken yüzünde takdir ifadesi beliriyor. Gözleri Beck'in ellerinin Dixon'ın kışının üzerinde kıvrılırken izlediği günahkâr yolu takip ediyor.

Ona sırtıyorum. "Bu akşam sandviçinizdeki eti yeni mi buldunuz?"

Karşı çıkıyor. "Tanrım. Tabii ki hayır."

"Doğru. Sanırım oraya gerçekten gidemezsin. Gigi seni öldürür."

"Yüzde yüz." Dilimin geri kalanını bitirir ve masadaki biraya uzanır.

Malone's'ta tanıştığımız Joey ve Ray, dışarı çıkacaklarını söylemek için yanıma geldiler. Patikaya doğru gözden kaybolmadan önce sırtımı alkışlıyor ve yumruğumu sıkıyorlar. Umarım araziden çıkarken kaybolmazlar. İhtiyacım olan son şey, komşularımdan birinin yarın sabah çalıların arasında bayılmış bir çift adam bulması.

Gece yarısı parti daha da azalır. Sadece Will, Beck, Dixon ve iki arkadaşı -Lily ve Gia- kaldı. Havuzun ışıkları kapanıyor, bizi karanlığa gömüyor ama yılmıyoruz. Kızlar bir çift şezlongda sohbet ederken, ben ve çocuklar havuzun güvertesinde, ayaklarımız suyun içinde oturuyoruz. Baharda kazandığımız Frozen Four hakkında konuşuyor, Case Colson'ın izniyle kazandığımız şutu yeniden yaşıyoruz.

"Kahretsin, o kurşunu bıraktığında." Beckett titriyor. "Neredeyse içime boşalıyordum."

"Çok güzel," diye katılıyor Will.

Beck, "Sizce arka arkaya şampiyonluk kazanma şansımız var mı?" diye soruyor.

"Ben, Ryder ve Colson takımdayken mi?" Ben de karşılık veriyorum. "Elbette."

Will kuru bir sesle, "Tanrım, teşekkürler," dedi. "Kendimi değerli hissetmiyor muyum?"

Omzunu okşamak için uzandım. "Kendini küçümseme. Neredeyse bizim kadar iyisin."

Bana parmak sallıyor.

Yine de doğru. Will ve Beck harika oyuncular ama ikisi de NHL'ye gitmiyor. Benim, Ryder'ın ve hatta Colson'ın olduğu gibi profesyonel olmak onların hayat planı değil.

"Ailesi yan yataktayken!" "Ew.

Hayır."

Diana ve Lily'nin konuşması üçümüzün de sırtına neden oldu.

"Evet. Bitişik odaları olan bir süitten bahsetmiyorum. Aynı odadan bahsediyorum. İki çift kişilik yatak. Bir yatakta annem ve babam. Todd ve kız arkadaşı, diğer yatakta seks yapıyorlar."

"Sanırım kusacağım."

Kızlara bakmak için arkamı dönüyorum. "Ne tür garip bir şeyden bahsediyorsunuz siz?"

Dixon tipik Diana tarzıyla beni başından savarak, "Sen anlamazsın," diye cevap veriyor.

Beckett açık yüreklilikle, "İstediğimi sanmıyorum," diyor.

"Dün gece Fling or Forever'da birinin açıkladığı sırlardan biri," diye açıklıyor Gia. "En çılgınca şeyler içki oyunları sırasında ortaya çıkıyor."

"Şu içki içme oyununu uygulamaya koyduklarını gördünüz mü?" Gia arkadaşlarına anlatıyor, yüz ifadesi coşkuyla parlıyor. Yemin ederim, kadınlar en çılgın şeyler için bile heyecanlanıyorlar.

"Gerçekten mi?" Lily de şezlongların arasındaki masadan telefonunu kaptığı gibi aynı şekilde sevindi. O ve Gia mutlu bir şekilde ekranın başına geçiyorlar.

"Tamam, bunu oynamak zorundayız," diye açıkladı Gia. "FoF'ta yaptıkları gibi iki takıma ayrılabiliriz."

Lily parlıyor. "Oooh, erkekler kızlara karşı."

İşte bu şekilde çocuklar ve ben bir parti oyunu oynamaya zorlandık. Çok basit. Ekranda bir komut beliriyor ve ayağa kalkan oyuncunun görevi tamamlamak için altmış saniyesi var, bu ya bir gerçek ya da bir cesaret. Eğer başarılı bir şekilde yaparlarsa, puanı kazanırlar. Başarısız olurlarsa, puanı diğer takım alır.

"Yani... doğruluk mu cesaret mi oynuyoruz," diyor Will, eğlenerek. "Doğruluk mu cesaret mi oyununda zaman sınırı yoktur." Gia'nın ses tonu Kibirli.

"Haklısın," diyor Beckett ciddiyetle. "Bu tamamen farklı."

Masalardan birinin etrafına oturduk, kızlar karşı tarafımızda. Dixon'ın buna izin vermesine şaşırdım. Benimle parti oyunu oynamaktansa örümcek dolu bir küvette yıkanırken cam yemeyi tercih edeceği gibi dramatik bir şey söylemesini bekliyordum. Ama işte orada, sandalyesinde umursamazca oturuyor, sarı saçları bir omzunun üzerinden savrulmuş, yeşil gözleri dans ediyor.

Önce Lily kalktı. Ayağa kalkıyor ve Gia'nın telefon ekranını ona göstermesini bekliyor. İlk komut büyük, kalın harflerle yazılmıştır ve görüldüğü anda zamanlayıcı başlar. Altmış saniye geri saymaya başlar.

KARŞI TAKIMDAN BIRIYLE EN SEVDİĞİNİZ CİNSEL POZİSYONU CANLANDIRIN

"Sakin ol," diyor Beckett'ı sandalyesinden çekerken sırtarak. "Köpek stili."

Masanın üzerine eğildiğinde hepimiz gülüyoruz ve Beck arkasından yaklaşıp ellerini kalçalarında kenetliyor.

"Kızım, bunu dört saniyede bitirdin." Gia etkilenmiş görünüyor.

Lily omuz silkiyor. "Neyi sevdiğimi biliyorum." Kıs kıs gülüyorum.

Uygulama skoru tutuyor ve kız takımı şu anda bizden bir puan önde. Bu oyun fazla çaba ya da konsantrasyon gerektirmediği için geride kalmaktan endişe etmiyorum. Komutların çoğu ilkinde benziyor. Yaramaz bir şey yap. Seksi bir şey göster. Vahşi bir şey yap. Beckett, Gia'nın kış yanaklarından birinin üzerine viski döküp yalamakla görevlendiriliyor. Diana ve Will'in tamamen giyinik olarak havuza atlamaları gerekiyor, ilk atlayan puanı alıyor. Viski shot'ını ondan önce yuttuğumda Diana'ya karşı bir puan kazanıyorum, o ise viskinin tadını hazmedemediği için tıkanıyor.

Beckett daha sonra rakiplerimize en iyi şakasını yapmak zorunda ve en azından bir kahkaha atabilir. Onun katkısı sağlam. "Evin hanımını becermeyen bir havuz çocuğuna ne denir?"

"Ne?" Diana temkinli bir şekilde. "Will."

"Bu bir şaka değil! Bu bir gerçeğin ifadesi!" Diana kekeliyor ama Gia kahkahalarla gülerek kadınların keyfini kaçırıyor.

"Hain," diye suçluyor Diana onu. "Komikti," diye itiraz eder Gia. Lily'nin bir sonraki emri ortaya çıkar.

EĞER AYNI CINSTEN BIRIYLE ÖPÜŞTÜYSEN İÇ.

EN ÇOK İÇEN TAKIM PUANI KAZANIR.

Kadınlar için, Lily ve Gia içiyor. Bizim için Beckett şişesini dudaklarına götürüyor. Diana kaşlarını kaldırdığında, Beckett sadece göz kırpmıyor. Şimdi Lily'yi kucağına almış, elini çıplak kalçasında gezdiriyor. Hâlâ bikinisinden başka bir şey giymemiş olan Lily üşüdüğünü ve Beckett'ın vücut ısısına ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Will'in içki içmediğini fark ettim. Bu da demek oluyor ki ya yalan söylüyor ya da Beckett'la yaptığı tüm yasadışı işlere karışmıyor.

"Sıra sende," diyor Gia ve dikkatimi yeniden telefona veriyorum.

RAKIP TAKIMIN SEÇTİĞİ BİR OYUNCUYA EN SEKSI ÖZELLİĞİNİ SÖYLEYİN.

"Diana'yı yap," diyor Lily gülerek.

Geri sayım başlıyor ve ben Diana'nın yüzünü incelemek için büyük bir gösteri yapıyorum. Başımı eğiyorum, gözlerimi kısıyorum, iyice bakıyorum.

"Oh, siktir git," diye homurdanıyor. "Benim gibi adi bir şey söyleyeceğini hepimiz biliyoruz-"

"Gülüşün."

Kuşkusu aşikâr. "Sen ciddi misin?"

"Gerçekten çok güzel bir gülümseme var." Sesim birden kulağıma biraz hırçın geldi.

"En seksi özellik soruluyordu, en güzel değil," diye böbürleniyor Gia. "Sizler puan alamıyorsunuz."

"Bu durumda, onun kıcına bayılıyorum."

"Ve işte orada," diyor Diana iç geçirerek.

Birkaç turdan sonra, oyun berabere. Sadece bir tur kaldı: Dixon'ınki. Ve gözlerindeki kararlı parıltı beni kahkahalara boğuyor. Tabii ki delicesine rekabetçi. Daha azını beklemezdim.

"Hazır mısın?" Gia diyor ki.

"Ver onu bana." Diana dikkatini ekrana doğru çevirir.

RAKIP TAKIMIN SEÇTİĞİ BİR OYUNCUYU EN AZ 20 SANİYE ÖPÜN.

"Shane!" Will ve Beckett hep bir ağızdan sırtıyorlar.

Diana dehşet içinde onlara bakar. "Bunu nasıl yaparsınız?" Ekrandaki geri sayım elli altı saniye gösteriyor.

"Tik tak," diye alay ediyorum, bileğimdeki hayali saate dokunarak.

"Git ve öp onu," diye ısrar eder Lily Diana'ya. "O çok ateşli." "Ezilmiş deniz kabukları yemeyi tercih ederim."

Gördün mü? Drama kraliçesi.

Will ona bakarak, "Bu tuhaf bir şekilde spesifik," diyor.

"Kırk beş saniye..." Beckett şarkılı bir sesle söylüyor.

Diana oturduğu yerde donup kalırken diğer iki kıza bakıp sırtıyorum. "Devam et ve bize W'yi ver zaten. Bunu yapmayacak. Bu onun inandığı her şeye aykırı."

"Fling ya da Forever'ın bana sırtını döndüğüne inanamıyorum."

Diana ilan ediyor. Bu çok melodramatik.

Geri sayım otuz sekiz saniyede.

"Sana söylemiştim," diye böbürleniyorum. "Bunu yapmayacak. Bundan çok keyif alacağını biliyor."

Gözleri parlıyor. "Ah, keşke. Dilim ağzında olsaydı, sadece ikimizden biri bundan zevk alırdı."

"Evet. Sen."

Bunun üzerine ejderhayı serbest bıraktım. Diana sandalyesinden fırladı ve benimkine doğru yürüdü. Gözümü kırptım ve aniden bana sarıldı.

Kucağımda rahat ediyor ve ellerim içgüdüsel olarak onu sabitlemek için kıcını kavırıyor. Bir karıncalanma

temas kurduğum anda omurgam.

Diana dudaklarını yalayarak ağzını benimkine yaklaştırıyor ve beni öpüyor. Dudaklarımız birbirine değdiğinde vücudumda bir sarsıntı oluyor. Sonra dili kayarak benimkine dokunuyor ve kanımda bir ateş yanıyor. Parmak uçlarımı gömleğinin altından geçirip sırtının pürüzsüz derisinde gezdirirken kalp atışlarım hızlanıyor. Karşılık olarak yumuşakça inliyor. Ben çaresizlikten boğuk bir ses çıkarana kadar dili hafifçe benimkinin üzerinde dönerek beni kızdırıyor.

Şu anda ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama daha fazlasını istiyorum. Onun her santiminin tadını bilmek istiyorum.

Ama daha fazlası olmuyor.

"Ve zaman!" Lily bunu ilan eder ve Gia ile birlikte kızların sayı almasını alkışlamaya başlarlar.

Ben, Diana Dixon'la bir öpüşmenin beni nasıl bu kadar sertleştirdiğini anlamaya çalışmakla meşgulüm.

"Lindley," diye fısıldıyor, avuç içi çıplak kolumu okşuyor.

Geri çekiliyorum, kafam biraz bulanık. Bakışlarımı ondan alamıyorum. Yeşil gözleri uyuşturucu gibi.

Yutkunuyorum. Sesimi bulamıyorum. Aletim sertleşti ve bunu gizlemenin bir yolu yok. Kalçasına baskı yaptığını hissettiğini biliyorum.

"Öyle mi?" Boğazım düğümlendi.

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Ben kazandım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

DIANA

Hey, en iyi arkadaşım seni
becerebilir mi?

BU PARTİ O SARMA AŞAĞI, AMA BENİM KALP
ATIŞI O HALA

Tamamen kontrolden

çıktım. Shane Lindley'i
öptüm.

İnadına ve bir maç kazanmak içindi ama yine de.
Yaptığım şey kabul edilemezdi. Korkunçtu. Bu-
En ateşli öpücük mü?

Aman Tanrım, siktir git, hain iç sesime emrediyorum.
Kendi bilinçaltım bana nasıl böyle ihanet edebilir?

Ve yine de düşünce devam ediyor. Belki de o öpücükten
ufacık, minicik bir uyarılma hissettim. Onun ereksiyonu
bana baskı yaparken nasıl hissetmem? Ve bu... önemli bir
şeydi. Arkadaşım Brooke'un bir keresinde erkek
arkadaşının paketini tarif ettiği gibi cömert bir penis.

Ne yazık ki, bu cömert penis kendini beğenmiş, çekilmez
Shane Lindley'e ait. Bu nedenle, o penise katılmayacağım,
çok teşekkür ederim.

Boş bira şişelerini çöp torbasına atarken Will Larsen
beni kenara çekti. Bunun benim partim olmadığını

düşünürsek, temizlik görevine nasıl sürüklendiğimden emin değilim.

"Hey, bu gece sende kalabilir miyim?" diye soruyor alçak bir sesle.

Ona garip bir bakış attım. "Neden? Çok yakın oturuyorsun. Ve birkaç blok yürüyemeyecek kadar sarhoş görünmüyorsun."

"Evet, kafam iyi bile değil." Omzunun üzerinden bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve Beckett ile Lily'yi görüyorum. Bu gece onunla eve gitmeyi kabul ettiğini duydum ve kaşmir bir eşarp gibi Beckett'ın üzerine örtülmüştü.

"Hadi, Di. Bırak yatayım. Ve, uh, belki de takılacakmışız gibi davranırız?"

Homurdanıyorum.

"Ciddiyim," diyor Will. "Sadece... bilirsin... seninle yukarı çıkmak için bir nedenim varmış gibi görünmesini sağla."

Kahverengi gözlerindeki yalvaran parıltı endişe yaratıyor. Shane Meadow Hill'e taşındıktan hemen sonra Beck ve Ryder'ın yanına taşındı. Peki neden eve gitmek istemiyor? Daha bir hafta oldu. Şimdiden oda arkadaşı sorunu yaşıyor olamazlar.

Ama zor durumdaki bir adamı görmezden gelemem, bu yüzden Shane bize katıldığında çöp torbasını ona doğru itiyorum ve takım arkadaşının eline uzanıyorum.

Will göz kırparak parmaklarını benimkilere geçiriyor ve Beckett'a sesleniyor. "Hey, bensiz devam et. Ben burada kalacağım."

Beckett bir an için irkilmiş görünüyor. Sonra iç içe geçmiş ellerimizi fark ediyor ve ağzının kenarları yukarı kalkıyor. "Tamamdır. Yarın görüşürüz."

Beckett ve Lily gittikten sonra Will'in elini çekiştiriyorum. "Hadi, gidelim."

Shane'in çenesi düşer. "Gerçekten mi? Siz pislikler yardım etmeyecek misiniz?" Hâlâ pizza kutuları ve boşlarla dolu masaları işaret ediyor.

Ona sııttım. "Benim partim değil, benim sorumluluğum değil." Will sadece omuz silkiyor.

"Üzgünüm, kardeşim. Başka planlarım var."

Shane takım arkadaşına ters ters bakar. "Yapma bunu dostum. Seni canlı canlı yiyecek. Doğru kararı vermek için hâlâ zaman var."

"Sadece kıskanıyor," diye Will'i temin ediyorum. "Yemin ederim, bu adam bana kafayı takmış."

"Sen öyle san," diye homurdanıyor Shane. "Ve kimin kimi öptüğünü unutma."

"Kimin penisinin sertleştüğünü ve kimin vajinasının kuruduğunu unutmayın."

"Atlantik'ten daha ıslaktın," diye karşılık veriyor.

"Sahra'dan daha kuru. Ama sorun değil. Eminim ki bir gün bir kadını tahrik edebilirsin. Sadece seks bebeğın üzerinde pratik yapmaya devam et."

Boştaki elimi dikkatsizce sallayarak Will'i havuz alanından eve giden yola doğru çekiyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, geniş omuzları kamburlaşmış, asık suratlı Shane'in dağınıklığın geri kalanını temizlediğini görüyorum.

Will bana, "Ona karşı daha nazik olabilirsin," diyor. Dolunay, ağzının eğlenen kıvrımını açıkça ortaya çıkarıyor.

"Yapabilirdim," diye kabul ediyorum. "Ama yapmayacağım."

Ayrıca onu öpmekten ne kadar keyif aldığımı bilmenin tatminini ona asla yaşatmayacağım. Neden en iyi öpüşenler hep kibirli pislikler oluyor?

Güvenli bir şekilde Red Birch'e girdiğimizde ve ben dairemin kapısını arkamızdan kapattığımda, Will samimi bir bakış atıyor ve "Bunu yaptığın için teşekkürler" diyor.

"Gerçekten burada mı kalıyorsun?" Başını sallıyor.

"Hâlâ sorun yok, değil mi?"

"Yani, evet, ama..."

"Merak etmeyin, bir şey olmasını beklemiyorum."

"İyi, güzel. Çünkü hiçbir şey olmuyor. Ama oda ve yemek karşılığında bir açıklama istiyorum."

"Kanepeye atabileceğim fazladan çarşaf, battaniye gibi bir şeyiniz var mı?"

"Saçmalama. Benim yatağında uyuyacaksın. İkimiz için de yeterince büyük. Yine de benim güzellik rutinime katlanmak zorunda kalacaksın. Cildime bakım yapmadan yatağa girmeyi reddediyorum." Onu inceliyorum. "Aslında senin de biraz yüz bakımına ihtiyacın var. Biraz güneş yanığın var."

"Bütün hafta dışarıda çalıştım."

"Pekâlâ. Ofisime gel."

Gülümsüyor ve dikkatimi yakındaki çocuk görünümüne çekiyor. O klasik bir Amerikan erkeği, lisede ceketini giyen, üniversiteden çok pratik bir dereceyle mezun olan ve ona 2,5 çocuk verecek ve hafta sonları kurabiye pişirecek bir kadınla evlenen. Sonra sonbaharda birlikte balkabağı tarlalarına giderler ve turuncu kazaklarıyla poz vererek aile fotoğrafları çektirirler.

"Orada iyi misin?"

Hayallerimden sıyrıldım. "Özür dilerim. Seni bir balkabağı tarlasında hayal ediyordum."

"Çıplak mıydım?"

"Tabii ki hayır. Bu diğer aileleri korkutur." Şaşırdı.

"Orada ailemle birlikte miydim?"

"Uzun hikaye."

Will kıkırdar. "Tamam."

Banyoya giriyoruz ve haftada bir kullandığım peelingi çıkarıyorum. Pembemsi beyaz madde dolu küvetin kapağını açıyorum.

"Önce peeling yapıyoruz," diye açıklıyorum.

Hakkını yemeyelim, hiç şikâyet etmiyor. Talimatlarıma uyuyor ve ben onu ovarken ikimiz de gülmekten kırılıyoruz.

tanecikli maddeyi yüzünün her yerine sürüyorum. Eksfoliyanı yıkadıktan sonra bir sonraki ürüne uzanıyorum.

"Şimdi maskeyi takıyoruz. Bunun on beş dakika boyunca açık kalması gerekiyor."

Parmaklarıma bir topak siyah yapışkan sıkmamı izlerken irkiliyor. "Bu da ne böyle? Kömür mü?"

"İçinde odun kömürü var. İnanın bana, göz torbalarınız sabah bana teşekkür edecek."

Maskeyi yüzümüze sürdükten sonra, beklemek için yatak odama geçiyoruz.

Will önce mayosuna, sonra da yatağa bakıyor. "Bunlar hâlâ nemli. Etrafta erkek boxer'ı olma ihtimali nedir?"

"Aslında." Aydınlandım. "Evet."

Gözlerini kısar. "Lütfen bana temiz olduklarını söyle."

"Öyle. Küçük kardeşimin bizde kaldığı zamanlar için bir çekmecesine var," diyorum ve şifonyere gidiyorum. En alt çekmecedeki bir çift ekose boxer buluyorum. Onları bel bandından tutup Will'in kalçalarını inceliyorum. "Senin bedenine yakın, yani bunlar uyacaktır. Biraz dar olabilir ama bu sadece senin çıkıntına bakabileceğim anlamına geliyor."

Sırıttıyor ve ona fırlattığım ekose bohçayı yakalıyor. Kendi pijamalarımı alıp banyoda üstümü değiştiriyorum ve odama döndüğümde Will'in yatakta rahat ettiğini görüyorum. Açık kahverengi saçlarıyla tozlanmış çıplak bacakları önünde uzanıyor. Göğsünde de biraz kıl var ama çok değil ve tabii ki bir hokey oyuncusunun karın kaslarına sahip.

"Peki sorun nedir? Ryder ve Beckett ile yaşamaktan hoşlanmıyor musun? Çok kalabalık falan mı? Çünkü Ryder düğünden sonra taşınıyor," diye hatırlatıyorum. Gigi ve kocası Eylül ayında boşalacak bir daire için kontrat imzaladılar.

"Hayır, orayı seviyorum. Yurtlardan milyon kat daha iyi. Ve Ryder hiç evde olmuyor."

"Anladım. Demek Beckett'tan kaçıyoruz."

"Kimseden kaçtığımız yok."

"O zaman neden bu gece eve gitmek istemedin?"

"Canım yürümek istemedi."

"Artık böyle mi yapıyoruz, birbirimize yalan mı söylüyoruz? En iyi arkadaş olmamız gerekiyordu, William."

Kıs kıs gülüyor. "Hayır, değiliz."

"Güzel. En iyi arkadaş bitişik. Sen ve Gigi yakınsınız. Dolayısıyla sen ve ben de yakınız." Yanında yatağa uzandım. "Çayı dök."

"Hayır. Bu gece Lindley ile nasıl öpüştüğünü konuşmayı tercih ederim. Bence hoşuna gitti."

"Oh, kesinlikle. Kesinlikle mayosundan bir şeyler çıkıyordu."

"Şeyler mi?"

"Şey, sadece bir şey. Aleti," diyorum yardımsever bir şekilde. Will bir kahkaha attı.

"Evet, anladım."

"Her neyse, konuyu saptırmayı bırak. Beckett'tan neden kaçıyoruz?" "Bu... karmaşık."

İlgimi çeken ağır bir nefes bırakıyor. "Bekle. Siz ikiniz...?" Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırıyorum.

"Hayır."

"Emin misin? Bazen ondan bazı biseksüel hisler alıyorum. Senden değil ama." Omuz silkiyorum. "Öyle ya da böyle, yargılamıyorum."

"Hayır, öyle bir şey değil." "Nasıl bir şey o zaman?"

Will dudağını ısıırıyor, gözle görülür bir şekilde rahatsız. Ama ifadesinden bu konuda konuşmak istediğini anlayabiliyorum.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye teminat verdim.

"Gigi'ye bile." "Sana inanmıyorum."

"Ben ciddiym. Ben mükemmel bir sır tutucuyum. Brooke Sato'nun geçen kış Meksika'da ne yaptığını sorun bana."

"O ne yaptı?"

"Sana söylemeyeceğim. Bu bir sır."

Bu bana bir kahkaha daha attırdı. "Pekala, ilk testi geçtin."

"Tek kelime etmeyeceğim, söz veriyorum."

Will ensesini ovuşturmadan önce iki elini saçlarında gezdiriyor. "Beckett ve ben son zamanlarda bu şeyi yapıyoruz. Aslında arkadaş olduğumuzdan beri yapıyoruz."

"Ne şeyi?"

"Gibi..." Garip bir omuz silkme öneriyor. "Üçlü seks."

Tarafsız bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum.

"Tamam..."

Will ve Beck'in aynı kızla birkaç kez takıldıklarını söylenti değirmeni, nam-ı diğer Gigi sayesinde zaten biliyor olabilirdim. Ancak bu bilgi bana gizli olarak verildi, bu yüzden bunu ilk kez duyuyormuşum gibi davranıyorum.

"Üçlü seks eğlenceli olabilir," diyorum tarafsızca. "Seksiler," diye itiraf ediyor.

"Tamam."

"Gerçekten sıcak."

"Tamam." Ses tonumu cesaretlendirici tutuyorum, bunun onu iki kelimelik cümlelerden daha fazla konuşturacağını umuyorum. "O zaman sorun ne?"

Sinirli bir iniltiyle karşılık veriyor. "Sorun şu ki, onların seksi olduğunu düşünmemem gerekiyor."

Gülmemek için dudağımı ısıyorum. Sesi çok eziyet çekmiş gibi geliyor. "Grup seksten zevk almaya hakkın var Will. Eğer endişelendiğin buysa, bu seni eşcinsel falan yapmaz."

"Bu konuda hiç endişelenmiyorum. Ben sadece..." Sözüünü kesiyor ve ben sözünü bitirmesi için onu zorlayamadan yüzünü işaret ediyor

"Bunun çıkması gerekmiyor mu?" diyor.

"Oh, kahretsin. Evet." Yataktan fırladım. "Hemen yıkanmamız lazım, yoksa cildimiz kuruyacak."

Yüzlerimizi fırçalamak için banyoya dönüyoruz. Daha sonra nemlendirici çekmecemden küçük gümüş bir tüp çıkarıyorum.

"Bu bizim son hamlemiz. Deneyimleyebileceğiniz en iyi nemlendirici. İçinde kolajen var ama bu onaylanmış tek içerik. Üretici tam tarifi bir sır olarak saklıyor, bu yüzden tek bildiğim zebra gözyaşları ve timsah sperminden yapıldığı."

Will bir ulumayla yere yığılır.

"Ama her neyse, hayatınızı değiştirecek. Güven bana, bayılacaksın. Bana yüzünü ver."

Üzerimde yükselmek için itaatkâr bir şekilde başını eğiyor ve ben de kolajen jeli yeni pul pul dökülmüş cildine sürüyorum. Kirli sakalları parmak uçlarımı yanaklarında ve çene çizgisinde gezdirirken aşındırıyor. Çenesi taştan yontulmuş gibi. Kadınların neden Beckett kadar onun da üzerine atlamaya hevesli olduklarını anlayabiliyorum.

"Her neyse," diyorum, kendi yüzümü nemlendirirken aynadaki yansımasını inceliyorum. "Beckett'la yaşadığın ve zevk almak istemediğin şu üçlü sekslere geri dönelim."

"Bundan daha fazlası. Sanki hayatım boyunca seks yapmışım gibi, değil mi?"

"Tüm hayatın boyunca mı? Ne zaman başladın?"

Gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben sahneye yeni çıkmış bir bakire değilim. Seksi sevdiğimi bilecek kadar çok kadınla yattım."

"Anlaşıldı. Seksi sevdiğini biliyoruz."

"Geçen hafta sonu Boston'daki kuzenimi görmeye gittim ve bir barda bu kızlarla tanıştık. Bütün gece onlarla takıldık. Oda arkadaşlarıydılar ve bizi evlerine davet ettiler.

Gittik tabii ki. Kuzenim ve kızlardan biri yatak odasında kayboldu. Ben onun oda arkadaşıyla takıldım. Çok güzel, komik ve tam benim tipimdi. Bir şey diğerine yol açtı... ve bu iyiydi. Beni yanlış anlamayın, kötü değildi. Ama..." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne?"

Yanakları kızarmış durumda ve bunun cilt bakım rutiniyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. "Bitirmem biraz zaman aldı."

Cephaneliğimi karıştırdım ve biraz incelik buldum. "Oh. Tamam. Pekala. Bu tamamen normal. Ne yani, emirle boşalmanı falan mı bekliyordu? Parmaklarını şıklattığı anda boşalmanı mı?"

"Hayır, şikayet etmiyordu. Bu tamamen benimle ilgili bir meseleydi. Bazı erkeklerin uzun zaman alabildiğini biliyorum ama benim hiç böyle bir sorunum olmadı." Acı acı gülümsüyor. "Aslında, muhtemelen emir üzerine boşalabilirim." Aynada bakışlarımla buluşuyor. "Daha uzun sürmesinin nedeni Beckett orada olsaydı ne kadar ateşli olurdu diye düşünmeden edememem."

Yansımalarımıza göz

kırpıyorum. "Oh." "Evet."

"Oh," diyorum tekrar, o banyodan çıkarken peşinden gidiyorum.

"Evet."

"Nasıl daha sıcak?" Sormadan edemiyorum.

Tekrar yatağıma oturana kadar cevap vermedi. "Eğer o, bilirsin, memeleriyle oynasaydı bundan ne kadar çok zevk alırdı diye düşünüp durdum. Ya da ben onu becerirken öpseydi. Ya da sikini ağzına alsaydı..." Utanmış bir Will gözlerini kaçırıyor. "Cidden, sadece kafamı karıştırdı. Dikkatimi dağıttı. Sonra ereksiyonumu kaybettim ve geri kazanmam biraz zaman aldı."

Yeni nemlendirilmiş yüzünü avuçlarının içine gömüyor ve avuçlarının içinde inliyor.

"Aww." Ona yaklaşıyorum. Kollarımızı birleştirerek başımı omzuna yaslıyorum. "Haklısın. Kulağa stresli geliyor."

"Lanet olası yetersizlik. O gece uyuyamadım çünkü aklım sürekli ne olduğunu sorguluyordu. Ve işte o zaman şu sonuca vardım: Sanırım ben seksi..."

"Daha interaktif mi?" Ben tedarik ediyorum.

Kıkırdamasına rağmen yüz ifadesi acı doluydu. "Bu normal değil, Diana. Bu sapkınlık gibi bir şey."

"Kim demiş?"

"Bilmiyorum. Toplum." Yine inliyor. "Her neyse, tüm bunlara biraz ara vermem gerekiyor. Bu gece Beck ve Lily ile eve gidersem ne olacağını çok iyi biliyordum. O bir roket gibi."

"Çarpıcı," diye katılıyorum.

"Ve ikimizle de ilgilendiğini açıkça söyledi. Eğer onlarla gitseydim, üçümüz birlikte yatağa girecektik ve... Artık oraya gitmek istemiyorum."

"Ama az önce hoşuna gittiğini söyledin."

"Bu bir alışkanlık haline gelmemeli." Ses tonu kararlı. "Bir noktada bir kız arkadaşım olsun istiyorum. Eğer biriyle birlikteysem, 'En iyi arkadaşım seni becerebilir mi?' diyemem."

"İyi noktaya değindin. Eğer erkek arkadaşım bana böyle bir şey söyleseydi, bu çok itici olurdu."

"Gördün mü?"

"Nereden geldiğini anlıyorum, gerçekten. Ve üçlü seksleri tamamen bırakman gerekip gerekmediğini bilmesem de, belki biraz ara vermekten zarar gelmez. Araya biraz teke tek seks serpiştirebilirsin."

Benim onayımla rahatlamış görünüyor. "Ben de öyle düşünüyorum. Beck yarın gece ayrılıyor ve bir aylığına gitmiş olacak. Bu güzel bir mola olacak. Belki Boston'da çalışırken biriyle tanışırım-" Aniden esniyor. "Kahretsin, birdenbire çok yoruludum."

Esneme bulaşıcıdır. "Ben de." Ondan uzaklaşıyorum ve yorganın köşesini kaldırıyorum. "Yatağın kendi tarafında kal yoksa pijama partisi ayrıcalıklarını sonsuza dek kaybedersin."

"Sana doğru nefes bile almayacağım," diye söz veriyor.

Zıplayıp ışıkları kapatıyorum, sonra yatağa girip yorganın altına giriyorum. Will sözünü tutuyor, karşı tarafa yerleşiyor ve anında uykuya d alıyor. Bir süre orada uzanıyorum, bir yanım ona sarılabileceğimizi söylemiş olmayı diliyor. Platonik olarak tabii ki. Bir erkekle yorganın altına sokulmayı özlüyorum. Tüm hatalarına rağmen Percy sağlam bir sarılıcıydı.

Gariptir ki, sadece Percy'yi düşünerek uykuya dalmakla kalmıyorum, aynı zamanda onun sesini duyarak uyanıyorum.

Uykunun örümcek ağları dağılana kadar rüya görmediğimi fark etmiyorum. Birisi ön kapımı çalıyor ve bu kesinlikle Percy'nin sesi, "Diana, evde misin?" diyor.

Gözlerimi ovuşturarak oturur pozisyona geçiyorum. Çalar saat bana saatin dokuz olduğunu söylüyor. Hiçbir şekilde erken değil, ama bugün Pazar sabahı ve o habersizce burada.

Ne oluyor lan?

"Diana?" Percy'nin sesi yine koridordan geliyordu. Bir kapı daha çalındı.

Kıpırdanmaya başlayan Will'e bakıyorum.

Kahretsin.

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

Yataktan çıkıyorum ve parmaklarımı uyku sersemi saçlarımın arasından geçirip kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Tek kelime etme," diye uyarıyorum. "Gidip bununla ilgilenmem gerek."

ONUNCU BÖLÜM

DIANA

Birini tanımak için biri gerekir

ÖN KAPIYI DIKKATLİCE AÇIYORUM VE

Percy onu içeri davet etmediğimi anlasın diye kısmen kapattım. Onu merhaba yerine bir soruyla selamlıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ama cevap onun ellerinde. Elindeki kahverengi poşet Della's Diner logosunu taşıyor ve altındaki yağ lekesi bana sevdiğim kahvaltılık sandviçlerin içinde olduğunu söylüyor.

Tatlı bir jest ama bunu ben istemedim ve özellikle de istemiyorum.

"Sana kahvaltı getirdim," diyor eski sevgilim gergin bir gülümsemeye.

"Teşekkür ederim. Bu çok hoş. Ama gerçekten daha yeni uyandım ve aç değilim." Aklıma bir şey gelince kaşlarımı çatıyorum. "Binaya nasıl girdin?"

"Louis beni içeri aldı. Ona senin için sorun olmayacağını söyledim."

Dişlerimi sıkıyorum çünkü umursuyorum ve şimdi Louis ile konuşmam gerekiyor. Sycamore'un resepsiyonunda hafta sonu gündüz vardiyasında çalışıyor ve otel sahibine haber vermeden kimsenin tesise girmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Evet, Percy çıktığımız altı ay boyunca sürekli hafta sonu ziyaretçimiz olmuştu ama Louis'e bir kez bile Percy'yi istediği gibi içeri alabileceğini söylememiştim.

Aslında, bu sabahki HOA toplantısında bir şikayette bulunmam gerekebilir. Yakında başlayacak, farkındayım. Brenda tokmağını saat 10'da vuruyor.

Kahretsin, neredeyse uyuyordum. Bu kabul edilemez. Elimden gelse HOA toplantılarını kaçırmam. Belki de uyandırma çağrısı için Percy'ye teşekkür etmeliyim.

...Hayır. Hala sinirliyim.

"Bak, jestin için minnettarım ama gelmemeliydin."

Hayal kırıklığına zamanında engel olamıyor. "Bana hâlâ kızgınsın," diyor açıkça.

"Ben kızgın değilim. Asla kızgın olmadım."

"Bu hafta geldiğimde kızgın görünüyordun."

"Hayır, ben sadece neden iyi bir eş olmadığımıza işaret ediyordum."

Arkamda bir hışırtı duyuyorum, döndüğümde mutfağın önünden geçen bir gölge görüyorum. Will banyoya doğru yürüyordu.

Kahretsin. Arayı bir santim daha kapatıyorum, böylece kapı omzuma dayanıyor. Percy cevabımı kaçırmadı.

"İçeride biri mi var?" diye soruyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Varsa bana söyleyebilirsin."

Hayır, yapamam. Çünkü o zaman her zaman yaptığın gibi kendini kaybedeceksin.

Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söylemiyorum. Percy ile arkadaşlığın sürdürülebilir olmadığı ortada. Ve bunu bilmesinin zamanı geldi.

Çoğu insanın aksine, yüzleşmekten kaçınmam. Sınırlarımı bilirim, kendime her zaman güvenirim ve sözlerimi her zaman eylemlerimle takip ederim.

Sert bir tonda konuşuyorum. "Arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum." Sanki ona vurmuşum gibi geriliyor. Sonra omuzları çöküyor, ve adem elması panikle yutkunurken sallanıyor. "Yani sen hala kızgın."

"Sana daha önce de söyledim, kızgın değilim. Ama ayrıldığımızdan beri düşünmek için çok zamanım oldu ve bunun artık sağlıklı bir durum olmadığına gerçekten inanıyorum. İkimiz de hayatımıza devam etmeye çalışmalıyız. Bana kahvaltı getirmemelisin." Yağlı Della'nın çantasına doğru başımı sallıyorum. "Tekrar bir araya gelmeyeceğiz ve hiçbir kızarmış yumurtalı sandviç bunu değiştirmeyecek."

"Bu bir dostluk jestidir," diye ısrar ediyor.

"Eğer bu bir dostluk jesti olsaydı, dairemde birinin olması umurunda olmazdı."

"Yani var." Gözleri parlıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Parmaklarımı kapının kenarından geçiriyorum. "Öyle bir şey yok." "Bence yalan söylüyorsun. Bence içeride bir adam var."

Ses tonundan suçlama damlıyor. "Komşun mu? Hokey oyuncusu mu?"

"Percy." Hayal kırıklığı içimde toplanıyor, kaslarım geriliyor. "Şu anda söylediğin her kelime arkadaş olamamamızın nedeni. Her şey bittiği ve senin de bunu istemediğin için üzgünüm ama artık birlikte değiliz. Lütfen, buna saygı duymanı istiyorum. Sınırlarıma saygı duymanı ve gitmeni istiyorum."

Bir an için tamamen hareketsiz durur. Bir saniye geçiyor. İki. Sonra üç. Yanakları çukurlaşırken zaten keskin olan elmacık kemikleri daha da belirginleşiyor. Dişlerini gıcırdatıyor. Ölüm sessizliği ve tebeşir hareketsizliği.

Sonunda başını salladı ve mırıldandı: "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Farklı olduğunu sanmıştım."

Umurumda değil! Sadece git!

Yüksek sesle, "Böyle hissettiğin için üzgünüm" dedim.

Son bir küçümseyici bakışla topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Kahvaltı çantasını da yanında götürüyor, sanki artık ona layık değilmişim gibi.

Percy'nin ayak sesleri merdivenlerde yankılanıyor ama ben alt kattan gelen uğultuyu duyana kadar kapı aralığından kıpırdamıyorum. Red Birch'e giren ya da çıkan biri olduğunda ön kapının çıkardığı ses.

Kutsanmış sessizlikten başka bir şey olmadığında, uzun bir nefes veriyorum. Tanrım. İşte bu yüzden ilişkiler konusunda yarı yarıya iyiyim. Bazen onlara tapıyorum. Diğer zamanlarda -örneğin yüzünüzde bir el bombası gibi patladıklarında- tam bir baş belası oluyorlar ve kendime daha çok gündelik seks yapmam gerektiğini söylüyorum.

2B numaralı dairenin kapısı aniden gıcırdayarak açıldı. Shane kafasını dışarı uzatırken göz ucuyla bir hareket yakalıyorum.

"Kahretsin, Dixon. Sen taş gibi bir kaltaksın. Zavallı adam."

"O 'zavallı adam' beni aylardır rahatsız ediyor," diye karşılık veriyorum. "Ve kulak misafiri olma. Bir insanda çekici bir özellik değildir."

"Kulak misafiri değildim. Bu binada herkes her şeyi duyabilir. Ciddiyim. Alçıpanı kim yaptıysa onunla konuşmamız gerek çünkü iyi malzemeyi gözden kaçırmışlar. Zavallı Niall muhtemelen şu anda sana çok kızgındır."

Aşağıdan sert bir bağırış geliyor. "Benim adıma konuşma!" Bir duraklama oldu. "Ama kızgıyım. Ve bu sana, 2B! Dün geceki toplantın bardağı taşıran son damla oldu."

"Evet, 2B," diye alay ediyorum. "Bardağı taşıran son damla." Shane'in gözlerinde cinayet var. "Onlara ne yaptın?"

"Kime?"

"Tüm bina. Ve sadece Red Birch değil. Meadow Hill'in her yerinde benim hakkımda ileri geri konuştuğunu biliyorum."

"Seni kırdığım için üzgünüm ama kendi ününü kendin kazandın."

"Saçmalık."

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve tamamen giyinmiş bir Will belirince sıçırıyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Çok kaotik bir sabah oldu."

"Tam bir baş belasıydı, olan bu."

"Will hâlâ burada mı?" Shane meraklı boynunu kapıma doğru uzatarak soruyor.

"Seni ilgilendirmez."

Daireme geri dönüyorum ve kapıyı çarpıyorum.

"Onun burada yaşamasından nefret ediyorum," diyorum karanlık bir sesle. "T ü m kalbimle nefret ediyorum."

Will gülüyor. "Hoşuma gidiyor."

"Acılarımın tadını çıkarıyorsun, ha?"

"Aslında onun mutsuzluğunu tercih ederim. Onun taşaklarını patlatmanı izlemek eğlenceli. Eminim bütün gece bunu düşünüp duruyordur, son sözü nasıl söyleyeceğini merak ediyordur."

Kapı çok gürültülü bir şekilde çalınır.

Will sırtıyor. "Gördün mü?"

Kapıyı açtığımda Shane y a n ı m d a n geçip sanki burada yaşıyormuş gibi daireme girdi.

"Dün gece bunu düşünüyordum ve eğer benim amigo kızlarla yatmama izin verilmiyorsa, senin de hokey oyuncularıyla yatamayacağına karar verdim. Yeni kural. Lindley kuralı. Takım arkadaşlarımla yatamazsın."

"Neden olmasın?" Will'le aramızda hiçbir şey geçmemiş olmasına rağmen karşı çıkıyorum.

"Kin," diye karşılık verir Shane. "Ve intikam. Bu tamamen misilleme amaçlı."

"Tam bir çocuksun."

"Birini tanımak için biri gerekir."

"Aman Tanrım, bu kelimenin tam anlamıyla bir çocuğun söyleyeceği şey."

"Oh, ve bir kural daha. Binayı bana karşı kullanamazsın."

"Çok geç," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

"Demek onlara bir şey söyledin!"

Will'in bakışları pinpon topu gibi aramızda gidip geliyor.

"Flört mü ediyorsun?"

"Hayır," diyorum dehşet içinde.

"Komşulara ne yaptın?" Shane bastırıyor. "Hiçbir şey, yemin ederim."

Kaşlarını çatıyor. "Yalan mı söylüyorsun?" "Elbette."

Will gülmeye başladı. Shane'in koluna vuruyor, sonra bana bakıyor. "Sanırım sizi yalnız bırakacağım. Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Lütfen beni onunla bırakma," diye yalvarıyorum ama Will çoktan kapıya doğru yönelmiş. Shane'e dönüyorum. "Ne yaptığını gördün mü? Kişiliğinle herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun. Senin yüzünden hiç arkadaşım yok."

Dudakları seğiriyor. "Tam bir drama kraliçesisin."

"Birini tanımak için b i r i g e r e k i r , " diye taklit ediyorum. "Bununla birlikte, git b u r a d a n . HOA toplantısı için hazırlanmam gerekiyor. Bu konuşmayı bitirebiliriz... programıma bir bakayım... asla." "Yapma. Endişelen, Biz olabilir bitirmek o at ve ev sahipleri' toplantı," Shane diyor ki ile a Gülümseme.

"Ben planlama katılmak için."

"Sakın buna cüret etme."

"Oh, cesaret edebilirim. Konsey ile görüşmem gereken bazı konular var."

"Konsey diye bir şey yok."

"Onlarla işim bittiğinde olacak."

"Bu da ne demek oluyor!" Ben feryat ediyorum ama Shane Will'i çekip kapıya doğru yürüyor.

Omzunun üzerinden, "Toplantıya kadar size eşlik etmek için yirmi dakika içinde döneceğim," diye sesleniyor.

"Sakın buna cüret etme," diye arkasından hırlıyorum.

Kapı kapanırken tek duyduğum "Oh, lanet olsun" oluyor.

Aman Tanrım. Ondan nefret ediyorum. Dün gece dudaklarımın onunkilere dokunduğuna inanamıyorum. Ve dili ağzımdaydı. Ve ben bundan hoşlandım.

Bu anı, cehennemden gelen sabahı daha da kötüleştiriyor. Hazırlanırken nefesimin altında küfürler homurdanıyorum. Dişlerimi öfkeyle fırçalıyorum ve sonra üzerinde küçük beyaz çiçekler olan mavi bir güneş elbisesi giyiyorum. Kahve makinesinin işini yapmasını beklerken telefonumu kontrol ediyorum ve kardeşimden birkaç, Gigi'den de bir mesaj buluyorum.

Thomas bir insani yardım kuruluşunda gönüllü olarak çalıştığı Peru'dan bildiriyor. Hayatta olduğunu ve yaz sonunda babamın yıllık yemek daveti için eve gelmeyi planladığını söylüyor. İyi oldu. Onu özledim.

Gigi'nin mesajı sadece yirmi dakikalık. Mesajı havaalanından göndermiş, kapıda beklediklerini ve Ryder onunla konuşmak yerine kitap okuduğu için canının sıkıldığını iddia ediyor.

İlgiye Thomas'tan daha çok ihtiyacı olduğu belli olduğu için önce ben ona mesaj atıyorum.

BEN:

Dün gece bir oyunda Shane'i
öptüm. En kötüsüydü.
hayatımın deneyimini yaşıyorum
ve bu büyük zaman diliminde
mahremiyet istiyorum.
utanç ve acı.

GIGI:

Onu gerçekten öptün mü?

BEN:

Ne yazık ki.

GIGI:

İyi öpüşüyor mu?

BEN:

5/10 gibi mi?

Yalan söylüyorum. Sağlam bir sekizdi. Seyircimiz olmasaydı dokuz bile olabilirdi. Ya da belki de seyirci yediden sekize yükseltti. Gözlerin üzerimizde olması garip bir şekilde sıcaktı.

GIGI:

Sana asılmaya çalıştı mı?

BEN:

Hayır. Ama bir şey hissettim.

GIGI:

Aman Tanrım. Duygularını yakalamışsın gibi mi?

BEN:

Hayır, gerçekten bir şey hissettim. Ereksiyon olmuştu ve bu...
Etkileyici.

GIGI:

Oh, biliyorum. Bir keresinde gecenin bir yarısı tuvalete giderken ona rastlamıştım ve çıplaktı.

BEN:

Ve sert mi?

GIGI:

Hayır, hayır. Sarkıktı. Ama sarkıkken bile göz alıcıydı.

BEN:

Neden bilmiyorum ama sarkık kelimesi beni garip bir şekilde rahatsız ediyor.

GIGI:

Katılıyorum. Çok tatsız. "Zor değil" e geçelim.

BEN:

Tamam, yani o büyük olmasa bile Zor mu?

GIGI:

Oh, evet. Sert olmayan bir Ryder'la karşılaştırılabilir ve Ryder devasa.

Ryder'ı n büyük bir paketi olduğunu ilk kez ima ediyor ve doğal olarak merakım uyanıyor.

BEN:

Ne kadar büyük?

GIGI:

Seni ilgilendirmez.

BEN:

Hadi bakalım. Sınıfı paylaş. Bu konuyu ona hiç açmayacağım. Büyüklüğü tanımla.

Uzun bir gecikme var. Sonra:

GIGI:

10 inç.

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. Aman Tanrım. Şu adama bak. Altı ayak beş kral, on inçlik bir horozla dolaşıyor.

Bir daha asla onun sikine bakamayacağım.

Gigi uçağa binme vaktinin geldiğini söyleyip bana Arizona'dan mesaj atacağına söz verdiğinde ben hâlâ Ryder'ın alt kattaki durumuna hayret ediyordum. Kahvemi bitirip lavaboya taşırken, bu sabah bininci kez girişten bir kapı sesi geliyor.

Harika. Shane toplantımızı basma tehdidini yerine getiriyor.

Kapıyı açtığımda sırtıyor. "Hazır mısın?"

"Hayır," diye ekşiyerek cevap veriyorum.

"Harika. Hadi gidelim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DIANA

Şeker Süiti

"DIANA, SON TOPLANTI TUTANAKLARININ BİR KAYDI VAR MI? BULUŞMA?" diye soruyor kurul başkanı Brenda. "Tam burada." Kucağımdaki not defterini kaldırıyorum.

"Harika."

HOA için her zaman olduğu gibi konferans salonu tıklım tıklım dolu.

Toplantılar. Odanın ön tarafında yönetim kurulu üyelerinin oturduğu uzun bir masa vardır. Brenda şovu yönetirken, ağzı sıkı Jackson ve sürekli dilsiz Tracey Brenda'nın liderliğini takip eder ya da ölümü göze alır. Brenda, kendisine karşı gelirlerse onları yakıp kül edecek bir insan ejderhadır.

Odanın geri kalanı sıra sıra metal sandalyelerden oluşuyor. Ben önde oturuyorum, Shane de solumda. İçeri ilk girdiğimizde Veronika yanındaki boş sandalyeyi okşayarak ona el salladı. Ya görmedi ya da görmemiş gibi yaptı ve varlığını bana zorla kabul ettirerek tam yanıma oturdu.

"Neden bu kadar çok insan var burada?" diye fısıldıyor. "Bu şeylerin sıkıcı olması gerekmiyor mu?"

"Ona on dakika verin ve bu kelimenin neden sıkıcılığın bu odada yeri yok," d i y e fısıldadım.

Ne yaptığının farkındayım.

Hayır. Kesinlikle olmaz. Onunla suç ortağı gibi fısıldaşamam. Biz düşmanız.

Brenda odadakilere hitap etmek için ayağa kalkar. "Herkes merhaba. Hadi başlayalım. Her şeyden önce aramızda yeni bir yüz görüyorum." Shane'e sert bir bakış attı.

Cevap olarak, her zamanki ukala sırtışını gösterdi. "Yakalandım. Ben Shane Lindley. Yaşadığım yer-"

"Kim olduğunu biliyoruz," diyor soğuk bir şekilde. Shane'in ağzı şaşkınlıkla kapanıyor.

"Yeni gelenlerin ilk buluşmalarında izleyip dinlemelerini tercih ederiz." Yüz ifadesinden onun varlığının bile kendisine hakaret olduğu anlaşılıyor. "Katılım teşvik edilmiyor."

Priya sağında, gülmemek için dudağını ısıırıyor. Bu gerçek bir HOA kuralı değil, bu yüzden açıkça görülüyor ki dışlama artık yönetim kurulumuzun liderine kadar uzanıyor. Son duyduğuma göre, Meadow Hill dedikodu değirmeni en yeni sakinimiz hakkında oldukça gülünç hikayeler uydurmuş. Weeping Willow'dan Marnie ve Dave bana Shane'in geçen yıl uçuş personeline zorbalık yaptığı için bir uçaktan indirildiğini duyduklarını söylediler. Bu söylentinin nasıl başladığına dair hiçbir fikrim yok.

"Devam edelim," diyor Brenda. "Gündeme getirilmesi gereken herhangi bir endişe var mı?"

Niall'ın eli her toplantıda olduğu gibi havaya kalkıyor. "Evet. Geçen aydan bu yana gürültü seviyesinde hiçbir değişiklik görmedim. Bence akşam sekizde bir gürültü yönetmeliği çıkarılması gerekiyor."

Toplantılara her zaman sessiz karısıyla birlikte katılan şişman bir adam olan Ray konuşur.

"Bu kesinlikle çok saçma. Bazılarımızın hayatı var, çocuklarımız var. Akşam sekizden sonra çocuklarımın sessiz kalmasını nasıl sağlayacağım?"

"Bilmiyorum, belki çocuklarınızı saat yedide uyutursunuz. Bu çocuklar için normal bir yatma zamanı değil mi?" Niall sorar.

"Bana nasıl ebeveynlik yapacağımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Ray'in sesi daha da yükselir.

"Size nasıl düşünceli bir komşu olacağınızı anlatmaya çalışıyorum."

Ray şimdi ayakta duruyor ve Niall kollarını kavuşturmuş, kalın siyah gözlüklerinin arkasından zar zor göz teması kuruyor. Ray'in uysal karısı Lisa, onu sakinleştirmek için gömleğini çekiştiriyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Shane bana, "her zaman bu kadar dramatik mi?"

"Bekleyin," diye mırıldanıyorum, "gündemdeki ana madde yeni bir havuz çocuğu işe almak çünkü Veronika sonuncusunu barbekülerin yanındaki tuvalette becerirken yakalandı."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tüm direncime rağmen, Shane'le konuşurken doğuştan gelen bir rahatlık var. Kavgı ettiğimizde ya da birbirimizi terslediğimizde bile bir akış var.

Ve şimdi bunu kabul ettiğim için, bu farkındalığı inanılmaz derecede rahatsız edici buluyorum.

"Bu kadar yeter!" Brenda neredeyse bağıırıyordu. "İkiniz de kesin şunu. Kurul Niall'ın önerisini duydu ve dikkate alacak." Sakinleştirici bir nefes alır. "Sıradaki gündem maddesi, Carla'nın Liam ve Celeste Garrison'ın dairelerini kısa süreli tatil amaçlı kiralama olarak internette listeleme talebini reddetme önergesi. Jackson?" diyor ve yanındaki gür sakallı adama bakıyor.

Jackson sandalyesinden yarı doğrulur, hepimizin uzak durmaya çalıştığı otoriter, gergin kadına kaşlarını çatır ve "Talep reddedildi" diye mırıldanır.

Carla ayağa fırlar. "Bunu yapmaya hakkın yok!"

"Aslında var," diye yanıtlıyor Brenda. "Geçen toplantıda bu konuda oylama yaptık. Çoğunluk, Garrison'ların Atlanta'da bulunacakları altı hafta boyunca birimi listeleyebileceklerini kabul etti."

"Karşı oy kullandım!" Carla huffs. "Neden azınlığın söz hakkı yok?"

Brenda soğuk bir şekilde, "Çünkü çoğunluk ve azınlık oyları bu şekilde işlemiyor," diyor.

"Otur Carla," diye gürlüyor Jackson baş masadan. "Yoksa ben seni yaparım."

"Denemeni görmek isterim!"

Göz ucuyla Shane'in gülmekten titrediğini görüyorum. Lanet olsun. Bundan çok fazla zevk alıyor. Ya düzenli olarak katılmaya başlarsa? Bunun olmasına izin veremem. Bu toplantılar kelimenin tam anlamıyla yaşamak için her şeyim.

Elimi kaldırarak, "Bir önerim var," diyorum. Brenda başını sallayarak beni onayladı. "Evet?"

"Tesislerdeki tüm partilerin yasaklanmasını öneriyorum." Niall hemen "Destekliyorum," dedi.

Veronika öfkeyle, "Kesinlikle hayır," diye bağırır.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama Veronika'ya katılıyorum," diyor Boston'da bir hukuk bürosunda üst düzey bir avukat olan Elaine. "'Tüm taraflar' çok geniş bir terim. Kapsamı daraltalım. Buna çocukların doğum günü partileri de dahil mi? Aylık topluluk barbeküleri ne olacak?"

Brenda tokmağını vurur. "Diana'nın önergesi reddedildi. Oylamaya gerek yoktur."

Shane bana bakıyor.

"Denemeye değer," diyorum omuz silkerek.

"Yaklaşan barbeküden bahsetmişken." Bu Carla'dan geliyor. "Diyet gereksinimlerini tartışmak istiyorum. Oğlum karpuzun 50 metre yakınına yaklaşamaz. Ölür."

Shane konuşuyor, sesi meraklı geliyor. "Pardon, geri dönebilir miyiz?"

Barbekü ne zaman?"

Herkes hemen susar.

Brenda onun sorusunu görmezden gelir. "Barbekü tartışmalarını grup sohbetine saklayabiliriz. Sıradaki madde-"

"Bu grup sohbeti hakkında," diye araya giriyor Shane, Jackson'a odaklanarak. "Bruins tişörtlü olan sen, beni de eklersen sezon açılışına iki bilet veririm. Sanırım yanlışlıkla çıkarıldım."

Elimi kaldırıyorum. "Bir yönetim kurulu üyesine rüşvet vermeye kalkıştığı için Shane Lindley'in Meadow Hill'den tahliyesini öneriyorum."

"Ben de katılıyorum," diyor Priya. Çünkü o her zaman benim arkamı kollar.

Jackson, "Talep reddedildi," diye homurdandı. "O biletleri istiyorum."

Shane neşeyle beni dürtüklüyor. "Ha."

Brenda tokmağına tekrar vurur. "Gündemdeki en önemli maddeyi ele alalım. Bir havuz temizleme şirketine karar vermemiz gerekiyor."

"Evet," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "İşte başlıyoruz."

Veronika utanmadan, "Eski temizlik şirketiyle olan sorunu anlamıyorum," diyor.

"Şu anda ciddi misin?" Priya ona soruyor, başını çevirip yerleşik panterimize bakıyor. "Hepimiz senin yüzünden havuz hizmetleriyle zamanımızı boşa harcıyoruz ve sen daha da mı boşa harcayacaksın?"

"Benim yüzümden mi?" Veronika abartılı bir solukla soruyor. "Ama ben ne yaptım ki?"

Carla da saldırıya katılıyor. "Zavallı Niall'ı bir pisuarın yanında patavatsızlığına tanık ettin!"

"Hâlâ sorunu anlamıyorum."

"Diana, tam olarak neler olduğunu hatırlayabilmemiz için lütfen geçen toplantının tutanaklarını okur musun?"

Veronika ve havuz çocuğu arasında bir ilişki var mı? Çünkü neden yeni bir çocuk tutmamız gerektiğini anlayamıyor." Brenda kızgınlığını gizleme zahmetine girmiyor.

Defterimde bir sayfa çeviriyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Niall, topluluk barbekümüz sırasında erkekler tuvaletine girdiğini ve havuz görevlisi Arvin'in Veronika'yı iki pisuarın arasına kaldırdığını gördüğünü anlattı. Kadın bağırması, aynen aktarıyorum, 'Havuzumuzu temizlediğiniz gibi bu pis fahişeyi de temizleyin'."

Bu Shane'i uçurumun kenarına gönderdi. Bana doğru eğildi, sessiz kahkahalarla titrerken başı neredeyse koluma yapışmıştı. Nefesini tutmaya çalışırken tişörtlü göğsü kabarıyor. Onun tepkisi bulaşıcı ve ben de kendi histerik kıkırdamalarımı yutmak zorunda kalıyorum.

"Eski havuz şirketimizle devam etmenin neden uygunsuz olacağını şimdi anladın mı Veronika?" Brenda soğukkanlılıkla sorar.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyor boğucu bir sesle. "Tekrar okuyabilir misin?"

"Kesin şunu!" Jackson onu tersler. "Diego, diğer havuz şirketlerinden fiyat teklifleri aldın mı?"

"Var. Onları yukarı çekeyim." İkinci sırada, Silver Pine'dan Diego telefonuyla oynuyor.

Veronika'nın Shane'e bir öpücük kondurduğu ve benim yine kahkahalarımı kontrol edemediğim an dışında toplantının geri kalanı sorunsuz geçiyor. Brenda bizi kovduğunda, Priya ve Niall'la birlikte toplantı odasından çıkıyorum ve Shane'i yönetim kurulunun insafına bırakıyorum. Brenda onu kapıda köşeye sıkıştırmıştı.

"Orada iyi iş çıkardın," diyorum Kızıl Kuşçu arkadaşlarıma. "Lindley'nin eğlenceli olduğunu biliyorum, ama siz yine de kendinizi kaptırmayın."

"Ben ayartılmadım," diyor Niall kararlı bir şekilde. "Güzel, Niall. Güçlü kal."

Beklentiyle yumruğunu uzatıyor. Ona bakıyorum. Sonra iç çekiyorum ve yumruğumla vuruyorum. Şimdi yaptığımız şey bu, Niall ve ben. Yumruk tokuşturuyoruz.

Sycamore'un arka kapısından çıkarken Shane bize yetişiyor.

"Hayatımda yaşadığım en harika şeydi," diye haykırıyor. "Dixon! Neden bana bu toplantıların ne kadar aydınlık olduğunu söylemedin? Hiç birini kaçırmıyorum. Tanrım, ya bu sezon birkaç Pazar maçım olursa? Ne yapacağım ben? Benim için onları filme çekebilir misin?"

"Brenda konferans odasına kamera girmesine izin vermiyor," diyor Niall sert bir şekilde.

Shane iç geçirir. "Evet, tabii ki istemiyor. Bu Brenda'nın işi."

Kendi iç çekişimi yutuyorum, ancak telefonumda bir bildirim çaldığında ciğerlerimden tıslayarak çıkıyor.

JACKSON DELUTE, SHANE LINDLEY'İ KOMŞULAR GRUBUNA EKLEDİ.

Hain!

Shane telefonunu kontrol eder ve hooop der. "Bilin bakalım kim grup sohbetinde ikinci bir şans yakaladı."

Priya ona soğuk bir bakış atar. "Tebrikler. Ona son derece duyarsız ayrılık mesajları göndermemeye çalış."

Gözlerini ona diyor ama o ve Niall çoktan önümüzde yürümeye başladılar.

"Bu ne anlama geliyor?" Shane bana sordu. "Ah, pardon, bekle."

Telefonumu kurcalamakla meşgulüm.

BEN:

Çocuklar, Shane grup
sohbetinden çıkarılmayı talep etti.
O
İnsan etkileşiminden
bunalmış. Onu tekrar eklemeyin
lütfen. Grup durumlarını çok
stresli buluyor ve
bir şey söylemeye utanıyorum
Toplantı.

SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINDAN ÇIKARDINIZ.

Telefonunda bir uyarı belirir. Shane'in çenesi öfkeyle düşer.
Ona gülümsedim. "Bu doğru. Bu kız yönetici yetkilerini
kötüye kullanmaktan korkmuyor."

Gecenin ilerleyen saatlerinde kapıma vuruldu. Açtığımda
Shane'in çatık kaşlı yüzüyle karşılaşıyorum. Yüz ifadesi, kaslı
göğsünü saran siyah tişört kadar k a r a n l ı k t ı .

"Özür dilerim, avukatlık yapmıyorum," diyorum tatlı bir
şekilde.

Kapı aralığından geçmek için yanımdan geçip gitti.

"Priya'nın yorumu ne hakkındaydı?"

"Ne?"

Shane, kaşlarını şaşkınlıkla birbirine vurarak oturma
odasına girer. "Priya'nın toplantıdan sonra duyarsız ayrılık
mesajlarıyla ilgili yaptığı yorum. Bütün gün bunu düşündüm
ve bir anlam veremedim. Komşuları bana karşı kışkırtmanla
ilgili şaka yaptığımı biliyorum ama sen de benim hakkımda
ileri geri konuşuyor muydun? Gerçek çöp konuşması gibi mi?"

"Saçma sapan konuşmalar mı? Hayır. Gerçek mi? Evet."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, Crystal ile olan durumu ele alış şeklinizin duyarsız olduğu anlamına geliyor. Ve açıkçası, gerçekten çok kabaydı."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Crystal mı? Bu Crystal hakkında mı?"

Shane kapıma gelmeden önce üstlendiğim göreve devam etmek için mutfağa gidiyorum. Lavabonun yanındaki dolaptan bir şişe tekila alıp blenderın yanına yerleştiriyorum.

Shane peşimden hışımla geliyor, öfkesi artıyor. Bunu omuzlarının gergin duruşundan anlıyorum. Bir elinin parmaklarını beyaz granit tezgahın kenarına kıvrışında.

"Bu durumu tam olarak nasıl kötü idare ettim?" Yüz ifadesinde kızgınlık ve inançsızlık birbirine karışıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Mesajını okudum, Lindley. Çok sertti."

"Şaka mı yapıyorsun? Kelimenin tam anlamıyla bu sabah eski sevgiline ilgilenmediğini söylediğini duydum. Senin yaptığının ne farkı var?"

"Percy'ye söylediklerim aylarca ortaya çıkıp mesajlaştıktan sonra geldi. Sert davrandım çünkü mesajı almıyordu. Ondan ilk ayrıldığımda sadece 'üzgünüm, kaybol, kendine iyi bak' demedim."

Gözlerimi devirerek çilekli margarita karışımını, tekilayı ve buzu blendera koyuyorum ve güç düğmesine basıyorum. Malzemeler bıçağa çarpıyor, küpler sürahinin içinde kırık bir pencereden fırlayan küçük cam parçaları gibi uçuşuyor. Düğmeye gereğinden uzun süre basılı tutuyorum. Bu benim Niall'a karşı pasif agresif tavrım.

Gürültü kesildiğinde Shane tekrar konuşuyor, kaşları çatılıyor. "Ona söylediğim şey bu değildi."

"Saçmalık. Mesajını okudum."

Daha da sinirlenmiş görünerek başını sallıyor. "Yani diyorsun ki, o mesaj dizisinin tamamını okudun,

ama beni sadece sonuncusuna göre mi yargılıyorsun? Evet, kabul ediyorum, sertti ama ondan önce de oldukça kötü şeyler söylüyordu."

"Sonuncusu mu?" Alnımı kırıştırarak yankılıyorum. Crystal'ın bana gösterdiği mesajlaşmayı düşünüyorum. "O başlıkta sadece bir mesaj vardı, Shane."

"Hayır, yaklaşık yirmi mesaj vardı. Belki daha fazla."

İçimde şüphe titreşiyor. Kime karşı güvensizlik hissettiğimi bilmiyorum, Crystal'a mı Shane'e mi? Yüz ifademi fark edince dudaklarını kıvrıyor ve lacivert eşofmanının cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Ne, bana inanmıyor musun? Al. Lanet şeyi kendin oku."

Sonunda telefonunu bana vermeden önce endişe verici bir metin duvarını kaydirdiğini görüyorum.

"Burada başlıyor," diye mırıldanıyor. "Şimdiye kadarki en iyi randevusu olduğunu söylediği yerde."

Okumaya başladığımda, içime bir suçluluk iğnesi batıyor. Okudukça daha da suçlu hissediyorum.

Shane aslında mesajların çoğunda iyi davranıyor. **O n u** kolayca hayal kırıklığına uğrattıyor. Onu kandırmakla suçladığında bile, bunu incelik ve nezaketle ele alıyor.

Cevap olarak, o... Tanrım. Crystal burada biraz dengesiz görünüyor. Ama kimi kandırıyorum ki? Ben de aynısını hiç yapmadım diyemem. Bence çoğu kadının romantik geçmişinde utanç verici, sınırda bir takipçi, yalvarma-metin seansı vardır ve eğer yoksa, onları asla güvensizliğe veya çaresizliğe yenik düşmedikleri için takdir ediyorum.

Crystal'ın Shane'in son mesajına kadar olan her şeyi neden sildiğini tamamen anlayabiliyorum. Kendi mesajları duygusaldan acınasıya, acıdan iticiye doğru gidiyor.

Shane yazdığında, seni tekrar görmekle ilgilenmiyordum. Şansın açık olsun, Crystal'dan yeterince bıkmıştı.

Sözlü taciz.

Ayrıca...

Ekrandan başımı kaldırıyorum. "Seks yapmadın mı?"

"Hayır." İfadesinde öfke parıldıyor. "Yaptığımızı mı söyledi?"

Sözlerini tam olarak hatırlamaya çalışıyorum. Sanırım "takılmak" ifadesini kullanmıştı ama seks yaptıktan sonra ona bu şekilde davranmasına inanmadığımı söylediğimde beni düzeltmedi.

"Bunu ima etti," diye itiraf ediyorum.

Şimdi bunun sadece bir öpücük olduğunu bildiğim için, Crystal'ın ona patladığı Shane için daha da kötü hissediyorum. Tanıştığı her kıza onun bir kullanıcı olduğunu söylemekle tehdit etmişti.

Bu haklı olarak beni de kızdırırdı. Sinirlendiği için onu suçlamıyorum. Bugün benim Percy'ye kızdığım gibi. Birisi mantıklı düşünemediğinde ya da sizi dinlemeyi reddettiğinde, bazen kendinizi kaybedersiniz. Davranışını mazur görmüyorum ama anlıyorum.

Başka bir şey söylemeden telefonu geri veriyorum. Shane kollarını göğsünde kavuşturuyor. Pazuları esneyerek bakışlarımı pürüzsüz, kahverengi tenine çekiyor. Dövmesi olmaması hoşuma gidiyor. Kollarını daha sıkı kavuşturduğunda mürekkep eksikliği her damarı ve kası vurguluyor.

"Bekliyorum," diyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Özür dilerim."

Dudakları mizahla kıpırdıyor. "Ne için?" diye sorar.

"Hemen sonuca vardığım ve Crystal'a karşı bir pislik olduğunu düşündüğüm için. Kendimi savunmam gerekirse, çoğu zaman iğrenç bir pislik oluyorsun, bu yüzden tutarlı davrandığını düşündüm."

"Bunun neresi iyi bir özür?"

Ugh. İyiyim. Ne zaman büyük insan olmam gerektiğini bilirim.

"Özür dilerim. Bence tüm bu konuşmayı neredeyse kusursuz bir şekilde idare ettin." Merak beni çekiştiriyor. "Crystal'a eski sevgilini unutmadığın konusunda söylediklerinde ciddi miydin?"

Rahatsızlık kaşlarını büzüştürüyor. "Karmaşık bir durum." "Bu evet demek."

Shane omuz silkiyor, bir elinin parmakları tezgahın parlak yüzeyinde geziniyor. Bu konu onu açıkça huzursuz ediyor.

"Dört yıldır birlikteydik. Bu, parmaklarınızı şıklatarak üstesinden gelebileceğiniz bir şey değil."

"Dostum, sorun değil. Eski sevgiline neden hâlâ aşık olduğunu açıklamak zorunda değilsin." Bulaşık makinesinden uzun bir plastik bardak alıp blender'a geri dönüyorum. "Bu arada, artık gidebilirsin. İçmem gereken bir margarita ve izlemem gereken dört bölümlük Fling or Forever var."

"Harika. Pizza sipariş etmek ister misin? Dairemden biraz bira getireyim."

Ona bakıyorum. "Seni ben davet etmedim."

"Oh, ben kendimi davet ettim. Bu açık değil mi?"

İşte bu şekilde Shane ve ben, ellerimizde içkiler ve sehpanın üzerinde açık bir kutu pepperoni pizza ile kanepemde otururken, ona çiftlikteki mevcut çiftler hakkında bilgi veriyorum.

"Yani Leni benim favori kızım. Ama Donovan'dan nefret ediyoruz. Donovan'dan nefret ediyoruz. onun için yeterince iyi değil. Zoey ve Connor şu anda benim favori çiftim."

"Connor mı?"

"Biliyorum. İğrenç bir şey ama neyse ki ona böyle dedirtmiyor. Nashville'de bir radyo DJ'i. Tam bir frat-boy tipi. Çok dangalak."

"Bizim Zoey'nin onunla ne işi var o zaman?"

"Sanırım bu zıt kutupların birbirini çekmesi durumu."

Shane bir dilim daha alıyor, biz ekrandaki değiş tokuşu izlerken yavaşça ığnıyor. Her zamanki gibi, perinlendim.

"Tek söylediğim, buna açık olacağım." Zoey'nin sesi yumuşak ama kararlı. "Tamamen kapalı değilim."

Connor zgn. Bir elini koyu renk buklelerinin arasında gezdiriyor ve divanın kenarına yaslanıyor. "Ne oluyor Zoey? Ben seni sese cidden hoşuna gider miydi?"

"Ben kim?" diye sorar Shane.

Açıklamak için gösteriyi durdurdum. "Ben yeni ocuk. Her hafta yeni bir kız ve erkek geliyor ve her biri mevcut bir çifti ayırmak zorunda kalıyor."

"Lanet olsun. Terk edilen insanlara ne oluyor?"

"Tamam, yani onlar-" Hareketlenmeye başlıyorum. "Sugar Shack'e gidiyorlar."

Shane homurdanıyor. "Bu saçmalığı kim uyduruyor?" "Tüm zamanların en büyük yapımcıları."

Duraksamayı kaldırıyorum.

"Sugar Shack kulağa insanların sevişmeye gittiği bir yer gibi geliyor," diyor.

Tekrar duraklattım. "Hayır, orası şeker Süiti."

Derin bir kahkaha patlattı.

"Her birkaç bölümde bir, halk hangi çiftin şeker Sitinde bir gece kalacağını oyluyor. Sanırım Connor'ın şu anda bu kadar zgn olmasının nedeni bu, çünkü Zoey ve Connor daha yeni gecelediler. Ve! Bir şeyler yaptılar."

"Ne tür şeyler?" Shane meraklanmış görünüyor.

"Bilmiyorum. Gsteremezler. Ama eli battaniyenin altında hareket ediyor gibi görünüyordu. İnsanlar Sugar Suite'e gittikten sonra çok bağlanırlar."

"zellikle de Zoey gibi biri," diye katılıyor Shane. "O çok hassas biri."

Benimle alay edip etmediğini anlamaya çalışıyorum.

"Ne?" diyor utanarak. "Anlayabiliyorsun. Jas, Todd'un göğüs kıllarıyla dalga geçtiğinde ne kadar sinirlendiğini gördün mü? Todd'u kenara çekti ve ona güzel görüldüğünü söyledi."

"Madem bu kadar hassas, neden Ben'e açık?" Ben de karşı çıkıyorum. "İkimiz de biliyoruz ki Ben onu seçerse Connor yalnız kalabilir çünkü Erica'nın Connor'ı seçmeyeceği kesin."

"Hayır, Erica için yeterince alfa değil."

"Şimdi kapatıyorum. Sus."

Shane birasına uzanırken kıkırdıyor. "Çok patronluk taslıyorsun."

Bölüm sona erdiğinde pizzayı bitirmiş ve birer içki tüketmiştik.

Shane koltuktan kalkarak, "Sen bir sonrakini koymadan önce bir bira daha alayım," diyor. "Doldurmak ister misin?" Neredeyse boş olan bardağıma bakarak başını sallıyor.

Ona uzatıyorum. "Evet, lütfen."

Çekip gitmek yerine düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Ne?" "Ne?" dedim.

Shane pizza kutusunu, birayı ve televizyonu işaret ediyor. "Bu bir ateşkes, değil mi?"

"Hayır." Kıs kıs gülüyorum. "Ve bunu sorduğun için bile safsın." "Biliyorum. Bunu söylediğim anda kendimi aptal gibi hissettim." Bir ses çıkardı
İç geçirdim. "Şu yedekleri alayım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

SHANE

Sabahın bu saatinde beni tahrik etme.

HAFTANIN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜNÜ GOLF OYNAYARAK VE SPOR YAPARAK GEÇİRİYORUM.

Shane'in Yazı'nın temel ilkeleri. Şu ana kadar hayat oldukça olağanüstü. Dünyanın havuz çocuğu Will'leri ve inşaat işçisi Ryder'ları için üzülüyorum. Dün gece Will'le Malone's'ta bir şeyler içtik ve işten o kadar yorgun ve güneş yanığı haldeydi ki neredeyse masamızda sızıp kalacaktı.

Perşembe gecesi Meadow Hill'deki spor salonundan evime döndüğümde nabzımı hızlandıran bir mesaj aldım.

LYNSEY:

Kanepende yatma teklifi hâlâ geçerli mi?

Mesaja sonsuza kadar bakıyorum. Çok hevesli görünmek istemiyorum. "Tabii ki" diye cevap veremem. O tatlı kıcını Hastings'e götür." Çünkü arkadaş olmamız gerekiyordu ve onun tatlı kıcı hakkında yorum yapmamalıydım. Ayrıca çok hızlı cevap veremem.

telefonumu kanepede bırakıp duş almaya gidiyorum.

Terli tişörtüm hâlâ göğsüme yapışmış durumda. Spor salonunda daha uzun süre kalıp birkaç tekrar daha deadlift yapabilirdim ama antrenmanımın sonunda, açık açık beni süzen iki orta yaşlı kadın sakın bana eşlik etmeye başladı. Yemin ederim, bu sitedeki tüm kadınlar seks açlığı çekiyor.

Duştan sonra bir çift basketbol şortu giyip oturma odasına dönüyorum. On yedi dakika oldu. Bu yeterince uzun görünüyor.

BEN:

Tabii ki.

LYNSEY:

Seni arayabilir miyim?

BEN:

Elbette.

Bir an sonra, gırtlaktan gelen sesi kulaklarımı dolduruyor. O kadar tanıdık ki, eve gelmiş gibi hissediyorum.

"Cumartesi sabahı bir Briar turu ayarladım. Yaz öğrencilerinden biri bana kampüsü gezdirecek ve ardından Sahne Sanatları bölüm başkanıyla bir görüşmem olacak."

"Vay canına. Bu transfer olayı gerçek, ha?" Onun her zaman burada olması fikri nabzımı hızlandırıyor. Burası büyük bir kampüs ve muhtemelen birbirimizi hiç görmeyeceğiz ama onun burada olduğunu bilmek b i l e . . .

Ama kendimi aşmamalıyım.

"Sanırım öyle, evet. Yine de herhangi bir karar vermeden önce bölüm başkanları ve bazı öğretim üyeleriyle konuşmak istiyorum. Şu anda devam eden bir yaz kursu var. İleri bale. Öğleden sonra derse katılmama izin verecekler."

"Bu harika. Umarım işe yarar" diyorum, içimde tezahürat yapan bir hokey stadyumu dolusu taraftar yokmuş gibi davranmaya çalışarak.

"Muhtemelen yarın akşam yemeği saatinde Connecticut'tan ayrılacağım ve yedi ya da sekiz gibi sizde olacağım? Olur mu?"

"Tabii. Adresi mesaj atarım."

"Teşekkür ederim. Sorun olmazsa bir arkadaşımı da getirebilirim. Henüz emin değilim."

"Sorun değil." İçimdeki hayal kırıklığı duygusunu bir kenara itiyorum çünkü Monique'i ya da eski tayfadan birini getirmemesini isteyemem. Birincisi, bu kulağa kabataslak gelirdi ve ikincisi, onlar lise boyunca benim de arkadaşlarımdı. Yine de onları görmek güzel olacak.

"Yarın yola çıktığımda sana mesaj atarım," diyor. "Ve tekrar teşekkürler, Lindy. Kampüse sadece on dakika uzaklıkta olduğun için Boston'da bir otel tutmaktan çok daha kolay olacak."

"Tabii ki. Dediğim gibi, ne zaman istersen."

Aramayı sonlandırırken kalbim göğsümde çarpıyor. Enerjiyle dolup taşarak hızla etrafımı inceliyorum. Evim temiz, ama Lynsey bir çeşit temizlik manyağıdır. Lisedeyken parmağını yatak odamın pencere kenarındaki toz tabakasında gezdirir ve "Böyle mi yaşamak istiyorsun Shane?" derdi. Çok şirindi. Yani, çoğu zaman. Bazen sinir bozucu olabildiğini inkar edemem.

Temizlik görevim sırasında bir elektrik süpürgem olmadığı dikkatimi çekti. Annemin nasıl olup da

bu vahşetin yaşanmasına izin verdi. Muhtemelen temizlikçiye para ödediği ve benim randevular arasında ortalığı toplamaya bile kalkışmayacağı mı düşündüğü için.

Hastings'de zincir mağaza yok, sadece küçük butikler var, ama hırdavatçı muhtemelen süpürge satıyordur. Yarın sabah açıldığında gidebilirim.

Kafamdaki alaycı bir ses, gelmeyebilecek olan Lynsey için bu kadar çaba sarf ettiğimi söylüyor, ama o sese herkesin bir vakuma ihtiyacı olduğunu söylüyorum, o yüzden siktir git lütfen.

Ertesi sabah erkenden uyandım ve Diana'nın kapısı açıldığında aynı anda dairemden çıktım.

"Günaydın," diyor bakışlarımız çarpıştığında.

"Günaydın."

Beyaz bir şort ve üzerinde mavi bir karalamayla SPIRIT ACADEMY yazan sarı bir tişört giyiyor. Platin sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış.

"İşe mi gidiyorsun?" Birlikte adım atarken soruyorum.

Elinde bir seyahat kupasıyla merdivenlerden hızla iniyor. "Evet, geç kaldım. Uyuyakalmışım ve otobüsü kaçırdığıma eminim."

"Nerede bu ruh kampı? Seni bırakayım." Yüz ifadesi güvensizlikle dolu.

"Hadi. Nerede olman gerekiyor?"

"Hastings'deki lise. Ve evet diyorum çünkü çaresizim."

"Bana bu onuru verdiğiniz için teşekkür ederim."

Park yerinde Diana parlak gümüş Mercedes'ime bakıp gözlerini deviriyor. "Tanrım, ne kadar şımarık bir veletsin. Bunu sana annenle baban mı aldı?"

"Elbette." Kapıları açıp içeri giriyorum ve onun yolcu tarafına yerleşmesini bekliyorum. Oturduktan sonra başımı eğip soruyorum: "Ailen sana pahalı bir araba aldıysa

Lise mezuniyeti için araba, gerçekten bunu kabul etmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Dudaklarını büzüyor. Sonra iç çekiyor. "Yok artık. Fikirlerini değiştirmeden önce anahtarları ellerinden alırdım."

"Aynen öyle," diyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Okul arabayla sadece beş dakika uzaklıkta. Apartmanın yan tarafındaki otomatik kapıdan geçip caddeye dönüyorum. Olgun ağaçlar yolun her iki yanında sıralanıyor, evlerin bahçeleri çiçek açmış. Arabayla geçtiğimiz her yer yeşil ve rengarenk. Yaz mevsimini seviyorum.

"Neden uyuyakaldın?" diye sordum. "Geç mi yattın?"

"Fling or Forever hakkında yorum videoları izleyerek sabahladım. İnternet Ben'in Jasmine'i seçmesiyle çalkalanıyor."

"Yapacağını biliyordum."

"Kesin Zoey'i seçer diye düşünmüştüm."

"Hayır. Zoey'nin Connor'dan hoşlandığı belliydi çünkü onu Şeker Süiti'nde boşalttı. Ayrıca, Ben ve Jas'ın kavgası destansı oldu. Yapımcılar ne yaptıklarını biliyorlar - elbette Ben'i onlara en çok dram getirecek kıza yönlendirdiler. Zoey çok tatlı."

"Hâlâ benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum."

Artık ben de yapamıyorum. Biraz öyle başladı ama arka arkaya dört bölümden sonra Zoey ve Connor'ın ilişkisine garip bir şekilde bağlandım.

"Bu sabah nereye gidiyorsun?" Diana yan gözle bakarak sorar. "O aptal golf kıyafetlerini giymemişsin."

"Golf kıyafetlerim aptalca değil. Ve bir elektrik süpürgesi alacağım. Bir misafir için temizlik yapmam gerek."

Homurdanıyor. "Bugün Niall'ın izin günü. Benim için onun tepkisini çekebilir misin?"

"Süpürgeyi sevmiyor-Bekle, neden soruyorum ki? Adam iki desibelin üzerindeki hiçbir şeyi sevmiyor."

Kısa yolculuğumuz, beyaz pencere süslemeleriyle geniş gri bir sıva bina olan okulun önüne geldiğimde sona eriyor.

İnebilmesi için arabayı park ettim. "Görüşürüz, Dixon."

"Bıraktığın için teşekkürler baba."

"Sabahın bu saatinde beni tahrik etme, lütfen."

Koşarak çıkarken gülüyor. Resmi bir ateşkes ilan etmemiş olabiliriz ama Crystal'ın yalanlarını çürüttüğümünden beri çok daha az düşmanca görünüyor. Crystal'ın Diana'yı sadece seks yaptığımıza değil, sonrasında ona tek satırlık bir fırça attığıma da inandırması hâlâ akıllıca. Ben bir kadına asla böyle davranmam.

Diana'yı bıraktıktan sonra, muhtemelen sadece bir kez kullanacağım bir süpürge satın alıyorum ve sonraki birkaç saatimi boşa gitmemesini umarak temizlik yaparak geçiriyorum.

Sonunda süpürgeyi kapattığımda, alt kattan öfkeli bir çığlık duyuyorum.

"Sonunda."

"Bırak artık, Niall!" Parmağımı kapıya doğru uzatarak bağıriyorum.

Siktiğimin Niall'ı.

Saat üç sularında, Lynsey dışarı çıkacağını söylemek için mesaj attı. Daha doğrusu, bizim çıkacağımızı söylüyor. Sanırım bu Monique de geliyor demek. Ama belki de bu iyi bir şeydir. Lynsey'le baş başa kalmayalı bir yıldan fazla oldu. Ayrıldığımızdan beri birbirimizi gördük, ama sadece etrafta başkaları varken.

Birden aklıma geldi, belki de kasıtlı olarak yanında bir tampon getiriyordur. Gerçi artık sözde arkadaşız. Arkadaşların tampona ihtiyacı olmamalı. Bu da bana benimle yalnız kalmaktan korktuğunu söylüyor. Ve bunun onu korkutmasının tek nedeni... onun da hala bana karşı hisleri olması.

Belki de uzanıyorumdur.

Öğleden sonranın geri kalanını şehirde alışveriş yaparak geçiriyorum, sonra da sitenin spor salonunda hızlı bir antrenman yapıyorum. Saat yedi sularında Lynsey Boston'a ulaştıklarını bildiren bir mesaj attı. Bu bana duş almak ve giyinmek için bir saat veriyor. Pasaklı biri gibi görünmemek için çaba sarf ediyorum. Basketbol şortu yok, yırtık tişört yok. Kot pantolon ve temiz bir gömlek giyip kafama bir beyzbol şapkası geçiriyorum. Şapkada eski lise futbol takımımız Warriors'ın logosu var. Belki bu onun nostalji damarını gıdıklar.

Sekizi biraz geçe Sycamore'dan Richard arayıp konuklarımın geldiğini ve arabalarının çekilmemesi için istediğim gece park kartını onlara verdiğini söyledi. Kısa bir süre sonra telefonuma bir arama daha geliyor, Red Birch'ün kapısından içeri girme talebi.

"Benim." Lynsey'nin statik sesi kulağımı dolduruyor. "Yukarı gel."

Avuçlarım biraz nemli, bu yüzden kotuma siliyorum. Kahretsin, bu kızla dört yıl birlikte oldum. Onu kendimden daha iyi tanıyorum. Bu kadar gergin olmamalıyım.

İnce duvarların arasından merdivendeki ayak seslerini duyuyorum.

Ön kapıyı açtım ve o oradaydı. Çarpıcıydı tabii ki. Beyaz çiçekli bir güneş elbisesi sıkı vücudunu sarıyor ve yıllarca bale yaparak bilenmiş bir çift düzgün bacağı ortaya çıkarıyor. Şık, siyah saçlarını düzleştirmiş ve genellikle tercih ettiği gibi at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamak yerine omuzlarının etrafında gevşek bırakmış.

Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme beliriyor. Bakışlarım onun yanında duran adama kaydıığında tereddütünü hemen anlıyorum.

Çabucak toparlanıyorum ve kolay bir gülümsemeye zorluyorum. "Selam. Tek parça halinde gelebilmene sevindim." Bir süre sonra ona kısa bir sarılma için eğildim. "Harika görünüyorsun."

Belki de sadece bir arkadaşır.

Yani, ona arkadaşım dedi.

Ama o da bana sarılmadan önce kalçasında tuttuğu sahiplenici elini gördüm.

Havada asılı duran garip gerilimi görmezden gelerek elimi adama uzatıyorum. "Selam dostum. Ben Shane."

Lynsey görünür bir şekilde yutkunur. "Oh, Üzgünüm, Ben kötü Tanışma faslında. Shane, bu Tyreek. Erkek arkadaşım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DIANA

Aşkımızın zengin gobleni

CUMA AKŞAMI İŞTEN EVE DÖNDÜĞÜMDE

rahat kıyafetler giymek, Çin yemeği sipariş etmek ve FoF'u izlemekten daha iyi. Nadiren canlı izleyebiliyorum, bu yüzden çok heyecanlıyım. Bu da demek oluyor ki bu gece Şeker Kulübesi'nden birinin çiftliğe dönmesi için oy kullanacağım.

Teslimatçıyla Red Birch lobisinde buluşuyorum, bana uzattığı plastik poşeti alıyorum ve üst kata taşıyorum. Küçük karton kapları çıkarıp tezgâhın üzerine yerleştirirken telefonum çalıyor. Boynumu eğip ekrana bakıyorum, annemin adını duyunca içimi çekiyorum. Annemle konuşmalar ya acı verici ya da çok acı vericidir.

Yemeğimi paketinden çıkarmaya devam ederken hoparlörü açtım. "Selam anne."

"Merhaba tatlım. Bir süredir senden haber alamadığımı fark ettim ve nasıl olduğunu öğrenmek için aradım."

"Ben iyiyim. İşle meşgulüm. Sen nasılsın?"

"Güzel. Az önce kardeşinle konuştum." Tabii ki önce Thomas'ı aradı. En sevdiği o. "Bir ya da iki haftalığına Lima'da ona katılmayı düşünüyorum."

ay. Oradaki işinden büyük keyif aldığını söyledi."

Sonraki beş dakika boyunca küçük kardeşim hakkında konuşmaya devam etti. İlk tercihi olan üniversiteye girdiği için onunla ne kadar gurur duyduğunu. Nasıl harika bir doktor olacağını. MD ile birlikte doktora yapmayı da düşünmesini umduğunu, çünkü bir doktora derecesinden daha iyi ne olabilir ki? İki doktora derecesi!

Sonunda, sonradan aklına gelmiş gibi, "Bu gece için planın ne?" diye soruyor.

"Çin yemeği ve kötü televizyon programları" diye cevap veriyorum. Bu doğru anne. Ailede yüce hedefleri olan tek kişi Thomas değil!

"Bu saçmalığı nasıl izliyorsun anlamıyorum." Onaylamamak dilinden dökülüyor. "Zamanını çok daha verimli kullanabilirsin."

"Son bir aydır çok sıkı prova yapıyordum ama Kenji beni yüzüstü bıraktı."

"Kenji mi?" diyor boş boş.

"Dans partnerim."

"Dans partneri mi?"

"Balo salonu dans yarışması için, hatırladın mı?"

"Oh evet. Doğru ya. Geçen yıl yarışmıştınız. Birinci oldunuz..." Soruyu havada bıraktı.

"On beşinci," diye cevap verdim biraz utanarak. Annem gibi aşırı başarılı biri için on beşincilik utanç verici bir şey. Ailemizin adına sürülmüş bir leke. "Karşımızda inanılmaz yetenekli çiftler vardı ama yine de çok eğlenceliydi. Babam, Thomas ve Larissa bizi desteklemek için oradaydı."

Ve sen değildin, bu benim sözsüz hatırlatmam. Benim bile Üvey annem Larissa, benim çıkarlarımı daha çok önemsiyor.

Ama annem bunu fark edemeyecek kadar zeki ve bu konuyu ele alamayacak kadar saçma sapan biri. Benim annem

Pasif-agresif.

"Tatlım, sanırım ikimiz de zamanımın daha anlamlı uğraşlara harcanmasının daha iyi olacağı konusunda hemfikiriz."

Evet. Unutmuşum. Dans gereksiz, yaya bir uğraştır. Affedersiniz. Çocukken dansa ilk ilgi duyduğum zamanı hatırlıyorum. Aileme ders almaları için yalvarmıştım ve annem ayak direyip "Dans annesi olmayacağım, Diana" demişti. Sanki ona yakışmayan bir şeymiş gibi. Babam onu dans ve jimnastik dersleri almam için ikna etti ama beni antrenmanlara götürüp getiren, yarışmalarına ve resitallerime katılan tek kişi oydu.

İşin ironik yanı, birkaç yıl önce balo salonuna merak sardığımda, bunun sonunda annemin onayını alacak türden bir şey olduğunu düşünmüştüm. Balo salonu "ciddi" olarak görülüyor, çocukken hoşlandığım modern ve hip-hop dansları kadar sıradan değil. Ama annemin onayını almak benim için pek mümkün görünmüyor. Aksine, balo salonu dansı onun süper ciddi profesör gözünde beni daha da anlamsız kılıyor.

Bakın, beni yanlış anlamayın. Akademi saygın bir alandır. Buna gerçekten inanıyorum. Ama aynı zamanda çok iddialı insanlar da yetiştiriyor ve annem de onlardan biri. Columbia'da ders vermek için MIT'den ayrıldığından beri daha da çekilmez hale gelmiş gibi görünüyor. Gerçi bunun iyi tarafı artık benimle aynı eyalette olmaması.

Telefonu yüzüne kapatmama iki saniye kaldığını anlayan annem konuyu daha az çekici bir konuya çeviriyor.

"Percival ile konuştun mu?"

"Hayır." Geçen hafta bana kahvaltı getirmeye çalıştığından ve ona defolup gitmesini söylediğimden bahsetmiyorum.

"Ondan neden ayrıldığını bilmiyorum." Onaylamayan ses tonu geri döndü.

"Çünkü uyumlu değildik." Uzun bir duraklama oldu.

"Ne?" Kızgınlığım artarak söylüyorum.

Tekrar konuştuğunda temkinli konuşuyor. "Diana, entelektüellerle çıkmanın zor olabileceğini biliyorum-"

Entelektüeller mi? Aman Tanrım. Bu tam bir saçmalık. Elbette Percy uykusunda bile ileri düzey fizik dersi verebilirdi ama iş duygusal zeka ya da kişiler arası becerilere geldiğinde tamamen eksikti. Bir keresinde onu arkadaşlarımla dışarı çıkarmayı denedim ve tüm zaman boyunca tek heceli cevaplarla konuştu.

Ben şahsen farklı zeka türleri olduğunu düşünüyorum.

Ancak annem, zekânın tek bir ölçüsü olduğu ve bunun da IQ testiyle belirlendiği teorisine inanıyor.

"-Senin için iyi bir eş olduğuna inanıyorum." Oh, hala konuşuyor.

Kendimi dikkatimi vermeye zorluyorum ve Percy'nin büyük beyinli erdemlerini övmeye devam edemeden sözünü kesiyorum. "İyi iletişim kuramadık anne. Ve o çok güvensizdi. Bu bir erkekte en az çekici olan özelliktir."

Şaşkınlığıma rağmen aynı fikirde olduğunu söyledi. Yine de bozuk bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir.

"Evet, bunun nasıl can sıkıcı olabileceğini anlayabiliyorum. Güven inşa etmek insan gelişimi için çok önemlidir."

Neyse ki sohbet kısa bir süre sonra sona eriyor ve ben de dikkatimi bu gecenin daha basit fikirli, avam gündemine yeniden odaklayabiliyorum.

Akşam yemeği ve hacienda, bebeğim.

Her zaman olduğu gibi bu bölüm de dram dolu, ter ve cinsel gerilim yüklü. Oylama zamanı geldiğinde, vermem gereken büyük bir karar var. İki Sugar Shack single'ı

En çok oyu alanların geri dönmesine izin verilir, ancak bir çifti ayırmalarına veya eski partnerleriyle yeniden bir araya gelmelerine izin verilmez. Kendileri de bir çift oluyorlar, bu yüzden bazen stratejik olarak oy vermeniz gerekiyor. Bu şov çok aptalca.

Oylarım kilitlendiğinde telefonum tekrar çalıyor ve bu sefer arayan Shane.

"Ne istiyorsun?" Merhaba yerine soruyorum.

"Hey, yardımına ihtiyacım var." Sesi garip bir şekilde kısık. "Hayır."

"Neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorsun." "Evet, bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Bence bunu seveceksin. Oyun oynamaktan hoşlanacaksın gibi görünüyor."

"Pekala, ilgimi çekti." Bir şeyler mırıldanıyor.

"Pardon, ne dedin? Seni duyamıyorum." Yine mırıldanıyor.

"Shane! Seni duyamıyorum."

"Sessiz olmaya çalışıyorum. Diğer odadalar." "Diğer odada kim var?"

"Eski kız arkadaşım ve onun yeni erkek arkadaşı," diye mırıldanıyor sanki sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi. Bir hava tıslaması duyuyorum.

"Oh. Oh hayır."

"Gülümsediğini duyabiliyorum, Dixon."

"Yani, onun için evi temizledin."

"Hayır, görünüşe göre, onlar için evi temizledim. Yine de sorun değil. Biraz hasar kontrolü yaptım."

"Ne tür bir hasar kontrolü?"

"Onlara bir kız arkadaşım olduğunu söyledim."

Gülmeye başladım. "Bu hayatımın en güzel günü."

"Daha da güzelleşiyor, Dixon. Onlara sen olduğunu"

söyledim."

Çenem açıldı. Bir an için nutkum tutuldu.
"Ben mi?"

"Evet. Yan dairede oturduğunu ama bu gece kızlarla dışarı çıktığını söyledim." Yumuşakça inliyor. "Bana inandıklarını sanmıyorum."

"Tabii ki yapmadılar. Bu açıkça bir yalan."

"Evet. Ve şimdi daha da büyük bir alet gibi görünüyorum. Lütfen, yardımına ihtiyacım var. Buraya gelebilir misin, ama önceden süslenip püslenip? Onlara kulübe gideceğini söyledim."

"Uh-huh. Güzel. Kulüp kıyafetleri giymemi, buraya gelmemi ve... ne yapmamı istiyorsun?"

"Kız arkadaşım ol, Diana!" diye homurdanıyor.

"Lütfen." Bana Diana dedi. Ve lütfen dedi.

Bu korkunç olmalı.

"Bu çok utanç verici."

Birçok erkek bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu olabilir. Shane'in sesi o kadar sıkıntılı geliyor ki kendimi onun durumuna karşı yumuşarken buluyorum.

"Kurallar nedir?" Yavaşça soruyorum. "Nasıl tanıştık?"

"Umurumda değil. İstedığın hikâyeyi uydurabilirsin. istiyorum. Sadece bana bir iyilik yap." "Neden kulüpte değilim?"

"Bilmiyorum. Onlara Gigi'nin gıda zehirlenmesi falan geçirdiğini söyle."

"Gigi benimle kulübe mi geliyordu?"

"Kim olduğu umurumda değil-" Sesini aniden tekrar alçaltıyor, sonraki sözleri bir fısıltıyı ancak geçiyor. "Nasıl bir hikâyeye uydurduğun umurumda değil."

"Şu anda neredesin?"

"Yatak odamdayım. Erkek arkadaşına gösterebilmek için eski bir lise yıllığını arıyormuş gibi yapıyorum."

"Ouch."

"Evet."

"Tamam, özetlemek gerekirse, ben senin sahte kız arkadaşınım ve söylediklerimde özgür müyüm? Aşkımızla ilgili zengin bir duvar halısı yaratabilirim?"

"Eğer gelip bana yardım edersen, ne istersen yapabilirsin."

Gülümsemeden duramıyorum. "Bana bir saat ver."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DIANA

Benimle çıkman için en iyi on neden

TAM ALTMİŞ DAKIKA SONRA, SHANE'İN EVİNE GİRDİM.
daire ve en dramatik iç çekişler.

"Şu an çok kızgınım, bebeğim! Gıda zehirlenmesi falan geçirse neyse de, bir erkek için beni ekmesi? Bunu haftalardır planlıyorduk. Yıllardır Boston'a gitmemiştim. Dört gözle bekliyordum, dans etmek istiyordum ve-" Shane'in kanepesinde oturan çifti aniden fark etmiş gibi yapıyorum. "Ah. Özür dilerim." Shane'e dönüp bakıyorum. "Bu gece miydi?"

Ben olağanüstü bir oyuncuyum.

"Evet." Gülümsemeye karşı koyuyor. "Bunu sana daha önce telefonda konuştuğumuzda da söylemiştim."

"Doğru, özür dilerim. Sadece yarım yamalak dinliyordum. Kendimi böyle göstermekle çok meşguldüm."

Ellerimi yukarı aşağı hareket ettirerek dar siyah elbisemi gösteriyorum. Tamamen sırtı açık ve çok seksi. Kendim söylersem, geri kalan her şeyim de öyle. Saçlarım tepeden düğümlenmiş. Dudaklarım kan kırmızısı. Sarkan küpelerim

Kulak memelerim ve çapraz bantlı ayakkabılarım bronzlaşmış bacaklarımı vurguluyor, topuklular dans edemeyeceğim kadar yüksek değil. Gerçi gerçekten, muhtemelen her şeyin içinde dans edebilirim.

Shane'in eski kız arkadaşını inceliyorum ve onun kesinlikle muhteşem olduğunu görünce şaşırmıyorum. Parlak, koyu renk, düz ama biraz hacimli saçları var. Yüz hatları kusursuz, cildi de öyle. Kıvrık dudakları ve benimkilerle buluştuğunda merakla titreyen kahverengi gözleri var. Belki de hayal görüyorum ama yemin ederim bir anlık bir kızgınlık da seziyorum.

"Merhaba," diyorum neşeyle, ifte gülümseyerek. "Ben Diana.

Araya girdiğim için özür dilerim."

O da gülümsüyor. Gözlerinde gördüğüm her şey gitmiş, yerini dostça bir ifade almıştı. "Ben Lynsey. Bu da Tyreek."

"Memnun oldum çocuklar." Shane'e döndüm. "Lütfen bana burada biraz alkol olduğunu söyle çünkü gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

"Ne için havandasın?"

"Neyi sevdiğimi biliyorsun," diyorum nazlı bir şekilde, sonra da koltuğun şezlong kısmına oturuyorum. Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğimde diğer ifte bakıyorum. "Sıfır sadakat," diyorum onlara.

"Ne?" Tyreek eğlenmiş görünerek soruyor. Kafası tıraşlı ve hoş bir gülümsemesi olan çekici bir adam ama kesinlikle Shane kadar seksi değil.

"En iyi arkadaşım," diye açıklıyorum. "Hiç sadakati yok. Bu gece bir erkek için beni terk etti." İç ekiyor. "Şu anda balayı evresinde. Kelimenin tam anlamıyla, çünkü yeni evlendiler."

"Ah, doğru." Lynsey başını sallayarak beni şaşırtıyor. "Luke."

Shane'in arkadaşlarını elbette tanıyor olması gerektiğini fark etmeden önce bir an duraksıyorum. Ryder hakkında söylediklerime dikkat etmeliyim.

"Evet, en iyi arkadaşım Gigi onunla evlendi," diye cevap veriyorum. "Bilirsin işte, romantik falan. Ama artık birbirlerine çok bağlılar ve üç hafta içinde ikinci kez kızlar gecesini iptal ediyor."

"Hangi kulübe gidiyordun?" Tyreek soruyor.

"Mist. Cuma geceleri bayanlar bedava giriyor."

Evet, buraya gelmeden önce araştırmamı yaptım. Ben amatör değilim.

Shane hafifçe sırtarak geri dönüyor. Elindeki şeyi fark ettiğimde nedenini anlıyorum. Ona hırlamamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Viski. Temiz. Tam sevdiğin gibi." Kaşlarını çatı.

Demek böyle olacak? Viskinin tadına dayanamadığımı biliyor. Göt herif. Ona içecek konusunda tam yetki vermemin tek sebebi, Lynsey'i kıskandırmak için şirin bir şey yapacağını düşünmemdi. Mesela bana kutusundan küçük bir şemsiye çıkan bir şarap soğutucusu getirmesi gibi.

Şeytani bakışı beni ters ters bakmaya zorluyor. "Teşekkür ederim, erkek arkadaşım."

Dolu bardağı kabul ediyorum. Kocaman bir gülümsemeyle ufacık bir yudum alıyorum ve öğürmemeye çalışıyorum.

Oda sıcaklığındaki viski iğrençtir.

"İçki tercihin bu mu?" Tyreek etkilenmiş görünüyor. "Hiç sek viski içen bir kadınla tanışmamıştım."

"Oh, tabii. Bu benim olayım. Bayılıyorum." Midem yanıyor.

Shane Lindley'e iyilik yaparsam böyle olur. "Dur, sana yardım edeyim bebeğim."

Sonra bir baktım, Shane dizlerinin üzerine çökmüş diğer topuğumun kayışlarını çözüyor.

Kendime rağmen, bir ürperti bacağımdan yukarı çıkıyor ve kalçalarımın arasında karıncalanıyor.

"Teşekkürler," diyorum, boğazım biraz boğuk.

Eli bileğimin üzerinde duruyor. Kanepede bana katılmak için ayağa kalkmadan önce hafifçe okşuyor. Bacaklarını açarak oturuyor ve beni kendine doğru çekiyor, kaslı kolunu bana doluyor. Güzel kokuyor. Sabun, sandal ağacı ve biraz da baharatlı tıraş losyonu gibi.

"Kulüp konusunda üzgün olduğumu biliyorum, ama bunun sonuçsuz kalmasından şikayetçi değilim." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Çok iyi görünüyorsun." Bu sözleri fısıldıyor ama Lynsey ve Tyreek'in onu duyabileceğini bildiğim kadar yüksek sesle.

"Teşekkürler bebeğim." Başımı hafifçe çeviriyorum ve dudaklarımız aniden milimetrelerce ayrılıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, bir an için beni öpeceğini sanıyorum. Ama o sadece gülümsüyor ve göz kırpmıyor. Eli çıplak kolumda tembel bir okşamayla dalgınca ilerliyor.

Yutkunuyorum. "Peki, ben gelmeden önce ne yapıyordunuz?"

"Pek bir şey yok. Sadece sohbet ediyoruz, arayış kapatıyoruz," diye yanıtlıyor Shane.

"Siz ikiniz liseye birlikte gittiniz, değil mi?" Shane'den Lynsey'e bakarak söylüyorum. "Peki ya sen?" Tyreek'e soruyorum. "Sen de Vermontlu musun?"

Tyreek başını sallıyor. "Ben Boston'lıyım. BU'ya gidiyorum."

"Güzel. Bölümün ne?"

"Kinesiyoloji."

"Gerçekten mi? Ben de," diye haykırıyorum.

"Hadi canım. Sporcu musun?" Tyreek soruyor. "Amigo kız."

Lynsey kibar bir gülümsemeyle sohbete katılır. "Oh, bu harika. Ben bir sahne sanatları üniversitesindeyim. Herhangi bir NCAA takımımız yok, bu yüzden bu konularda çok bilgili değilim ama amigoluk artık bir spor olarak kabul ediliyor mu?"

"Hayır, değil." Şirketlik mi yapmak istedi bilmiyorum ama öyle anlaşıyor. Yine de gülümsemesine karşılık veriyorum. "Öyle olmalı ama. Kışımızı yırtarak çalışıyoruz."

Ancak kasıtlı olsun ya da olmasın, amigoluğun resmi bir "spor" olmadığını ima eden ilk kişi o değil. NCAA hala bunu tanımıyor, ki bu tamamen saçmalık, çünkü herhangi biri gerçekten düz bir yüzle amigo kızların sporcu olmadığını söyleyebilir mi? Sıkı çalışırız. Çok esnekiz. Shane gibi bir hokey oyuncusunun bile nasıl yapılacağını bilemeyeceği takla hareketlerini yapabiliyorum. Bu, amigoluğun hokeyden daha zor olduğu anlamına gelmiyor. Sadece biz sporcuyuz ve takdir edilmeyi hak ediyoruz.

Briar amigo programı çok rekabetçidir. Okul yılı başlar başlamaz koşmaya başlarız. Kasım ayındaki bölgesel yarışmalara hazırlanmak için kendimizi paralıyor ve vücudumuzun sınırlarını zorluyoruz. Ardından, eğer devam edecek kadar şanslıysak, ilkbaharda ulusal yarışmalara katılırız.

Şaşırtıcı bir şekilde, Lynsey'nin erkek arkadaşı arkamı kolluyor. "Yo, gerçekten. Ekibimiz deli."

"BU'da futbol oynuyor musun?" Ona sordum.

"Basketbol. Ve kardeşim, o kadınların devre arasında yaptıkları rutinler? İnanılmaz."

"Bana güvenin, biliyorum. BU'nun sağlam bir kadrosu var. Geçen yıl bölgesel yarışmada neredeyse bizi eliyorlardı." Lynsey'e bakıyorum. "Peki ya sen? Shane bale dansçısı olduğunu söyledi?"

Başını sallıyor. "Connecticut'taki Liberty Konservatuvarı'nda eğitim alıyorum."

"Oh, bu harika. Mükemmel bir programları var." İçinde ne olduğunu hatırlayana kadar bardağıma tekrar uzanıyorum. Böylece sehpanın üzerinde kalıyor ve elimi ihtiyatla geri çekiyorum. "Aslında on dört yaşına kadar bale eğitimi aldım."

"Gerçekten mi?" Şimdi ilgileniyor gibi görünüyor.
"Neden durdun?"

"Bu çok-" Duruyorum, çünkü neredeyse gösterişçi diyecektim. "Katı," diye bitiriyorum. "Disiplinli olduğumu düşünmeyi severim ama bale vermek istediğimden daha fazlasını gerektiriyordu. Aynı şey jimnastik için de geçerli. Çocukken Olimpiyatlara gitmeyi hayal ederdim. Ta ki gerçek anlamda bir hayatınız olmadığını fark edene kadar. Jimnastikte yaşamak ve nefes almak zorundasınız. Dürüst olmak gerekirse, öğretmeyi yapmaya tercih ediyorum. Bu yaz bir gençlik amigo kampında koçluk yapıyorum ve bu çok tatmin edici."

Lynsey burnunu kırıştırır. "Ben asla öğretmenlik yapamam. Öyle bir sabrım yok, özellikle de çocuklara karşı. Yanlış bir şey yaptıklarını gördüğümde sinirleniyorum."

Söyledikleri beni şaşırtmadı. Shane'in eski sevgilisi hakkında hızla bir fikir oluşturun ve bu tamamen olumlu değil.

"Benim için sorun değil," diyorum. "Elbette çocuklar çok hata yapar, çünkü onlar çocuk. Yine de öğrenmeye çok hevesliler. Onların bir beceride ustalaştığını görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Omuz silkiyor. "Kendi becerilerimde ustalaşmak beni daha çok tatmin ediyor."

Shane'in parmaklarının hâlâ kolumu okşadığının farkındayım. Konuşmamı bitirdiğimde eğiliyor ve yanağımı hızlıca öpmeden önce boynuma sokuluyor. Çok sevecen davranıyor. Bu rahatsız edici. Ayrıca ne kadar güzel koktuğunu da kaldıramıyorum.

Shane'in kalçasını okşarken Lynsey'e sırtarak, "Bahse girerim bu adamla dans etmeyi özlemiştir," diye takılıyorum. "Onu dans pistinden uzak tutamıyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Aslında böyle tanıştık. Bütün pisti boşalttı ve dans ederek bana kur yapmaya çalıştı. Solo falan yaptı. Bebeğim, anlat ona."

Shane başını hafifçe çevirip bana bakıyor. Beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor ama yüzünü onlara döndüğünde mahcup bir şekilde sırtıyor. "Evet, resmen kendimi rezil ettim."

"Hayır, çok tatlıydın." Viskimi almak için öne doğru eğildim, bu kez kendimden emin bir yudum almak için kendimi zorladım.

Zihin maddeye üstündür. Sadece boğazımı yakmıyormuş ve midemde lav gibi çalkalanmıyormuş gibi davran. Bardağın yaklaşık dörtte birini içtim ve şimdiden bir vızıltı hissediyorum.

Shane'e uzattım. "Biraz ister misin?"

"Hayır, birama sadık kalacağım."

Pislik.

Lynsey, "Bu hikâyenin devamını dinlemek istiyorum," diyor.

Tyreek kıkırdar. "Kardeşim, ben de. Bir kızı tavlama için çılgın bir dans gösterisi mi yaptın?"

"Kesinlikle öyle," diye Shane'in yerine cevap veriyorum. "Boston'da bir Latin kulübündeydik. Adının ne olduğunu hatırlamıyorum ama Frozen Four galibiyetinden hemen sonraydı ve hepimiz kutlamak için oraya gitmiştik. O zamana kadar Shane aylardır benimle birlikte olmaya çalışıyordu."

"O kadar uzun sürmedi. Sana sadece bir kez çıkma teklif ettim."

"Tabii, Eylül'den beri haftada bir kez. Ona vurulmuştu," diyorum Lynsey ve Tyreek'e sırtarak. "Onu sürekli geri çeviriyordum ve o da gittikçe daha çaresiz bir hale geliyordu."

"Çaresiz değil. Kararlı," diye araya giriyor Shane. Bana alaycı bir şekilde bakıyor ama bunun alaycı bir yanı olmadığını sadece ben biliyorum.

"Bana bu mesajları gönderirdi - çok sevimsizlerdi. "Benimle çıkman için en iyi on neden" gibiydi.

Tyreek birasını yudumlarken homurdanıyor. "Sebepleri

neydi?"

"Hepsini hatırlayamıyorum." Hafızamı yokluyormuş gibi yapıyorum. "Bazıları çok saçmaydı. Mesela... Yatakta tam yirmi dakika dayanabiliyorum."

Bu Tyreek'i kahkahadan ikiye katlıyor. Lynsey zar zor gülümsüyor.

Çok komik olmadığını fark ettim. Bu kötü bir şey değil. Herkes sizinki gibi mükemmel bir mizah anlayışına sahip değil. Ama ciddi insanlar bazen beni rahatsız ediyor. Bana şaka kelimesinin anlamını bilmeyen annemi hatırlatıyor.

"Romantik nedenler de vardı," diye itiraz ediyor Shane, ben daha egomu ezecek bir haber veremedim. "Nazik ve şefkatli olduğumu söylemiştim, hatırladın mı?"

"Doğru. Sen yaptın. Bunu sana vereceğim."

"Bir kadına nasıl davranılacağını bildiğimi, çok centilmen olduğumu söyledim."

"Bu da doğru." Omuz silkiyorum. "Ama bir numaralı neden onun ne kadar iyi bir dansçı olduğuydu ve o gece blöfünü gördüm. Beni şaşırtmasını söyledim. Shane DJ'in yanına gitti ve ondan berbat bir Vizza Bility rap-pop remiksi olan şu saçma parçayı çalmasını istedi. Dans pistinin ortasına geçti ve 'hareketlerini' yapmaya başladı." Tırnak işareti kullandım. Tyreek ve Lynsey şimdi gülüyorlar. "Gerçekten çok tatlıydı."

Shane, "Herkes tezahürat yapıyordu," diye ekliyor ve hikaye için tam bir heyecan ekibi oluşturuyor.

"Sonra bana doğru kayd, elini uzattı ve 'Bu dansı bana lütfeder misiniz' dedi."

Tyreek yine kıkırdar. "Bu yaltaklanma mı yoksa yumuşak mı bilmiyorum."

"Kesinlikle pürüzsüz." Shane elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Ama diğer çift bakmıyorken başparmağını avucumun ortasına sokuyor. Bu bir

uyarı. "Ve bakın bundan ne kazandım. Sanırım tüm Boston'ın önünde kendini rezil etmeye değer."

Tamam, bu biraz romantikti. Lynsey'nin yüz ifadesinin eğlenmekten...tam olarak emin değilim. Duygularını maskelemekte çok ustadır.

"Ne yani, şimdi de dans mı ediyorsun?" diyor Shane'e. Sanırım şaka yapıyor, ama sesindeki gerginliği duyuyorum.

"Sanırım öyle," diye cevap veriyor omuz silkerek. Sonra da "Diana ve ben şu dans yarışmasına katılıyoruz. NUABC."

Gözleri parlıyor. "Ciddi olamazsın."

Şaşkınlığımı çabucak üzerimden atıyorum. "Evet, onu yıpratmayı başardım," diye onaylıyorum Shane'e daha da sokularak. "Neden? Sen de mi yarışyorsun?"

"On altı yaşımdan beri her yıl yarışıyorum." Çenesi gerildi. "Ne zamandan beri salon danslarıyla ilgileniyorsun, Lindy?"

Evet, Shane'in benimle ortak olmasına çok kızdı. Eminim bunu onunla yapmak istememiştir. Aslında ortağım olduğundan değil. Bu bir maskaralık ve açıkça işe yarıyor.

"Diana kolumu büktü." Yüzünde alaycı bir gülümseme var. "Ona hayır demekte zorlanıyorum."

"Aynen öyle." Temiz traşlı yanağına bir öpücük konduruyorum.

Sehpanın üzerine koyduğum telefon aniden bir uyarıyla çalıyor ve ona bakmak için Shane'den ayrılıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, üzgünüm. Bu, Fling veya Forever'ın oylama sona ermiştir."

"Kahretsin, bu Sugar Shack sürümü müydü? Oy verdin mi?" "Tabii ki."

"Çiftliğe dönmek için kimi seçtiniz?" "Todd ve Ky."

"Todd!" Shane homurdanıyor. "Hile yapmayı alışkanlık haline getiren mi?" "Eğlenceli biri!"

Kanepenin diğer ucunda Tyreek bize eğlenerek bakıyor. "Kaçamak mı, ne? Bu bir reality şov mu? Oh bekle." Lynsey'nin kalçasının yan tarafını dürtüyor. "Bebeğim, sen de bunu izliyorsun, değil mi?"

Dalgınca başını sallıyor ama lazer gibi bana odaklanmış durumda. "Onu dans ettiriyorsun ve reality TV'yi takip ettiriyorsun? Etkilendim."

Bu kez bunu mizahla gizlemeye çalışmıyor. Ses tonu kırılmış ve bir miktar kızgınlık içeriyor.

Bu kızın benden nefret ettiğine eminim ama ona ne kadar sempati duyabilirim bilmiyorum. Yanında erkek arkadaşıyla oturuyor. Eski erkek arkadaşının sahte kız arkadaşına açıkça düşmanca davranmaya hakkı yok.

Dürüst olmak gerekirse, bu çok eğlenceli. Bu rolün hakkını kesinlikle veriyorum. Ve daha yeni başladım.

Shane beni öldürecek.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SHANE

Hep böyle ateşli miydin?

DIANA'YI ÖLDÜRECEĞİM.

Beni mahvedeceğini ve bundan büyük keyif alacağını biliyordum ama destansı aşk hikâyemizin onu dansla tavlamamı içermesini beklemiyordum. Şimdi, Lynsey banyoyu kullanırken ve Tyreek mutfakta telefon görüşmesi yaparken, Diana bir müzik açıyor ve çıplak ayaklarıyla bana doğru zıplıyor. Topuklu ayakkabılarını kanepenin yanında yere bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Canım dans etmek istiyor." Beni balkon kapısının yanındaki cumbalı pencereye doğru çekiyor.

Beni hırpalamasına izin veriyorum çünkü onunla bir saniye yalnız kalmak istiyorum ve bu bana "Senden nefret ediyorum" deme fırsatı veriyor.

"Hayır, sevmiyorsun. Sen beni seviyorsun. Ben senin kız arkadaşım ve birbirimize deliler gibi aşığız."

Işıl ışıl, bir elini omzuma koyuyor ve diğerini avucumun içine kaydırıyor. İçgüdüsel olarak belini kavrayıp onu daha da yakınma çekiyorum ve lanet olsun, sandığımdan çok daha kısaymış. Lynsey ile ne zaman dans etsem

Göz hizama gelmek için başımı bu kadar eğiyorum. Diana'yla neredeyse bir karış daha uzunum.

Kahretsin, o dar elbisenin içinde küçük bir ateş gibi. Çok lezzetli görünüyor. Bu gece bana çektiirdiği acı ve ıstırabı neredeyse telafi ediyor. Ama sanırım onun yardımını istediğim için böyle oldu.

"Bu kadar abartmayı bırak," diye alçak sesle uyarıyorum. "Neden? Bu onu kıskandırıyor."

Bu beni duraksattı. "Öyle mi düşünüyorsun?" İçimde bir his vardı ama Lynsey'i okumak zor olabiliyor.

"Kesinlikle," diyor Diana. "Yarışmaya katılacağımızı söylediğinde?" İki parmağıyla gözlerini işaret ediyor. "Hançerler. Sanki içime saplandıklarını hissettim. Döndür beni."

Sırıtarak, küçük bir dönüş yapabilmesi için birleşmiş ellerimizi kaldırıyorum, sonra onu tekrar kendime doğru çekiyorum.

Diana sanki beni eleştiriyormuş gibi ayaklarımızı inceliyor. "Ayak hareketlerin fena değil."

"Kelimenin tam anlamıyla bir ileri bir geri ve bir o yana bir bu yana hareket ediyoruz."

"Hey, birçok erkek bunu bile yapamaz."

Tyreek bize gülümseyerek yaşam alanına döndü. Dürüst olmak gerekirse, iyi bir adam. Yumuşak sözlü, konuşması kolay. Ondan nefret etmek istedim ama yapamadım.

"Diana, işte sana bahsettiğim rutin," diyor. BU takımının geçen yıl sergilediği amigoluk gösterilerinden birinin videosunu bulmaya çalışıyordu.

"Oh, mükemmel. Görmek için sabırsızlanıyorum."

Diana beni bırakıp kanepeye doğru koşuyor. Tyreek onun için videoyu oynatırken yanına oturdu.

Lynsey bir süre sonra koridordan çıkıyor ve balkon kapısında bana katılıyor. Bakışlarımla partnerlerimizi takip ediyor. Şey, onun ortağı. Benimki bir sahtekâr.

Bir erkek arkadaşı olduğuna inanamıyorum. Ve onunla gelme cüretini gösterdiğine de inanamıyorum. Yüzüme büyük bir tokat gibi indi. Bunu her düşündüğümde beni kızdırıyor ama belli etmiyorum. Ayrıca Tyreek'in onunla bir derdim olduğunu düşünmesini istemiyorum. Hepsi Lynsey yüzünden.

"Biraz uyarı iyi olurdu," diye mırıldanıyorum ona. Geldiklerinden beri ilk kez baş başa kalıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla onun yanından hiç ayrılmadı.

"Evet. Öyle olurdu," diye sıkıca onaylıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ciddi misin? Sence ben seni uyarmalıydım?"

Seslerimiz kısık ama Diana ya da Tyreek'in farkına vardığını sanmıyorum. Videoya dalmış durumdalar.

"Bana biriyle çıktığını söylememiştin."

"Ben de sana, Lynz. Ayrıca, Diana'yla birlikte evine gelip yatıya kalmayı teklif eden ben değilim."

"Özür dilerim. Bunun büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim. Bir yıldır ayırınız, Shane."

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun?"

"Yaklaşık bir ay. Boston'da bir partide tanıştık. Monique'in kuzeniyle arkadaş."

Yani birkaç hafta önce telefonda konuştuğumuzda onunla birlikteydi. O zaman beni bilgilendirseydi iyi olurdu. Anlıyorum, bana hiçbir şey borçlu değil. Aşk hayatı hakkında beni bilgilendirmek zorunda değil. Ama yine de karanlıkta bırakılmak ve sonra kapımın önünde pusuya düşürölmek boktan hissettiriyor.

"Kızgın değilsin, değil mi?" Yüz ifademi inceliyor. "Hayır, tabii ki değilim." Bir adım uzaklaşıyorum. "Ben gidiyorum

Bir bira daha kap. Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Odadan mutfağa doğru geçiyorum ve adımlarımın sertliğini fark etmemesini umuyorum. Çok sinirliyim. Onu asla b ö y l e gafil avlamazdım. Asla.

yeni kız arkadaşımı bir geceliğine Lynsey'nin dairesine getirmeyi hayal ederdim. Ve şimdi onlara lanet yatağımı vermem gerektiğini fark ettim. Yapılacak en kibar Şey bu.

Harika. Şimdi o çarŐafları yakmam gerekecek.

Diana beni mutfakta görünce Tyreek'in kolunu okşuyor ve hemen döneceğini söylüyor. Bir dakika sonra yanımdaydı, zıplayarak tezgâha oturdu.

"Buraya gel, erkek arkadaşım," diye takılıyor.

Buzdolabını kapattıktan sonra erkek arkadaşımın yüzünü takınıyorum ve ona doğru yürüyorum. Elimde olmadan elbisesinin o kadar yukarı çıktığını fark ettim ki kalçaları neredeyse çıplaktı. Bacaklarını yarım santim bile açsa külotunu görebileceğim.

Eğer giyiyorsa.

Bu düşünce, aletimin seğirmesine neden olan bir sıcaklık cızırtısını çağırıyor.

Diana beni kemer halkalarından yakalıyor ve bronzlaşmış kalçalarının beşiğine çekiyor. Sonra ellerini boynuma dolayarak yüzümü kendine yaklaştırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce. Sesinde gerçek bir endişe var.

"Ben iyiyim."

"Masken düŐmeye başladı."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum.

Ellerimi dizlerinin üzerine koyup ona bakıyorum.

Birden ne kadar seksi olduğunu fark ettim. Onu daha önce içeri aldığımda iyi göründüğünü fark etmiştim, ama Şimdi onu gerçekten görüyorum ve bu oldukça güzel bir manzara. Yeşil gözleri daha parlak görünüyor. Kırmızı ruju çok güzel. Göğüs dekoltesi birinci sınıf. O bir silah.

"Neden bana bakıyorsun?" Yanakları ya viskiden ya da dans etmekten kızarmış. Yine de sarhoş gibi görünmüyor.

"Hep böyle ateşli miydin?" Düşünüyorum.
Ağzı açık kalıyor. Sonra bir kahkaha atar. "Şey, evet. Yaptım."
"İyi görünüyorsun, Dixon." "Biliyorum."
Bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. Ağzım biraz kurudu. Kaşlarını kaldırıyor. "İltifatına karşılık vermemi mi bekliyorsun?"
"Hayır. İyi görüdüğümü biliyorum. Her zaman öyleyim."
Diana yine gülüyor. Yumuşak, melodik sesteki bir şey vücudumun gerilmesine neden oluyor. Kendimi durduramadan başparmağımı yanağında gezdiriyorum. Kahretsin, teni çok pürüzsüz.
Omzumun üzerinden bakıyorum. Lynsey ve Tyreek onun telefonundaki bir şeye gülüyorlardı.
Lynsey'nin bakışları şu anda benim üzerimde olsaydı, dudaklarımı yalayıp "Bir itirafta bulunacağım, Dixon" diye mırıldanır mıydım bilmiyorum.
Sanırım o da aramızdaki bu garip gerilimden etkilendi. Cesaret oyunu sırasında öpüştüğümüzde, bu onu tahrik etmemiş gibi davrandı ama tepkileri aksini söylüyordu. Nefesi kesildi. Bileğine dokunduğumda nabızı hızlandı. Gözbebekleri büyüdü.
Şimdi de aynı işaretleri görüyorum.
"Ne oldu?" diye soruyor.
"Seni öpmek istiyorum."
"Sarhoş musun sen?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor. "Belki birazcık. Sen sarhoş musun?"
"Belki birazcık." Yanağını okşadığımda gözle görülür bir şekilde titriyor, sonra diğer elimle çıplak kalçasını hafifçe okşadığımda nefes alıyor. Teni dokunmak için yanıyor.
"Yapmamı istiyor musun?" Soru, boğazıma dolanan ani arzu yüzünden boğuk bir sesle çıkıyor.

Diana düşünceli bir bakış takınır.

Sonra hafifçe öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Yumuşak bir öpücük. Bir keşif. Sıcaklığı test etmek için bir ayağınızı jakuziye sokmak gibi. Etrafınızda köpüren sıcak bir telaş olarak başlar. Ve sonra, ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettiğinizde, kendinizi suya bırakırsınız. Sizi tüketmesine izin verirsiniz. Bir nanosaniyede olan şey bu. Battım ve tükendim. Tadı viski ve günaha benziyor ve ben bunun bitmesini hiç istemiyorum. Bu öpücük saf ateş.

Ağızlarımız birbirine yapışmış, birbirinin üzerinde kayıyor, dudakları ayrılıyor, dili benimkine dokunmak için dışarı çıkıyor. Kalbim çok hızlı atıyor. Diana küçük bir ses çıkarıyor. Müzikten duymak zor. Ama dudaklarımda titreşiyor. "Hey, Shane, Wi-Fi neydi? Atıldım-Ah, özür dilerim." Tyreek usulca kıkırdar.

Diana ve ben ayrıldık. Elimi ağzıma götürüyorum, o ise üst düğümünden kurtulan bir tutam saç aceleyle kulağının arkasına itiyor.

"Hayır, özür dilerim," diye karşılık veriyorum. Boğazımı temizliyorum. "Yalnız olmadığımızı unutmuşum."

Yalan bile söylemiyorum. Lynsey ve erkek arkadaşının burada olduğunu tamamen unutmuştum. O öpücüğe kendimi öyle kaptırmıştım ki Meadow Hill'e bir meteor çarpabilirdi ve ben de dilimi Diana'nın ağzına sokmuş, habersiz ve mutlu bir şekilde ölebilirdim. Havuz partisi öpücüğü ateşliydi. Ya bu? Kavurucu bir cehennem. Sikim bir öpücükle hiç bu kadar sertleşmemişti.

Aniden kuruyan dudaklarımı ıslatarak kanepeye bir bakış atıyorum. Lynsey'nin bakışları benimkileri buldu. İfadesini çözemiyorum.

Ama Diana'ninkini açıkça okuyabiliyorum; şehvet ve şok karışımı bir duygu.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

DIANA

Kontrol eksikliği

BU İKİ EDER.

İki kez.

Shane Lindley'i tam iki kez öptüm.

Cumartesi sabahı ve ben bir şezlonga yayılmış, bulutlara bakıyor ve dün gece Shane'i öptüğüm gerçeğine kafayı takmış durumdayım. Yine. Ve bu sefer beni kışkırttığı ve bir parti oyununu kazanmaya çalıştığım için değildi.

Ben istedim.

Dişlerimi sıkıyorum ve özellikle bir bulut oluşumuna, öpüşen iki kuğuya benzeyen bir buluta bakıyorum. Aptal bulut kuğuları. Yüzüme vuruyorlar.

Shane'le öpüşmemin suçunu kötü viskiye atıyorum. Çok ama çok sarhoştum.

Çok ama çok sarhoş değildin.

Aman Tanrım. Bu doğru. En iyi ihtimalle çakırkeyiftim.

Parmak arası terliklerin betona vuruşunu duyuyorum ve Shane'in bir çift kırmızı mayo ve beyaz bir tişörtle yaklaştığını görmek için başımı kaldırıyorum. Masanın üzerine dolu bir kahve fincanı koydu.

Sonra benimkinin yanındaki sandalyeye büyük boy çizgili bir havlu seriyor.

Bu sabah burada sadece bir kişi daha var. Veronika dikdörtgen havuzun diğer tarafında oturmuş, kapağında gömleksiz bir adamın olduğu bir aşk romanı okuyor. Her ne kadar havuzdaki erkeklerle yattığı için onunla dalga geçsem de, hiç umursamaz tavrını takdir ediyorum. Ellili yaşlarının ortasında ve uzun süren bir boşanmadan sonra bekar hayatının en iyisini yaşıyor. Kocasını yok, çocuğu yok. Orada rüyasını yaşıyor.

Shane geldiği anda başını kaldırıyor, takdir gözlerini dolduruyor. Harika. Sanırım bu garip sohbeti seyircilerin önünde yapacağız.

"Hey." Sesinde biraz çakıl var ve yorgun görünüyor.

"Hey."

Shane uzanıp bacaklarını uzatırken, vücudunun sandalyeye hükmettiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Sonsuza kadar devam ediyor. Ama sanırım aptalca uzun bacaklara ve geniş, yontulmuş bir göğse sahip altı-bir yaşında olunca böyle oluyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Misafirlerin nerede?"

"Gitti, çok şükür. Lynsey'nin Briar turu dokuzda başladı." "Buraya daha sonra mı gelecekler?"

"Hayır." Ses tonu bir kez daha rahatlamayla çalkalanıyor. "Görüşmelerinden sonra doğrudan Connecticut'a dönecek."

Keskin profilini inceliyorum, parmaklarımı o belirgin çenesinde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Onu daha derinden öpmek için elimi boynuna dolamadan önce ensesindeki küçük tüylerin parmak uçlarımda ne kadar yumuşak olduğunu. Bakışlarımı çabucak kaçırdım. Aman Tanrım. Ağzımın son zamanlardaki hain davranışlarına rağmen, ondan hoşlanmıyorum. O beni sinirlendiriyor.

İçimdeki karmaşadan habersiz Shane telefonunda gezinmeye başladı. Beni tamamen görmezden geliyordu.

Bir nefes çektim. "Cidden bu konu hakkında konuşmayacak mıyız?"

Kıkırdıyor.

Güvertenin karşısında Veronika biraz daha dik oturdu ve kitabını yere bıraktı. Şimdi açıkça bizi izliyor. Umarım dudak okuyamıyordur.

"Öpüştük, Dixon. Önemli değil." Sesi rahatsız olmamış gibi geliyor.

"Bir daha asla olmayacak," diyorum kararlılıkla. "Sorun değil."

"Ne demek sorun değil?"

Telefonunu bırakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "İstiyor musun tekrar mı olacak?"

"Tabii ki hayır. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Seni öptüm çünkü kendimi kız arkadaş rolüne kaptırmıştım."

"Açıklamak zorunda değilsin. Ben de aynı fikirdeyim."

"Yani sen de bir rol mü oynuyordun?"

"Hayır, seni öpmek istedim." Bu beni susturdu.

Shane gülüyor. "Dixon. Sadece bir öpücüktü. Bunu çok büyütüyorsun."

"Bu konuda bir anlaşma yapmayacağım." "Tamam, güzel."

"Harika."

"Mükemmel."

"Zekice." Yine kıkırdıyor. "Teşekkür ederim, bu arada." Yüzünü tekrar suya çeviriyor. "En büyük hayranım olmadığınızı biliyorum ama yine de gelip bana yardım ettin. Minnettarım."

"Bir şey değil. Ve bana borcunu ödemen için mükemmel bir yol biliyorum."

Şüpheyle bakıyor.

"Tamam, şunu hayal edin," diye başlıyorum ısıltılı bir gülümsemeyle. "Hayır."

"Şunu hayal edin. Sen ve ben. Balo salonunda zarif bir Viyana valsinde birlikte süzülüyoruz."

"Hayır."

"Daha bitirmedim!"

"Hayır. Valsde beni kaybettin."

Çaresizlik içimde yükseliyor ve dudaklarımı büzüyorum. "Lütfen mi? Kenji beni yüzüstü bıraktı ve şimdi tamamen mahvoldum. Dün gece sağlam bir koordinasyon gösterdin. Ham yeteneğin var, bundan eminim. Ve Lynsey'e yarışmaya benimle katılacağını söyledin bile."

"Evet, o anda söyledim." Eğlenmiş görünüyor. "Devam etmeyi planlamıyordum."

"O zaman ona ne söyleyeceksin?" Meydan okuyorum.

"Bilmiyorum. Diyelim ki bitti. Yeni bir partner buldun. Koç hokey sezonunda bunu yapmama izin vermedi." Omuz silkiyor. "Geri çekilmem için pek çok neden var."

"Hadi Shane, lütfen."

Başka bir kıs kıs gülüşünü bana doğru yöneltiyor. "Benden hoşlanmıyorsun bile ve dans partneri olmamızı mı istiyorsun?"

Çenemi çıkardım. "Dans partnerini sevmek zorunda değilsin."

"Yapmayacağım." "Oral sekse ne dersin?"

"Dinliyorum."

Ona sırtıyıyorum. "Harika. İyi bir eskort servisi bulacağım ve sana bir tane verip vermeyeceklerine bakacağım."

"Senden, Dixon," diye araya giriyor sırtarak. "Ya ağzın var ya da yok."

"Sapık. Sana asla sakso çekmeyeceğim."

"Biliyorum. Bu yüzden asla dans partnerin olmak zorunda kalmayacağım için memnunum."

Yüksek sesle inledim. "Ne zaman senden hoşlanmaya başlasam, dönüp hayatımı mahvetmeye karar veriyorsun."

Shane kahkahalarla gülüyor, bu da sinirlerimi daha da bozuyor. Ben bu adama içtenlikle dans ederek zeytin dalı uzatırken, o bunu yüzüme geri fırlatıyor. Benimle alay ediyor.

Telefonumun zil sesi bizi böldü. Ekranı kontrol ettikten sonra bir iniltiyi bastırıyorum. Arayan Percy'ydi. Eski sevgilim ona arkadaş olamayacağımızı söylediğimden beri yaklaşık on kez mesaj attı ve engellenmesine bir mesaj daha kaldı.

PERCY:

Benden kaçtığını biliyorum. Lütfen konuşabilir miyiz?

Mesajı görmezden geliyorum ve sinirle homurdanıyorum. "Kötü haber mi?"

"Hayır. Sadece eski sevgilim."

"Hala seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet. Hâlâ beni geri kazanma şansı olduğunu düşünüyor." Bıkkın bir ses çıkardım. "Cidden, sizin neyiniz var böyle? Terk edildikten sonra neden çekip gidemiyorsunuz? Neden mesajı alamıyorsunuz?"

"Ouch."

"Seni kastetmemiştim. Kastettiğim..." Birden dün gece ne yaptığımızı ve neden yaptığımızı hatırladım. "Oh, oops. Sanırım seni kastetmiştim. Özür dilerim."

"Onu geri kazanmaya çalışmıyorum," diye ısrar ediyor.

"Hayır mı? Yani dün gece beni onu kışkandırmak için öpmediğini mi söylüyorsun? Ona neler kaçırdığını göstermek için mi?"

Shane'in sesi yeniden çakıllı bir hal alıyor. "Dürüstçe söyleyebilirim ki o anda düşündüğüm son şey Lynsey'di."

Bakışlarımız bir saniyeliğine kilitlendi. Aramızda bir sıcaklık dalgası dolaşıyor.

Oh hayır. Hayır. Bacaklarımın arasındaki bu karıncalanma hiç iyi değil. "Yine de onu geri istiyorsun," diyorum konuyu zorlayarak.

Uzun bir süre cevap vermiyor, bu da ihtiyacım olan t e k c e v a p .

"Aklımda sadece bu gelecek vardı, biliyor musun? İkimiz için."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Gelecek mi? Sikik erkeklerin bu kadar ileriye düşündüğünü bilmiyordum."

"Ben fuckboy değilim." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Öyle göründüğünü biliyorum. Eminim Gigi size bu yıl biraz seks delisi olduğumu söylemiştir."

"Tek başına tüm amigo takımını becermeye çalıştın."

"Bu biraz abartı oldu. Ama evet, çok fazla takıldım." İç çekiyor. "Ama istediğim bu değil. Sanırım bir ilişki adamı olduğumu kabul etmek için tüm bunları sistemimden atmam gerekiyordu."

Ona inandığımdan emin değilim ama samimi göründüğünü de inkar edemem.

İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor, bu yüzden Shane'i havuzda bırakıp üst kata çıkıyorum ve iş kıyafetlerimi sırt çantama tikiştiriyorum çünkü işe üniformamla gitmem mümkün değil. Della's Diner kelimenin tam anlamıyla dünyanın en demode mekânı. Çok retro. Üniformalar çok rüküş, ama müşteriler beyaz yakalı ve uyumlu önlüklü mavi polyester kıyafeti seviyor gibi görünüyor.

Müdürler paten yerine beyaz spor ayakkabı giymemize izin veriyor. Ve eminim saçlarımızı arı kovanı şeklinde yapmamızı çok isterler ama at kuyruğuna müsamaha gösteriliyor.

Vardiyam uçup gidiyor. Cumartesi geceleri hep öyle olur. O kadar yoğundur ki saati asla kontrol edemem, bu yüzden lokanta aniden boşaldığında ve kapanışa otuz dakika kaldığını fark ettiğimde her zaman hoş bir sürpriz yaşarım. Gecenin en sevdiğim zamanı.

Kapının üstündeki zil çaldığında ve bir müşteri floresanla aydınlatılmış odaya girdiğinde pasta tezgahının arkasında temizlik yapıyorum.

Percy.

Çenem gerildi. Bardakları üst üste diziyordum ve şimdi bir tanesini biraz fazla sert çarptım. Bu kadar güç uygulamak istememiştim ama neyse ki bardak kırılmadı.

"İyi misin?" diye soruyor kalan diğer sunucu Dev. Diğer herkes gece için ayrıldı.

"Ben iyiyim." Yeni gelene doğru sertçe başımı sallıyorum. "Bunu ben alacağım. Onu tanıyorum."

Percy bir kabine kayarken yanına gittim.

"Ne yapıyorsun burada?" Öfkeyle sordum.

Teslim olmak için iki elini kaldırıyor. "Bir fincan kahve alacağım."

"Percy."

"Ve kısa bir sohbet edebileceğimizi umuyorum." "Söylemem gereken her şeyi söyledim."

"Söylemem gereken şeyi söylemedim." Sesi yükselir ve Dev'in dikkatini çeker.

Meslektaşım sessiz bir soruyla çenesini kaldırıyor ve ben de başımı hafifçe sallayarak cevap veriyorum. Bununla başa çıkabilirim.

Percy'ye uyarıcı bir bakış attım. "Burası benim çalıştığım yer. Lütfen."

"Peki. Vardiyandan sonra benimle konuşmayı kabul edersen giderim." Metanet gözlerini sertleştirir. "Seninle dışarıda buluşalım mı?"

İçimden bir çığlık atıyorum. Aman Tanrım. Geçmişte de bana takıntılı olan erkekler olmuştu ama hiç bu kadarını görmemiştim. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Bu sapıklık mı? Henüz öyle bir şey olduğunu sanmıyorum ama bu ikinci kez habersiz gelişi.

Beni rahatsız ediyor ve bu duygudan hoşlanmıyorum. Huzursuzluk, kontrol eksikliği. Genelde zor durumlarla başa çıkma konusunda uzmanımdır. Her zaman öyleydim. Babam benimle ilgili en sevdiği şeyin bu olduğunu söyler. Bir duşu tamir etmek bir yana, düzeltilmesi gereken bir durum varsa Diana Dixon'a gidirsiniz. Sizi savunacak, başkasını azarlayacak, yere serecek birine ihtiyacınız varsa, Diana Dixon'a gidirsiniz.

Geçen hafta sonu Percy'ye karşı sert bir çizgi çizdiğimi sanıyordum ama belli ki yeterince sert değilmişim. Vardiyamdan sonra onunla buluşmayı kabul etmemin tek nedeni de bu. Yasaları koymanın zamanı geldi.

Otuz dakika sonra lokantadan çıktığımda Percy kaldırımda bekliyor. Yanaklarında hafif bir kızarıklık var ve beni selamladığında nefesinde alkol kokusu alıyorum.

"İçki mi içiyordun?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Seni beklerken Malone's'da bir bira içtim. Ama merak etme, araba kullanabilirim. Seni eve bırakırım. Arabada konuşabiliriz."

"Hayır. Yürümek istiyorum."

Kaşları çatılır. "Ben sarhoş değilim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Yürümeyi tercih ederim." Şu anda istediğim son şey Percy ile bir arabada kapana kısılmak.

"Tamam o zaman. Hadi yürüyelim."

Göğsüm o kadar gergin ki kaburgalarımın deriyi delmeye çalıştığını hissedebiliyorum.

Kaldırımda ilerlerken, hayatımın on dakikası daha, diye kendimi temin ediyorum. On dakika daha dayanabilirim.

"Söylemem gereken önemli bir şey var," diye başlıyor, ses tonu ciddiyetle çınlıyor. "İlişkimizin bozulmasının tüm sorumluluğunu üstleniyorum Diana. Yaptıklarım üzerinde düşünmek için aylarım oldu, ama son kavgamıza kadar, sen benim güvensizliklerime işaret edinceye kadar, nihayet tüm durumu senin bakış açısından inceleyebildim. Ve sonunda kafama dank etti. Beni başka kadınlarla takılmakla suçluyor olsaydın bundan ne kadar nefret ederdim-"

"Percy," diye araya girdim. Burada nefesini boşa harcıyor.

"Ve haklısın, suçlamalar yersizdi. Bu üzerinde çalışmam gereken bir konu. Ve bunun üzerinde çalışıyorum-"

"Percy," diye tekrar araya giriyorum.

"Senden tek istediğim bir şans. Sana hala Coffee Hut'ta tanıştığın, itmeli ve çekmeli kapı arasındaki farkı anlayamayan, esprili, inek yüksek lisans öğrencisi olduğumu kanıtlamama izin ver."

Zayıf bir kahkaha attım. "O adam olduğunu biliyorum." "O zaman bunu kanıtlamam için bana bir şans ver."

Meadow Hill'den çok uzakta değiliz ve adımlarımı özlemle sayıyorum. Percy beni ikna etme şansı olduğuna inanıyor ama onunla tekrar bir araya gelmek gibi bir niyetim yok. Tüm bu çilenin bitmesini istiyorum. Hiç bu kadar muhtaç ve güvensiz bir erkek arkadaşım olmamıştı. Ve doğrusu, iğrenmeye başladım.

"Dürüst olacağım, Diana. Şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel kadınsın ve bu beni korkutuyor. Kız arkadaşının sana benzemesi çok zor, anlıyor musun?"

İki dakika daha.

Adımlarımı hızlandırmaya çalışıyorum ama boyum kısa ve o kadar hızlı hareket edemiyorum.

"Bir de benim açımdan bakmaya çalış. Dikkat çektiğinizi ve diğer erkeklerin size baktığını bilmek zor. Çünkü, hadi ama, ne düşündüklerini biliyoruz. Hepsi seni çıplak hayal ediyor."

"Ne düşündükleri kimin umurunda?" Kızgınlıkla söylüyorum. "Beni çıplak hayal ediyor olmaları onlarla yatacağım anlamına gelmez. Biri için bacaklarımı açmadan on adım yürüyemeyeceğimi düşünüyorsan benim hakkımda gerçekten düşük bir fikre sahip olmalısın. Bu çok saçma. Aşağılayıcı."

"Hiç de öyle demiyorum." Benim hızlı adımlarıma ayak uydurmak için hızını ayarlıyor, hayal kırıklığıyla inliyor. İçinde hoşuma gitmeyen bir öfke de var.

"Percy, ne dediğini anlıyorum." Aslında hiç anlamıyorum ama neyse. Onunla dalga geçelim. "Ama tekrar bir araya gelmekle ilgilenmiyorum."

"Sorunlarım üzerinde çalışıyor olsam bile mi?" "O zaman bile."

"Ne yani, birlikte altı ay geçirdik ve sen beni bir kenara mı attın? Çiftler bazı şeyleri birlikte aşarlar. Birbirlerine sorunlarında yardımcı olurlar."

"Güvensizliğin konusunda sana yardım etmek benim sorumluluğum değil!"

Artık öfkeliyim. Ve bir kez öfkem tetiklendi mi, geri dönüşü yok. Muhtemelen en kötü özelliğim ama şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sabrımın son zerresini de tüketti.

"Şu anda sana karşı acımasızca dürüst olacağım. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Sorunlarını çözmene yardım etmek istemiyorum." Meadow Hill'in ana kapısından yaklaşık on beş metre uzaktayız ama ben yürüyemeyecek kadar gerginim. I

kaldırımın ortasında durdum ve ellerimi kalçalarımaya vurdum. "Artık birlikte değiliz. Bir daha asla birlikte olamayacağız."

"Başka biri var mı?" diye soruyor.

Aman Tanrım!

Çığlık atmak istiyorum. Ama bu adamın sınırlarımaya hiç saygı duymadığı çok açık ve onunla birlikte olmak istemediğimi asla anlayamayacağı daha da açık. Percy'ye göre, eğer onu istemiyorsam, bu işin içinde başka bir erkek var demektir.

Ve beyninin söylediklerimi algılamasının tek yolu bu olduğu için, "Evet!" diye bağıyorum.

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Ne?"

"Evet, başka biri var. Yeni biriyle görüşüyorum."

Nefesini tıslayarak çıkarıyor. "Hokey oyuncusu mu?"

"Evet. Yine doğru. İşimiz bitti, tamam mı? O yüzden lütfen hayatına devam et. Benim yolumaya devam ettiğim gibi."

Yürümeye başlıyorum ama kolumdan tutup beni geriye doğru çekiyor. Bu kadar sert mi davranmak istedi bilmiyorum ama kolum yerinden fırlamış gibi hissediyorum.

"Bırak beni."

"Seni lanet olası kaltak," diye bağıyor ve maske tamamen parçalanarak kızgın kırmızı gözleri, kızarmış yanakları ve hırıltıyla bükülmüş dudakları ortaya çıkıyor. Parmakları ön kolumun etrafında çelik bir bant gibi kıvrılıyor. "Beni süründürdün ve yalvarttın ve tüm bu zaman boyunca tam olarak yaptığını bildiğim şeyi yapıyordun!"

"Bırak beni," diye tekrarlıyorum.

Elini silkmeye çalıştığımda, tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Bırak beni." Serbest kalan elim onu itmek için el yordamıyla uzanıyor.

"Siktiğimin kaltağı."

Bildiğim bir sonraki şey, yumruğunun ileri atıldığı. Ve sonra bana vurdu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SHANE

Eğer beni istiyorsan, seninim

"HEY, LINDY."

Lynsey ayrıldığımızdan beri beni ilk kez arıyor. Birkaç kez mesaj atıp "umarım iyisindir" falan dedi ama sesimi duymak için hiç çaba sarf etmedi. Ta ki şimdiye kadar.

"Selam," diyorum gülümsememi gizleyerek. "Nasıl gidiyor?"

Diana ve ben, Boyfriend and Girlfriend'deki muhteşem performansımızı sergileyeli birkaç gün oldu: Madly in Love. Gerçi onunla mutfağında öpüştüğümü düşünürsek belki de çılgınca şehvet içinde demek daha doğru olur. O sırada Lynsey'nin başka bir kadınla birlikte olmamdan rahatsız olduğunu düşünmüştüm ama günler süren radyo sessizliğinden sonra bu düşüncemden vazgeçtim.

Ve şimdi bak kim arıyor.

"Geçen hafta sonu kalmamıza izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler." "Sorun değil. Tyreek sağlam bir adama benziyor."

"Evet." Lynsey duraksıyor. "Diana da havalı görünüyordu." "Öyle."

"O çok... gürültücü."

Gülümsemem serbest kalıyor. "Hayır. Sen sessiz olduğun için o gürültülü görünüyor."

"Gürültüden kastım ses seviyesi değil. Sadece çok açık sözlü. Büyük bir kişiliği var gibi görünüyor."

Bu Diana'ya karşı bir hakaret mi? Lynsey'nin tonu tamamen iyi niyetli, bu yüzden emin olamıyorum.

"Her neyse, Liberty danışmanıma transfer evraklarını resmi olarak teslim ettiğimi söylemek için aradım. Sonbaharda Briar'a gideceğim."

"Vay canına, tamam, büyük hamle. Ev ne olacak?"

"Mülakata gittiğimde bölüm başkanı bana son sınıfların kaldığı yurttaki birkaç bekâr kaldığını söyledi. Binanın adını hatırlamıyorum ama tüm dans bölümlerinin orada kaldığını söyledi."

"Kampüste mi yaşayacaksın? Tyreek ile değil mi?"

Gülüyor. "Bunun için çok erken. Sadece bir aydır çıkıyoruz. Ayrıca, Boston'dan gidip gelmek istemiyorum. Sadece bir saat falan olduğunu biliyorum ama yine de biraz zahmetli. Prova yapmak için erken kalkmak varken neden işe gitmek için erken kalkayım?"

Onun iş ahlakına hayranım. Her zaman öyleydim.

"Yine de Sergei ile prova yapmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Belki Liberty ve Briar arasında bir yer bulurum."

"Doğru. NUABC. Siz ikiniz bunu nasıl başaracaksınız?"

"Ön elemeyi geçtik, yani zaten yarışmadayız. Hafta sonu provalarının yeterli olacağını düşünüyorum. Ya da..." diye alaycı bir şekilde devam ediyor, "Seni her zaman çalabilirim."

Bir kahkahayı bastırmak için dudakımı ısııyorum. "Oh, öyle mi?" Tamam, şu anda kesinlikle flört ediyor.

"Belki." Bir an duraksıyor. "Dürüst olmak gerekirse..." Ses tonu sert bir hal alıyor. "Senden her yıl bunu yapmanı istediğim ve her seferinde hayır dediğin halde onunla ortak olman beni biraz sinirlendiriyor."

Pişmanlık içimi kemiriyor. Yarışma hakkında yalan söylememeliydim. Sanırım erkek arkadaş rolüne biraz fazla girdim. Ve evet, Lynsey'i kışkırtmak istemiştim. Ama onu incitmeye çalışmıyordum ve bir sonraki sorusu, yumuşak ve acılı, bana bunu yaptığımı söylüyor.

"Anlamıyorum. Birden bire dansla mı ilgilenmeye başladın?" "Hayır, ondan değil. Sorun..." Ben de suçu Dixon. O aldırmaz. "Diana'ya hayır demek zor."

Uzun, gergin bir ritim var.

"Evet," diyor Lynsey sonunda. "Sanki seni parmağında oynatıyor, sana patronluk taslıyor gibi görünüyor."

"Bana patronluk taslamıyor."

"Shane, sana tamamen patronluk taslıyor. İlişkimiz boyunca benimle herhangi bir konuda tartıştığını duyduğumu sanmıyorum. Bu arada, senin evinde olduğum bütün gece boyunca ikiniz bir şeyler hakkında didişip durdunuz. Bu hiç sağlıklı değil."

"Sanırım." Alnımı kırıştırıyorum. "Aslında tartışmıyoruz. Hepsi iyi bir eğlence-"

"Her neyse, yarışıyor olman hoşuma gidiyor." Sanki hiç konuşmamışım gibi sözümü kesti. "Bu çok geliştiğini gösteriyor. Bana belki de artık başkalarının yanında olabileceğini söylüyor. Onları ilk sıraya koyuyorsun."

Onun bu yorumu hem sevinç hem de kızgınlık yaratıyor. Bende iyi bir şeyler görmesi hoşuma gidiyor ama onun yanında olduğum zamanları bu kadar çabuk göz ardı etmesi beni rahatsız ediyor. Sırf dans yarışmalarına katılmak istemediğim için

Bu, onun tüm performanslarında ön sırada oturup onu alkışlamadığım anlamına gelmiyor.

Ama belki daha fazlasını yapabilirdim. Daha çok çabalayabilirdim. Muhtemelen çoğu insandan daha bencilim ama bunun sebebi hokey. İnsanı bencil yapıyor. Tüm zamanını ve enerjini bir spora adıyorsun, kız arkadaşına değil. Yani o haklı. Belki de onu her zaman ilk sıraya koymadım. Belki hokey ve kız arkadaşlarım arasındaki dengeyi tam olarak kuramadım ama şans verildiğinde bu iki dünyayı artık daha iyi idare edebileceğimi biliyorum. Etrafımdaki insanların bunu yaptığını gördüm. Hayatı boyunca sadece hokeyle ilgilenen ama bir şekilde bir kadını kendisiyle evlenmeye ikna edebilen Ryder gibi. Anladığım kadarıyla bu evlilik onun buzdaki performansını değiştirmemiş ve buz da evliliğini etkilememiş.

Peki ben neden yapamıyorum?

"Sanırım biraz olgunlaştım," diyorum alaycı bir kıkırdamayla. "Ya da çok, seyircilerin önünde tango yapmaya istekli olduğumu düşünürsek."

"Tango da etkinliklerinizden biri mi? Hangi kategorilerde yarışıyorsunuz?"

"Aslında emin değilim. Hâlâ ön elemeler için videomuz üzerinde çalışıyoruz." Bana bak, NUABC dilini tükürüyorum.

"Eğer hak kazanırsan bana haber ver."

"Neden? Kendini tehdit altında mı hissediyorsun? Sen ve Sergei bizi izlemeye mi çalışacaksınız? Rutinlerimizi çalmak için casusluk mu yapacaksınız?"

"Endişelenmiyorum," diyor kibirli bir şekilde.

"Olmalısın çünkü senin için geliyoruz, kızım." "Oh, gerçekten mi?"

"Evet."

"Getir onu." Gülüyor. "Her neyse, transfer konusunda seni haberdar edeceğim. Sonra konuşuruz, Lindy."

Telefonu kapattık ve tüm vücudum uğulduyor. Bunu birilerine anlatmak istiyorum ama eski kız arkadaşımın beni araması kimsenin umurunda olmayacak. Oğullarımın her biri beni acımasızca eleştirecek.

Ama... yeni "kız arkadaşım" destekleyici olabilir. Bu düşünce beni neşelendirdi. Diana'nın sabahtan beri yan dairede dolaştığını duydum. Ne yaptığını bilmiyorum ama sanki saatlerdir dairesinin içinde bir ileri bir geri yürüyormuş gibi geliyor.

Keyifle yan kapıya gidip yüksek sesle kapıyı çaldım. "Hey, benim. Beni içeri al."

"Git başımdan. Meşgulüm" diye cevap verdi.

Kapıyı tekrar çaldım. Daha yüksek sesle.

"Sessiz olun!" diye bağırır aşağıdan.

"Kes şunu, Niall!" Ben de bağırıyorum. "Hadi Dixon, haberlerim var."

Kısa bir sessizlikten sonra kapıya yaklaştığını duyuyorum. "İyi, ama yüzümü gördüğünde telaşlanma."

"Neden telaşlanayım ki-"

Kapı açıldı ve ben şok olmuş bir nefesle tısladım. Gözü oldukça morarmıştı. Tam bir morluk değil, ama gözünün altı ve elmacık kemiğinin üstü morarmış ve şişmiş. Renk siyah ve mor yerine kırmızımsı mavi, bu da bana morarmanın birkaç günlük olduğunu söylüyor.

Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Cumartesi sabahından beri görmediğimi fark ettim. Kahretsin, nasıl olur da dört gündür bir kez bile karşılaşmayız? Tek yaptığım golf oynamak, spor yapmak ve yüzmekti ve bu üç aktiviteden ikisi ortak apartman kompleksimizde gerçekleşti. Diana hangi cehennemdeydi?

"Ne oldu?" Haykırıyorum. "İyi misin?" "Neşe kampı," diyor hayıflanarak.

Çenem düştü. "Orada ne yapıyorlar? Sizi kan sporlarında yarıştıyorlar mı?"

"Diğer danışmanlarla birlikte kızlara nasıl piramit oluşturacaklarını gösteriyorduk ve ben en tepedeydim. O şey çöktüğünde yüzüme bir dirsek yedim."

"Lanet olsun. Buz mu koyuyordun?"

"Yaptım. Berbat bir şey gerçi. Neyse, ne var ne yok?"

Peşinden dairesine giriyorum. Sehpayı kanepeden uzaklaştırdığını ve o süper yapışkan bordo halıyı kaldırdığını fark ediyorum; akvaryumun yanındaki duvara yaslanmış. Yarattığı büyük, boş alana bakıyorum.

"Burada ne yapıyorsun? Sabahtan beri etrafta dolaştığını duyuyorum."

"Yarın çocuklara öğretmek istediğim bazı koreografiler üzerinde çalışıyorum."

"Henüz bir dans partneri bulamadın mı?"

"Hayır," diyor asık suratla.

"Bu doğru değil." Sırıtarak başımı ona doğru eğiyorum. "Yaptın."

Diana gözlerini kısar. Yani diğer gözünü. Sol gözü şişlik yüzünden zaten kısıktı.

"Az önce Lynsey ile telefonda konuştum. Bana bu dans yarışmasına katılarak büyük bir olgunluk ve büyüme sergilediğimi söyledi. Yani..." Omuz silkiyorum. "Eğer beni istiyorsan, seninim."

Yan daireye taşındığımdan beri ilk kez kocaman, gerçek bir gülümseme -bana yönelik bir gülümseme- yüzüne yayılıyor.

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Hadi dans edelim, Dixon."

Diana bir kez daha beni şoke ediyor; öne doğru adım atıyor ve kollarını belime doluyor. Yaralı olmayan tarafıma bastırarak

Yüzünü göğsüme dayayıp bana sıkıca sarılıyor. O kadar şaşkınım ki kollarım iki yanımda sallanıyor.

"Teşekkür ederim," diyor usulca. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Dans etmekten mi, sarılmaktan mı yoksa bambaşka bir şeyden mi bahsediyor bilmiyorum ama sesinin yakalanma şekli bir endişe uyandırıyor.

Kendimi omuz silkmeye zorluyorum çünkü Diana'yı ve işine fazla burnunuzu soktuğunuzda ne kadar huysuzlaştığını biliyorum.

Ben de sadece kucaklaşmaya karşılık verdim ve "Bu şeyi ezeceğiz" dedim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DIANA

Solan bir kabus

"PEKÂLÂ, GÖRKEMLİ KARTALLAR," DIYE ANONS EDİYORUM. "HADI GEÇELİM

Bu atlayışları son bir kez daha yaptıktan sonra bugünlük bu kadar yeter, tamam mı?" Fatima ve ben onları sayarken, kızlar harekete geçti,

ellerinden geleni yapıyorlar. Ayak parmaklarına dokunmak bazı oyuncular için zor oldu.

Özellikle Chloe ve Harper. Bacaklarını yukarı kaldırabiliyorlar ama dışarı çıkaramıyorlar ya da tam tersi.

"Ayak parmağım neden bu kadar alçak?" Chloe yere indikten sonra sızlanıyor. Alnı efordan parlıyor.

Ona doğru yürüyorum. "Çünkü bacakların birbirinden yeterince uzak değil. Onları birbirinden ne kadar uzaklaştırabilirsen, dokunuşların o kadar yüksek olur. Bu yüzden sana sürekli esneme hareketleri yapmanı söylüyoruz. Esneklığe genç yaşta başlamalısın."

Fatima ellerini çırpıyor. "Hadi tuck jump yapalım."

"Tuck jump çok sıkıcı," diye homurdanıyor Harper.

Karnımı okşayarak gruba "Göbek için harikalar," diyorum. "Taklacılar-" En güçlü jimnastikçilerimiz olan Tatiana ve Kerry'ye bakıyorum. "Özellikle sizlerin tuck jump'larınızı çalışmanız gerekiyor. Ne kadar çok çekirdek gücü geliştirebilirseniz, o kadar güçlü taklacılar olursunuz."

Son atlama seti üzerinde çalışıyoruz ve onları gönderdiğimizde herkes gülümsüyor ve terliyor. Kızlar soyunma odasına doğru akarken Fatima da peşlerinden gidiyor.

"Geliyor musun?" diye omzunun üzerinden sesleniyor.

"Paspasları kaldırma sırası bende," diye karşılık veriyorum.

"Harika. Eğer Ben gitti önce sen Bitti,
Ben yaparım. bkz. Yarın seni."

Spor salonu boşaldığı anda gülümsemem ucuz bir çadır gibi çöküyor.

Tüm hafta boyunca yüzümdeki gülümsemeyi korumak şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri.

Percy bana vurduğundan beri duygusal bir çöküntü içindeyim.

Ona göre, bu bir kazaydı. İstem dışı olduğunu iddia etti. Onu ittiğimde, ilk içgüdüğü kendini savunmaktı. Belki bu doğrudur. Muhtemelen değildir. Her iki durumda da, olayı büyütmem istemiyorum. İstemiyorum. Yapamam.

Yapamam.

Gözlerim doluyor ve onları dağıtmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Eve gitmek için sabırsızlanarak paspasları hızla istifliyorum.

Soyunma odasına doğru yürürken diğer danışmanların çoktan gitmiş olması için dua ediyorum. Neyse ki soyunma odası boş ve genelde kıyafetlerimi evde değiştirdiğim için dolabımdan anahtarlarımı, güneş gözlüklerimi ve çantamı alıp aceleyle kapıya yöneliyorum.

Ayna duvarındaki yansımam dikkatimi çektiğinde adımımın ortasında duraksıyorum. Bakışlarım sol gözümün etrafındaki çirkin morluğa odaklanıyor. Acı dolu bir hıçkırık boğazıma takılıyor ve onu zorla yutuyorum. Bir an için nefes alamıyorum. Birden oraya geri döndüm. O geceye. Tamamen sersemlemiş, Percy'nin yumruğunun yüzüme çarpmasının acısıyla sersemlemiştim.

Daha önce kimse bana vurmamıştı.

Kaza olması önemli değil. Yine de acıtıyor. Amigo kampındaki herkese dans provası sırasında yanlışlıkla Kenji'nin dirseğini yüzüme yediğimi söyledim. Shane'e ve geçen gün gördüğümde Gigi'ye de aynı şeyin kampta piramidin çökmesi sırasında olduğunu söyledim.

Neden onlara gerçeği söylemediğimi bilmiyorum.

Nedenini biliyorsun.

Evet, biliyorum. Vücudumdaki tüm içgüdüler bana bunu emretmesine rağmen, olay olur **o l m a z** babamı aramamamla aynı sebepten.

Biri hariç tüm içgüdüler korku. Percy'nin parmak eklemleri yüzüme değdiği anda, savaş ya da kaç içgüdüsü devreye girdi ve ikincisi büyük bir farkla kazandı. Kaçmaktan başka bir şey yapamadım. Percy'den kaçmak, utançtan kaçmak, babamı yardıma çağırma isteğinden kaçmak. Çünkü babam beni polise gitmeye zorlardı ve bu o anda yapmak istediğim son şeydi.

Hâlâ bilmiyorum. Bunu büyütmeyi reddediyorum. Ve Gerçek şu ki, onu kışkırttım. Onu itmeye çalıştım. Peki, büyük olasılıkla rahatsız edici bir görüşmeden öteye gitmeyecekse, bunu polise bildirmenin ne anlamı var?

Tüm bu aşağılayıcı olayı aklımdan çıkarmak istiyorum. Bitti ve gitti. Percy'nin tekrar yanıma gelmesinden endişe etmiyorum. Bütün hafta boyunca özür mesajları atmasına rağmen, onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemediğimi açıkça belirttim. Ayrıca mesajlarının her birini, ekran görüntülerini telefonumdaki bir klasörde sakladım.

Dizlerim yürüyemeyecek kadar titriyor, bu yüzden uzun ahşap bankın üzerine çöküyorum ve şimdi o mesajları kaydırıyorum.

İlki, o gece evime girdikten ve yüzümü buzlamak için yukarı koştuktan beş dakika sonra gönderildi.

PERCY:

Diana, çok üzgünüm. Bu bir
Tamamen kazaydı. Sana vurmak
istememiştim. Bu tamamen
Beni zorlamaya çalışmana içgüdüsel
bir tepki.

BEN:

Seni itmeye çalıştım çünkü
kolumu tuttun. Bırakmanı
istediğimde bırakmadın.
üç kez.

BEN:

Benimle bir daha asla iletişime
geçme.

HEM DE HIÇ.

PERCY:

Bu bir kazaydı. Lütfen bana inanın.

Cevap vermediğimde, mesajları gelmeye devam ediyor.
Her gün geliyorlar, bahanelerle dolu.

PERCY:

Bu bir refleksti. Tamamen kasıtsız.

PERCY:

Sen iyi misin?

PERCY:

Neden kızgın olduğunuzu anlıyorum
ama gerçekten üzgünüm. Beni ittin
ve benim tepkim tamamen
içgüdüsel.

PERCY:

Seni incitmek istememiştim.

PERCY:

Ben kadınlara vurmam.

PERCY:

Ben öyle biri değilim, biliyorsun.

Son mesaj benden ona. Kesin bir dille, neyin ne olduğunu açıklıyorum.

BEN:

Beni yalnız bırakmalısın. Eğer yapmazsan, polise gideceğim.
Ben
şu an gerçekten çok ciddiym. Seni şimdi engelleyeceğim ve artık hayatımda istemiyorum.
Güle güle, Percy. İyi bir hayatın olsun.
Siktir git.

Tehdidimi yerine getirdim ve onu engelledim. Ondan sonra mesajlaşmaya devam edip etmediğini bilmiyorum. Sadece öyle olduğunu varsayabilirim. Ama benim tarafımda, tamamen kapalı.

Ekran görüntülerinin yanı sıra çürüğümü de izliyorum. İlk gece ve o günden beri her gün fotoğrafını çektim. Nedenini bilmiyorum. Suç duyurusunda bulunmayı düşünmüyorum. Bunu yapmak istemediğini söylediğinde ona inanıyorum ama gözlerinin hatırasını silemiyorum. Korkunç bir an için, o kahverengi irisler düpedüz vahşileşmişti. Belki de bu sadece savunmasını destekliyor, kendini savunmak için hayvani bir içgüdü olduğunu düşündüğü için-

Ne dedin? Bir tehdit olduğunu mu? 1.80 boyunda ve 110 kilosun.

Pound! Ona ne yapacaktın?

Kafamın içindeki kuşucu ses haklı elbette. Ama yine de onu susturuyorum. Bunun üzerinde durmak istemiyorum. Artık Percy'yi düşünmek ya da nefes boruma dolanan o gerçeküstü, yabancı korku hissini hatırlamak istemiyorum.

Kendimi banktan kalkmaya ve soyunma odasından çıkmaya zorluyorum. Sonsuza kadar burada saklanamam. Günlerdir yaptığım gibi dairemde de saklanamam ve liseden uzaktaki kaldırıma doğru ilerlerken Percy'nin yaptıklarının beni olmadığım bir şeye dönüştürmesine izin vermeyeceğime yemin ediyorum. Bir korkak ve içine kapanık. Bir sepet kutusu.

Telefonum elimde çaldığında içgüdüsel olarak irkiliyorum. Neyse ki Percy benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulamamıştı. Ama arayan babam, ki bu muhtemelen daha da kötü. Babamla konuşurken cesur bir yüz ifadesi takınmam bekleniyor. Belki de beklenmiyordur; bu benden açıkça istediği bir şey değil. Ama babamın önünde dağılmak bir seçenek değil. Onun huzurunda en son ne zaman ağladığımı ya da en ufak bir kırılgnlık gösterdiğimi hatırlamıyorum.

Telefona cevap verdikten sonra "Selam ufaklık," diyor.

"Hey, iyi zamanlama. Kamptan yeni çıktım. Eve yürüyorum."

"Mükemmel. Bir şey sormak istiyorum. Duş sıcaklığının hala istediğiniz gibi olduğundan emin olun."

"Evet, harika."

"Hayat nasıl? Her şey yolunda mı?" "Her şey harika."

"Emin misin?" Sesini endişe dolduruyor. "Pek inandırıcı gelmedi."

Kahretsin. Daha parlak bir tonda yapıştırıyorum, ancak en iyi yalancı ben değilim, bu yüzden yarı doğruyu tercih ediyorum.

"Çoğunlukla harika," diye düzeltiyorum. "Percy hâlâ biraz canımı sıkıyor."

"Eski sevgilin mi?"

"Evet. Tekrar bir araya gelmek istemediğimi anlayamıyor."

Babam kıkırdar. "Senin için onu dövmeyi teklif ederdim ama onu kendi başına halledebilecek kapasitede olduğunu biliyorum."

"Bunu biliyorsun." Zayıfça gülüyorum. "Merak etme. Ona çoktan siktirip gitmesini söyledim."

"İşte benim kızım." Babam konuyu değiştiriyor. "İşçi Bayramı yemeği hakkında -Larissa patates ve pastırmalı salata yapıp yapmayacağını soruyor."

"Tabii ki. Başka bir şey pişirmeyi bilmiyorum."

Kahkahası kulağımı gıdıklıyor. "Annenin birkaç yaz önce yemek kursuna gitmen için o kadar para ödediğine hâlâ inanamıyorum."

"Büyük başarısızlık," diye kabul ediyorum.

İşin en kötü yanı, teslim olmamın tek nedeni annemin dersi birlikte alacağımızı ima etmesiydi. Bir enayi gibi, benimle gerçekten bağ kurmak istediğini düşünmek için kendime izin verdim. Meğer bunu birlikte yapmamızı hiç istememiş. Beni yazdırmış çünkü annesi olan büyükannem bir önceki Noel'de benim bu kadar kötü bir aşçı olmamın ne kadar utanç verici olduğu ve annemin güneyli ailesinin önünde kötü görünmek istemediği hakkında aşığılayıcı bir yorum yapmış. Bu kabul edilemez.

"Eve dönmen için sabırsızlanıyorum," diyor babam homurdanarak. Bir duygu yumağı boğazımı tıkıyor. "Ben de."

"Pekâlâ, gitmem gerek evlat. Sonra konuşuruz. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Gözyaşları tekrar dökülmekle tehdit ediyor. Babam bana çok güveniyor. Hayatım boyunca ne kadar dayanıklı olduğumu anlatıp durdu. Arkasını kollamak isteyeceği başka kimse olmadığından.

Percy hakkında polise gitmek çok utanç verici olurdu. Babam kolluk kuvvetlerindeki herkesi tanıyor, bu yüzden şikayetçi olduğumu saklamak istesem bile, haber eninde sonunda ona ulaşacaktı. Sonra annem de öğrenir ve onu tanıdığım için Percy'yi kışkırtmanın benim suçum olduğunu söyler. Annem her zaman öfkeme dikkat etmem gerektiği konusunda beni azarlar.

Evde, Percy'nin yaptıklarının beni saklanmaya itmesine izin vermeyeceğime dair ettiğim yemini hatırlayarak kamp kıyafetlerimi çıkarıp mayo giyiyorum. Shane'le yarışma için ayrıntıları gözden geçirmemiz gerekiyordu, bu yüzden ona dairem yerine havuzda buluşmak için mesaj atıyorum, sonra kendimi dışarı çıkmaya ve yüzme havuzuna giden yolda yürümeye zorluyorum.

Yaklaştıkça nabzım hızlanıyor. Bu hafta yüzüm yüzünden tüm komşulardan kaçtım, ama kendimi iyi olduğuna ikna ediyorum. Biri sorarsa, Shane ve Gigi'ye söylediğim bahanenin aynısını onlara da söyleyebilirim.

Rahatladım, geldiğimde havuz alanı terk edilmişti. Bir çift sezlong bulup yerleşiyorum ve telefonumdan NUABC web sitesini açıyorum. Tüm stratejimi yeniden gözden geçirmem gerekiyor. Kenji ve ben seçme videomuz için tango yapacaktık ama Shane'in boyuna bakılırsa Latin dansıyla seçmelere katılma şansımız daha yüksek.

Ortağım olmayı kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum. Shane geçen gün ortaya çıktığında hâlâ Percy'yle yaşadıklarımın etkisindeydim ve aniden biri bana bir can simidi, bir dikkat dağıtıcı sunuyordu. Elbette bu kişi Shane Lindley'di ama bir yıldır yarışmayı dört gözle bekliyordum ve şimdi bu fırsat tekrar elime geçmişti.

"Tanrı aşkına, Dixon," diye homurdanıyor Shane beş dakika sonra. Benimkinin yanındaki sandalyeye uzanmış, bir yandan da web sitesinde geziniyordu. Küfrederek başını dehşet içinde kaldırıyor. "Bu bir

Yoğun. Nedir bu? Amerikan Dokuzlusu mu? Dixon! Bu dokuz dans yapmamız gerektiğini söylüyor! Dört balo salonu ve beş Latin."

"Sakin ol. O etkinliğe katılmıyoruz."

"Kalifiye bile değilken nasıl herhangi bir şeye katılabiliyoruz?"

"Çünkü başvuruları ön elemelerden önce gönderiyorsunuz. Kenji ve ben American Smooth Duo ve American Rhythm Solo için kayıt yaptırdık."

Rahatlıyor. "Oh, tamam-" Sonra soldu. "Bir dakika. Ne oldu? Bu iki olay demek."

"Evet."

"İki dans mı yapacağız?" "Üç, aslında."

Dehşete düşmüş bir suçlamayla bana bakıyor.

"Her şey yoluna girecek. Sende bu var. İkili etkinlik tango ve vals. Solo ise cha cha."

Shane hasta görünüyor. "Dixon."

"Ne?"

"Cha cha diye bir dans yapmayacağım, asla da yapmayacağım."

"Tamam." Omuz silktim. "Lynsey'i arayıp bıraktığınızı söyleyebilirsiniz."

"Siktir."

Sırıtiyorum. "Seçmeler için cha cha yapacağız. Bence sen daha çok seversin."

Shane bana ters ters bakıyor.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor gırtlaktan gelen bir ses.

Veronika'nın yaklaşımına bakıyoruz. Yerleşik femme fatale'imiz çok uygunsuz leopar desenli bir bikini üzerine filmsi, beyaz bir örtü giymiş, doğal olmayan kızıl saçları omuzlarına dökülmüş.

Parmağını muzipçe sallıyor. "İkiniz birlikte çok zaman geçiriyorsunuz. Aranızda romantizm var mı?"

Hava mı?"

"Oh benim Tanrım, asla. Ama Biz vardır girmek a birlikte dans yarışması."

"Hayır, Biz değil." Shane reddediyor
Hemen. Yüz ifadesi bir uyarı niteliğinde.

Nasıl olduğunu anlıyorum. Aramızdaki ritmik bağdan utanıyor. "Ne?" I Omuz silkme at onu.

"Onlar gidiyor için bkz. Biz

Yine de antrenman yapıyoruz. Bir sürü spor seansı düzenleyeceğiz." "Oooh, kulağa müstehcen geliyor," diyor Veronika.

Bir kahkahayı bastırıyorum.

Her zamanki sandalyesine ve şemsiyesine doğru ilerlemeden önce "İyi eğlenceler," diye cıvıldıyor. Patikayı doğrudan görebildiği için Meadow Hill'in tüm geliş gidişlerini görebiliyor.

Shane telefonunu kaldırarak, "Neyse, konuya dönelim," diye homurdanıyor. "Birden fazla dans etmeyeceğim."

"Üç tane yapıyoruz ve bu bir pazarlık değil." Başımı eğdim. "Sorun nedir, Lindley? Beceremeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Oh, yapabileceğimi biliyorsun."

"Aynen öyle. Bu yüzden üç dans yapıyoruz. Ben şimdi yüzmeye gidiyorum. Sen özel olarak somurtabilirsin."

Derinlere dalıyorum ve soğuk suyun vücudumu sarmasının keyfini çıkarıyorum. Günlerdir ilk kez kendime güvenim yerine geldi. Güçlü. Sanki Percy ile yaşadıklarım hiç olmamış gibi. Tekrar yaşamak zorunda kalmayacağım bir kabus gibi. Yakında morluk tamamen kaybolacak ve o korkunç geceden geriye hiçbir kalıntı kalmayacak.

Turlar atarken içimi bir sakinlik kaplıyor. Vücudumu suyun içinde ilerletmeye odaklanarak kaslarımdaki yanmayı memnuniyetle karşılıyorum. Sıgılıta nefes almak için durduğumda birkaç komşumu daha fark ediyorum

geldi. Meadow Hill'de yazları seviyorum. Burada gerçek bir topluluk duygusu var.

Marnie ve Dave ile bir masada oturan Priya'ya merhaba diyebilmek için kendimi sudan çıkardığım derin uca doğru sırt üstü yüzüyorum.

Dave, "Bu bir üniversite öğrencisi," diyor.

"Üniversite öğrencisi kim?" Merakla soruyorum, konuşmalarının sonunu yakalıyorum. Masaya yaklaşırken vücudumdan su damlıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Hey, Lindley, bana bir havlu getirir misin?"

"Lütfen deyin," diye sesleniyor. "Hayır," diye karşılık veriyorum.

Priya eğlenmiş görünüyor. "Bekle, şimdi ondan hoşlanıyor muyuz?" Biraz fazla yüksek sesle konuşur.

"Biliyordum!" Elinde havlumla bize doğru yürüyen Shane bana ters ters bakıyor. "Bir dışlama programı başlattığını biliyordum."

"Ben bir dışlama programı başlatmadım," diye yalan söyledim. "Öyle mi?" Shane Priya'ya soruyor.

"Doktor-hasta gizliliği," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor. "Marnie?" diye soruyor.

Marnie'ye bakıp göz kırpıyorum. Dürüst bir yüz ifadesiyle, "Hayal görüyorsun tatlım. Kimse seni dışlamıyor."

"Taş gibi kötüsünüz. Hepiniz," diye suçluyor ve ardından havluyu bana doğru itiyor. "Bu havluyu bile hak etmiyorsun."

Dave nefesinin altında kıs kıs güler.

Marnie grubu tekrar elimizdeki konuya yönlendiriyor. "Sweet Birch 1A'nın kiracısı bugün geldi," diyor bana.

Veronika beyaz pardösüsüyle yanımıza geliyor. "Garrison'ların kiralık evinden mi bahsediyoruz?"

Marnie başını sallar. "Az önce onu otoparkta bazı kutuları boşaltırken gördük. Altı hafta boyunca burada kalacak. Yakışıklı bir adam. Genç."

Veronika canlanır. "Ne kadar genç?" diye soruyor. Çünkü o Veronika ve iğrenç biri.

"Bilmem, belki yirmili yaşların ortalarından sonlarına kadar?" Marnie cevap veriyor. "Briar'da yüksek lisans öğrencisi olduğunu söyledi."

Gardımı alıp havluyu sıkıca kavıyorum. "Adını duydun mu?" Dave dudaklarını büzüyor. "Peter bir şey mi?"

Karısı bir kahkaha atar. "Tatlım. Peter mı? Adını nasıl unutursun? Percival'dı."

Şok beni çarptı. Aman Tanrım. Olamaz.

Kesinlikle olmaz.

"Percival?" İçimdeki öfke kamçılanarak patladım. "Adının bu olduğuna emin misin?"

"Bu aptalın aksine"-Marnie kocasını işaret ediyor
-"Unutabileceğim bir isim değil."

Priya endişeyle bana bakıyor. "Neyin var?"

"O benim eski sevgilim." Havluyu daha sıkı sararak masalarından uzaklaşmaya başladım bile. "Üzgünüm, gidip neler olup bittiğini anlamam gerekiyor."

Kıyafetlerimi giymek için sandalyelerimize doğru acele ederken Shane peşimden koşuyor. Eşyalarımı toplayıp havuz alanından çıkıyorum, ana yola çıkarken Shane de peşimden geliyor.

"Bu bizim binaya taşınan eski sevgilin olamaz," diyor eğlenerek. "Olamaz mı?"

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye mırıldanıyorum ve ona bunun komik bile olmadığını söylemek istiyorum. Bu komik olmaktan çok uzak bir şey. Ama tek kelime edemiyorum çünkü bu çürüğün nasıl oluştuğu konusunda ona zaten yalan söyledim. "Briar'da yüksek lisans öğrencisi olan başka Percival'lar tanıyor musun?"

"Hayır, ama eminim başka bir tane daha vardır."

"Oh, siktir git, Shane. Hadi ama."

"Hey, sinirini benden çıkarma."

Panik boğazımı dolduruyor ve avuçlarımı zayıflatıyor. "Özür dilerim. Seni terslemek istememiştim. Ben sadece..."

Yürümeyi bırakıyorum ve bir an için yüzümü ellerimin arasına gömüp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Eğer Percy gerçekten Meadow Hill'deyse ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapabilirim ki?

Birden aklıma başka bir şey **g e l i y o r**, bana vurduğu gece Percy'ye söylediklerimi hatırlıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum avuçlarımın içine. Başımı kaldırdım ve çaresizce Shane'e baktım. "Percy'yi son gördüğümde ona senin erkek arkadaşım olduğunu söyledim."

Shane'in eğlencesi yüksek sesli bir kahkaha şeklinde geri döner. "Ne? Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü görünüşe göre bu artık yaptığımız bir şey, tamam mı? Eski sevgililerimize erkek ve kız arkadaş olduğumuzu söylüyoruz."

Ellerim hâlâ titriyor. Onları yanlarıma bastırıyorum ve Shane'in fark etmemesini umuyorum. Percy nasıl bir oyun oynuyor? Bana yumruk atıp sonra da apartmanıma mı taşınıyor? Ağlamak istiyorum ama yüzüme sert bir ifade takınıyorum ve ilkinde değil de ikincisine kızgınmışım gibi davranıyorum.

"Lindley," diyorum mutsuzluk içinde. "Onunla yüzleşmek için Sweet Birch'e gitmeden önce, erkek arkadaşım olmayı kabul etmeni istiyorum."

Omuz silkiyor. "Tabii, gidelim. Sana bir borcum var."

"Sadece bugün için değil. Burada olduğu süre boyunca."

"Marnie daireyi altı haftalığına kiraladığını söylemedi mi?" Shane talep ediyor.

Dudağımı ısırdım. "Kendin söyledin, bana borçlusun."

"Dixon. Senden bir geceliğine kız arkadaşım olmanı istedim."

Benden tüm yazımdan vazgeçmemi istiyorsunuz."

"Neyden vazgeçeyim? Zaten **y a t m a k** istemediğini söyledin, yani rastgele kadınları getirecek **d e ğ i l s i n**."

bütün yaz evde. Değil mi?" "Doğru, ama-"

"Ve bu yaz yapmayı planladığın tek şey sakın olmaktı. Benim sahte erkek arkadaşım olman planlarını hiç değiştirmiyor. Ve bu sana eski sevgilini kıskandırmak için daha fazla fırsat veriyor," diye bitiriyorum.

"Yani Percy'yi kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" "Hayır, beni rahat bırakmasını istiyorum!"

Patlamam üzerine Shane'in alnı kırıştı. "Dixon..." diye başlıyor temkinli bir şekilde. "Tam olarak neler oluyor?"

Çaresizliğin yeniden yükseldiğini ve boğazımı pençeleriyle kavradığını hissediyorum. Percy'nin burada yaşamasına izin veremem ama Shane'in yüzümdeki morluğun sebebinin Percy olduğunu bilmesine de izin veremem. Bu çok utanç verici.

Tekrar yürümeye başladım. Kıpırdamadan durmak başımı döndürüyor. Shane adımlarıma eşlik ediyor ve bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissediyorum.

"Onu burada istemiyorum." Sesimin bu kadar kısıp çıkmasından nefret ediyorum. "Ondan ayrıldım ve o bunu kabullenemiyor. Lütfen Lindley, sadece altı hafta. O gittikten sonra herkese ayrıldığımızı söyleyebiliriz."

"Bekle, tanıdığımız insanlara yalan söylememizi mi istiyorsun? Gigi ve Ryder'a bile mi?"

"Sadece Percy buradayken. Numara yapıyor olabileceğimizin aklına gelmesini istemiyorum."

Bu bir yalan. Gigi'ye Shane ve benim Percy'nin masrafları için numara yaptığımızı söylemek istemememin nedeni, ilk sorusunun neden olacağıdır.

Neden Percy'ye siktir olup gitmesini söylemek yerine oyun oynuyorum? Neden savaşa balıklama dalmak yerine maskaralık yapıyorum?

Ve bu nedenler gerçeği söylememi gerektiriyor. Bana vurduğunu.

Etrafımda olmasından korktuğumu.

Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım.

Beynim karmakarışık bir düşünce yumağı. Bazıları mantıksız olabilir. Bunun farkındayım. Ama bunu yapamam. Arkadaşlarıma eski erkek arkadaşımın bana vurduğunu söyleyemem. Denedim, lanet olsun. Bu hafta Gigi'yi gördüm. Percy'nin gözümü morarttığını itiraf etmeye hazır bir şekilde ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmayı reddetti. Bunun yerine, ona yalan söyledim.

Shane alaycı bir ifadeyle, "Gigi buna asla inanmayacak," diyor.

"Elbette öyle olacak. Ayrıca, düğün ve balayı yüzünden dikkati dağılacak." Ona yalvarıyorum. "Lütfen mi? Bir erkek arkadaşım olduğunu düşünürse kendimi daha iyi... daha güvende hissedirim."

"Daha güvenli mi?" Shane yine temkinli bir şekilde yineliyor.

"Kapımda kahvaltıyla belirip beni rahatsız etmeyeceği anlamında söylüyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

Rahatsızlıktan bahsetmişken, şeytanın kendisi aniden yolda belirir. Haki pantolon ve beyaz bir tişört giymiş olan Percy'nin kolları, üzerinde siyah kalemle DERS KİTAPLARI yazan iki karton kutuyla doludur.

Duruyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve onun gözlerindeki suçluluk parıltısı hiç de yanlış anlaşılmıyor. Della'nın evindeki geceden beri onu ilk kez görüyorum ve tekrar onun yakınında olmak derin bir tiksintiyi tetiklerken, aynı zamanda bir korku da hissediyorum. Ve beni en çok kızdıran da bu.

Bu pislikten korkmayı reddediyorum.

Sözlerimi sakınmadan ileri atılıyorum. "Ne tür bir oyun oynadığınızı bilmiyorum-"

"Bu bir oyun değil," diye sessizce araya giriyor. "Ev aradığımı biliyordun, Diana."

"Ve sen de buraya taşınmak zorunda kaldın?"

Ellerim yine titriyor, bu kez öfkeyle. Nasıl Bu ne cüret? Bu ne cüret?

"Ya bu olacaktı ya da şehrin dışındaki o köhne m o t e l d e haftalar geçirecektim. Main Street'teki handa altı hafta kalmaya param yetmez. Eylül ayında yeni şehir evim müsait olana kadar en iyi seçenek bu."

Kulağa iyi geliyor ama ben inanmıyorum.

Bakışlarının yüzümde sabitlendiğini fark ettim. Oluşturduğu solan çürükte.

Shane sadece birkaç adım ötede, bu yüzden Percy'nin geçen gece olanlardan bahsetmeyi aklından bile geçirmeyeceğini biliyorum ama sesini alçaltıp "İyi misin?" diye soruyor.

Soruyu duymazdan geliyorum. "Biliyor musun? Neden burada olduğunla ilgili gerekçelerin umurumda değil. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Sana attığım son mesaj nerede durduğumu açıkça ortaya koydu."

Yüzünü buruşturarak tekrar utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi.

"Oh, ve hazır buradayken." Shane'i yaklaşması için işaret ediyorum, sonra elini tutuyorum ve çok bariz bir şekilde parmaklarımızı iç içe geçiriyorum. "Bu benim erkek arkadaşım, Shane."

Shane el sıkışmaya gitmiyor. Başını sallıyor ve "Tanıştığımıza memnun oldum, kardeşim." diyor.

Percy bir an için dudaklarını sıkıyor. "Ben de memnun oldum. İzninizle..." Kutuları hafifçe kaldırıyor. "Paketleri açmayı bitirmeliyim."

Yanımızdan geçip giderken dönüp geri çekilen sırtına bakıyorum. Omuzları tahtalardan daha sert. Sanki mağdur olan taraf oymuş gibi.

"İyi misin?" Shane ürkek bir şekilde soruyor. Hâlâ elimi tutuyor, sanki desteğe ihtiyacım olduğunu biliyor gibi, yoksa yere yığılacığım.

Hayır, iyi değilim, söylemek istiyorum.

Olanları birine anlatma ihtiyacı neredeyse boğucu. Shane'e söylemek istiyorum. Ve Gigi'ye. Ve babama. Yine de

Kelimeleri bir araya getiremiyorum. Köşeye sinmiş korkmuş bir hayvan gibiler ve onları dışarı çıkarmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, reddediyorlar. Sıkışıp kaldılar.

İtiraf boğazımı yakıyor ve sonra panik içinde bir an için boğazımı tamamen daraltıyor. İçeri hava girmiyor ve aniden nefes alamıyorum. Bu hafta bu birden fazla kez oldu.

"Ben iyiyim," demeyi başarıyorum. Mucizevi bir şekilde sesim tamamen normal çıkıyor.

Red Birch'e doğru yürüyüp ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken Shane içimde kaynayan kargaşadan habersiz görünüyor. "Provaya ne zaman başlamak istersin?"

"Ne için?" Hızla çarpan kalbim yüzünden ne sorduğuna odaklanamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

"Yarışma mı?" diye soruyor, kıkırdayarak. "Peki bu seçimleri ne zaman çekeceğiz?"

"Doğru. Kusura bakmayın. Videoyu Ağustos sonuna kadar göndermemiz gerekmiyor ama hemen işe koyulmalıyız. Cumartesi günü provaya ne dersin? Bu hafta sonu sadece kahvaltı ve öğle vardiyalarında çalışıyorum, yani iki akşam da boşum."

"Kulağa hoş geliyor. Bana mesaj at."

Koridorda yollarımızı ayırıyoruz ve ben neredeyse dairemin tesellisine dalıyorum, orada kalbimin içeriğine göre hiperventilasyon yapabiliyorum.

"Aman Tanrım, Skip," diye inliyorum balığıma. "Neler oluyor böyle?"

Zorlukla nefes alarak kanepeye yığılıyorum ve hislerin saldırısıyla savaşıyorum. Midemdekiler dışarı çıkmakla tehdit ediyor. Gerçekten kusacakmışım gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha, ta ki kıvrılan, çalkalanan mide bulantısı dağılmaya başlayana kadar. Ama kalbim hâlâ rahat edemeyeceğim kadar hızlı atıyor. Bir kalbin bu kadar hızlı çarpması sağlıklı olamaz.

Bu neden sürekli oluyor?
Anksiyete atakları
geçiriyorsun. Hayır, lanet
olsun. Olamam.

Asla endişe hissetmem. Bir amigo yarışmasından önce bile sinirlerim baş döndürücü bir heyecan şeklinde ortaya çıkar. Korku sık hissettiğim bir şey değil ve hissettiğimde de tamamen haklı oluyor. Gigi ile Boston'da karanlık bir sokakta yürürken bir arabanın geri teptiğini duyduğumuz zamanki gibi. Gerçekten bir silah sesi olduğunu düşünmüştüm ve bunun sonucunda kan dolaşıma enjekte edilen adrenalin sarsıntısı çok şiddetli olmuştu.

Ya da babamın yan komşusunun köpeği geçen yaz İşçi Bayramı yemeğinde serbest kaldığında. Kocaman Doberman bir grup çocuğa doğru koşmaya başladı ve bir an için kalbim boğazıma düğümlendi çünkü gerçekten onları parçalayacağını düşündüm. Meğer köpeğin çocuklarla arası çok iyiymiş. Tek yaptığı onların topunu çalmak ve ardından çocuklar kahkahalarla çığlık atarken onları peşinden koşturmak tı.

Her iki olay da korku uyandırdı ve bu mantıklıydı. Tehlike olduğunu düşündüm. Ama şu anda tehlikede değilim. Paniğe kapılmam için bile bir sebep yok.

Kanepede oturuyorum, nefes alıp veriyorum, nabzımın yavaşlamasını istiyorum.

Sonunda kaygı azalıyor ama mutsuzluk göğsümde sıkışıp kalıyor. Bunun devam etmesine izin veremem. Ben zayıf bir insan değilim. Hiçbir şeyden korkmuyorum, özellikle de Percy Forsythe gibi zavallı, güvensiz bir adamdan.

Şu andan itibaren, bunu unutmanın bir yolunu bulmalıyım.

GIGI:

Yarın akşam için hala anlaştık mı?
Eğer öyleyse, Fenway yakınlarındaki
Hint lokantasında akşam yemeği
düşünüyorum. Sonra da şu çok
sevdiğimiz martini barında bir şeyler
içeriz.

BEN:

Evet, hala
aşağıdayım!

BEN:

Oooh evet, o restorana bayılıyorum.
Kesinlikle oraya geri
dönmek istiyorum.

BEN:

Shane ve ben artık çıkıyoruz.

BEN:

Hangi martini bar? Yakın olan
Ritz mi?

GIGI:

Bekle. Ne?

GIGI:

Ne demek Shane'le çıkıyorsunuz?

GIGI:

Cevap ver bana!

GIGI:

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SHANE

Deneme erkek arkadaşı

"ARTIK EVLENMEK İSTEMİYORUM."

Asık suratlı açıklama, kanepenin diğer ucunda taş gibi bir suratla oturan Ryder'dan geliyor.

Ona gülmemek için elimden geleni yapıyorum. "Seni kırmak istemem kardeşim ama sen zaten evlisin."

Bugün Cuma gecesi ve birkaç hafta öncesine kadar Ryder ve Beckett ile paylaştığım şehir evindeyim. Şimdi Will benim eski odamda kalıyor ve yakında Ryder yeni karısının yanına taşınacak. Görünüşe göre şimdiden terk etmeyi düşünüyor.

Yine de nereden geldiğini biliyorum. Bana söylediğine göre, Gigi'nin ailesi bu düğünü abartmış. Bu düğünü yapmalarının tek nedeni Gigi'nin babası efsanevi Garrett Graham'ın gizli bir yumuşak başlı olması ve biricik kızını koridorda yürütmek istemesi. Bunu ona çok görmüyorum, babamın Maryanne için de aynı şeyi yaptığını görebiliyorum. Evleneceğinden değil tabii. Maryanne'in değerli kargosu. On altı yaşına girdiğinde onu evlendirmeye karar verdim bile.

ve onunla rahibe olmanın faydaları hakkında konuş. Bence bir manastır onun için gerçekten iyi bir yer olur.

"Belki de boşanmak için çok geç değildir," diyor Ryder, sesi o kadar umutlu ki kendimi tutamayıp homurdanıyorum.

"Boşanmak istemiyorsun. O kadına kafayı takmışsın." Omuz silkiyorum. "Ayrıca, düğün o kadar da kötü olmayacak. Kendi adıma, tamamen sarhoş olmayı ve Beckett'in kaç nedimeyle takılmayı başardığını görmeyi dört gözle bekliyorum."

"Yani, sen zaten baş nedimeyi beceriyorsun, yani en azından bir tanesiyle sayı yapamaz."

Pek sayılmaz ama Dixon Gigi'ye çıktığımızı söylediğine göre Ryder'ın birbirimize çoktan çaktığımızı düşünmesi anlaşılabilir bir durum. Sanırım böyle düşünmeye devam etmesine izin verebilirim ama Diana'nın itibarını zedelemek de istemiyorum.

"Aslında henüz seks yapmadık," diyorum. "Saçmalık."

"Bu doğru. Ağırdan alıyoruz."

"Ne zamandan beri işleri ağırdan alıyorsun?" Soru, kafasını mutfaktan çıkaran Will'den geliyor. Beckett Avustralya'dayken burada sadece o ve Ryder var.

Bir şişe su içerek ve dışarı çıkacakmış gibi giyinerek içeri giriyor. Koyu renk kot pantolonu uzun bacaklarını sarıyor ve mavi düğmeli gömleği gözleriyle aynı açık tonda.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Ryder soruyor.

Will ona, "Evet, şehre gidiyorum," diyor. "Aslında karın ve kız arkadaşınla buluşacağım" - bana doğru başını sallıyor - "İçkiler için."

Ryder gözlerini kısar. "Gisele kızlar gecesi olduğunu söyledi." "Ne diyebilirim ki? Beni Diana davet etti." Bana bir göz kırptı

Kendini beğenmiş bir bakış. "Kız arkadaşın beni senden daha çok seviyor." "Muhtemelen," diye kabul ediyorum. "Onu çok sinirlendiriyorum." Ryder kıs kıs gülüyor. "Bu nasıl oldu ki?"

Will, "Hayır, bunun olacağını biliyordum," diyor. "Havuz partisinde öpüştüler ve hepimiz bir cesaret içinmiş gibi davranmak zorunda kaldık."

Will'in sırtışını görmezden gelip Ryder'a bakıyorum. "Bilmiyorum."

Bir şekilde oldu ve şimdi bir kız arkadaşım var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Oldukça hızlı bir şekilde özel hale getirdi."

"Tam olarak ayrıcalıklı olamam. O Gigi'nin en iyi arkadaşı ve ben öldürülmek istemiyorum. Ama çok fazla anlam yüklemeyin. Kız arkadaş sadece daha iyi bir terim olmadığı için."

Will, Ryder'a "Dostum, olayı küçümsüyor," diyor. "Çok ciddi bir şey. Onunla bir dans yarışmasına katılmış."

En iyi arkadaşımın kafası bana doğru dönüyor. Bir iniltiyi yutuyorum. Bunu bir süre daha kendime saklamayı umuyordum.

"Dans yarışmasına katıldım da ne demek? Taşındığından beri sana ne oldu? Kimsin sen?"

"Kim olduğumu mu soruyorsun? Sen evlendin," diye karşılık veriyorum. "Önce sen değiştin dostum. Bunu benim üzerime yıkma. Arkadaşlığımızı mahveden sensin."

Kıs kıs güler ve orta parmağını kaldırır.

"Dans olayını nereden biliyorsun?" Soruyu Will'e yönelttim. Artık iyice şüphelenmeye başladım.

"Diana Ride or Dance'de duyurdu."

"Ride or Dance ne lan?" Sonra aklıma geldi, Kenji'yle o gün havuzda çektikleri anı. "Oh hayır. O yapmadı."

Will bana sırtıyor.

Sehpaya doğru eğilip telefonumu alıyorum. Bir dakika sonra ekranda Diana'nın saçma dans hesabındaki son video görünüyor. Yüz binden fazla takipçisi olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Öldür beni şimdi.

Ses sessizdeydi, ben de açtım ve oynat tuşuna bastım. Diana'nın yüksek ve neşeli sesi telefonumdan yükseliyor.

"Merhaba dansçılar! Size NUABC hakkında kısa bir bilgi vermek istiyorum. Kenji çıktı. Hayır, bu kadar dramatik olmayın. Büyük bir kavga etmedik. Sadece süperyatların benden daha önemli olduğuna karar verdi. Gerçi onu kim suçlayabilir ki? Süperyatlar muhtemelen benden daha önemli. Ama evet, yazını Akdeniz'de geçirecek, bu da yarışamayacağı anlamına geliyor, bu yüzden yeni bir ortak bulmak zorunda kaldım. Ve sanırım, son videomuzdaki tüm yorumlara bakılırsa, birçoğunuz bu partner açıklamasından memnun kalacaksınız. Tahmin ettiniz, gerçekten de Pislik Komşu'dan bahsediyorum."

Ryder birasını yudumlarken homurdanıyor.

"Bunu da seveceksin. Pislik Komşu artık aynı zamanda Deneme Erkek Arkadaşı."

"Deneme mi?" Homurdanıyorum.

Will gülmeye başladı. Arkadaşlarım pislik.

"Aşkıma layık olduğunu kanıtlaması için ona bir şans vermeye karar verdim. Yani evet, dans ediyoruz ve çıkıyoruz. Dans ediyoruz. Muhteşem olacak. Provalarımız bu hafta sonu başlıyor, bu yüzden bazı Asshole Neighbor içerikleri ve bana getirmesini beklediğim tüm kederler için bizi izlemeye devam edin. Pekâlâ, ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, dansçılar."

"O çok ezik." İnledim.

"Bence çok tatlı," diyor Will. "O zaman neden onunla çıkmıyorsun?"

"Bu akşam bir şeyler içerken ona bunu söylediğinden emin olacağım. Neyse, evet, gitmem gerek." Ryder'a bakar. "Bu gece dönmemi bekleme. Muhtemelen Boston'daki kuzenim Rob'da kalacağım. Sanırım bir şeyler içmek için bize katılacak."

Başımı sallıyorum. "Sen ve 'Rob' nasılsınız?" Tırnak işareti yapıyorum.

"Neden hava tırnakları kullanıyorsun? Rob'un gerçek olmadığını mı ima ediyorsun?"

"- Ryder'ın karısı ve benim kız arkadaşımınla çifte randevuda, o ve ben buradayken, onlarla bir randevuda değil mi?" İnanamayarak bitiriyorum.

"Bilmiyorum. Bazıları çok şanslı oluyor." Will abartılı bir omuz silkme hareketi yapar ve oturma odasından dışarı çıkar.

Ön kapı kapandıktan sonra Ryder'ın lacivert gözleri yeniden ağırlaşır. "Bak, sen ve Diana hakkında. Dikkatli ol, tamam mı? Dediğin gibi, o Gigi'nin en iyi arkadaşı."

"Güven bana, endişelenmene gerek yok." Gerçekten. Çünkü sahte.

"Dürüst olmak gerekirse," diye ısrar ediyorum onun şüpheli ifadesini fark ettiğimde. "Bunun çok uzun süreceğini sanmıyorum."

"Hayır mı?"

"Pek benim tipim değil. Daha ciddi bir kızı tercih ettiğimi biliyorsun. Benimle aynı fikirde olan birini."

"Peki bu hangi sayfa?"

"Uzun vadeli türden." Omuz silkiyorum. "Dixon harika biri ama anı yaşıyor. Kaprislerine göre hareket ediyor, kendini rastgele yeni projelere atıyor. Bir yıllıkına Budapeşte'ye gidecek türden bir insan. Yakın zamanda bir yuva kurmak istediğini sanmıyorum. Sadece eğleniyoruz."

"Yeterince adil." Düşünceli bir şekilde yüzünün yan tarafını ovuşturuyor. "Ama onunla gerçekten uzun vadeli bir şey düşünmüyorsanız, bağlanmasına izin vermeyin."

"Hayır. İlişkimizi sıradan tutmamız konusunda ısrar eden o," diye yalan söylüyorum. "Kız arkadaş-erkek arkadaş etiketi, 'bu benim çıkar ilişkisi olan arkadaşım' demekten daha kolay, anlıyor musun?"

Rahatlar. "Anladım. Yani daha çok arkadaşça bir ilişki."

"Aynen öyle."

"Ama seks yapmadınız." Yine şüpheci.

"Henüz değil. Ama sanırım yarın gibi sevişmeye başlarız."

Kıs kıs gülüyor. "Pekala."

"Peki ya sen?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde söylüyorum. "Evlilik hayatı sana iyi geliyor mu? Gisele'den hâlâ bıkmadın mı?"

"Asla." Ne zaman Gigi'den bahsedilse yüzü yumuşuyor. Ve ne zaman o çiğ, gizlenmemiş sevgi yüzünü kaplasa, neredeyse izinsiz giriyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. Sanki size ait olmayan son derece kişisel bir şeye açılan bir pencere varmış gibi.

Ama adam kadına olan hislerini gizleyemiyor, ki bu komik çünkü Luke Ryder duygularını gizleme konusunda bir uzman. Onu tanıdığımdan beri, aklının nerede olduğundan hiçbir zaman yüzde yüz emin olamadım. Ama Gigi konusunda hiçbir belirsizlik yok. Ona tapıyor. Ona tapıyor. Onun tüm hayatı o ve onun için ölür. Adını söylediğiniz anda gözlerinden okunuyor.

"Ama bu düğün için gerçekten heyecanlı değilim," diye itiraf ediyor acı dolu bir sesle.

"Özür dilerim. Ama yanındayım dostum. Neye ihtiyacın olursa."

İç çekiyor. "Sağ ol kardeşim. Orada kaç kişi olacağını untabilmem için beni alkolle doldurmana ihtiyacım olacak. Belki kusarken sırtımı ovarsın."

Gülüyorum. "İyi olacaksın."

"Oh, hey. Sana sormayı unuttum, Hockey Kings kampına yardım etmek ister misin? Birkaç hafta sonra."

"Ah, doğru ya. Ağustos'ta. Seninle koçluk yapması için hangi Harvard'lıyı seçtiler?"

"Troy Talvo."

"O iyi," diyorum isteksizce.

"Çocuklar son gün bir maç yapacaklar ve yan hakemlere ihtiyacımız var. Var mısın?"

"Garrett ve Connelly orada olacak mı?"

"Bu onların kampı."

"O zaman evet."

Kıkırdayarak bana gözlerini deviriyor. "Bunu yapmanın tek yolu bu mu? Kalbinin iyiliğinden değil mi?"

Ona sırtıyorum. "Kendi çıkarlarımın peşinden acımasızca gideceğim ve bunun için asla özür dilemeyeceğim."

"Dostum, Diana senden çok daha iyisini yapabilir." "Ha. Sanki Gigi kendine bir prens kazandı."

"Muhtemelen bu konuda haklısın. İkisi de bizim ligimizin çok dışında."

YİRMİNCİ BÖLÜM

DIANA

Dikey seks

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA İŞTEN EVE GELİYORUM.

Shane ile prova yapmak için, sadece onun hala Will ile golf oynadığını keşfetmek için. Ne kadar şımarık bir velet. Zengin bir çocuk olmakla ilgili şaka yapmayı sevdiğini biliyorum ama bu adam ciddi rüyayı yaşıyor. Başka hangi yirmi bir yaşındaki çocuk tüm yazını golf oynayarak ve fiziğini geliştirerek geçirme lüksüne sahip?

Onun dönmesini beklerken, Fling ya da Sonsuza dek, Faith ve Ky arasındaki epik kedi dövüşüyle büyüledim. Donovan hâlâ Leni'yi kandırmaya çalışıyor ve ya ben paranoyaklaştım ya da Marissa denen yeni hatun Connor'a pençelerini geçirmeye çalışıyor. Kızım, yürümeye devam et.

Saat yedi civarında Shane hazır olduğunu bildiren bir mesaj attı ve aşağı indik. Mükemmel bir akşam olduğu için ilk provamızı dışarıda yapmaya karar verdim. Ilık ama çok sıcak değil ve teri serinletecek kadar esintili. Meadow Hill'de bir tenis kortu var, ancak çimlerin üzerinde pratik yapmanın daha kolay olacağını düşünüyorum, bu yüzden Shane ve ben kortların önündeki küçük bir açıklığa kamp kurduk. Küçük siyah bir şort giyiyorum ve

neon-turuncu bir spor sütyeni ve harici bir hoparlör, dizüstü bilgisayarım ve bir tripod ile hazırlıklı geldim.

"Gisele ve Will ile kızlar geceniz nasıldı?" Ben tripodun yüksekliğini ayarlarken Shane kuru bir sesle soruyor.

"Eğlenceliydi. Yarın kahvaltı vardiyamdan sonra elbise provası için Gigi'yle tekrar buluşacağım ve sonra yüzmeye gelecek."

"Mükemmel. İkinizin de en dar bikinilerinizi giydiğinizden emin olun."

"Sadece Speedo'nu giyersen."

"Anlaştık." Başını eğiyor, bir an için telefonuyla dikkati dağılıyor. Bütün bir makaleyi yazıyor gibi görünüyor.

"Eski sevgiline mesaj atmayı bırak," diye alay ediyorum. "Yapacak işlerimiz var." Gözlerini devirerek yukarı bakıyor. "O benim babam."

"Babana birden fazla paragrafta mı mesaj atıyorsun?"

"Evet. O benim en iyi arkadaşım. Baktan konuşuruz. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Ona aptal demek istiyorum ama bunun iç açıcı olduğunu da inkar edemem. Babam ve ben de yakınız ama uzun ve sürekli mesajlaşmıyoruz.

"Tamam, başlayalım." Shane'e yaklaşıyorum, tamamen iş. "Sanırım cha cha'nın temel adımlarını biliyorsun?"

Bana bakıyor. "Hayır. Neden öyle düşündün ki?"

"Dört yıl boyunca bir dansçıyla çıktın."

"O bir balerin. Onun bale yapıyor olması benim bale bildiğim anlamına gelmez. Etrafta pirouette'ler ve jeté'ler yapıyor değilim ve-oh kahretsin, sanırım bazı dans adımlarını biliyorum."

Bir kahkahayı yutuyorum. Shane bazen komik olabiliyor, hakkını vermemeliyim. Ve prova kıyafetleri içinde gerçekten çok iyi görünüyor. Ona daha vücuda oturan bir şeyler giymesini söyledim, bu yüzden dar beyaz bir tişört ve siyah joggers giyiyor. Pantolon eşofman altından daha ince bir malzeme.

Deri kadar sıkı olmasalar da, yürürken kasıklarını sıkıca kavıyor ve cömert penisini ortaya çıkarıyorlar. Hâlâ onun kucağındayken bana nasıl baskı yaptığını düşünüyorum. Bu şey neden bu kadar büyük? Aman Tanrım, aklıma bir şey geliyor. Ya daha da büyükse? Ya havuz partisinde sadece yarısı varsa? Dünyadaki en büyük penise sahip olabilir. Yirmi beş inç falan olabilir.

"Dixon."

Kendime geldim.

"Neyin var senin? Yüzün domatesten daha kırmızı. Alerjik bir reaksiyon falan mı geçiriyorsun?"

Çok güzeldi. Shane'in yirmi beş santimlik penisini düşününce yüzüm kıpkırmızı oldu.

Kendimi toparlıyorum. Hangisini daha az sevdiğimi bilmiyorum, Shane'in ekipmanlarını düşününce yüzümün kızarmasını mı yoksa eski erkek arkadaşım yüzüme tokat attığı için yaşadığım bu son anksiyete ataklarını mı?

Sanırım kelime yumruklanmış?

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi doldurduğunu bildiğim tehlikeli öfke ve çaresizlik karışımına tanık olmaması için Shane'e sırtımı dönüyorum.

Sanki içimde iki Diana varmış gibi. Bir tanesi çok öfkeli. "Senin sorunun ne?" diyor. Polise git. Cezalandır onu. Diğeri ise utançtan sinmiş ve sakatlanmış bir halde, bu lanet olası felaket için daha fazla enerji harcamamamı emrediyor. Çürük iyileşti ve Percy'nin benimle iletişime geçmesi engellendi.

Yani gerçekten, şu anda her şey yolunda. İyi olmak zorunda.

Tripodumu kurarken sırtımı Shane'e dönerek, "Hazırlıklarımı bitireyim, sonra başlayabiliriz," diyorum.

"Bunu gerçekten çekmek zorunda mıyız?"

Sesi o kadar üzgün geliyor ki, ifadesini doğrulamak için arkamı dönüyorum. Yeterince eminim, mutsuzluğu gerçek görünüyor. Ondan izin istemediğimi fark ettiğimde bocalıyorum.

"Ah, lanet olsun." Vicdan azabı içimde dalgalanıyor. "Sanırım gerçekten istemiyorsan bunu filme almak zorunda değiliz."

"Senin milyonlarca takipçinin önünde kendimi utandırmayacağım."

Gülümsüyorum. "Kaç takipçim olduğunu biliyor musun?"

"Geçen gece hesabı süründürdüm." Kaşlarını çatıyor Ben. "Deneme kız arkadaşı."

Kıs kıs gülüyorum ama bunun ne anlama geldiğini anladığımda esprim kayboluyor. "Bakın, dürüst olacağım. Paylaşımlarımdan para kazanarak biraz para kazanıyorum." Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "Bakkaliye masraflarımı karşılamama yardımcı oluyor. Anlamayı beklemiyorum çünkü eminim sen hiçbir şey için para ödemiyorsundur."

Kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim, sizi aşığışlamaya çalışmıyorum. Gerçekten. Sadece bir gerçeğı ifade ediyorum. Mesela, senin ve benim aynı harcamaları yaptığımızdan şüpheliyim."

"Hayır, anlıyorum," diyor huysuzca. "Biz anlamıyoruz."

"Doğru." Dudağıımı ısıriyorum. "Demek istediğim, bu aptal dans videoları bana para açısından yardımcı oluyor."

İtirafımın neden olduğı dikenli hissi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Zayıflığıımı itiraf etmekten ya da kırılğanlığıımı göstermekten nefret ediyorum, özellikle de Shane gibi varlıklı birinin önünde. Fakirlikten geldiğimden değil. Bu daire bana büyük bir talih kuşu olarak miras kaldı ve evet, Thomas'ın Jennifer Teyze'nin diğer yatırım mülküne yaptığı gibi satıp parayı alabilirdim. Ama bir evim olmasını seviyorum. Bana ait olan bir şey. Nakit kolaydır.

ama bir daire sonsuza dek kalıcıdır. Ömür boyu sürececek bir yatırım olabilir.

"Yani evet, kendi yolumu bulabilirim. Kendi başıma prova yaparken bazı solo şeyler yayınlayabilirim. Ama ben ve Kenji'nin olduğu içerik aptalca iyi iş çıkardı." Ona umutlu bir bakış attım. "Eğer yardımı olacaksa, reklam gelirini seninle paylaşırım. Çok değil ama-"

"Hayır," diye araya girer Shane. "Buna hiç ihtiyacım yok. Her neyse, sadece bizi çek. Ama yayınladığın her şey için onay alacağım, böylece çok fazla aptal gibi görünmeyeceğim. Senin kurguna güvenmiyorum."

Yapmamalı. Ben olsam kesinlikle ona göt herif düzenlemesini verirdim. Gülümsememi gizledim ve ekipmanı kurdum.

"Tamam." Ona doğru ilerliyorum. "Temel ritmimiz yavaş, hızlı, hızlı, yavaş, hızlı, hızlı."

"Bu yeterince kolay."

"Kendini beğenmişlik yapma. Cha cha tamamen zamanlamayla ilgilidir. Tek bir yanlış adımda her şeyi mahvedersin."

"Ama baskı yok."

"Başlangıç pozisyonumuz birbirimize dönük ve şu anda bilmeniz gereken tek adım chasse adımı. Ağırlığınızı sol ayağınıza vererek başlayın. Sol ayak, Lindley!"

"Özür dilerim, ayağına bakıyordum."

Ellerini yerleştiriyorum; sağ eli sol kürek kemiğimde, sol eli sağ elimde. Büyük elleri var, muhtemelen iki ayaklı aleti yüzünden. Merdivenlerden yavaşça koşarken, içime bir sıcaklık doluyor ve bunun vücutlarımızın üzerinden geçen ılık esintiden kaynaklanmadığını biliyorum. Penis hakkında varsayımlarda bulunmayı gerçekten bırakmalıyım.

Normalde cha cha'ya bayılırım. Hızlı ve canlıdır ve beni çocuk gibi hissettirir. Ama Shane'in yüz ifadesi hiç de neşeli değil.

"Bunun eğlenceli bir dans olması gerekiyordu!" Onu azarlıyorum. "Esir kampında seni esir alanlara gösteri yapıyormuşsun gibi görünüyorsun. Gülümse."

Dişlerini gösteriyor.

Neredeyse gülmekten bayılacaktım, bu da ritmimizi tekrar bozdu.

"Üzgünüm, baştan başlayalım. Ve ayaklarına bakmayı kes. Sürekli göz teması kurmamız gerekiyor. Bu şekilde iletişim kuruyoruz. Bana bak, ayaklarına değil."

"Ama o zaman yapmaları gerekeni yapıp yapmadıklarını nasıl bileceğim!" Sesi yıpranmış, alnı hayal kırıklığıyla kıvrılmış.

"Hazır mısınız?" Müziği yeniden başlatıyorum ve bizi sayıyorum. "Sağa doğru yavaş adım, sola doğru hızlı hızlı. Yavaş, hızlı hızlı, yavaş, hızlı hızlı." Shane neredeyse ayak parmaklarımı spor ayakkabılarımın içinde ezecekken irkiliyorum. "Tamam, dur. Hiç de öyle değildi. Zamanlamamız üzerinde çalışmalıyız." İç çekiyorum çünkü en zor kısmı bu olacak, bunu senkronize bir şekilde yapmak. "Hızlı adımların daha hızlı olmalı."

İnliyor. "Bu hayatımda yaşadığım en kötü şey." Kameraya doğru döner. "Beni yargılamayın."

"Hayır, biz hallederiz," diye onu temin ediyorum. "Güven bana."

Bir dahaki sefere ayak hareketleri daha iyi olsa da, vücudu bir tuğla duvardan daha sert kalıyor.

"Cha cha tamamen kalçalarla ilgilidir. Her adımda kalçalarınızı döndürün. İşte böyle." Ona gösteriyorum.

"Bunu yapmayacağım."

"Evet, öyle. Chasse adımını atarken kalçanı dışarı it. Sonra cha cha adımında geri it."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Sadece biraz daha kalça hareketi," diye cesaretlendiriyorum. "Yapabilirsin."

Bana hırlıyor. "Ben bir hokey oyuncusuyum. Kalçalarım o şekilde hareket etmez."

"Eminim öyledir."

Ellerimi beline koyuyorum, sonra poposunun üstüne getiriyorum.

"Dixon," diyor eğlenerek. "Ne yapıyorsun?" "Her şey kıkta ve kalçada. Söz veriyorum. Dokunabilir miyim? Kıkını mı?"

"Belli ki."

Ellerimi aşağı kaydırıp kalçalarını avuçluyorum. Tanrım. Bu şimdiye kadar hissettiğim en sıkı, en kaslı kık. Daha önce atletlerle çıkmıştım ama Shane'in poposu bambaşka.

"Mermer bir heykelin kıkına sahipsin," diye hayret ediyorum. O da sırtıyor. "Biliyorum."

"Pekâlâ, kabalık etmek istemem ama" -omzumun üzerinden kameraya bakıyorum- "çocuklarınızın kulaklarını kapatın, millet. Ama dans temelde dikey sekstir. Çok katınsın, Lindley. Kalçalarını, eğer biz... bilirsin işte, öyle hareket ettirmelisin."

Gözleri parlıyor. "Seni dikey olarak becermemi mi istiyorsun?"

"Shane," diye uyarıyorum. Poposuna hafifçe şaplak atıyorum. "Hadi, şu adımı tekrarlayalım."

"Sen kıkımı sıkarken mi?"

"Evet, güven bana. Kalçalarınızı nasıl gevşeteceğinizi size gösterebileceğim."

"Bu gerçekten kötü bir porno sahnesinin öncülüne benziyor."

"Sen bilirsin."

Bizi tekrar saydıktan sonra, Shane kalçalarını sanki vücuduma vurmaya çalışıyormuş gibi itiyor. İçimden bir kahkaha dalgası kopuyor.

"Hayır, kalçalarını döndürmelisin." Kışının yanlarını sıkıyorum. "İşte. Buradan hareket et."

Tekrar deniyoruz ve bu sefer hareketleri biraz daha gevşek ve daha az pornografik.

"Gördün mü? Farkı hissediyorsun, değil mi?"

Öfkeli bir ses ilerleme anımızı böldü. "Bunun anlamı ne?"

Komşumuz Carla'nın bize doğru geldiğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. "Selam, Carla. Dans yarışması için prova yapıyoruz."

Kollarını çiçek desenli ipek bluzunun önünde kavuşturuyor. "İhtiyaçlardan biri birbirlerinin arka uçlarını mı okşuyor?"

Shane ona göz kırparak, "Hayır, ama böylesi daha keyifli," diyor.

Ellerim söz konusu arka kısımdan düşüyor. "Üzgünüm. Hayır. Nasıl görüldüğünün farkındayım." Öfkeli Carla'ya güven verici bir gülümseme sunarken bir kahkahayla savaşıyorum. "Ahlaksız davranışlarda bulunmayacağımıza söz veriyorum."

"Olmasan iyi edersin," diye cevap veriyor kibarca. "Bununla birlikte, bu konuyu HOA toplantısında gündeme getireceğim."

"Başka bir şey beklemezdim, Carla." Hışımınla uzaklaşırken ona el sallıyorum.

Shane, Carla'nın gidişini izlerken, "Bu apartman kompleksindeki insanları anlamıyorum," diye düşünüyor.

"Bazen bunun, ne olacağını görmek için tüm bu rastgele insanları yerleştirdikleri tuhaf bir hükümet deneyi olduğunu düşünüyorum. Herkesin kendine özgü bir rolü var ama kimse bu rollerin ne olduğunu bilmiyor."

"Sen ve ben neden buradayız?" Sesi ilgisini çekmiş gibi.

Tekrar düşündüm. "Buradasın çünkü..."

"Ben jokerim." Gözleri parlıyor. "Herkes ne bok yiyeceğini düşünüyor."

"Elbette." Kolunu okşadım. "Joker sensin."

Otuz dakika daha çalıştık ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, cha cha'nın en azından ön eleme süreci için kaybedilmiş bir dava olduğunu düşünüyorum. Shane'in becerilerini Ekim ayındaki yarışmaya kadar iyi bir seviyeye getirebileceğimden hiç şüphem yok, ancak seçme videosu birkaç hafta içinde teslim edilecek. O zamana kadar yeterince iyi olmasının imkânı yok ve cha cha ile gidersek elemeleri geçemeyeceğimizden endişeleniyorum. Birkaç seans daha yapacağım ama tango ile şansımızın daha yüksek olacağından şüpheleniyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Shane, Red Birch'e geri dönerken soruyor.

"Dün geceki FoF'u izlemeyi bitirmeliyim. Sugar Shack'ten kimin serbest kalacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"İstersen sana anlatabilirim. Dün gece izledim."

Başımı ona doğru çevirdim. "Pardon, ne dedin?"

Omuz silkiyor. "Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Her neyse," diyor, onun yüzünden attığım kıkırdamaları görmezden gelerek, "neden gidip biraz yemek almıyorum? Senin bölümü izledikten sonra yenisini izleriz. Ve sonra, belki, bilirsin..."

Yolun ortasında duruyorum ve ona eğlenerek bakıyorum. "Hayır, bilmiyorum."

Shane kaşlarını sallıyor. "Yatak odasına gidiyoruz ve..."

"Seninle seks yapmamı mı istiyorsun?" "Bu kadar tiksiniş görünmene gerek yok."

Ona kıs kıs gülüyorum. "Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile." "Birbirimize tahammül ediyoruz," diye itiraz ediyor.

"Oh, beni yatağa atmak için ne ciro ama! Sana tahammül ediyorum, Diana. Lütfen, seninle tatlı bir aşk yapmama izin ver."

"Kastettiğim bu değildi. Tek söylediğim, menfaatleri olan arkadaşlar gibi bir durum düşünmemiz gerektiği."

"Artık tek gecelik ilişkiler yaşamak istemediğini söylediğini sanıyordum."

"Bu tek gecelik bir ilişki olmayacak. Uzun vadeli bir şey olacak. Yani, Percy'nin hatırı için bu yaz zaten birbirimizin üzerindeymiş gibi davranmamız gerekiyorsa, ellerimizi gerçekten birbirimize koyabiliriz. Kaybedecek neyin var ki?"

"Sabrım. Saygınlığım. Saflığım."

Shane bıkkın bir nefes veriyor. "Böyle bir şey yokmuş gibi davranmaya devam etmek zorunda mısınız?" Belli belirsiz vücudunu sallıyor.

"Neyi işaret ediyorsun?"

"Aletim. Seni tahrik etmiyormuş gibi davranmayı bırakmalısın."

"Aman Tanrım, çok kibirlisin."

Sadece sırtıyor. "Peki... şu menfaatleri olan arkadaş teklifine ne dersin?"

Alaycı bir ifadeyle alnımı tokatlıyorum. "Kahretsin, sana söylemeyi unuttum. Ben aslında tüm menfaatçi arkadaşlarımı çok ama çok dikkatli seçerim. Bütün bir başvuru süreci var."

Shane eşlik ediyor. "Oh, var mı. Başvurunun bir kopyasını alabilir miyim?"

"Ne yazık ki, daha derinlemesine olması için düzenleme sürecindeyim, bu nedenle şu anda başvurulara açık değilim. Ama belki gelecek yıl başvurabilirsiniz."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Tekrar bir yer açıldığında lütfen bana haber verin."

"Haber vereceğim ilk kişi sen olacaksın," diye söz veriyorum. "Ve ilk derken, sonuncu demek istiyorum."

Percy aniden ön kapıdan çıktığında Sweet Birch'ün önünden geçiyorduk. Beynimin paranoyak kısmı acaba pusuya mı yattı diye merak ediyor. Lobide saklanıp dışarı çıkmak için fırsat kolluyordu. Ama mantıklı tarafım bunun delilik olduğunu söylüyor. Bu kadar iyi zamanlamış olamaz.

Bizi fark ettiğinde yüz ifadesi kararıyor, ama çabucak toparlanıyor ve zayıf bir gülümseme yapıyor.

Shane duruyor, ama onu ileri çekmek için eline uzanıyorum. "Yürümeye devam et," diye mırıldanıyorum.

"Diana," diye sesleniyor Percy arkamızdan. "Bir saniyen var mı?"

Onu görmezden geliyorum ve Shane'i de peşimden sürükleyerek adımlarımı hızlandırıyorum. Endişe tekrar yükseliyor ve boğazımı sıkıştırıyor. Bu artık tanıdık bir his ve tanıdık olmasından nefret ediyorum. Percy sayesinde kendimi çaresiz ve kapana kısılmış hissediyorum. Babamı arayıp buraya gelmesi için yalvarmak, Percy'yi yakasından tutup kaldırmak ve onu farklı bir duruma sokmak istiyorum. Ama babamdan sorunlarımı çözmesini isteyemem. Onları kendim çözmeliyim.

Alabildiğim kadar derin nefes alıyorum ama lobiye girdiğimizde başım daha da dönüyor.

Shane'in yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum -korku olmaması için dua ediyorum- ama her ne ise çenesinin gerilmesine neden oluyor. "Gidip onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Onu görmezden gelirim eninde sonunda gideceğini umuyorum."

Bu Shane'i tatmin etmemiş gibi görünüyor, ama bir süre sonra omuz silkiyor. "Peki. Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz. "Akşam yemeği için ne alalım?"

İştahımın tamamen kaybolduğunu fark ettim. Percy'nin yüzünü görmek onu yok etti.

"Biliyor musun, akşam yemeği konusunda fikrimi değiştirdim. Başım ağrıyor," diye yalan söyledim. "Sanırım bir duş alıp biraz uzanacağım."

"Emin misin-"

"Görüşürüz, Lindley." Shane itiraz edemedi. Daireme giriyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SHANE

Viral olduk

DIANA VE GIGI SAAT İKİ SULARINDA ELBİSE PROVASINDAN DÖNDÜLER. Pazar günü. Hava hâlâ kavurucu ve Ryder da bize Meadow Hill havuzunda katılıyor, dördümüz bir dizi şezlong seçip güneş kremine buluyoruz kendimizi.

Kızlar güneşlenirken ben Ryder'ın kışına tekme basıyorum ve bu yarış havuzda bizimle birlikte olan gürültücü gençlerin alkışlarını topluyor. Komşular artık benden nefret etmediğine göre Dave ve Marnie'nin çocuklarının benimle konuşmasına izin veriliyor. Elbette Veronika da her zamanki şezlonguna yayılmış, Ryder ve beni gözlüyor. İyi arkadaşlar, güneş ışığı ve birayla mükemmel bir havuz günü.

Tek sorun şu ki, Diana ve ben sürekli çıkmamız gerektiğini unutuyoruz. En iyi arkadaşlarımızın yanında, doğal olarak eski rollerimize geri dönüyoruz. Bu roller Diana'nın Shane'den nefret etmesi ve Shane'in hayattaki tek amacının onu kızdırmak olması.

Kendimi havuzdan dışarı atarken Diana'nın Gigi'ye bulutlarda bir şeyi işaret etmesini izliyorum. "İşte. İşte. Görüyor musun?"

Gigi daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerini takıyor. "Hayır."

Havlumu alıp Diana'nın yanındaki sandalyeye yerleşiyorum, Ryder da karısının yanına uzanıyor.

"Neye bakıyoruz?" Merakla sordum.

"Yukarıdaki bulutun şekli bir sihirbaza benziyor. Silindir şapka takıyor ve bir elinde bir tavşan, diğerinde ise kocaman bir kasap bıçağı tutuyor."

"Bu karanlık," diyorum ona.

"Hey, bunu ben yapmadım. Bugün bulutlar böyle diyor."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Senin sorunların var."

"Görmeye bile çalışmadın," diye suçluyor Diana.

"Neden deneyeyim ki? Orada değil ki."

"Dene."

"İyi. Nereye?"

"Güneşin hemen solundaki iki bulut arasındaki boşluğu görüyor musun?"

Bir nefes çekiyorum. "Vay anasını. O tavşanın boğazı kesilmek üzere."

Diana'nın tüm yüzü aydınlanıyor. "Gerçekten görüyor musun?" "Hayır. Hayır, Dixon. Elbette görmüyorum."

Kızgınlıkla homurdanıyor. "Neden oyun oynuyormuş gibi yaptın ki?"

"Çünkü Bu Eğlence almak sen
heyecanlı ve sonra da hayallerini yok
etmek."

"Senden hiç hoşlanmıyorum."

"Oh Hayır. Nasıl olacak I hiç uyku at
gece ile bu bilgi beni ayakta tutuyor?"

Kuru bir ses sözümüzü kesiyor.

"İkinizin birlikte olduğundan emin misiniz?" Gigi kaşlarını kaldırarak soruyor.

Her ne kadar O Şaka yapıyorum, I
Yapma. Bayan ve parıltı
Gri gözlerinde şüphecilik vardı.

Ryder'a çıktığımızı söylemiş olsam da, en iyi arkadaşlarımızın önünde bu kasıtlı rolü yapmak yanlış geliyor.

Belki de itiraf etmeliyiz dercesine Diana'ya bakıyorum. Suçlu bakışı onun da açıkça yalan söylemekte zorlandığını doğruluyor. Yeşil gözlerine teslimiyet giriyor ve itiraf etmek üzere olduğundan şüpheleniyorum - ta ki eski sevgilisi havuz alanına girene kadar.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Gigi doğrulur. "Ne?"

Diana güvertenin diğer tarafına doğru başını sallıyor. "Kim o?" Ryder sorar.

"Eski erkek arkadaşım," diye cevap veriyor acımasızca. "Benden üç bina aşağıdaki daireyi kiraya vermeye karar verdi. Çünkü o bir sosyopat."

Ryder oturuyor. Güneş gözlüğü takıyor ama çenesinin gerginliği konuyla ilgili düşüncelerini ortaya koyuyor. "Bu pislik seni takip mi ediyor?"

Diana'nın bakışları Percy'ye yapışmış durumda. Sessizce konuşuyor olsak da, ondan bahsettiğimizi biliyor olmalı.

Yüzme havuzunun diğer tarafına bir havlu seriyor ve tişörtünü çıkarıyor. Bir fizik öğrencisine göre fena durumda değil. Uzun boylu ve zayıf ama biraz kaslı. Ben ve Ryder kadar iri değil ama sanırım spor salonunda fazla vakit geçirmiyor ya da rekabetçi hokey oynamıyor.

Şezlonga yerleşiyor ve dizinin üzerine ciltsiz bir roman koyuyor. Kitabın adını çıkaramıyorum ama okur gibi yaptığına yüz dolarına bahse girerim.

"Gidecek başka yeri olmadığını söylüyor," diyor Diana Ryder'a. "Şehirdeki evi 1 Eylül'e kadar boşalmıyor ve bu yaz Briar'da ders verecek, o yüzden burada kalması gerekiyor."

"Ve sen ona inanmıyor musun?" Ryder diyor ki.

"Hayır. Bu ayrılığı atlatamıyor. Ve o..." Tereddüt eder, gözle görülür bir şekilde sinirlenmiştir. "Her neyse. Yakında gitmiş olacak."

"İkinizden haberi var mı?" Gigi parmağını benden Diana'ya doğru kaydırarak soruyor.

"Evet," diye cevaplıyor Diana. "Bu da orada kitap okuyormuş gibi yapıp bize ters ters bakmasının bir başka nedeni."

Percy'ye bakıyorum. Henüz bir sayfa çevirdiğini gördüğümü sanmıyorum.

"Hadi, kız arkadaşım," diyorum. "Sakinleşelim. Öfkenizin arttığını görebiliyorum."

"Tamam." Onu sandalyeden çekmeme izin verdi. Çarpıcı vücudu minik kırmızı bir bikini tarafından zar zor örtülüyor. Sağlığa doğru yürürken iki üçgeni ayarlıyor.

Bir sonraki hamlemin geri tepebileceğini ve onu daha da öfkeliendirebileceğini biliyorum ama kolundan tutup kendime doğru çekiyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Alay ediyorum.

Onu kollarıma alıp havuza doğru koştuğumda dudaklarından bir çığlık kaçıyor. Zıplıyorum ve gürültülü bir sıçramayla suya çarpmadan önce bir saniyeliğine havalanıyoruz. Kafası sudan çıktığında Diana kahkahalarla gülüyordu.

"Oh, seni pislik," diyor göğsüme vurarak. Ama gözleri dans ediyor.

Gördün mü? Dixon'ı nasıl neşeliendireceğimi biliyorum.

Bir süre yan yana yüzüyoruz ve sonunda havuzun ortasına geliyoruz. Ben bu bölümde ayakta durabiliyorum ama o duramıyor, bu yüzden bacaklarını ve kollarını etrafıma sarıyor, bir ağaca tutunmuş koala gibi bedenime yapışıyor.

"Burada gerçekten yere dokunamıyor musun?" diye sordum.

"Hayır! Ben kısayım."

"Hayata devam etmek için korkunç bir yol olmalı."

Kürek kemiklerim sandalyelerimizin yanındaki havuzun kenarına çarpana kadar geriye doğru yürüyorum. Diana sırtı göğsüme degecek şekilde dönüyor. Kollarımı ona dolayarak başımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Katil büyücüler görmüyorum ama birden her yerde şekiller aramaya başlıyorum. Dixon bana en garip şekillerde bulaşıyor.

"Sence bir bulut bilinçli olsaydı ne tür düşüncelere sahip olurdu?" Ona soruyorum.

"Bu soruya cevap vermeye bile başlayamam."

Dalgınca ıslak at kuyruğunun ucuyla oynuyorum. "Sanırım benim burada ne işim olduğunu düşünürdü."

Bir süre sessizlik oluyor ve sonra Diana kahkahayı basıyor, kollarımda titrerken dalgalar her yere sıçrıyor.

"Aman Tanrım, neden bu kadar tuhafsın?" diye feryat ediyor. "Kapa çeneni."

Gigi'nin sandalyesinden kıkırdadığını duyuyorum. "Tamam, sözümü geri alıyorum."

"Ne?" Diana şöyle bir bakıyor.

"Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

Percy bunu duydu mu bilmiyorum ama bulutlu gözlerini tekrar romanına indirmeden önce bize doğru çevirdiğini fark ettim.

"Neden gitmiyor?" Diana bana mırıldanıyor.

"Oraya gidip bir şey söylememi ister misin?"

"Çünkü bundan mutluluk duyuyorum."

"Hayır. Garrison'ın evini yasal olarak kiralamış. Bu konuda ne yapmamız gerekiyor?"

"Brenda'ya bir tür şikayette bulunabilir misin?"

"Binadan atılmasını gerektirecek bir şey yapmadı. İnanın bana, el kitabını okudum."

Tabii ki öyle.

"Yakında gidecek," diye onu temin ederim. "Ve o zamana kadar, erkek arkadaşın olarak özenle hizmet edeceğim."

"Teşekkür ederim." Gerçek minnettarlık yüzünü yumuşatıyor.

Bunu görmek garip. Diana'nın eski erkek arkadaşı tarafından sarsılabileceğini düşünmezdim ama yüzleşmekten hoşlanan biri için bu adamla yüzleşmek istemediği kesin.

"Son zamanlarda Lynsey ile konuştun mu?" diye soruyor, hâlâ bedenimi bir sandalye gibi kullanarak.

"Hayır." Ryder'ın duymasını istemediğim için sesimi alçak tutuyorum. Geçen yıl boyunca eski sevgilimi unutamadığım için beni eleştirip durdu.

"Sosyal medyada birkaç fotoğrafımızı yayınlamalıyız. Onu kıskandıralım," diyor Diana şeytanca. Ben itiraz edemeden havuzun kenarına tutunup Gigi'ye sesleniyor. "Hey, G, bir fotoğrafımızı çekebilir misin?"

"Elbette." Gigi şezlongundan inerken bir hışırtı duyulur. Sonra kıkırdıyor. "Um. D? Beş bin bildirimin var. Kelimenin tam anlamıyla."

"Elbette."

"Ben ciddiylim."

Kafası karışan Diana, Gigi'nin uzattığı havluyla ellerini kuruluyor ve telefonunu kontrol ediyor. Bir an sonra tekrar gülmeye başlar.

"Aman Tanrım. Lindley. Viral olduk."

Dehşet midemi bulandırıyor. "Hayır."

"Son videomuz...bekleyin...iki buçuk milyon kez izlendi. Ve artıyor."

Oh, Tanrım. İki buçuk milyon insan beni cha cha yaparken ve kalçalarını sallarken mi izledi?

Öldür beni şimdi.

"Bu inanılmaz." Hâlâ gülüyor ve Gigi'ye telefonu geri verirken şaşkınlıkla başını sallıyor. "Bunu sonra kutlarız."

"Yapmayacağız," diyorum ama kollarını tekrar boynuma doluyor ve beni fotoğraf için poz vermeye zorluyor.

Gigi telefonu kaldırarak, "Bir öpücük görelim," diyor.

Usluca başımı eğip dudaklarımı Diana'nınkilere yaklaştırıyorum.

Ayrıldığımızda Diana Gigi'ye bakıyor. "Teşekkürler, G."

"Sorun değil. Beni tanıyorsun, sadece kişisel fotoğrafçı, seni takip ediyor."

"Bu en iyi arkadaş görevinin bir parçası!" Gigi sandalyesine dönerken Diana seslenir.

Suyun içinde kalıyoruz, sığ uca doğru yüzüyoruz. Ama Diana burada yere ulaşabilse de bacaklarını yine bana doluyor. Güneş başımıza vururken ben onun kışına tutunuyorum.

Diana'nın dudaklarına takıldım. Mutfağında o dudakları öptüğümü hatırlıyorum. Tadı ne kadar lezzetliydi. Dilinin ağzımda ne kadar iyi hissettirdiğini. Onu kullanma şeklini, o alaycı küçük girdapla-

"Neden bana bakıyorsun?"

"Sevişirken dilinle yaptığın girdap hareketini düşünüyordum."

Omzuma hafifçe vuruyor. Koluma su damlacıkları sıçradı.

"Hey, sen sordun." Parmaklarımı alaycı bir şekilde kışının kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum. "Sakın bana bunu düşünmediğini söyleme."

"Zerre kadar beyin gücü o öpücüğe gitmedi." "Saçmalık. Etkilenen tek kişi ben değilim."

"Seni kırdığım için üzgünüm ama öyleydin."

Kıcının yanaklarını ihtiyatlı bir şekilde sıkıyorum. Dudakları birbirinden ayrıldığında, tüm avantajı kullanıp ağzımı onunkine bastırıyorum ve dilimi o dikişin arasından geçiriyorum. Şaşkın sesine rağmen Diana da beni öpüyor. Saniyeler içinde taş gibi oldum ve bunu hissedebildiğini biliyorum.

Güverteye çarpan bir ses duyduğumda ağzımı geri çekiyorum. Döndüğümüzde Percy'nin havuzdan çıkarken geri çekildiğini görüyoruz.

Gigi'nin sandalyesinden, "Doğru söyledin," dediğini duyuyorum.

Hay sikeyim. Dürüst olmak gerekirse, Diana'nın eski sevgilisini tamamen unutmuştum. Hiçbir anlamı yoktu. Sadece onu öpmek ve onu tahrik ettiğimi kanıtlamak istiyordum.

"Gördün mü?" diye mırıldandım. "Beni etkilediği kadar seni de etkiliyor."

Aramıza uzanıyor ve ereksiyonumu hafifçe sıktığında dudaklarım bir iniltiyi zar zor tutuyor.

"Gerçekten mi... Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, eğer ikimiz de bu kadar etkilendiysek... neden havuzdan çıkabilen tek kişi benim?"

Gülüyor ve merdivene doğru yüzüyor. Ve haklı. Ryder'ın acımasız alaylarını davet etmeden dışarı çıkamam. Tek yapabileceğim ereksiyonumla suyun içinde kalıp beklemek.

DENEME ERKEK ARKADAŞ CNA CNA'YI ÖĞRENİYOR

495.BK

5,8d yorumlar. 23K

paylaşım

e#i--do "s
omg cinsel gerilim

@dancegurll

&stlouisballroomassociatlon

İnanılmaz Genç insanların bu zamansız sanata
ilgi duyduğunu görmek çok güzel. Bu içerikten
daha fazla!

@iheanballroomdancing

Siz ikiniz harikasınız.

0--a*--Johnson2

Kızım, erkek arkadaşın çok seksi.

@dancingdo
#couplegoals

nna_nyc

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

SHANE

Kızım asla bir hokey
oyuncusuyla çıkmayacak

AĞUSTOS

"BANA MI ÖYLE GELİYOR YOKSA ŞU ANA KADAR GÖRDÜĞÜN EN YAKIŞIKLI İKİ ADAM

Hayatında hiç gördün mü? Çoğu erkek ünlüden daha yakışıklılar."

"Çok güzeller," diye katılıyorum.

"Erkekler kendilerine güzel denmesinden hoşlanır mı bilmiyorum." "Benim sorunum değil.

Onlar öyle."

Buzun ortasındaki yedek kulübesinden Will ve ben patenlerin üzerinde durmuş, Garrett Graham ve Jake Connelly'ye bakıyorduk. İki NHL süperstarı. Biri Hall of Famer. İki güzel adam.

Kimse bakmazken gizlice çektiğim birkaç fotoğrafı babama mesaj attım bile. Ya da en azından kimsenin fark etmemesini umuyorum, çünkü bu tam bir sapıklık. Ama babamın bunu görünce çok sevineceğini biliyorum.

"Tamam, becer, evlen, öldür," diyorum.

"Kimi öldürüyoruz?" Will kaşlarını çatıyor. "Onlardan sadece iki tane var."

"Evlenmek istediğin kişinin karısı."

Talebi tuhaf bir şekilde ciddiye alarak, pistin diğer tarafında tartışan iki adamı da tepeden tırnağa inceliyor. İlk bakışta birbirinin aynısı olan siyah pantolonlar ve lacivert kapüşonlu sweatshirtler giyiyorlar, ta ki siz daha yakından bakıp Graham'ın sweatshirt'ünde Bruins, Connelly'ninkinde ise Oilers logosu olduğunu görene kadar. Jake, Garrett'ı dikkatle dinlerken alnı kırışıyor.

Will sonunda cevap verir. "Graham'ı siktir et. Connelly ile evlen. Kocasını çaldığım için beni öldürmeden önce Connelly'nin karısını öldür."

"İyi karar." Brenna Connelly korkunç biri. TSBN'deki spor programında kendisinden iki kat büyük adamları yere serdiğini gördüm. Hokeyi, kanaldaki tüm analistlerin toplamından daha iyi biliyor.

"Kahretsin. Olay örgüsü değişti," diye mırıldandı Will nefesinin altında. "Cesedine bakın."

John Logan kayarak üçlüye katılıyor. Bugünkü maçı da o yönetecek. Bir başka Stanley Cup galibi. Başka bir efsane.

Bu nasıl benim hayatım?

"Dostum, fiziği çok komik," diye övünüyorum. "Burada olduğumuzun farkındasınız, değil mi?"

Will ve ben arkamızdaki bankta oturan genç oğlanlara doğru dönüyoruz. Yaşları on altı ile on sekiz arasında değişiyor ve her biri bize aklımızı kaçırmışız gibi bakıyor.

Bir çocuk ciddiyetle "Erkekleri bu şekilde nesneleştirmemelisiniz" diyor.

"Ayrıca," diye ekliyor yanındaki adam, "eğer gerçekten en güzel için ödül verecekseniz, şuradaki

orada açıkça kazanır."

Küçük erkek grubuna doğru süzülen dördüncü bir adamı işaret ediyor. Yeni gelen uzun boylu, sarışın ve bir erkek modele benziyor. Diğerlerine katılırken siyah bir kask takıyor.

"Dostum," diye sızlanıyor yedek kulübesinin sonundaki oyuncu. "O benim babam."

Genci inceliyorum ve benzerliği hemen fark ediyorum. Adı Beau ve saçları babasınınkinden bir ton daha koyu olsa da, aynı yeşil gözlere ve keskin hatlara sahip. Henüz tam olarak gelişmemiş ama şimdiden uzun boylu ve yapılı. Birkaç yıl içinde karşılaşacağı rakipler için endişeleniyorum.

"Hakemler!" Graham dikkatimizi çekmek için düdüğünü çalıyor.

Will ve bana el sallıyor.

Will bana endişeyle bakıyor. "Kendimi utandıracak bir şey söylememe izin verme."

"Aynı."

Garrett bizi gülümseyerek karşıladı ve tanıtılmaya ihtiyacı olmayan John Logan ve Yale kadın hokey takımının baş antrenörü olduğu ortaya çıkan Dean Di Laurentis ile tanıştırdı. Will ve benim gibi Logan ve Dean de çizgili uzun kollu giysiler, siyah kasklar ve boyunlarında düdükler takmışlar. Ama iki adam da turuncu kolluk takıyor, çünkü onlar hakem, biz ise alt düzey yan hakemleriz.

Ryder ve Troy Talvo grubu tamamlıyor. Yardımcı antrenörler olarak Garrett ve Jake'in bugünkü iki takımı seçmelerine yardımcı olmak gibi zor bir görevleri vardı. Ryder, oyuncularını güçlü ve zayıf yönlerine göre seçtiklerini ve tüm hafta boyunca onlarla çalıştıklarını söyledi.

Garrett bize talimatlar vermek üzereyken bakışları aniden ev sahibi kulübesine yöneliyor. "Hey, G," diye seslendi. "Bekle. Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum!"

"Kahretsin, gittiklerini fark etmemiştim. Bana da bir saniye ver." Ryder bıçaklarını iterek kayınpederinin peşinden patenle kayıyor.

Gigi onları bankta bekliyor, babasıyla konuşmak için dönmeden önce Ryder'a hızlı bir öpücük vermek için kenara eğiliyor. Yalnız değildir; açık kahverengi saçlı bir kız, çocuklardan bazılarıyla konuşmak için Gigi'den uzaklaşarak diğer banka doğru ilerler. Üzerinde kısa bir şort ve göbeğini açıkta bırakan siyah bir atlet var ve bankta ona bakmayan tek bir genç bile yok.

Garrett ve Ryder'ı beklerken Will ve ben, John Logan'ın omuzlarına bakmamaya çalışarak hakem arkadaşlarımızın yanında garip bir şekilde duruyoruz. Kocamanlar. Bu yaşta nasıl hâlâ bu kadar formda? Yani, tamam, yaşlı değil. Belki kırklı yaşların başında. Ama yine de. Adam benim yaşımdaki birçok erkekten daha formda.

"Geç kaldın," diye bağıyor Dean bir başka yeni gelene.

Kumral saçlı bir adam kayarak geliyor, durduğunda bıçakları tıslıyor. Dean'e gözlerini devirir. "Sakin ol. Hakemlik bile yapmıyorum. Sadece eğlence için buradayım." Will ve beni fark edince gülümsedi. "Selam. Ben Tucker."

"Shane," diyorum elini sıkmak için uzanarak. "Bu da Will." "Üniversitede hepiniz birlikte mi oynadınız?" Troy

Talvo üç adamı işaret ederek soruyor. "Garrett'ın böyle bir şey söyle."

"Briar hokeyi, bebeğim," diye onaylıyor Dean, mükemmel beyaz gülümsemesini göstererek. "Durdurulamazdık."

Logan başını sallıyor, mavi gözleri parlıyor. "Arka arkaya Frozen Four galibiyetleri. Vay be. Bu da bir şeydir, ha?"

"Bu sezon için planımız bu," dedim adamlara. "Geçen yıl öldürdük, şimdi de-"

Logan aniden hırlayınca irkiliyorum. "Hayır. Hayatta olmaz Dean. Böyle bir şey olmayacak. Git oğlunu getir."

Bakışlarını takip ediyorum ve Beau Di Laurentis'in crop top giymiş kıza sarıldığını görüyorum. Birbirlerini gördükleri için mutlu oldukları belli.

"Sakin ol. Sadece sarıldık," diye yanıtlıyor Dean, umursamaz bir tavırla. "Eli kızın belini sıyırdı."

"Eli hiçbir şeyi sıyırmadı."

Logan'ın ses tonu ölümcül olmaya devam ediyor. "Böyle bir şey olmayacak. Bir Di Laurentis'in onu yozlaştırmasına izin vermeyeceğim."

"Daha on altı yaşında ve hiçbir şey yapmıyor."

Gülmemeye çalışarak hararetli konuşmalarını böldüm. "Anladığım kadarıyla bu senin kızın ve bu da onun oğlu?" Logan'a soruyorum.

"Hayır, o benim kızım ve o da onun müstakbel fuckboy'u." "Yani, çocuk zaten bir tane olacak kadar büyük,"

Will usulca kıs kıs gülerken.

Logan bana ters ters bakıyor. Dean de öyle.

"Özür dilerim." Ellerimi kaldırdım. "Bu doğru. On altı yaş büyük bir yaş, kardeşim. Yani, bekaretini ne zaman kaybettin?"

"Ben yapmadım," diyor Dean ilkel bir şekilde. "Bir kadınla yatmanın keyfini hiç yaşamadım."

Will, Tucker ve ben gülmeye başlıyoruz ama Logan'ın yüz ifadesinde mizahtan eser yok.

"On dört yaşındaydım." Belli ki üzgün. "Ah, Tanrı aşkına. Neden çocuk sahibi olduk ki? Kız olma ihtimalinin yüzde elli olduğunu biliyorduk."

Dean Logan'ın dramatizmine sırtıyor. "Sakin ol. Bak, Blake şu anda AJ'e sarılıyor. Git Connelly'yi rahatsız et."

"Kızım asla bir hokey oyuncusuyla çıkmayacak," diyor Logan uğursuzca. "Nasıl olduklarını bilirim."

"Peki ya sen?" Tucker'a sordum. "Bozulma tehlikesi olan kızınız var mı?"

Bir elini kırmızımsı sakalının üzerinde gezdiriyor ve yüksek sesle homurdanıyor. "Benim kızlarım bu çocukları canlı canlı yer."

"İkisi de kalp kırıcı," diye katılıyor Dean.

Garrett ve Ryder gruba yeniden katılıyor ve oyun planının üzerinden geçiyoruz.

"Pekâlâ, neye karar verip neye vermeyeceğinizi biliyor musunuz?" Graham hakemlere soruyor.

"Sadece benim çocuğuma karşı penaltı çalın. Ve isterse insanların dişlerine yumruk atmasına izin verin," diyor Dean yüzünü ekşitmeden.

Hepimiz kıs kıs güleriz.

Connelly iç çekerek, "Evet, biz bunun tam tersini yapacağız," diyor.

"Ne kadar agresifleşmesine izin verebiliriz?" Onlara soruyorum.

"Kurallar dahilinde olduğu sürece istediğiniz kadar agresif olun. Bu çocuklardan birkaçı önümüzdeki ay NHL'ye gidecek. Onlara kolay davranmayacağız."

Bazen ben de o yoldan gitmek isterdim ama on sekiz yaşında profesyonel hokey oynamaya hazır olduğumu sanmıyorum. Çok genç ve aptaldım. Chicago'ya gidip kendimi dünyaya açmadan önce üniversiteyi bitirmek istiyordum.

Garrett ellerini çırpıyor. "Bunu gerçek bir oyun gibi ele alıyoruz. Üç tam periyot. Yüksek baskı."

Jake başını sallıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Garrett, Connelly'ye kocaman bir gülümsemeyle "Katledilmeye hazır ol," der. "Damadım ve ben bu işi hallederiz."

"Hayır. Harvard'lılar halleder."

"Sana damadım mı diyor?" Adamlar kayarak uzaklaşırken Ryder'a sırtıyıyorum.

İç çekiyor. "Evet. Ya o ya da Bay Ryder." Will yardımsever bir tavırla, "En azından artık senden hoşlanıyor," dedi.

"Yani, 'seviyor' biraz zorlama oldu. Bana tahammül ediyor demek daha doğru olur. Ama kızı için ölebileceğimi biliyor, o yüzden gerçekten önemli olan tek şey bu."

Oyun başlıyor. Ryder ve Talvo'nun görevlerinden biri de sanki kendi takımlarını kuruyorlarmış gibi hatları organize etmektir. Graham takımının ilk hattında Beau Di Laurentis yer alıyor. Connelly Takımı, Jake'in oğlu AJ ve Gray Davenport'u aynı hatta oynatarak şansını denedi.

Lise hokeyini çok yakından takip etmiyorum ama bu üçlüyü ben bile biliyorum. Onlar ülkenin en iyi üç oyuncusu ve hepsinin birkaç yıl içinde Briar'da oynamayı taahhüt ettiklerini duydum. Kadroda bu tür bir yıldız gücü varken, Frozen Four kupasını Jensen'in elinden almak için çok fazla şanssızlık ve üzüntü gerekecek. Üniversite hokeyinde en çok kazanan ve muhtemelen en çok kazanan koç olmasının bir nedeni var. Sadece en iyi oyuncularını almakla kalmıyor, onlar gittikten sonra çocuklarını da alıyor. Şanslı piç.

Bu çocukları oynarken izlemek çok eğlenceli. Bana gençliğimi hatırlatıyorlar. Saf kararlılık. Cesaret. Üniversite koçlarınız sizi disipline etmeden önce riskli oyunlar oynayacak cesaret.

Beau'nun genel yeteneklere sahip olduğu hemen anlaşılıyor. Pakı koruma, sopa tutma, şut atma. İçgüdüleri inanılmaz ve baskı altında soğukkanlılığını koruyabilmesi beni hayrete düşürüyor. AJ'de de babası gibi hız var. Gray'in babası zamanında forvet oynamış olsa da Gray ölümcül bir defans oyuncusu. Di Laurentis'in hiçbir pozisyonda kaleye yaklaşmasına izin vermiyor.

Graham'ın takımının hayatının davulunu çalacağını düşünmeye başladım ama Ryder ve kayınpederini hafife almışım. Connelly ve Talvo'nun stratejisi ilk sırayı tüm süper yıldızlarla doldurmaktı. Graham ve Ryder

Öte yandan, her hatta bir süper yıldız atadı, böylece buz üzerinde her zaman bir büyük oyuncu olacak.

Connelly'nin ilk hattı buzdan çıktığında, Graham'ın ikinci hattının süper yıldızı Davenport buzdan çıkar çıkmaz golü atıyor.

Will ve ben karşı taraftayız ve oyunun gidişatını dikkatle izliyoruz. Bir ara Connelly'nin çocuğuna ofsayt düdüğü çaldım. Connelly neredeyse yedek kulübesinden bana doğru atılıyordu, koç ve hokey babası bir aradaydı. Kendi lise maçlarım sırasında saha kenarında yüzü kızarmış ve çığlık atan bir sürü baba görmüştüm.

"Çizgiyi aştı, pislik!" Connelly bana homurdanıyor.

Kibarca kayıyorum. "Bir taşkınlık daha yaparsan seni oyundan atarım Koç."

Aman Tanrım. Bunu Jake Connelly'ye söyleyebildiğime inanamıyorum. Bu hayatımın en güzel günü.

Suratını buruşturuyor ama utanç içinde.

"Talvo'nun daha sonra Connelly'yi azarladığını duyuyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Biz Harvard'ız. Bundan daha iyiyiz."

"Özür dilerim, kendimi kaybettim."

Oyun üçüncü periyodun son saniyesine kadar bu yoğunlukta devam eder. Graham takımının sevgiyi yayma stratejisi işe yarıyor ve Beau'nun maçı kazandıran golüyle 3-2 kazanıyorlar. Beau'nun babası kayarak yanına gelir ve kolunu omuzlarına atarak "Aferin oğluma" der.

Bankta kayıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum ama babam öğleden sonra attığım mesajların hiçbirine cevap vermemiş, Graham ve Logan'ın neredeyse düşecek kadar güldükleri fotoğrafa bile. Bu durum kaşlarımı çatmama neden oluyor çünkü babamın mesajlara cevap vermesi bir saatten fazla sürmüyor. I

Yine de omuz silkmek. Belki o ve annem Maryanne ile meşguldürler.

Ryder diğer koçlardan ayrılıp patenle bana ve Will'e doğru geliyor. "Garrett ve diğerleri hepimizi içki içmeye götürecekler," dedi. "Siz ikiniz var mısınız?"

Will ve ben aval aval
ona baktık. "Ne?"

"Bu ne biçim bir soru böyle?" Ben de diyorum ki. "Tabii ki varız."

Will, "Aptal," diye mırıldanıyor.

Will'e bakıyorum. "Beck'le kanka olmaya başladığından beri çok daha acımasız oldun. Buna bayılıyorum."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

DIANA

Çıkarmamı ister misin?

SAAT ON BİR BUÇUKTA, SHANE AÇIK KAPIMDAN İÇERİ DALDI.

Onu içeri bile davet edebilirim. Bunu yapmayı planlamıyordum çünkü Perşembe gecesi geç bir saat ve FoF maratonunun ortasında'yım. İki bölüm gerideyim.

"Sarhoşum," diye anons ediyor.

Oturma odama küstahça girerken ona bakakalıyorum. Üzerinde kargo şortu ve atlet vardı ve nedense elinde kahverengi bir kâğıt torba tutuyordu.

"Burada yaşamadığınızın farkındasınız, değil mi?"

"Burada yaşamalıyım," diyor anlamsızca.

Kahverengi gözleri, Donovan'ın pespaye İngiliz yüzünde duraklatılmış olan televizyon ekranına kayıyor.

"Güzel. Hadi yapalım şunu. Cumartesi gününden önce arayı kapatmalıyız."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Cumartesi günü Sugar Shack'in çıkışı var. Çok önemli." Yüz ifadem karşısında kibirli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bu doğru, artık jargonu biliyorum. Ve ne var biliyor musun? Bu şovu sevdiğimi söylemekten utanmıyorum. Eğlenceli. Kadınlar seksi. Ve bazı erkekler çok komik.

Connor gibi. Beni histerik hale getirmediği tek bir bölüm bile yok."

Gölmekten yere düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Shane sarhoş, tamam. Ayıkken bunların hiçbirini kabul etmezdi.

"Ve bakın! İçecek bile aldım. John Logan'la birlikte içki dükkanına girip tezgahlardan yardım istemek zorunda kaldım çünkü bunu rafta bulamadım. Tam bir ezik gibi göründüm. John Logan bana güldü, Dixon. Senin yüzünden."

Bir hamleyle kâğıt torbadan bir şişe Pembe Şey çıkarıyor.

Gözlerimde şaşkınlık titreşiyor. "En sevdiğim içkiyi almak için mi durdun?"

"Sahte kız arkadaşım için sadece en iyisi."

Direnmeme rağmen yüzümde bir gülümseme beliriyor. Lanet olsun. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu hıyar beni etkilemeye başladı.

"Peki," diyerek pembe şişeyi ondan almaya razı oluyorum. "Ben bize bardak getireyim."

Ben mutfağa doğru yürürken, Shane akvaryuma doğru ilerliyor. "N'aber Skip?" diye Japon balığını selamlıyor. "Hey, Dixon," diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Sağlığının iyi olduğundan emin miyiz? Şişman görünüyor."

"Sağlığı çok kötü. Diyet mama yiyor." "Diyet balık yemi mi var?"

"Evet, Florida'daki tuhaf bir kadından özel olarak sipariş etmek zorundayım. Kendisi yapıyor. Ama bu pisliğe yardım etmek için ne yaptığının bir önemi yok. Kilo vermiyor."

"Aww, onu rahat bırak. O sadece korsan göğsünü seven iri yarı bir çocuk."

Shane'in tankın içine baktığını, yüzünü cama dayadığını gördüğümde sırtıtıyorum.

"Ölü gibi gözleri var."

"Biliyorum. Çok sinir bozucu." Ağzına kadar pembe sıvıyla dolu iki şarap kadehi taşıyorum ve ikisini de sehpanın üzerine koyuyorum. "Hokey maçın nasıldı?"

"Efsaneler, Dixon. Bütün günümü ve gecemi efsaneler." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Muhteşemdi amına koyayım."

"İyi vakit geçirdiğine sevindim." Kumandaya uzandım. "Pekâlâ. Bu bölümün sonunda bir seçim töreni var. Marissa'nın kimi seçeceğine dair bir tahminin var mı?"

"Yüzde yüz Steven."

"Seni kırmak istemezdim ama Connor'la oynamaya çalışıyor."

"Asla olmaz. Zoey çok seviliyor. Zoey'i eve gönderen kişi olamazsın ve finalde tek bir oy bile kazanmayı bekleyemezsin. Marissa bile o kadar aptal değil. Ben Steven'ı tutuyorum."

İçkimi yudumlayıp ekrana odaklanıyorum. Yaklaşık on dakika sonra Ky ve yeni çocuk Juan geceyi Şeker Süiti'nde geçirecekler.

Ve yalan
söylemeyeceğim. Sıcak
oluyor.

Çift gül yapraklarıyla süslenmiş beyaz bir yataкта öpüşmeye başlarken ben biraz daha alkol yudumluyorum. Gerçek bir çıplaklık yok ama Ky'nin dantelli kırmızı sütyenini yere fırlatışına dair kışkırtıcı bakışlar yakalıyoruz. Juan tangasını bronzlaşmış bacaklarından aşağı kaydırıyor. Juan'ın boxer'ı süitin diğer ucuna savruluyor.

Bir saniye sonra, çift yorganın altındadır ve adam orada bir matkap kullanıyor gibi görünmektedir.

"Bu çok hızlı," diyorum. "Ve beş saniye içinde öpüşmeden süper penetrasyona geçtiler. Ön sevişme nerede?"

"Süper penetrasyon nedir?"

"Bu. Bütün yatak titriyor. Bu onun için nasıl eğlenceli olabilir?"

Bu kızın orgazm olmasına imkan yok."

"Bilmiyorum. Belki de o istedi. Belki de 'Sakın üzerime gelme Juan' diyordu. Boşalmak için dövülmem lazım, tercihen saatte 60 mil hızla."

Bir kahkaha patlattım, neredeyse içkimi kanepenin üzerine tükürecektim.

"Peki ya sen?" Shane merakla sorar.

"Peki ya ben?"

"Seni ne azdırıyor?"

"Hayır." Bardağımı yere bıraktım. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü biz sahte bir ilişki içindeyiz. Biz sapkınlıklarından bahseden arkadaşlar değiliz."

"I düşünmek Biz gerekir yeniden değerlendirmek senin sahte kız arkadaş görevleri."

"Benim tek görevim seni eski kız arkadaşının gözünde biraz olsun s e v i m l i göstermek."

"Oh, siktir git." İçkisinin kalanını bitirir ve bardağını yeniden doldurmak için öne doğru eğilir.

"Pembe şeylere oldukça sert vuruyorsun," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Ben zaten sarhoşum. Biraz daha sarhoş olmak nedir?" "Bu İngilizce miydi?"

Shane artık benimle ilgilenmiyor. "Vay anasını, bu hatun Connor'a onu Zoey'den daha mutlu edebileceğini mi söyledi gerçekten? Yemin ederim, eğer onu seçerse, çenemi kapatacağım, Dixon! Kapa çeneni. Jeff seçmek üzere."

"Ben konuşmuyorum. Konuşan sensin!"

Dürüstçe söyleyebilirim ki Sarhoş Shane benim favori Shane'im olabilir.

Jeff, Leni'yi seçip Donovan'la bağıını kopardığında alkışlıyoruz. Sonra gerçek an geliyor. Çiftliği sarsan esmer Marissa ayağa kalkıyor ve beyaz mini elbisesinin altını düzeltiyor. Kamera Steven'ın yüzünden Connor'ın yüzüne geçiyor. Marissa'nın en çok konuştuğu ve en sağlam ilişkileri olan iki erkek onlar.

Shane, "Eğer Steven seçilirse, sen ve ben çıkarları olan arkadaşlar oluruz," diye söze giriyor. "Eğer Connor seçilirse, eve gider ve mastürbasyon yaparım."

Homurdanıyorum. "Her iki durumda da evine git ve otuz bir çek, tatlım." Marissa gruba, "Benim burada hiçbir bağlılığım yok," diyor. "I

buraya tüylerimi diken diken edeceğimi bilerek geldim. Bu gece, kalbime sadık kalmalı ve en güçlü bağa sahip olduğumu düşündüğüm kişiyi seçmeliyim. Sonsuzluğa giden yolu birlikte yürümek istediğim çocuk..." Müzik dramatikleşiyor. "...Connor."

Zoey'nin kalbi kırılmış yüzü ekranı doldururken Shane öfkeyle homurdanıyor.

"Sana söylemiştim," diyorum iç çekerek.

Programın sunucusu keskin İngiliz aksanıyla gruba hitap ediyor.

"Zoey ve Donovan, bağlarınız koptu. Şeker Kulübesi'ndeki diğer bekarlara katılacaksınız. Üzgünüm ama bu sadece bir kaçamaktı. Geri kalanınız hâlâ sonsuzluğa giden yoldasınız."

Shane ağzı açık kalmış, Zoey'nin sürgün edilmesine o kadar üzülmüştü ki elimde olmadan kolunu sıkmak için uzandım. Tabii ki kolunu hareket ettirmek için o anı seçiyor ve elim onun yerine kucağına gidiyor.

Sırıtarak kasıklarına bakıyor. "Pantolonumu açmak isteseydin, sadece sorabilirdin."

Elimi geri çekiyorum. "Pantolonunu indirmeyeceğim."

"Benden etkilendiğini itiraf etmek seni öldürür mü?"
Öldürebilir. Çünkü ben Shane gibi erkeklerden hoşlanmıyorum.

Sinir bozucu türden. Ukala olan. Daha önce sporcularla çıktım, ama belirli bir kişilik tipine çekildim. Daha akli başında biri. Dürüst olmak gerekirse, benden daha olgun biri. Öfkelendiğimde beni hizada tutacak biri. Shane sadece onu harekete geçirir. Birlikte çok ateşli olurduk.

Bir yandan bu, seksin çok ateşli olma potansiyeline sahip olduğu anlamına geliyor.

Öte yandan, o kapıyı açmayacağım. Sıradan sekse karşı olduğum için değil. Bazen erkeğe bağlı olarak bunu tercih ediyorum. Ama Shane ile oraya gitmek kötü bir fikir gibi geliyor. En iyi arkadaşımın kocasıyla çok iyi arkadaş ve yan komşumuz. Cinsel bir ilişki yüzümüze patlarsa - ki çatışan kişiliklerimize bakılırsa bu oldukça olası görünüyor - bu sadece işleri garipleştirecek ve Meadow Hill'de kaçınmam gereken iki kişi olacak. Bu ayartmaya direnmek benim yararına.

"Kendine karşı dürüst olmanın zamanı gelmedi mi sence?" Shane'in sorusu baştan çıkarıcıydı.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama elimi tutarak beni durduruyor.

Parmak uçları benimkilere değiyor.

"Beni zaten üç kez öptün," diye devam ediyor.

Bir kahkaha patlar. "Üç kez, ha?"

"Mmm-hmm." O karanlık gözler üzerimde oyalanıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Beni çıplak mı hayal ediyor? İçimde öyle bir his var.

"İlk kez bir cesaretle, ikinci kez eski sevgilinin yararına, üçüncü kez benim yararına."

"Değil mi Madde ne ve motivasyon öyleydi.

Hepsi önemli olan nihai sonuçtur."

"Sonuç ne oldu?" Kendimi sorarken buluyorum.

"Seni ıslattı."

İçime bir ateş parçası
saplandı. Bunun içine doğru
yürüdüm.

Yutkunuyorum. "Hayır, olmadı."

"Dixon, bana yalan söyleme. Sen bundan daha iyisin. İfadenden haklı olduğumu anlayabiliyorum." Hırıltılı bir inilti çıkardı. "Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın? Bunu en az benim kadar istiyorsun."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "İstiyor musun?" "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki istiyorum."

Yanıt olarak yanaklarım ısınıyor. "Bunun bir önemi yok çünkü böyle bir şey olmayacak."

Hayal kırıklığı sesini kalınlaştırıyor. "Yani seni benimle o yatak odasına girmeye ikna etmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok mu? Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, ağzım pamuktan daha kuru değilmiş gibi davranarak. "Zamanını boşa harcıyorsun."

"Ya seni öpseydim?"

"Önce bana sorman gerekir ve ben buna razı değilim." "Ya pantolonumu çıkarırsam?"

"O zaman orada pantolonsuz oturacaksın." "Çileden çıkarıyorsun."

"Seninle seks yapmadığım için mi?"

"Hayır, çünkü bunu istediğini kabul edemiyorsun."

"Bu senin için yeni bir his, değil mi?"

Reddedilmek." "Reddedilmeyle başa çıkabilirim.

Yalanlarla başa çıkamam."

"Lynsey'e sahte ilişkimiz hakkında kolayca yalan söyledin."

"Her şey için bir cevabınız var."

Bir nefes verdim. "Bu iyi bir fikir değil. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman zaten benimle dalga geçtiğini düşünüyorum. Sana güvenmiyorum. Sen her yerdesin,

Lindley. Bir gün fuckboy oluyorsun, ertesi gün bir ilişki istiyorsun, bir gün

arkadaş olmak istemenden sonra. Söylediklerine güvenemem."

İnanamıyor. "Senden etkilendiğime gerçekten inanmıyor musun? Şuna bir bak." Elini kargo şortunun üzerinde gezdiriyor, kumaşı gerginleştiriyor, böylece ona baskı yapan ereksiyonu görebiliyorum. "Yarı penisim var ve bu sadece benimle tartıştığın için."

Neredeyse dilimde boğulacaktım. Bu bir yarı mı? Tanrım, haklıymışım. Cömert penisi cömertten de öte. Cömertten daha büyük ne var? Dikkate değer mi? Önemli mi?

"Gördüğün şeyi beğeniyorsun," diyor bilerek.

Kasıklarına baktığımı fark edince bakışlarımı kaçırıyorum.

"İtiraf et. Bunu yapan elin kendi elin olmasını istiyorsun." İri paketini kavıyor ve bana sırtıtıyor.

Boğazım kuruyor. Avuç içini boylu boyunca aşağı yukarı sürüklemeye başladığında öksürüyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"Aman Tanrım, ne? Durmamı ister misin?"

Koltuğuma yapışmış, dikkatle onu izliyorum. Ve sarhoş bile değilim. Bu davranışın hiçbir mazereti yok.

"Bana durmamı söyle." Eli tembel vuruşlarına devam ederken arzu yüz hatlarına kazınıyor.

Ağzımı açıyorum. Dur kelimesini oluşturmaya çalışmak istiyorum.

Ama ses çıkmıyor.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorsun," diyor Shane.

Tekrar yutkundum. "Neye benziyor?"

"Yatak odasında kararları veren siz değilken biriyle birlikte olmak."

Bu cevabı beklemiyorum. "Yatak odasında kararları benim verdiğimi nereden çıkardın?"

"Kişiliğin." Kıkırdıyor. Hâlâ kendini okşuyor. Ve evet, şişkinlik şimdi daha da büyük. Bakışlarımın gittiği yeri yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Çıkarmamı ister misin?"

"Hayır" kelimesini boğuk boğuk söylemeyi başardım.

Dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyor. "Tamam. Bunu sonraya saklayalım. Neyse, yatak odasındaki patronluğuna geri dönelim."

"Yatak odasında patronluk taslamam."

Yine de haklı. Kararları ben veririm. Karşılaşmaları dikte etmeyi, tempoyu kontrol etmeyi severim. Percy bunu yapmama izin verme konusunda iyiydi. Başlangıçta yaşından dolayı daha baskın olmasını bekliyordum ama yatakta oldukça itaatkârdı. Hatta daha duygusal olmaya çalışıyordu. Daha yumuşak. Ne zaman daha kirli olmasını istesem, bunu istediğim için bile beni utandırırdı.

Shane itaatkar olmayacak.

Belki de bu yüzden bu kadar çok mücadele ediyorum. Çünkü haksız değil, tüm vücudum yanıyor. İslağım ve klitorisim zonkluyor. Ağzını üzerimde istiyorum. Aletini içimde istiyorum.

Tekrar öksürüyorum, kanepede kıvranıyorum.

"Kelimeyi söyle," diyor alaycı bir şekilde. "Söyle, ben de sana vereyim."

Bir şekilde aklımı başıma toplamayı başardım. "Hayır."

Uzun, gergin bir sessizlikten sonra hayal kırıklığı içinde küfreder. "İyi o zaman. O zaman izin verirseniz, yan odaya gidip bu işi halledeceğim."

"İyi," diye yankıladım zayıf bir sesle.

Ben de yerimden kıpırdamadım ve gitmesine izin verdim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SHANE

Eğer öyle yaparsan her şey tango olabilir.

"UNUTMAYIN, TANGO BİR DANS DEĞİLDİR," DIYE AÇIKLIYOR DIANA, İki elini de ince kalçalarına koyuyor. Dışarıda yağmur yağıyor, bu yüzden Meadow Hill spor salonunda prova yapıyoruz. Normalde bu bir sorun olmazdı ama bu lanet spor salonunda benim nasıl bir izleyici kitlem varsa, görünüşe göre Diana'nın da var.

Burada spor yapıyormuş gibi davranan üç adamımız var, Bu da bir şişe su almaya giden Diana'nın kışına yapışmış üç çift göz anlamına geliyor. O ve ben genellikle deadlift yaptığım minderlerin üzerinde kamp kurduk. Sıranın sonundaki koşu bandını kullanan ve inanılmaz derecede yavaş yürüyen Ralph'i mükemmel bir şekilde görebiliyoruz. Liam Garrison "bench press yapan adam" rolünü oynuyor. Ve üçlüyü tamamlayan Weeping Willow'dan Dave, makinesinde kürek çekmeye daha az, Diana'nın esnemesini izlemeye daha çok zaman ayırıyor.

Onları suçlamıyorum. O daracık şortun içinde kıcı inanılmaz görünüyor. Spor sütyeni biraz dolgu sağlasa da, göğüslerinin her zaman sallanmasını engellemiyor.

Hareket ediyor. Onunla ilgili her şey bakmaya değer. Çıplak karnı. Bronzlaşmış teni. Yüksek at kuyruğu saçları.

O tamamen yenilebilir. Ve büyük bir ısırık almak istiyorum. "Lindley, dikkatini ver."

K e n d i m i toparladım. "Tango bir dans değildir. A n l a d ı m ." Duraksadım. "Bekle. O zaman nedir?"

"Bu bir söz."

"Ne sözü?"

"Hayatının en iyi seksisi."

Bu kasıklarımı sıkılmıyorsa ne olayım.

"Dans ediyorsunuz ama aslında yatakta olmak istiyorsunuz. Ama yapamıyorsunuz, bu yüzden tüm cinsel hayal kırıklığınızı dans pistinde boşaltmak zorundasınız."

Koroya vaaz veriyor. Cinsel hayal kırıklığı hayatımın hikayesi haline geldi. Diana Dixon yüzünden. Bu hafta her gece tango provası yaptık ve onun vücudunun benimkine bu kadar yakın olması ve kıyafetlerini çıkarmaması gittikçe zorlaşıyor.

Tango adımlarını cha cha'dan çok daha hızlı öğrendim, bu yüzden provalar bir sonraki vitesine geçiyor. Çok geçmeden yerimizi aldık ve hızla ustalaştığım bir rutinde spor salonu minderlerinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladık.

"Ve bir, iki, üç, dört, beş-altı, yedi, sekiz. Bir, iki, üç, dört, beş-altı, yedi, sekiz. Mükemmel. Güzel, bunu aldık. Beşinci sayımda biraz daha hızlı olduğunuzdan emin olun."

Tango yürüyen bir danstır. Teoride kulağa basit gelir ama görüldüğünden daha zordur. Dizlerinizi çok bükmeniz gerekir. Çok esnektir.

"Aman Tanrım, Shane, harika gidiyorsun!"

"Tam bir amigo kızsın," diye homurdanıyorum ama aslında şikayet etmiyorum.

İtiraf ediyorum: Bunu Diana ile yapmak çok eğlenceli. O sonsuz bir gusto kaynağı. Bir enerji yığını. Hiç durmuyor,

ve içindeki amigo kızın ortaya çıkmasına bayılıyorum. Bu kadın insanı havalara uçuruyor. Eğer kendime olan saygım düşük olsaydı, beni takip etmesi ve bütün gün ne kadar olağanüstü olduğumu söyleyerek moral vermesi için onu işe alırdım.

Ve bir itiraf daha: Dans etmeyi severim.

Elbette, kalçalarımı hâlâ Diana'nın istediği gibi hareket ettiremiyorum ama her zaman ritmim vardı ve Diana'yı öne doğru götürürken, sonra elimi sırtının üstünden geçirip daldırırken bu aptal tango müziğini kanımda hissediyorum.

Keşke havalı kaldırışlar yapabilseydik, ama şimdi bu fikri tekrar gündeme getirdiğimde, Dixon bunun gerçekten "tango işi" olmadığını söylüyor.

"Sen öyle yaparsan her şey 'tango' olur bence," diye karşılık veriyorum. Her zaman var olan kameraya doğru dönüyorum. "Beni destekleyin çocuklar."

Diana öfkeyle üçayağı işaret ederek, "Ona arka çıkmayın," der.

Canlı çekim yapmıyoruz, ancak bu videonun yüz binlerce kişi tarafından izleneceğini düşünmek tedirgin edici. İlk viral videomuzdan bu yana Ride or Dance'in takipçi sayısı 100 binden 450 binin üzerine çıktı. Bir milyondan fazla izlenen üç paylaşımımız daha oldu ve Diana reklam gelirlerinden övgüyle söz ediyor.

"Rutine sadık kalmalıyız. Dance Me to the Moon'da jüriden tam on puan aldı," diyor Diana, koreografisini çaldığı reality şovun adını vererek.

"Evet, ama tamamen kopyalamak istemiyoruz. Kutunun dışında düşünelim. Bir asansör," diye yalvarıyorum. "Lütfen mi?"

Pes etti. "Tamam. Hadi deneyelim. Aynı iki yavaş vuruşu dörde kadar sayacağız ve hızlı beş-altıda beni kaldırabilirsin."

"Kafanın olduğu yeri seviyorum." Onaylarcasına başımı salladım.

Diana at kuyruğunun lastiğini sıkmak için kollarını kaldırıyor, bu da dikkatimi neon pembe spor sütyeninin içindeki göğüslerine çekiyor. Çok fazla neon giyiyor. Ona yakışıyor. Ve o diri göğüsler de ona yakışıyor. Küçük seksi bir cep roketi gibi.

Hala beni çekici bulmuyormuş gibi davranması umurumda değil. Bunun için beni biraz zorlayacak birine ihtiyacım var. Ben kovalamacayı seven bir adamım. Ama topun tamamen onun sahasında olmasından nefret ediyorum. Geçen gece her şeye hazır olduğumu açıkça belirttim. Gerçekten her şeye. Ama Diana kendi iyiliği için fazla inatçı. Onu kazanmak için ne gerekiyor hiçbir fikrim yok. Sadece, ne bileyim, gururunu bir kenara bırakması gerekiyor. Sonra da sikimi yutması.

Gülmekten boğuluyorum.

"Neden bu kadar kıkırdıyorsun?" "Hiçbir şey."

Diana gözlerini kısar. "İffetsiz düşünceleriniz mi var?"

"Tabii ki. Ben ve bu salondaki diğer herkes."

Üç adama doğru bir bakış atıyor ve hepsi bakışlarını hızla başka yöne çeviriyor. Liam ağırlıkla oynuyor. Dave kürek makinesinin ayarlarını değiştirmek için rastgele düğmelere basmaya başlar. Diana'dan çok da küçük olmayan üç kızın babası olan utanç verici Ralph ise telefonuyla ilgileniyormuş gibi yapıyor.

"Pekâlâ. Hadi bir deneme kaldırışı yapalım," diyor Diana. "Hedeflememiz gereken yüksekliği ölçmek istiyorum." Ayna duvarının önünde durmak için hareket ediyor. "Arkama gel."

Evet, lütfen.

Arkasından

yaklaştım. "Ellerini

belime koy."

Tanrım, bunun için neden kıyafet giyiyoruz?

Kuru ağzımla yutkunuyorum ve iki avucumu da kalçalarına koyarak ona itaat ediyorum.

"Hayır, böyle." Ellerimi kendi elleriyle kapatıyor ve bir santim daha aşağı çekiyor. "Beni buradan kaldırmalısın. Bu daha dengeli bir taban. Tamam, üçe kadar sayınca, yukarı kaldır. Çok yükseğe değil."

Dediğini yapıyorum, onu havada asılı tutuyorum ve aynada kendimizi inceliyoruz. Kollarını uzatmış, bacaklarını birleştirmiş, ayak parmakları aşağı doğru bakıyor.

"İyi form," diyorum.

Gülüyor. "Saçmalamayı kes."

"Aslında, mükemmel bir form. Ve şu iniş tekniğine bir bakın," diye övünüyorum onu yere bıraktıktan sonra.

"Tekrar yapalım, ucube. Bir şey görmek istiyorum."

Kalçalarını kavradım ve onu kaldırdım.

"Beni henüz bırakma." Yansımamızı incelerken düşünceli görünüyor.

Düz karnına ve vücudunun mükemmel hatlarına hayranım. Parmaklarım belinin etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılıyor. Joggers'ımın arkasında sikim seğiriyor.

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa sen de mi bizi çıplak hayal ediyorsun?" Aynaya soruyorum.

Diana inliyor. "Aman Tanrım. İndir beni." Vücudumdan aşağı kayıyor ve bunu bilerek mi yapıyor bilmiyorum ama kıcı işkence gibi bir kayışla sikime baskı yapıyor. "Bu çok önemli. Bir hafta içinde çekime başlıyoruz."

"Bence şimdi filme çekebiliriz ve iyi iş çıkarırız."

"'Tamam' bunu kesmeyecek." Nefes nefese kaldı. "Bizi sabote etmeye mi çalışıyorsun? Sabotajcı mısın?"

"Ben sabotajcı değilim, seni lanet psikopat. Tek söylediğim, jüri üyelerine aptal organizasyonlarını utandırmayacağımızı gösterecek kadar iyi olduğumuz. Bu seçmelerin bütün amacı bu değil mi? Çünkü bir grup

Balo salonu züppeleri, tüm bu boktan amatörlerin değerli yarışmalarına katılmasına mı kızdılar?"

"Evet, ama bu seçmeleri yarım yamalak yapacağım anlamına gelmiyor.

Dansı şansa bırakmayız."

"Dans tamamen risk almakla ilgilidir." Kameraya doğru dönüyorum. "Beni destekleyin çocuklar."

"Ona arka çıkmayın," diye emrediyor. "Dans disiplinle ilgilidir. Ve tutkuyla. Tutkulu bir disiplin."

Ona bakıyorum. "Neden böylesin?"

Bunu görmezden geliyor. "Tüm rutini bir kez daha gözden geçirelim ve sonra geceyi bitirelim."

Bu provada son kez, Diana'nın harici hoparlöründen yayılan müzik eşliğinde tango rutinimizin üzerinden geçiyoruz. Son bölüme geldiğimizde ikimiz de zor nefes alıyoruz. Alkışlar arasında bitiriyoruz. Sadece Diana'yı becermek isteyen üç adamdan oluşan seyircilerimize bakıyorum ve onlara küçük bir selam veriyorum.

"Teşekkür ederim, nazik beyler." Havlumu attığım banka doğru yürüyorum ve yüzümü siliyorum. Diana da aynısını yapıyor. Havlusunu göğüs dekoltesindeki ter lekelerine sürerken boynu dikleşiyor.

Ralph'in gözlerinin parladığını fark ettim.

"Dostum," diye azarladım, "senin üç kızın var. Biraz saygı göster. Ya da sağduyulu ol."

Aceleyle salondan çıktı.

"Akşam yemeği ve FoF bu akşam?" Red Birch'e döndüğümüzde Diana'ya soruyorum. Bu artık bizim rutinimiz.

"Gelemem. Will ile yemek yiyeceğim."

Dudaklarıma bir kaş çatma dokunuyor. "Takım arkadaşımınla mı çıkıyorsun?"

"Evet."

"Peki ben davetli değil miyim?"

"Hayır, bu o ve ben meselesi."

Neden bilmiyorum ama bu omuzlarımı geriyor. "Ama ben senin erkek arkadaşınım. Seni bir randevuya mı götürmeye çalışıyor?"

"Tabii ki hayır. Biz arkadaşız."

"Ama ben senin erkek arkadaşınım," diye tekrarlıyorum.

"Sahte erkek arkadaşım," diye düzeltiyor.

"O bunu bilmiyor." Kaşlarımı çatıyorum. "Will neden sana çıkma teklif ediyor?"

2A'nın kapısının önünde durdu. "Bir arkadaş olarak bu akşam onunla yemeğe çıkmamı istedi. Bu bir randevu değil ve ben senin sahip olabileceğin en sadık sahte kız arkadaşınım. Seni sahte bir şekilde seviyorum, Shane. Seninle sahte bir evlilik yapmak ve sahte bebeklerini doğurmak istiyorum. Tamam mı?"

Ona ters ters baktım. "Hiç gereği yokken. Sahte çocuklarımızı bu işe karıştırdığına inanamıyorum."

"Neden böylesin?" Nefes nefese kaldı. "Yarın provada görüşürüz."

Beni koridorda kapalı kapısına bakarken bıraktı.

Kendi kapımın kilidini açıp daireme giriyorum, neden bu kadar öfkeli olduğumdan tam olarak emin değilim. Larsen'in kız arkadaşım olduğuna inandığı bir kadına asılmasına mı sinirlenmişim? Yoksa Diana'nın bu gece benim yerime onunla takılmayı tercih etmesinden mi rahatsız oluyorum?

Orospu çocuğu.

Sanırım ikincisi.

Damarlarımda dolaşan bu nahoş hissin kıskançlık olduğunu düşünüyorum.

Ya Larsen'den gerçekten hoşlandığına karar verir ve onunla gerçekten çıkmak isterse? Beynim sonunda onunla bir şeyler başlatmakla birazcık ilgilenebileceğim gerçeğiyle uzlaştı. İyi, azıcık değil. Onun eğilimlerini doğru tahmin ettiğimden beri, onu becermeyi düşünmeden edemiyorum.

Bunu gözlerinde gördüm, kontrolü bırakmayı ne kadar çok istediğini ve bu beni son derece ilgilendiriyor. Benimle bu tür şeyleri keşfetmek isteyebilecek bir kadınla hiç tanışmadım. Lynsey kesinlikle istemedi. Ama Diana kontrolü eline alacak bir erkek istiyor. Onun en karanlık, en kirli fantezilerini gerçekleştirebilecek birini.

Will Larsen neden bunu onunla birlikte keşfetsin ki?

Hayır.

Bu onura erişecek biri varsa, o da benim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DIANA

Sen kazandın.

WILL:

Görünüşe göre restoranın kıyafet yönetmeliği varmış. Yarı yarıya bir şeyler giy.
Fantezi.

WILL 20 DAKIKA ÖNCE BENİ TERS KÖŞEYE YATIRDI.

beni alması gerekiyordu. Erkekler! Yirmi dakika içinde kendimi nasıl "yarı şık" göstermemi bekliyor?

İç çekerek kot pantolonumu ve askılı bluzumu yatağın üzerine bırakıyorum ve güzel bir akşam yemeği için daha uygun bir şeyler bulmak üzere dolabıma yaklaşıyorum. Parıldayan kırmızı bir elbise bulana kadar askıları karıştırıyorum. Pürüzsüz kumaşı raftan kaydırıp içine giriyorum, sonra saçımı düzgün bir topuz yapıyorum ve elbiseyle mükemmel uyum sağlayan kırmızı bir ruj sürüyorum.

İşte. Yarı süslü.

Will beni aldı, beyaz düğmeli gömleği ve siyah pantolonu içinde çok seksi görünüyordu. Kahverengi saçları onu son gördüğümünden daha kısa, ona daha çocuksu bir hava veriyor.

"Tanrım." Ben yolcu tarafına geçerken ıslık çalıyor. "Umarım Lindley seni evden bu halde çıkarken görmemiştir. Aksi takdirde, seni bir randevuya götürdüğümü düşünecek ve kıcıma tekmeyi basacak."

"Zaten bunun bir randevu olduğunu düşünüyor," diye cevap veriyorum sırtarak. "Daha önce sert bir şekilde sorgulandım."

Ana Cadde'de çok tanıdık bir köşe mekânı olan restorana giderken sohbet ediyoruz. "Burası geçen hafta kahvaltı mekânı değil miydi?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Geçen ay," diye düzeltti, kıs kıs gülererek. "Geçen hafta suşi mekanıydılar."

Umarım bu girişim kalıcı olur çünkü içeri girdiğimizde bizi çok çekici bir ambiyans karşılıyor. Burası artık bir Akdeniz restoranı, Yunanistan'da bulabileceğiniz tropik palmiye yaprakları arasına gizlenmiş küçük, تنها masalar ve beyaz sıva duvarları kaplayan çerçeveli Santorini ve Yunan adaları fotoğrafları sunuyor. Canlı bir grup bile var. Bir gitarist ve usulca bongo çalan bir adam. Ama yine de güzel. Artık burayı seviyorum.

Will'in sandalyemi çekmeye fırsatı olmadı; aşırı hevesli bir garson birden ortaya çıkıp bunu onun için yaptı. Ardından Will'i de oturtuyor ve peçetelerimizi özenle açarak kucağımıza koymamız için bize uzatıyor. İkimiz de gülmemek için kendimizi zor tutarken, garson abartılı şovunu bize kırmızı deri kaplı bir çift menü sunarak bitiriyor.

O gittikten sonra bir süre menüleri inceliyoruz. "Welp."

Will başını kaldırdı ve masum bir gülümseme takındı.

"Benim için hepsi Yunanca."

O kadar yüksek sesle gülüyorum ki, homurtu olarak çıkıyor. "Aman Tanrım, bu çok ezikçeydi."

Ama haksız da sayılmaz. Tüm menü Yunanca yazılmış. Sayfadaki yabancı karakterlerden hiçbir anlam çıkaramıyorum. Altında İngilizce bir seçenek bile yok.

Dudaklarımı büzüyorum. "Sanırım bu sahibin neden sürekli marka değiştirdiğini biliyorum."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Garsondan her bir öğeyi tercüme etmesini istemek zorunda kalıyoruz, bu da sonsuza kadar sürüyor. Sonunda yemeklerimizi sipariş edip sandalyelerimize yerleştiriyoruz, bu sırada yumuşak gitar müziği etrafımızı sarıyor. Will, mezun olduktan sonra bir yılını Avrupa'da geçirmek istemesine karşı çıkan babasından şikâyet ederek biraz zaman geçiriyor. Bay Larsen'in bir kongre üyesi olduğunu ve zamanını Will'in üvey annesiyle birlikte Washington ve Connecticut arasında paylaştığını öğreniyorum. İkimiz de kendi üvey annelerimizi sevdiğimiz için üvey anneler konusunda biraz yakınlaşıyoruz. Gerçi Will'in anne babası boşanmamış; annesi o dört yaşındayken ölmüş ve babası yeniden evlenene kadar bir dadı grubu tarafından büyütülmüş.

Sonunda konuyu Beckett'e getirdim çünkü Merak beni yiyip bitiriyor.

"Beck'le işler nasıl gidiyor? Yakında dönecek, değil mi?"

"Gelecek hafta."

Will'in yüz hatlarının gerilmesini özlemiyorum. "Uh-oh. Bu durum seni hâlâ rahatsız ediyor mu?"

"Birazcık. O gittiğinden beri biriyle birlikte olsaydım belki farklı olurdu. Ama birlikte olduğum biriyle tanışmadım."

"Yani son karşılaşmanız hâlâ Beck'i hayal edip durduğunuz o garip karşılaşma."

"Evet." Sesi asık.

"Tamam. Pekala. Şimdi uyarılma skalasında neredeyiz? Beckett ve bir kadınla takılmayı düşündüğünde, bu seni daha mı az tahrik ediyor? Yoksa daha mı fazla?"

İç çekiyor.

"Daha fazla,

ha?"

"Tek düşündüğüm şey bu," diye mırıldanıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bence bu konuda çok fazla stres yapıyorsun. Herkesin kendi sapkınlıkları vardır."

"Öyle mi?" diye meydan okuyor. "Seninki ne?" "Seni ilgilendirmez."

Will sırtıyor.

"Peki Beckett eve döndüğünde ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Gittiğinden beri onunla konuştun mu?"

Bu soru onu ürkütür. "Elbette. Her gün mesajlaşıyoruz. O benim en iyi arkadaşım."

"O zaman tüm bunlar hakkında onunla konuşman gerekmiyor mu? Seni neyin rahatsız ettiğini ona söylemen gerekmez mi?"

"Belki."

Kararsız görünüyor. Tipik bir erkek. Evet, onun yerine her şeyi içimizde tutalım. Bu her zaman harika bir fikirdir.

Yemeğin geri kalanı güzel yemekler ve harika sohbetlerle geçiyor. Will'den gerçekten hoşlanıyorum. Gigi'nin arkadaşı olarak başladı ama ikimiz de yaz için Hastings'te olduğumuzdan beri daha da yakınlaştık. Ve belki de bu konuda çok stresli olduğu için beni bir pislik yapıyor, ama bu Will ve Beckett olayını çok seviyorum. Kendim üçlü yapabilir miyim bilmiyorum ama fantezinin çekici olduğunu inkâr edemem. Will ve Beck'in gülünç derecede çekici iki hokey oyuncusu olması da cabası. Her kızın bu iki sert vücut arasında ezilmek isteyeceğini anlayabiliyorum.

Shane'den bir mesaj aldığımda garson boş tabaklarımızı temizliyordu. Will'le dışarıda olduğum için homurdanan bir şikâyet bekliyordum. Onun yerine, bir belgenin linkini buldum. Tamam, tamam. Bu çok garip.

İşemem gerekiyor, bu yüzden mesajı banyoda açmaya karar verdim. Bir, çünkü Will'in önünde kontrol etmek kabalık olur ve iki, çünkü Will'in önünde kontrol etmekten korkuyorum.

Ve eve gidene kadar bekleyemeyecek kadar meraklıyım.

İşimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra Shane'den gelen bir takip mesajı buluyorum. Tek söylediği: Sen kazandın.

Bağlantıya tıklıyorum ve neredeyse karo döşeli zeminde gülerken ölüyorum. Bu bir uygulama.

Menfaatleri olan arkadaşım pozisyonu için gerçek bir başvuru.

Komik başlıklar gözlerime saldırıyor. İsim. Penis boyu. Beceriler, aman Tanrım. En sevdiği seks pozisyonlarını, kendini en yetenekli gördüğü pozisyondan en az yetenekli gördüğü pozisyona doğru sıralamış. Ters cowgirl en altta.

Kahkahalarım banyodaki akustikten yansıyor. Az önce işememiş olsaydım, gerçekten altıma işeyebilirdim. Yine de okuduğum şeyin saçmalığına rağmen, kan dolaşımımı dolduran uyarılma dalgasına karşı koyamıyorum.

Azdırıcıların altında şöyle yazmış:

Kararları ben veririm.
İzlenmeye karşı değilim.

Nefesim kesiliyor, sıcaklık göğüslerimin ucunu gıdıklıyor. Son düşünceler altında, daha açık sözlü oldu:

Sahte erkek arkadaşınız ve faydaları olan gerçek arkadaşınız olarak, sizi memnun etme görevini çok ciddiye alıyorum. Dil, parmak veya horozla olsun, seans başına en az bir orgazm garanti ediyorum.

Tüm vücudum kasılıyor. Ağzının, parmaklarının ya da dilinin üzerimde olması fikri kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

Vücudunuza tapacağım, saygı duyacağım ve sizi daha önce hiç
s i k i l m e d i ğ i n i z gibi sikeceğim. Düşündüğünüz için teşekkürler.

Zaman aşımına uğrayıp kararana kadar ekrana
bakıyorum. Tanrım. Uzun, kararsız bir nefes alıyorum, tam
o sırada başka bir mesaj beliriyor.

SHANE:

Ne olmuş yani? İşi aldım mı?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

DIANA

İnisiyatif

"ONUNLA BUNU MU GIYDIN?" SHANE HOMURDANIYOR
ön kapısını açar.

Kapı aralığında sabit duruyorum.

"Evet." "Ve hala bunun bir randevu
olmadığında ısrar ediyorsun?"

"Değildi. Sadece güzel bir restorana gittik."

Shane gözlerini benden alamıyor. "Lütfen bana bunun
seçme videomuz için giydiğin elbise olduğunu söyle."

"Hayır, bu şeffaf olduğu için altındaki mayoyu
görebilirsiniz."

"Siktir," diye inliyor. Sonra bir santim bile hareket
etmediğimi fark etti. "İçeri geliyor musun?"

Eşikten kımıldamıyorum. "Dixon kurallarını tartışana
kadar olmaz."

"Sen ve senin kuralların. En azından Niall'ın fikrini
söylememesi için bunları içeride tartışabilir miyiz?"

İyi bir noktaya değindin. Shane'i oturma odasına kadar
takip ediyorum ve aramızda biraz mesafe bırakıyorum.
Provadan beri duş almış ve üstünü değiştirmiş, çünkü
sabun gibi kokuyor ve üzerinde gri bir Eastwood College
tişörtü ile ince kalçalarına oturan siyah bir eşofman altı var.
Belirgin bir

oblik ortaya çıkıyor ve parmaklarım ona dokunma isteğiyle karıncalanıyor.

"Başvurumu beğendiniz mi?" Gözleri parlıyor. "Çok iyi yazılmış," diye isteksizce cevap veriyorum.

"Hoşuna gideceğini biliyordum." Göz kırparak bana doğru bir adım atıyor. "Şimdi kurallardan bahsedelim."

Bir adım geri çekiliyorum. "Sadece bir kural. Saygı." Shane irkildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu işin her aşamasında birbirimize saygı duyuyoruz. Evet, bu sadece seks. Hayır, işin içinde duygular olmayacak. Ama arkadaşça bir durum bile belli bir düzeyde saygı gerektirir. Ben senin seks oyuncağın değilim."

Sarsılıyor. "Tanrım. Tabii ki hayır."

"Ve senin başkalarıyla yatmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım." Ses tonunda güvence çınlıyor. "Sana artık yatmakla ilgilenmediğimi ve seni asla riske atmayacağımı söyledim."

"Tamam, güzel. Oh. Ve prezervatifler," diye bitiriyorum. "Tabii ki."

"Bununla birlikte, doğum kontrol hapı kullanıyorum, bu yüzden ikimiz de test yaptırırsak, test yaptırmam da olur." İçimi çektim. "Çünkü prezervatiflerden nefret ediyorum."

Tekrar inliyor. "Cidden orada durup bana eyersiz gitmeyi ne kadar çok istediğini mi söylüyorsun? Beni boşaltmaya mı çalışıyorsun?"

"İki temiz sağlık raporu varsa," diye yineliyorum.

Başını öne eğiyor. "Başvuruda en sevdiğin şey neydi? Beni bir aday olarak öne çıkaran neydi?"

Gülümsememi gizliyorum. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Hayır, bence yapmalısın. Nelerden hoşlandığımı biliyorsun. Senin neyi sevdiğini bilmem adil olur. Göze çarpan bir şey var mı?"

Tereddüt ediyorum. "Kararları senin vermenle ilgili

kısım hoşuma gidebilirdi."

Dudakları kıvrıldı. "Evet. İçimde bir his var. Neden peki?"

Bu cevaplama çok kolay bir soru. Çünkü hayatımın her alanında kontrol hep bende. İkinci sınıfta amigo kaptanı oldum ki bu daha önce duyulmamış bir şey. Antrenmanlarda kararları ben veririm ve takımımı iyi yağlanmış bir makine gibi yönetirim. Babam ve ağabeyime göre ben doğanın durdurulamaz bir gücüyüm. İstedığimin peşinden giderim. Üstlendiğim her projeye kendimi %100 veririm.

Bu esnek olmadığım anlamına gelmiyor. Kontrolü severim ama kontrol manyağı değilim; gerektiğinde dizginleri kolayca bırakabilirim. Mükemmeliyetçiyim ama bir şey mükemmel olmadığında yıkılmam.

Ve konu seks olduğunda, bana emir verilmesinden daha çok istediğim bir şey yoktur.

Saygılarımla, tabii ki.

"Çünkü kontrol çoğu zaman benim elimde değil. Ve çıktığım erkekler yatak odasında pek inisiyatif kullanmadılar," diye itiraf ediyorum Shane'e.

"Görmek istediğin şey bu mu? İnisiyatif mi?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman. Yatak odasına git," diyor alçak bir sesle. "Beni orada bekle."

"Seni bekliyorum," diye yankılanıyorum huzursuzca, zorlukla yutkunarak.

Orada duruyor, o uzun, geniş vücuduyla benimle alay ediyor. Pantolonunun altından sikinin kalın çıkıntısını görebiliyorum. Pantolon siyah olduğu için tamamen sertleşip sertleşmediğini anlamak zor. Uygulaması sayesinde artık tam olarak ne kadar büyük olduğunu biliyorum ve onu içimde düşününce kalçalarım sıkılıyor.

"Yatak odası," diye tekrarlıyor, sesi keskinleşiyor.

Bir nefes alıyorum. Sonra tek kelime etmeden yatak odasına gidiyorum.

Etrafımı inceliyorum, özenle yapılmış yatağa, yumuşak gri alan halısına ve parlak maun şifonyere bakıyorum. Ben

yapamam

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Neden Shane Lindley'in yatak odasındayım? Neyim var benim?

Peki o hangi cehennemde?

Mutfakta dolaştığını duyuyorum. Akan suyu duyuyorum. Kendine bir bardak su mu dolduruyor? İçimde öfke yükseliyor, nabzım hızlanıyor. Beni aptal yerine koyuyor diye endişeleniyorum, ama aynı zamanda yarattığı beklenti dayanılmaz. Bacaklarımın arasında gerçek bir acı var. Bir ısırap düğümü. Her şey sıcak ve sıkı hissediyor, onun dönmesini beklerken tüm vücudum ihtiyaçla kenetleniyor.

Sonunda Shane kapı aralığını dolduruyor. Bir süre beni izliyor, gözleri ağırlaşıyor. Sonra tişörtünü yakasından çekip çıkarıyor, gömleği köşedeki döşemeli sandalyeye fırlatırken göğsünün her bir kası dalgalanıyor.

"Saçını aç," diyor kaba bir şekilde.

Tekrar yutkundum. Gecemin böyle bitmesini beklemiyordum. Ya da Shane Lindley'nin emirlerine uyacağımı ve karşılık vermeyeceğimi. Onunla tartışmayacağımı, kavga etmeyeceğimi ya da ona benim için yapmasını söylemeyeceğimi.

Tek kelime etmeden topuzumu sabitleyen lastiği çekiyorum. Bileğime geçiriyorum ve saçlarımı sallıyorum. Parmaklarımla tarıyorum, böylece omuzlarımdan aşağı akıyor.

Shane'in gözlerinde ateş parlıyor. Yanımdan geçip yatağın ayakucuna oturuyor, kaslı kalçalarını açıyor. "Buraya gel."

Onun önünde duruyorum. İri bir eli uzanıp dizime dokunuyor, sonra daha da yukarı çıkıyor, elbisemin eteğinin altından kayıyor ve tangamın bel bandını ortaya çıkarana kadar malzemeyi onunla birlikte yukarı çekiyor. Bir parmağını kayışın altına daldırıyor, alaycı bir şekilde çekiştiriyor ama çıkarmıyor.

Bana bakıyor. Tavandaki aydınlatma armatürü yüzünü aydınlatırken, birden gözlerinin sadece kahverengi olmadığını fark ediyorum. Koyu ela, irislerinde koyu yeşil benekler var, geceleyin yemyeşil bir yağmur ormanı gibi.

Orada sessizce duruyorum. Bekliyorum.

Gülüyor. Kısık, boğuk bir ses. O muhteşem gözlerde onay titreşimleri.

"Bu itaatkâr Diana Dixon'dan gerçekten hoşlanıyorum," diyor.

Sesim titrek çıksa da, "Şansını zorlama," diye uyarıyorum. "Yoksa kötü kaltak geri döner."

"Kötü kaltak hiçbir yere gitmedi. Tam burada. Sikilmek için ölüyorum."

İçimden bir ihtiyaç sarsıntısı geçerken dudağımı ısıırıyorum. Geçen yıl bana Shane'in yatak odasında durup başka bir emir vermesini bekleyeceğimi söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

"Külotunu çıkar." Eli eteğimin altından kayıyor. "Ama elbisen üzerinde kalsın."

Kalbim küt küt atarken, tangamı bacaklarımdan aşağı kaydırıp tekmeliyorum. Dantel parçası yerde, çıplak ayaklarımla yanında terk edilmiş bir şekilde yatıyor.

"Tanrım, çok itaatkârsın." Alt dudağını yalıyor. "Üstüme çık."

Onun üzerine çıkarken zor nefes alıyorum. Shane ellerini belime yerleştiriyor ve yavaşça yukarı doğru kaydırıyor, elbisemin spagetti askılarında durmadan önce göğüslerimi nazikçe sıkmak için duruyor. Onları omuzlarımdan itiyor ve ben ürperiyorum. Elbisemin korsajını aşağı doğru çekerken parmak uçları sert, nasırlar tenimi törpülüyor.

Sütyen giymediğimi görünce inliyor. B cup'ım her zaman gerektirmediği için genellikle takmıyorum.

"Bunlar çok şirin," diye mırıldanıyor.

"Göğüslerime şirin mi diyorsun?"

Dudakları bir gülümsemeyle titriyor. "Bunun nesi yanlış?"

"Sevimli olmaları gerekmiyor," diye itiraz ediyorum.
"Seksi olmaları gerekiyor. Tatlı."

"Oh, güven bana, onlar seksi. Ve tatlı. Ve şımarık. Ve çok tatlılar."

Başparmaklarıyla her bir göğsümün kabarıklığını izliyor. Hassas tenime değen lezzetli sıyrıklar neredeyse çok fazla. Başparmağı bir meme ucunun üzerinde gezindiğinde çaresizlik dolu bir ses çıkarıyorum ve kalçalarım öne doğru sallanıyor.

"İlginç," diyor. "Ne?"

"Çok hassassın." Meme ucumu başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıyor, nazikçe yuvarlıyor ve bacaklarımın arasında bir nem fışkırması hissediyorum. Orada birikiyor.

"Çok hassas," diye düzeltiyor, sırtarak. "Hiç meme uçlarınızı emen biri yüzünden orgazm oldunuz mu?"

"Hayır, ama oldukça yaklaştım," diye itiraf ediyorum.

Ağzını bir göğsüme götürüyor ve meme ucumu ağzına alıp dilini üzerinde gezdiriyor. Bir iniltiyi yutuyorum ve kucağında amaçsızca kayıyorum.

"Azgın küçük şey," diye alay ediyor Shane.

Tenime karşı kıkırdıyor, titreşimler vücudumda titreşiyor. Sonra ağzını diğer meme ucuma götürüp nazikçe emiyor, bu sırada avuç içleri göğüslerimi kavrayıp sıkıyor.

Çok fazla hareket ettiğimde, çok sert sallandığımda, beni sabitlemek için bir elini kalçama koyuyor. "Kahretsin, bunun için ölüyorsun."

Sesimi bulmakta zorlanıyorum. "İhtiyacım var..."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldanıyor, dilini meme ucumun üzerinde gezdirirken.

"Bana dokunmanı istiyorum." "Nereye?"

"Bacaklarımın arasında. Lütfen. Dokun bana."

Tanrım, gerçekten yalvarıyorum. Ne oluyor bana?

"Hayır." Shane kıcımlı okşadı. "Ayağa kalk."

Kucağından kayıyorum. Dizlerim titriyor. Nabzım hızlanıyor. Kalp atışlarımı şakaklarımda hissedebiliyorum. Boğazımda. Klitorisimde zonkluyor.

Bilerek gülümsüyor, vücuduma neler olduğunun tamamen farkında.

"Pantolonumu çıkar."

Kemerine uzanırken parmaklarım titriyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli cinsel karşılaşma ve ben çıplak bile değilim. O da henüz çıplak değil. Bir saniye sonra pantolonunu indirdiğimde çıplaktı.

Aletini görünce nefesim kesildi. Beklediğim kadar büyüktü. Ve vücudumda dolaşan ve bacaklarımın arasında zonklayan tuhaf, tedirgin bir his uyandırıyor. Onu içimde istiyorum. Ona ihtiyacım var. Dürüst olmak gerekirse, sığacak mı onu bile bilmiyorum.

Shane ereksiyonuna yavaşça, kasıtlı bir vuruş yapıyor. Sonra bakışlarımızı kilitliyor ve "Dizlerinin üzerine çök, Diana." diyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SHANE

Bana kibarca sor.

DIANA FANTEZILERİN MALZEMESİ. GERÇEK FANTEZILERİMİN. O Tek bir şikâyetle bulunmadan ona emirler yağdırmama izin veriyor ve ikimiz de bunu sevdiğini biliyoruz. Arzunun kızarıklığı yanaklarını kızartıyor. Üzerinde hâlâ o seksi kırmızı elbise var, ama nefis göğüslerini ortaya çıkarmak için aşağı çekilmiş. Yine de elbiseyi çıkarmasını emretmiyorum. Hâlâ yarı kapalı olması hoşuma gidiyor. Hâlâ amını görmemiş olmam. Nedense bu daha da ateşli yapıyor.

Dizlerinin üzerine çöktü. O kadar tahrik olmuştum ki, eğer önce rahatlamazsam onu üç saniyeden fazla beceremeyeceğimi biliyordum.

"Elini bana dola."

İnliyor ve dediğimi yapıyor. Sıcacık yumruğunun sikimin etrafına dolanması bir sonraki seviye.

"Dilini üzerine koy," diye mırıldandım. "Güzelce ıslat ve ağzın için hazır hale getir."

Bir inilti daha.

Diliyle sikimin başını yalamaya başladığında nabzım hızla atıyor. Eli şaftım boyunca geçici olarak hareket ediyor.

"Daha sıkı."

Beni sıkıyor ve ben inliyorum. Bu arada, o itaatkâr dil yalamaya devam ediyor ve şaftımı parlatıyor.

"Ağzın, Dixon. Şimdi ihtiyacım var."

Büyük olduğumu biliyorum, ama sikimin etrafına gerilmiş dudaklarını görmek başımı döndürmeye yetecek kadar sıcak.

"Beni boşalt." Sesim kısık. Şehvetten boğuk ve vaatlerle dolu. "Eğer iyi bir iş çıkarırsan, bir ödül alacaksın."

Yumuşak bir patlamayla beni bırakıyor. Gözlerinde ilgi titreşiyor, oradaki arzunun sıcaklığıyla karışıyor. "Ödül ne?"

"Kararı sana bırakıyorum." Ona gülümsüyorum. "Dilim ya da parmaklarım."

Nefesi kesiliyor. Elini tekrar üzerimde gezdiriyor. "Bu değil mi?"

"Hayır. Buna hazır değilsin. Bunun için çalışmamız gerekecek."

"Bilmiyorum, şimdiden çok ıslandım."

Tekrar inledim. "Dikkatimi dağıtmayı bırak. Bana istediğimi ver."

Sikimi kavırıyor ve emmeye devam ediyor. Tanrım, beni ağzına zar zor alabiliyor. Belki yarısına kadar. O yüzden elini de kullanmak zorunda.

Ağzına tüm gücümle girmemek için çaba sarf etmem gerekiyor. Onun liderlik etmesine izin veriyorum, beni gitmem gereken yere götürmesi için ona güveniyorum. Gerçek şu ki, bu yükü patlatmam için fazla bir şey gerekmeyecek. Önümde dizlerinin üzerinde inanılmaz görünüyor.

Platin saçlar bağlanıp bırakılmaktan dağılmıştı. Hevesli bir ağız beni emiyor.

Çıkardığı küçük sesler. Tanrım.

Taşaklarım o kadar sıkı ki sanki vücudumun içinde kaybolmuş gibiler. Her kasım onlarla birlikte sıkılıyor. Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bitiriyorum. Kendimi kontrol edemiyorum. Beni uzun zamandır kimsenin yapmadığı kadar azdırıyor.

"Geliyorum," diye uyarıyorum onu. Bırakayım da nasıl istediğine o karar versin.

Diana sikimi serbest bırakıyor ve boşalmam için beni sarsıyor. İnledim ve göğüslerine boşaldım. O aldırmıyor gibi görünüyor. Dudağını ısıyor. Diğer eli bacaklarının arasında.

"Kendine dokunabileceğini söylemedim," diye homurdanıyorum, hala en akıl almaz doruk noktasının son birkaç damlasını serbest bırakırken bile. Ani bir sağanak gibi hızlı ve güçlüydü ve doymak üzereyim. Hâlâ çok sertim ve başka bir tur için çok hazırım.

Ama ona bir söz verdim.

Diana ayağa kalkıyor, elbisesi belinde. Kumaşı bacaklarından aşağı çekiyorum ve sonra atıyorum.

"Yatağa," dedim.

Yatağa doğru koşuyor. Bunun Diana Dixon'ı itaatkâr olarak göreceğim tek an olduğuna dair bir his var içimde ve bunun her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Hâlâ zor nefes alıyorum, sikimi okşuyorum. Ucunda hala bir damla boşalma var ve bakışlarımı Diana'nın çıplak vücudunda gezdirirken başparmağımı üzerine sürüyorum.

"Dil mi, parmaklar mı?" Sesim titrek

çıkıyor. "Dil," diyor.

"İyi seçim."

Yatağın ayak ucunda diz çöküp iki elimi pürüzsüz bacaklarında gezdiriyorum. Baldırlarını ve inciklerini okşadıktan sonra ayak bileklerinden tutarak vücudunu öne doğru çekiyorum, böylece kalçaları yüzümden birkaç santim uzağa geliyor.

"Yalamamı iste."

Nefesi kesildi. Kafamı kaldırdığımda beni izlediğini görüyorum, göz bebekleri büyümüş, göz kapakları ağırlaşmış.

"Bana sor," diye tekrarlıyorum.

Derin bir nefesle göğsü yükseliyor.

"Yala onu," diye fısıldıyor.

Gülümseyerek kalçalarını ayırdım ve ağzımı bacaklarının arasına götürdüm. Dilim tadına bakmak için dışarı çıktığında beynim kısa devre yapıyor. Çok lezzetliydi. Onu yalayıp yutmak istiyorum ama yapamıyorum. Onu biraz kızdırmalıyım. Ön sevişmenin isteğe bağlı değil, gerekli olduğunu bilecek kadar çok kadınla birlikte oldum. Benim için hazır olmaları gerekiyor.

O bana karşı sallanırken ben onun amını yalıyorum. Hiç konuşmuyoruz. Yatak odasındaki tek ses onun muhtaç inlemeleri ve benim açgözlü inlemelerim, çünkü amı uyuşturucu gibi ve daha fazlasına ihtiyacım var. Bir parmağımı içine sokuyorum ve etrafımda kenetlendiğinde, bunun biraz zaman alacağını anlıyorum. İkinci bir parmak ekliyorum ve o kadar yüksek sesle inliyor ki kıkırdamamı engelleyemiyorum.

"Kahretsin, Dixon. Çok istiyorsun."

"Biliyorum. Neyim var benim?" Sesi acı çekiyor gibi.

Başımı kaldırıyorum. Dudaklarım onun tahrikiyle kaplanmıştı. "Senin hiçbir sorunun yok. Bu amcık şimdiye kadar hissettiğim en doğru şey."

Diana'nın nelerden hoşlandığını tahmin etmek zor değil. Ve eğer numara yapıyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyor. Nefes nefese sesler. Yumuşak nefes alışlar. Parmaklarımı sokup çıkarırken fısıltıyla çıkardığı "siktir "ler.

Bir parmak daha ekliyorum. "Çok fazlaysa söyle." Şimdi üç oldu.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve bana bakıyor. Gözleri tamamen puslu. Ne olduğunu izlerken dudağını ısırtıyor

Ona yapıyorum. Üçüncü parmağımı içeri kaydırıp inanılmaz dar bir alana iterken.

"Çok iyi alıyorsun bebeğim. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum." İnliyor.

"Şimdi benim için boşalacaksın, tamam mı? Bana bu orgazmı yaşattığında, sana sikimi vereceğim."

Bir nefes daha çekiyor. "Denerim."

"İşte benim kızım."

Parmaklarımı yavaşça içine sokuyorum ve dilimi klitorisile oynamak için geri getiriyorum. Yaklaştığını biliyorum ama kıvranmaya ve inlemeye devam ediyor, gitmesi gereken yere ulaşamıyor.

Meme uçlarını emdiğimde vücudunun neredeyse şiddetle sarsıldığını hatırlayarak, o büzülmüş tomurcuklardan birine sıkı bir çimdik atmak için bir elimi uzattım. Ve Diana bir roket gibi patladı. Nefes nefese boşalıyor ve ben de kendimi onun amına karşı sırtırken buluyorum, çünkü o bana sunduğum zevkin her zerresini alıyor ve kendini yüzüme sürtüyor.

Parmaklarımı çekip başımı kaldırdığımda nefes nefese kalmıştı. Amı şişmiş ve parlıyordu.

"İşte böyle," diye mırıldanıyorum onaylayarak. "Çok iyi bir iş çıkardın."

Sikim demir bir çivi gibiydi. Onu yatakta bırakıyorum, mutluluktan uçuyor. Prezervatifi alıp takarken gözleri beni takip ediyor. Üst çekmeceyi karıştırmamı izliyor.

"Ne arıyorsunuz?" "Biraz kayganlaştırıcıya ihtiyacımız olabilir."

"İnan bana, yok." Zayıfça gülüyor. "Buraya gel artık."

Bu çılgınca erotik etkileşim başladığından beri verdiği tek emir bu, bu yüzden bunu almasına izin verdim. Ayrıca, haksız da değil. Bir parmağımı yarığından geçiriyorum ve ıslak olduğunu fark ediyorum.

"Bu orgazm yeterli değil miydi?" Ona sırtıyorum.
"Neredeyse yüzümü eziyordun."

"Yeterince yakın değil. Bunun etrafından dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek için ölüyorum." Bakışları ereksiyonuma yapıştı.

Yatağa tırmanıyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum, dudaklarım onu öpmek için aşağı iniyor. Ama henüz içine giremedim. Onun arasında sıkışıp kaldım, zonkluyorum, aletim bir çıkış arıyor, kalçalarım onu bulmak için hareket ediyor. Ben öpücüğü derinleştirirken dillerimiz birbirine dolanıyor. Olağanüstü öpüşüyor. Ve o sesler. O seslere doyamıyorum. Aşırı porno yıldızı inlemelerini ve çığlıklarını sevmem. Diana bunların hiçbirini yapmıyor. Sesi var ama en ilkel yerden geliyor.

Bir yastık aldım. "Kıcını kaldır," diyorum ve altına doğru kaydırıyorum. Tecrübelerime dayanarak beni bu pozisyonda almasının en iyi yolunun bu olduğunu biliyorum.

Aletimi kavradım ve amına soktum. Bir santim bile ikimizi de terletti. Bir santim daha sokuyorum. Derisinden çıkmak ister gibi görünüyordu.

"Lanet olsun, Lindley. Bana daha fazlasını ver." "Kibarca iste."

Gözlerinde ateş parlıyor. İlk kez bana meydan okuyor.
"Şimdi istiyorum."

"Bu senin gösterin değil. Benim gösterim. Boşalmak istiyorsan, içine sokmam için benden çok nazikçe istemelisin. Benden bir santim daha iste ve lütfen de."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Bana bir santim daha ver, lütfen."

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılıyor. Dixon'ın bana boyun eğmesi, yatak odamda şimdiye kadar olan en ateşli şey.

Ona bir santim daha veriyorum ve mutlu bir nefes alıyor. "Bir tane daha," diye yalvarıyor.

"Öyle mi? Bundan biraz daha ister misin?"

"Lütfen."

Çok yavaşça içeri itiyorum. "Yarı yolda, bebeğim."

"Yarım!" İnliyor. "Aman Tanrım. Şimdiden çok dolu hissediyorum."

Nasıl olur da sonuna kadar girmezsin? Biraz daha ver." Ona daha fazlasını veriyorum.

"Daha fazla. Lütfen, Shane."

Her nefes nefese yalvarış başımı döndürüyor. İleri doğru itiyorum, tüm uzunluğumla değil ama onu sıkı bir eldiven gibi etrafımda hissedecek kadar derin. Gözlerini başının üstüne yuvarlayacak ve bana yapışmasını sağlayacak kadar. Sallanmaya başladı.

"Yavaşça," diye uyarıyorum. "Buna alış."

"Buna alışkınım," diyor inatla.

"Dixon-"

"Becer beni. Lütfen. Lütfen, Shane, lütfen."

Diana Dixon onu becermem için bana yalvarıyor. Geçen yıl benimle fuckboy yöntemlerim hakkında alay ederken, bana asla sahip olamayacağına yemin ederken bunu asla hayal edemezdin. Artık bana sahip. Her şeye sahip. Yani, neredeyse her şeye.

Yine de ona efendilik taslamayacağım. Bu bir çeşit aşağılama fetişi değil. Bu onu iyi hissettirmekle ilgili. Kontrolü elime alıyorum, böylece o hissetmek zorunda kalmayacak. Onun zevkinin benimki kadar önemli olduğunu ona göstermek.

Yalvarmalarına rağmen yavaş gidiyorum. Çünkü birikim her şeydir. Derin, ölçülü itişler. Parmakları kıcımı kazıyor ve dişleri omzumu ısıyor.

"Sen vahşi küçük bir şeysin," diye homurdandım.

Beni daha sert ısırarak karşılık veriyor. Acının sızısı başka bir zevk dalgasını tetikliyor. Hızlanıyorum. Evet, tren istasyondan ayrıldı. Artık hızımı kontrol edemiyorum. Kalçalarım ve beni yutan amından başka kimse kontrolümde değil.

Ama içimde hâlâ biraz irade gücü var. "Oraya tekrar gidecek misin?" Söylüyorum. Sıkıca sarıldım. Onun için çok zor.

"Sanırım öyle. O noktaya vurmaya devam et." Kalçalarımı eğiyorum.

"Bu mu?"

"Mmm-hmm. Evet. Tam orası. Durma."

Ona vuruyorum. Vücudum yanıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Resmen tehlikeli bölgedeyim. Bir kadının bana yaptığım şeyi durdurmamamı söylediği nokta, çünkü boşalmak üzere, bu da boşalmak üzere olduğum anlamına geliyor, bu da yakında yaptığım şeyi tam olarak durduracağım anlamına geliyor çünkü çok ileri gittim.

Elimden geldiğince kendimi tutuyorum, amının etrafımda kasılmak üzere olduğu gerçeğinden başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum. Onu öpüyorum, alt dudağımı ısırıldığında bir laneti geri ısıriyorum. Hay sikeyim. İradem paramparça oluyor ve umarım o da boşalır çünkü ben bittim. Zevk içimde patlıyor. Orgazm benden kopup giderken titriyorum, tempom düşüyor.

Yıkılmış ve harap olmuş bir haldeyim, nefes nefese kalmışım. Onun üzerine yığıldım ve kalplerimizin birlikte attığını hissettim. Hızlı, zonklayan bir ritim.

Kulağına homurdanıyorum, "Lütfen bana geldiğini söyle."

Nefes nefese kahkahası göğsümde titreşiyor. "Evet."

"Tanrı'ya şükür." Bizi çeviriyorum ve onun sıcak, uysal bedenini üstüme çekiyorum. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi sahte seksti," diyorum ve o daha da sert gülüyor.

FWB UYGULAMASI

NAME Michael Lindley'i parlattı.
HEIGI 6' 1½"
DICK 9"
İŞ UNVANI Diana Dlxon için Arkadaşlığın Faydaları
MHY İSTİYORUM Faye sex vrit pu istiyorum
MIS İŞİ

EXPERIENCE

GÜÇLÜ YÖNLER Dil, parmaklar, kokL. Stelkzr kirli tail
ZAYIFLIKLAR Çok fazla orgazm oluyorum. Ben creole
büyük kalemli nedeniyile soenes
TUR/ç-OHS Şofları çağırıyorum. 6eing'e karşı değil

KAPATMALAR sk- g

F@VOBTE SEXLIAL POZISYONLARSÖZ KONUSU KISIMDA BECERİ LE'VEL:

Missionary (5)	Kaşıklama (4)
Doggy-s/k- (5)	Tembel Köpek (4)
Cowgirl (4)	Yeniden Satış Cowglrt (1)

FINAL THOUGHTS

As your fake boyfriend and real friend with benefits, I take the duty of pleasuring you very seriously. I guarantee at least one orgasm per session, whether by tongue, finger, or cock. I will worship your body, respect it, and fuck you like you've never

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

DIANA

Eylül sosis festivali

SHANE LINDLEY İLE YATTIM VE PIŞMAN DEĞİLİM.

Çünkü Shane ile seks inanılmaz bir şey.

Tamam, bu konuda bir şey yok.

Eller aşağı, hayatımın en iyi seksiydi. Ve şimdi bu orgazm topu harekete geçtiğine göre, her tarafımda yuvarlanmasına engel olamıyorum. Son üç gündür her gece birlikte uyuyoruz, ancak yatıya kalma konusunda sınırı çizdim çünkü Shane Lindley ile gerçek bir çift gibi yatakta kucaklaşmak üzere değilim. Onu sadece... şey, o kadar çok şey için kullanıyorum ki, sayısını unuttum.

Onu dans partneri olarak kullanıyorum. Percy için korumam olarak.

Bir sik sağlayıcısı olarak.

Ayrıca Gigi'den daha iyi bir reality şov izleyicisi. Gerçekten tüm bölümleri yakalıyor. Gigi her gece bir bölüm izleyecek zamanı olmadığı için iddia ediyor çünkü ne tür bir şov izleyicilerinden bu tür bir bağlılık ister ve ben de buna gerçek bir hayranın bağlılık gösterdiğini söylüyorum. Ve Shane gerçek bir hayran olduğunu kanıtlıyor. Zoey'e karşı garip bir şekilde korumacı. Ve bunun sebebi

onu becermek istiyor! Ben sordum, o da ısrarla onun tipi olmadığını söyledi.

Pazar sabahı, tanıdık bir mesajla uyandım. Üç gün üst üste aldığım mesajın aynısı.

SHANE:

Sabah seksi mi?

Tembelce bir cevap yazıyorum.

BEN:

Yapamam. HOA toplantısı.

SHANE:

Oh, kahretsin. Bunu unutmuşum. Giyin hadi. Koridorda buluşuruz.

Başka bir toplantıya mı geliyor?

Sanırım onu suçlamıyorum. Bundan daha büyük bir eğlence olamaz. Bu toplantıları, Roma'nın kana susamış vatandaşlarının alternatif Pazar günlerinde Kolezyum'a akın ettiğini hayal ettiğim gibi dört gözle bekliyorum.

Sycamore'a giderken Shane'e şöyle diyorum: "Teyzem ölmeseydi Meadow Hill HOA toplantılarının keyfini asla bilemeyecektim."

"Bir, bu çok ürkütücü. Ve iki, toplantıdan sonra
-"Sen, ben, çıplak?"

"Hayır, işe gitmem gerekiyor. Ama döndüğümde kesinlikle çıplak olacağız." Bir inilti çıkar. "Aman Tanrım, neden böyleyim? Sen ve senin aptal çükün."

"Dicksand?"

"Evet, bataklık gibi. Ama senin sikin bir tuzak ve ben içine çekildim."

"Senin amın bataklık olmaz mıydı, çünkü sikimi içine çeken o değil miydi?"

Bir an birbirimize bakıyoruz. "Neden böyleyiz?" diye iç geçiriyor.

"Bilmiyorum, ama-bekle, hayır, biz deme. Sen. Tuhaf olan sensin."

Her ne kadar birbirimizin tuhaflıklarını anlama şeklimiz biraz rahatsız edici olsa da. Tuhaflık konusunda yakınlık kurmak isteyeceğim son kişi Shane Lindley'dir.

"Eski sevgilin burada olmayacak, değil mi?" Binaya girdiğimizde Shane soruyor.

Percy'den bahsedince midem bulanıyor.

Percy'nin varlığını hatırlamama izin vermediğim sürece kaygımı uzak tutmayı başarabiliyorum gibi görünüyor. Ama sonra onu yolda görüyorum ya da biri ondan **bahsediyor ve** panik geri dönüyor. Bir anda gözümde o hayalet acıyı, boğazımda o boğucu sıkışıklığı hissediyorum ve bir ay önceki Diana olmadığımı hatırlıyorum.

Ben bir adamın ona vurmasına izin veren Diana'yım.

"Dixon?" Shane içimdeki çalkantıdan habersiz.

"Ah, pardon. Hayır, Percy ev sahibi değil. Kiracıların bu toplantılara katılmasına izin verilmez."

İçeri girdiğimizde konferans salonu doluydu ama Priya benim her zamanki ön sıradaki yerimi ayırmıştı. Shane'e arka sıraya geçmesi gerektiğini söylemek üzereydim ki, Priya'nın diğer tarafında Veronika yanındaki boş sandalyeye vurarak, "Shane, sana yer ayırdım," dedi.

Uzanıp poposuna gizli bir tokat atıyorum. "Git panterini getir, kaplan."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor.

Yerimize oturduk ve Brenda toplantıyı benim hiç umurumda olmayan bir gündem maddesiyle başlattı.

Eylül Sosis Festivali.

Shane'in de benim kadar sıkılmış olacağını düşünebilirsiniz ama sahte erkek arkadaşım ve gerçek sevgilim, en sevdiği pop yıldızını anlatan bir genç kızdan daha heyecanlı bir hale geldi. Boston'daki en sevdiği kasaptan ve gerçekten sosis deneyimi yaşamak istiyorsak, rezene ve sarımsakla tatlandırılmış tatlı bir İtalyan sosisi satmaya başlayan Gustav'la konuşmamız gerektiğinden bahsetmeye başladı; bu sosis, tuzlu, hafif tütsülenmiş tadıyla neredeyse Gustav'ın domuz kielbasa'sı kadar iyi.

"Biliyor musun," diyor Shane, cümlesini yarıda keserek. "Sanırım komşuların grup sohbetine eklenmeliyim. Tüm detayları oraya göndereceğim."

Baş masada Brenda ona şüpheyle bakıyor. "Grup sohbetlerini çok stresli bulduğunu sanıyordum."

"Son toplantımdan bu yana çok geliştım. Artık grup sohbetinin baskısıyla başa çıkabileceğime eminim." Veronika'ya göz kırpmıyor, o da kıkırdıyor.

"Seni ekleyeceğim." Niall isteksizce de olsa konuşuyor. "Ama sadece iyi bir kielbasa sevdiğim için."

Shane ona sırtıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz, dostum?" Niall karşılık olarak gülümsemiyor.

Bütün bir toplantıyı yüksek drama olmadan geçirmek imkansız olduğundan, Brenda endişeler ve şikayetler için söz aldıktan sonra ortalık karışır.

Ön sıranın sonunda Carla ayağa fırlar.

"Bir şikayetım var. Yeter artık," diyor kurula. "Havuzdan tamamen men edilmesi gerekiyor!"

Kimse "o "nun kim olduğunu sormak zorunda değil.

Veronika kendini savunmakta gecikmedi. "Ne? Ben de herkes kadar yüzmeyi hak ediyorum."

"Oğlum Carl'a nasıl baktığını biliyor musun? Artık yüzmeye gidemiyor, çok endişeli."

"Belki de benim yüzümden değil, annesi Carla'nın kendi çocuğuna Carl adını verecek kadar narsist olması yüzünden endişeli." Veronika kollarını kavuşturur.

Shane kahkahasını durdurmaya çalışıyor ama başaramıyor, bu yüzden hırıltılı bir homurtu olarak çıkıyor.

Carla'nın çenesi düşer. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hadi ama, bu garip. Hepimiz garip olduğumu düşünüyoruz, değil mi?" Veronika odadakilere sorar.

"Veronika ile aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı Niall, "ama ben de hep böyle düşünmüşümdür."

"Ugh!" Carla inliyor. "Yemin ederim, eğer ona sınırlamalar getirilmezse, binayı terk edeceğim. Başka bir yere taşınacağım. Bu serserinin her gün topluluğumuzu mahvetmesiyle yaşayamayız."

"Carla," diyor Brenda, "Veronika'yı havuzdan atmamızın bir yolu yok. Cezasını çoktan ödedi ve uzaklaştırılmasını gerektirecek yeni bir havuz yönetmeliğini de ihlal etmedi."

"Tamam, peki," diye homurdanıyor Carla. "Yeni bir kural önermek istiyorum."

Diana, bunu tutanağa geçirebilir misin?"

"Evet, tabii ki." Aceleyle not defterimin bir sonraki sayfasına geçiyorum.

"Fahişelerin havuzda bulunmasına izin vermeyen resmi bir kural eklenmesini öneriyorum."

"Ne var biliyor musun?" Veronika çığlık atar ve Carla'ya doğru hamle yapar.

Carla dehşet içinde çığlık atarak sandalyesinden fırlar ve yönetim kurulu üyelerinin masasının arkasında güvenli bir yer arar. Ancak Veronika saldırmaya devam ediyor ve şimdi Brenda ellerini ikisinin arasına uzatmış durumda. Niall Veronika'yı tutmak için ayağa kalkıyor ama Veronika vahşi bir hayvan gibi.

"İşte bu kadar!" Brenda'nın kontrolünü kaybettiğini hiç duymamıştım ama şimdi tüm odaya bağırıyor. "Bugünkü toplantı iptal edildi! Neden bir tanesini bile halledemediğimizi bilmiyorum."

Vahim bir olay olmadan lanet HOA toplantısı! Herkes evine gitsin! Veronika, lanet masadan kalk!"

Shane ve ben dışarı çıktık. Destek için koluna tutunmak zorundayım çünkü çok gülüyorum.

"Bunun olduğuna inanamıyorum!" Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından sızıyor.

"Bu kompleksten asla taşınmak istemiyorum," diyor derin, ürpertici kahkahalar arasında.

Sakinleştikten sonra dışarı çıkıp gün ışığına çıkıyoruz. Diğer komşular da dağılıyor, Çınar'dan çıkıp patikada kayboluyorlar.

"Bence işi bırakmalısın," diyor Shane. Gözlerindeki ateşi görmemek mümkün değil.

"Hayır. İşler böyle yürümez." "Peki. Seni bırakmamı ister misin?" diye teklif ediyor.

"Teşekkür ederim, ama sanırım yürüyeceğim. Çok güzel bir gün." "Tamam, sonra görüşürüz."

O eğiliyor, ben de arkama yaslanıyorum. "Neydi o?" Talep ediyorum.

Shane gözlerini kırpıştırır. "Aman Tanrım. Sana veda öpücüğü verecektim."

"Evet, hayır. Bunu yapmayacağız."

Della'daki vardiyam için çıkarken kendi kendime kıkırdıyorum. Öğle tatilinde telefonumu kontrol ettiğimde komşuların sohbetinde bir hareketlilik olduğunu fark ediyorum. Hain Niall peşimden gelmiş ve Shane'i eklemiş, o da birkaç mesaj göndermiş bile. Şuna bakın nasıl da katılıyor!

Sihrimi konuşturuyorum.

BEN:

Çocuklar, Shane telefonunu havuza düşürdü ve tamamen öldü. Ve bir şekilde tüm mesajlarını ve rehberini de kaybetti ve onları alıp alamayacağını bilmiyoruz. Geri.

SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINDAN ÇIKARDINIZ.

Anında Shane'den bir mesaj aldım.

SHANE:

Neden bunu almama izin vermiyorsun!!

BEN:

Çünkü bunu çok istiyorsun.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

SHANE

Omigosh

"BUNU YAPTIĞIN İÇİN TEŞEKKÜRLER," DIYOR BABAM MARYANNE İÇERİ GİRERKEN.

Benim dairem. Yanında mor bir bavul var. El çantası değil, bir yetişkinin bir aylığına Avrupa tatiline çıkarken yanına alabileceği büyüklükte bir bavul. Üzerinde saçma sapan bilim sloganları yazan çıkartmalar var: YUKARI VE ATOM!

Ve: BİLİM BENİM SÜPER GÜCÜMDÜR.

Ve benim favorim: EĞİTİMDEKİ STEMİNİST.

"Elbette," diyorum babama. "Bücürle geçirdiğim kaliteli zamanı sevdiğimi biliyorsun."

Maryanne elimi tuttu. "Shane, benim odam hangisi?"

"Sadece bir oda var, unuttun mu? O da senin."

"Gerçekten mi?"

"Evet, önümüzdeki iki gece için hepsi senin." Çarşafı ve battaniyeyi çoktan yerleştirdiğim kanepeyi işaret ediyorum. "Ben kanepede olacağım."

Bavulunu arkasından sürükleyerek odaya giriyor. "Bavulumu boşaltacağım!" diye bağıyor.

Babama dönüyorum. "Ne kadar topladı? Sadece hafta sonu için burada."

"Evet, annen onu sakinleştirmeye çalıştı ama hafta sonunu ağabeyiyle geçireceği için çok heyecanlı. Bu onu çok yetişkin hissettiriyor."

Annemle babamın evlilik yıldönümü. Önümüzdeki hafta sonu için büyük bir parti düzenliyorlar, ancak yalnız bir kutlama da yapmak istediler, bu yüzden babam annemi hafta sonu için götürüyor. Onlar gittiğinde Maryanne genelde Ashley teyzemizde kalıyor ama yaz ayındayız ve benim de yapacak başka bir işim yok, o yüzden bakıcılık yapmayı teklif ettim.

Babam mutfak tezgahına yaslanıyor ve elini dağınık sarı saçlarında gezdirmek için uzandığında, kollarının onu son gördüğümünden daha ince göründüğünü fark ediyorum. Bu yaz ne kadar sıkı çalıştığıyla benimle yarışıyor. Hockey Kings kampı hakkında sohbet ediyoruz ve ona gerçek efsanelerle buzda olmanın ne kadar gerçeküstü olduğunu anlatıyorum.

"Seneye sen olacaksın, evlat."

"Sabırsızlanıyorum." Heyecan kanımda kabarıyor. "Olur da bir deplasmana gitmeye karar verersen diye her deplasman maçına bilet almanı sağlayacağım."

Yüzündeki ifade acı-tatlı. "Seni tutuyorum. Hey, Prenses, buraya gel. Babana sarıl."

Maryanne kendini dışarı atar ve kollarını onun beline dolar.

"Shane'e fazla sorun çıkarma."

"Yapmayacağım. Merak etme, onun da beladan uzak durmasını sağlayacağım."

Tanrım, bu çocuğu seviyorum.

O gittikten sonra Maryanne'e döndüm. "Pekala, ne yapmak istiyorsun? Akşam yemeği için Della's'a gideriz diye düşündüm. Milyonlarca turta seçeneği ve eski moda milkshake bardakları var."

Gözleri parlıyor. "Tamam!"

"Ama bu birkaç saat daha sürmez. Tabii şu anda aç değilsen."

"Hayır, aç değilim. Volkan yapmak istiyorum."

"Ne?"

"Bir yanardağ." Kocaman bir gülümseme takındı. "Merak etmeyin! Tüm talimatları ve malzemeleri getirdim."

Bir dakika sonra bavulunun neden bu kadar büyük olduğunu anladım. Annemin bakmadığı bir anda Maryanne tam anlamıyla bir cephanelik hazırlamış. Gazete, kabartma tozu, sirke, akrilik boya tüpleri, bulaşık deterjanı ve gizli projesi için gerekli diğer tüm malzeme ve aletlerden bahsediyorum.

"Aman Tanrım. Nasılsın kardeşim?" İç çektim.

"Senden çok daha harika olduğum için mi? Biliyorum. Bazen ben de bunu merak ediyorum ama Tanrı'nın neden seni bana vermeye karar verdiğini sorgulamıyorum."

Bir kahkaha patlattım. Bu çocuk, adamım. "Peki neden bir volkan yapıyoruz?"

"Çünkü babam ve ben geçen hafta büyük bir yanardağ patlamasıyla ilgili gerçekten harika bir program izledik." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pompeii diye bir yer duydun mu hiç?"

Yine gülmemeye çalışıyorum. "Aşına olabilirim. Neden?"

"Bir yanardağ tarafından tamamen yok edildi. Patlama on sekiz saat sürdü! Ve her yeri küle kapladı. Her yer kül oldu!"

"Seni tanıdıkça, gerçekten bir psikopat olduğunu daha çok düşünüyorum."

"Onlar öldü, Shane. Geçmişi değiştiremem. Her neyse, gerçekten bir yanardağ yapmak istiyorum. Geçen yıl okulda bir tane yapmıştık ve o zamandan beri bir tane daha yapmak için can atıyorum,

Sonra Pompeii gösterisini izledik ve annemle babama tekrar sordum ama onlar tartışmakla meşguldüler."

"Bekle, neden tartışıyorlardı?"

"Bilmiyorum. Ama sonra annem odama geldi ve zamanımız ya da malzememiz olmadığını söyledi." Maryanne kocaman, dişlek bir sırıtış attı. "Bilin bakalım kimin zamanı ve malzemeleri varmış!"

Spoiler uyarısı: Biziz.

Hiç vakit kaybetmeden, buruşturulmuş gazete kağıdı ve kek tepsisi kullanarak inşa ettiğimiz volkanın üzerine kartonpiyer şeritlerini yapıştırıyorum. Eskiden mutfığım olan felaket bölgesinde Maryanne mini-Vesuvius'umuzu üst kısmı tabanından daha dar olacak şekilde kalıplarken, ben de yanardağın dibinde Pompeii şehrinin en destansı rekonstrüksiyonunu yaratmak için var gücümle çalışıyorum. Maryanne benden daha sanatsal, ama bence benim kartonpiyer ağaçlarım oldukça etkileyici. Bazıları ne derse desin, leke gibi görünmüyorlar.

Telefonum diğer tezgâhta çaldığında ellerim çok yapış yapış olduğu için kız kardeşime dönüyorum. "Kim olduğunu kontrol edebilir misin?"

Bakmaya gidiyor. "Dixon'dan bir mesaj. Zoey hakkında bir şey."

Kız kardeşim, ben onu durduramadan Diana'nın mesajını hızlıca okuyor ama neyse ki bu mesaj yetişkinlere yönelik değil.

"Bu gece Foff'u izlemeyi unutmayın. Umarım Zoey tekrar oy alır." Maryanne burnunu kırıştırdı. "Foff ne? Zoey kim? Dixon kim?"

"Komşum Diana. İzlediğimiz şu aptal randevu programından bahsediyor."

"İzledin mi?" Maryanne kıkırdamaya başlar.

"Hey, denemeden eleştirme."

"Tamam, ona gelip burada izlemesini söyleyeceğim."

"Hayır-"

Maryanne yazmaya başladı bile. Ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok ama onu durdurmak için çok geç. Mesajı gönderiyor ve çalışma masamıza geri dönüyor.

Şüphelerim birkaç dakika sonra kapı çalındığında tetiklendi. Ardından Diana'nın temkinli sesi geldi.

"Lindley, iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim," diye kapıya doğru bağıryorum.

"Neden?" Uzun bir duraklama oldu, sonra, "Lucas'ı arayayım mı?"

Neden b a h s e d i y o r bu? Lucas kim? Ryder'ı mı k a s t e d i y o r ?

"Ryder'ı mı kastediyorsun?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Shane. Kız arkadaşın olarak sana söylemeliyim ki , çok endişeliyim."

Maryanne'in nefesi kesildi. "Kız arkadaşın mı?" "Kim var orada?" Diana bağırır. "Shane!"

Kız kardeşime ters ters bakıyorum. "Git onu içeri al, olur mu?"

Bir dakika sonra Diana mutfakta beliriyor. Saçlarını at kuyruğu yapmış, beyaz bir atlet ve pembe bir şort giyiyor.

Neden hep en küçük şortları giymek zorunda? Bu beni deli ediyor. O kısa şortla her eğildiğinde, neredeyse tüm kıcı ortaya çıkıyor. Ve ben o kıça takıntılıyım. Her gece ellerimi ve ağzımı onun üzerinde gezdiriyorum ve bundan bıkmaya yakın bile değilim.

Diana ile seks daha da güzelleşiyor. Her karşılaşmanın anısı, sıkı bir antrenmandan sonra soğuk bir yudum su gibi - o kadar tatmin edici ki, biraz ses çıkarmanız gerekiyor. Ve o bir haftadan uzun süredir benim soğuk su bardağım.

Yaşadığımız bu FWB durumunu seviyorum. Ve bu sadece çok seksi olduğu için değil, gerçi öyle de. Ama ben kendi payıma düşen seksi kadınlarla yattım ve bu tek başına ilgimi çekmeye yetmiyor. Hayır.

çok küstah. Karşılık veren ve bana haddimi bildiren kadınları severim. Dixon bunu fazlasıyla yapıyor. Ağzından hangi saçmalığın çıkacağını asla bilemiyorum ve bu hoşuma gidiyor.

"Lucas olayı neydi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Ah, bir şifre kullanmaya çalışıyordum," diye açıkladı. "Adı Lucas'mış gibi davranırsan başının belada olduğunu anlayacaktım. Rehin tutulduğunu falan."

"Neden başımın belada olduğunu düşündün?"

Zaten beni görmezden geliyor, bakışları bir metre kadar aşağıya kayıyor. "Merhaba, ben Diana. Ya sen?"

"Ben Maryanne. Sizinle tanışmak çok güzel." Kız kardeşim elini uzattı.

"Bu çocuğun tavırları. Bunu sevdim." Diana güçlü bir tokalaşmayla karşılık veriyor, sonra da projemize eğlenerek bakıyor. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Pompeii patlamasını yeniden canlandırıyoruz."

Diana'nın ağzı bir an için açılır, sonra kapanır, sonra tekrar açılır. "Bakın, ben bilimden yanayım. Ama bu biraz duyarsızca değil mi? Bir sürü insan öldü."

Maryanne ciddiyetle, "Patlamadan önce onların şerefine dua edeceğiz," diyor.

İç çekiyorum. Bu çocuk o kadar harika ki, politik olarak yanlış olduğu için ona seslenemiyorsunuz bile.

"Elbette," diyor Diana, açıkça gülümsemeye çalışarak. "Sanırım bu mantıklı."

"Neden başımın belada olduğunu düşündün?" Peşini bırakmadan tekrarlıyorum. Yapışkan maddeyi yıkamak için lavaboya doğru yürüyorum.

"Mesajın yüzünden."

Telefonumu almadan önce ellerimi kuruluyorum. Maryanne'in yazdıklarını görünce güldüm.

BEN:

Hay Allah. Gel de burada
izleyelim. Omigosh. Çok
heyecanlıyım.
Zoey hakkında!

Diana'nın yanıtı da aynı derecede eğlenceli.

DIXON:

İğnelemeyi takdir etmiyorum.

"Ben 'aman Tanrım' gibi şeyleri ne üç kelime ne de tek kelime olarak söylemem," diye Maryanne'e homurdanıyorum.

"Ama zaman kazandırıyor." Kız kardeşim Diana'yı Maryanne'in mikroskop slaytlarından biriymiş gibi inceliyor. "Sen gerçekten kardeşimin kız arkadaşı mısın? Komşusu olduğunu söylemişti."

"İkisiyim de." Diana doğruyu söyleyip söylemediğimi teyit etmek istercesine bana dönüyor.

Hafifçe başımı sallıyorum çünkü kız kardeşim bu fikir karşısında çok heyecanlı görünüyor. Yaz bittikten sonra ayrıldığımızı söyleyebilirim.

"Sen de onun son kız arkadaşı kadar güzelsin," diye duyuruyor. "Belki daha fazla."

Diana'nın dudakları seğirir. "Gururum okşandı. Son kız arkadaşıyla tanıştım ve çok güzeldi."

"Sen de çok güzelsin," diyor Maryanne kararlı bir şekilde.

"Peki, teşekkür ederim. Yine de ikimizi de yendiğinizi düşünüyorum."

Maryanne bu iltifat karşısında gülümsüyor ve karşılığında daha da büyük bir iltifat sunuyor. "Pompeii konusunda bize yardım etmek ister misin?"

"Tabii. Beni işe koy."

Diana ve kız kardeşimin hızlı arkadaş olmalarına hiç şaşırmadım. Bizim yanardağımız bir

Maryanne'in lav karışımı, üstten kabarcıklar çıkarıp yanlardan dökülürken maksimum hasar vererek müthiş bir başarıya imza attı. Kırmızı gıda boyası tüm projeye ekstra bir **ü r k ü t ü c ü l ü k** katıyor.

Daha sonra Maryanne, Diana'nın bir amigo olduğunu ve ruh kampında kendi yaşındaki kızlara ders verdiğini keşfettikten sonra, Diana'ya kendisine bazı hareketler öğretmesi için yalvarıyor. Bir de baktım ki dışarıda takla atma alıştırmaları yapıyoruz ve bu alıştırılmalar Diana'nın Maryanne'e NUABC seçmeleri için çektiğimiz tango rutinini göstermem için beni zorlamasına dönüşüyor. Hâlâ sonuçları bekliyoruz ama içimde iyi bir his var.

Diana akşam yemeği için bize katılıyor ve Maryanne eve vardığımızda yorgunluktan bitap düşmüş d u r u m d a , erken yatmak istediğini söylüyor. Ya da ben öyle sanıyorum. Görünüşe göre, annemize tüm günümüzün özetini mesaj atacak kadar uyanık. Bunu biliyorum çünkü Maryanne yatak odasına çekildikten on dakika sonra annemden bir mesaj alıyorum.

ANNE:

Üzgünüm, tek oğlumun yeni bir ve ben bunu onun 10 yaşındaki kız kardeşinden mi öğreneceğim? Ve bir dans yarışmasına mı katıldın? Bu anne-oğul kurallarına ihanettir, Önümüzdeki hafta sonu yıldönümü partisi için evde olduğunuzda bu konuyu uzun uzun tartışacağız.

O zaman bir takip var.

ANNE:

Aslında, kız arkadaşını da partiye getir. Onunla tanışmak isteriz.

OTUZUNCU BÖLÜM

DIANA

İlginç bir gelişme

"BUNU YAPMAK ZORUNDA DEĞİLDİN," DIYOR SHANE, BİZ ARABAYI ÇEKERKEN.

Eyaletler arası. Üç saatlik yolculuğumuz boyunca onuncu kez bana peşime takılmak zorunda olmadığımı söyledi. Hafta sonu gezimizi sorgulayanın o olduğu düşünülebilir.

Ben, onun yolcu tarafında bir istiridye kadar mutluyum. Mercedes. Bu arabaya bayılıyorum. Keşke ondan çalabilseydim. Koltuklar aptalca rahat ve ne zaman içine girsem inanılmaz kokuyor. Bagajda sürekli bir hokey çantasının olmasının ona o kokulu çocuk kokusunu vereceğini düşünürsünüz ama yine de o pahalı deri kokusuna sahip. Sarhoş edici. Bir gün bir Mercedes alabilecek kadar varlıklı olacağıma yemin ediyorum.

Shane'e "İkimiz de kız kardeşine hayır diyemeyeceğimi biliyoruz," dedim.

Geçen hafta sonu Maryanne, Shane'in annesinin yıldönümü partilerine gelmemi istediğine güldüğüne kulak misafiri oldu ve bir de baktım ki bu sevimli çocuk elimi çekiştiriyor ve "Lütfen gel!" diye yalvarıyor.

Cidden, o büyük, kara gözler? Onlara hayır diyemem. Ayrıca, iyi bir partiyi severim.

"Hey, Lynsey de orada olacak mı?"

"Ailemin yıldönümü partisinde mi? Uh, hayır." Sesi kuru.

"Siz birlikteyken aileniz ondan hoşlanıyor muydu?"

"Sanırım öyle." Sinyal lambasını yakarken bakışlarını dik tutuyor. "Öyle olduğunu söylediler."

Cevap inandırıcılıktan yoksun. İlginç. Meraklı tarafım başını kaldırıyor. Umarım bu hafta sonu Shane'in ailesini dürtebilir ve gerçek hikayeyi öğrenebilirim. Çünkü eğer dört yıl boyunca çıktığı kızı coşkuyla karşılamıyorlarsa, o zaman kesinlikle anlatılacak bir hikaye var demektir.

Shane bana yan yan bakıyor. "Benimle bir aile etkinliğine katılmaktan gerçekten rahatsız olmuyor musun?"

"Hayır. Neden olayım

ki?" "Gergin değil
misin?"

"Heyecanlanmıyorum.

"

Etkilenmiş görünüyor. "Hiç
mi?" "Hayır."

Görünüşe göre artık uzak tutamadığım o sinir bozucu anksiyete atakları dışında. Percy'yi düşünmezsem geçeceğini sanıyordum. Ama son zamanlarda rastgele panik patlamalarıyla uyanıyorum. Örneğin bu sabah gözlerimi açtım ve aklıma gelen ilk düşünce Percy'nin yüzüme doğru uçan yumruğunun anısı oldu. Della's'ta geç vardiyada çalışıyorsam geceleri de gelmeye başladılar. Sonunda müdürüme daha az akşam vardiyasına ihtiyacım olduğunu bildirmek zorunda kaldım ve program değişikliğini dans provalarıma bağladım.

Tüm bu berbat durumla ilgili tek kurtarıcı şey Percy'nin Meadow Hill'de mesafesini koruması. Bunun Shane yüzünden olduğunu varsayıyorum ve Shane'in apartman kompleksinde olmasına minnettarım...

...hayatım boyunca söyleyeceğimi hiç düşünmediğim kelimeler.

Ama Shane etrafta olmasaydı, yolda ya da havuzda Percy ile karşılaşmanın ne kadar dayanılmaz olacağını hayal bile edemiyorum. Evimde kilitli kalırdım ve muhtemelen şu anda olduğumdan daha fazla anksiyete atağı geçirirdim.

"Oraya gittiğimizde kavgayı azaltmaya çalışalım, tamam mı?"

Shane'in sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor. "Kavga mı?" Yankılanıyorum.

"Biliyorsun." Sırıttıyor. "Sürekli bir şeyler hakkında bana söylenip duruyorsun."

"Sana kızmıyorum."

"Elbette yaparsın."

"Ben sadece duymaktan hoşlanmadığınız gerçeklere işaret ediyorum.

Egonuzun bunu kaldıramaması benim suçum değil."

"Egom gayet iyi durumda, çok teşekkür ederim," diye araya giriyor ve aramızda bir el sallıyor. "Demek istediğim bu. Çekişme. Benim ailem öyle değil. Çok soğukkanlılar ve birbirlerine deliler gibi aşıklar. Kavga etmezler ya da birbirleriyle dalga geçmezler."

"Bunun sıkıcı mı yoksa tatlı mı olduğunu bilmiyorum."

"Hayır, güven bana, etraflarında olmak eğlenceli. Sıkıcı değil. Tek söylediğim, biraz yumuşatalım."

"Beni kastediyorsun." İçimdeki kızgınlıkla savaşıyorum. "Beni yumuşatmamı istiyorsun."

"Hadi ama, demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Hayır, bunu bilmiyorum. Ama her neyse. Aslında birlikte olmamız iyi bir şey çünkü bu bir erkek arkadaşından duymak isteyeceğim bir şey değil. Kişiliğimin herhangi bir parçasını yumuşatmam gerektiğini. Bu beni olduğum gibi sevmediği anlamına gelir. Bunun anlamı-

Ve neden Shane'in benim hakkımda ne hissettiğini inceliyorum? Tek umursadığım beni yatakta ne kadar iyi hissettirdiği. Ve oh

Tanrım, o bölümde ne yaptığını biliyor mu?

Aslında, hafta sonunu Heartsong, Vermont'ta Shane'in ailesiyle geçirecek olmanın beni "rahatsız eden" tek yanı, muhtemelen seks yapmayacağımız anlamına geliyor olması.

Shane arabasıyla bizi Heartsong'a davet eden mavi bir tabelanın yanından geçerken önümüzde dolambaçlı bir köy yolu açılıyor. Çok geçmeden kendimi gerçek bir masal kitabının içinde buluyorum. İnişli çıkışlı tepeler arasında yer alan ve meşe ağaçlarıyla çevrili şirin, küçük bir kasaba. Hava, açık pencereme çimen ve kır çiçeklerinin kokusunu taşıyor.

İleride bir tabela daha görüyorum: Kasabanın adını gururla tekrar ilan eden eski bir ahşap tabela.

"Aman Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en Vermont şeyi."

İç çekiyor. "Biliyorum."

Zaman içinde donmuş vitrinlerin sıralandığı Ana Cadde'de ilerliyoruz - bir bakkal, bir eczane, bir elma şarabı dükkânı, bir taverna. Her bina renkli tenteler ve süslü metal işçiliğiyle bezenmiş. Kasaba meydanı görüldüğünde, gerçekten nefesim kesildi. Meydanda bir saat kulesi ve bir çeşme bulunuyor.

Çocukların kahkahalarla çığlık attığı küçük bir parkın ve umutlu müşterilerin blok boyunca kuyruk oluşturduğu bir dondurmamacının yanından geçiyoruz.

"Tanrım, sanki şirin bir kasaba şirin bir küçük kasabayı yemiş ve sonra üçüncü bir şirin kasabanın üzerine kusarak bir-"

"Anladım," diye araya giriyor, homurdanarak.

"Mide bulandırıcı derecede şirinden bahsediyorum. Burası senin büyüdüğün yer mi?"

"Evet. Burlington'da doğmuşum, ailem de orada tanışmış. Ama beni doğurduktan sonra buraya taşınmışlar. Peki ya siz?"

"Aslında buradan çok uzakta değil," diye açıklıyorum. "Ben de küçük bir kasabada büyüdüm. Oak Ridges. Massachusetts'in kuzeyinde, Vermont sınırının hemen yanında."

"Vay canına, çok yakınmış. Her zaman önünden geçerim."

"Babam ve üvey annem orada yaşıyor. Annem Savannah'lı ama MIT'ye gitmiş ve sonra Boston'da profesör olarak işe girmiş. Babamla orada tanıştık."

"O bir polis, değil mi?" "SWAT."

"Bu çok sert."

"Biliyorum. Eğer onunla tanışırsanız, size bazı hikâyelerini anlatmasını isteyin. İki rehine krizine karışmış, birinde rehineciyi vurmak zorunda kalmışlar."

Shane nefesinin altında ıslık çalıyor. "Kahretsin. Tetiği o mu çekti?"

"Hayır, keskin nişancılarından biri yaptı ama emri o verdi. Babam bazen bunu kabullenmenin daha da zor olduğunu söylüyor. Birinin ölüm emrini verdiğini ama sonra kirli işi başkasına yaptırdığını bilmek."

"Evet, hayal bile edemiyorum."

Daha fazla eski ağaçla kaplı bir yerleşim sokağında sağa döner. Güneş ışığı yaprakların arasından süzülüyor, yol üzerinde benekli bir desen oluşturuyor. Bu kasaba büyüleyici.

Shane, geniş verandalı ve üç arabalık garajı olan Viktorya döneminden kalma güzel bir evin önündeki geniş araba yoluna girerken, "Burası biziz," diyor. "Hazır mısın, kız arkadaşım?"

"Hazır doğdun, erkek arkadaşım."

İçeride bizi Shane'in ailesi ve coşkulu bir sarılmayla kollarını belime dolayan Maryanne tornado karşıladı.

"Geldin!" diye haykırıyor. "Çok mutluyum!"

Shane'in ailesiyle tanıştığım andan itibaren onlara kafayı taktım. Babası Ryan şakacı ve güler yüzlü, annesi ise beklediğimden daha misafirperver. Genelde erkek arkadaşlarımın babalarıyla çok iyi anlaşırım, anneleri ise her fırsatta beni sorguya çeker. Ancak April Lindley, oğluyla olan ilişkim hakkında ara sıra meraklı sorular sorsa da, en başından beri bana uzun süredir kayıp olan kızı gibi davranıyor.

İlişkimiz hakkında yalan söylediğim için kendimi biraz kötü hissediyorum ama konuştukça pek de yalan söylemediğimi fark ediyorum. Bütün yıl beni nasıl kızdırdığına gülüyorum. Bir parçam hala beni kız arkadaşı olmaya ikna etmesine izin verdiğime inanamıyor. Ve bunların hiçbirisi yalan değil - kız arkadaş kelimesini çıkarları olan arkadaşla değiştirin ve tam olarak böyle oldu.

Tanrı yardımcım olsun, ama artık arkadaşız. Neredeyse her gece birlikte izlediğimiz bir TV programımız var. Tanrı aşkına, biz dans partneriyiz. Yemekte konuştuğumuzda Shane'in annesinin çok komik bulduğu bir gerçek.

April su bardağına doğru kıkırdayarak, "O çocuğu bunu kabul etmeye nasıl ikna ettiğini bilmek bile istemiyorum," diyor.

"Sen özel bir şey olmalısın," diye onaylıyor babası bana sırtarak.

Lindley'ler beklenmedik bir çift oldular. April zarif. Son derece derli toplu. Kendi evindeki bir akşam yemeği için hakiler ve ipek bir bluz giyiyor. Ryan ise eşofman altı ve çenesine kadar uzanan kirli sarı saçlarıyla dağınık bir hava veriyor. Sanki milyonlarca dolarlık başarılı bir işi yönetmesi değil de dalgalarla sörf yapması gerekiyormuş gibi görünüyor.

Ve sonra Maryanne, yani, o Maryanne. Bana odasını, bilim ödülleri, en sevdiği kitapları gösteriyor. Beni kalacağım misafir odasına götürene kadar başım dönüyor. Lindley'lerin ev kuralı beni biraz rahatlatıyor: aynı odada

uyumak yok. Eğer ben

Shane'le aynı yatağı paylaşırken, onun hatırı sayılır penisinin ortaya çıkmaması mümkün değil ve onu üzerimde kullanırken sessiz kalma şansım da yok. Günaha direnmek daha iyi.

Hafta sonu çantamı yatağın üzerine bırakıyorum ve bir çift bol ekose pantolon ve bir tişört çıkarıyorum. Maryanne yemekten sonra film izleyeceğimizi söyledi ve ben de üzerime rahat bir şeyler giymek istiyorum. Shane biz konuşurken patlamış mısır hazırlıyor. Ben de küçük siyah elbisemi çıkarıp dolaba asıyorum. Yarınki yıldönümü partisi için bunu giyeceğim.

"Selam." Shane kapıda belirdi. "Annem fazladan yastık ya da battaniyeye ihtiyacın olursa misafir banyosunun yanındaki çamaşır dolabında olduğunu söyledi."

"Teşekkürler. Kapıyı kapatır mısın? Üstümü değiştirmek istiyorum."

İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Dar bluzumu çıkarıp yerine bol tişörtümü giydiğimde Shane başını eğiyor, gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyor.

"Herkes uyuduktan sonra buraya gizlice girmemi ister misin?"

Ben de tam seks yapmamamız gerektiğini düşünüyordum. Yani bu sorunun cevabı hayır olmalı.

Yine de ağzımı açtığımda, tek heceli yanlış bir kelime ağzımdan kaçıyor.

"Evet."

Lindley yıldönümü partisi, ziyafet salonu olarak da kullanılan bir restoranın büyük bir özel odasında düzenleniyor. İçeri girdiğimizde bizi sohbetin hareketli uğultusu ve İtalyan yemeklerinin davetkâr aroması karşılıyor. Geniş oda, yumuşak aydınlatması, toprak tonları ve rustik ahşap mobilyalarıyla sıcak bir ambiyans sunuyor.

dudaklarımda bir gülümseme. Odanın en ucunda akustik bluegrass müziği çalan küçük bir grup var.

Sanırım Heartsong, Vermont'a aşık oldum.

Yaklaşık altmış kişi katılıyor, ancak Shane'in akşam yemeği için masamıza geçmeden önce sadece birkaç tanışma yapacak zamanı var. Tüm masalar sade süslemelerle bezenmiş ve anne babası, kız kardeşi, annesinin ikizi Ashley ve Shane'in anne tarafından büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte oturuyoruz.

Dün Shane'e de söylediğim gibi, bu tür etkinliklerde hiç heyecanlanmam. Bu gece de bir istisna değil, ancak bunun herkesin ne kadar dost canlısı ve misafirperver olduğuyla bir ilgisi olabilir.

Restoran personeli masalar arasında zarif bir şekilde hareket ederken, Shane'in ailesi beni histerik hale getiren hikayelerle bizi eğlendiriyor. Shane'in anne ve babasının lise aşkı olduğu ortaya çıktı. Büyükannesi bana April'in Shane'in babasını ailesiyle tanıştırmak için ilk kez eve getirdiğini, on yedi yaşındaki Ryan'ın kız arkadaşının ailesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için o kadar çaresiz olduğunu ve midesinin baharatlı yiyecekleri kaldıramadığını kabul etmek istemediğini anlatıyor. Bu yüzden April'in annesi akşam yemeğinde ona beş acılı chili servis ettiğinde, son lokmasına kadar yemiş ve üst kattaki banyolarında kırmızı suratlı, sümüklü, kusan bir pislik haline gelmişti.

Shane'in büyükbabası söze giriyor ve bana "beyaz çocuğun bir koruyucu olduğunu" o zaman anladığını söylüyor. April'in babasına göre, bir erkeğin bir kadını gerçekten sevdiğini, onun ailesinin önünde kendini küçük düşürmeye razı olduğunda anlarsınız.

Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama kayınvalidesi hikâyeyi anlatırken Bay Lindley'nin yüzünde bir an hüznü gördüğüme yemin edebilirim. April'in eline uzanıyor ve bu kez elini sıkışını hayal etmediğimi biliyorum, sanki bir uyarı gibi. Yine de kız kardeşinin konuşması sırasında gözleri

kilitlendiğinde

Birbirlerine duydukları aşkı gizlemek mümkün değil.

Personel tabaklarımızı toplamaya başlarken Shane'e "Şanslısın," diye fısıldıyorum. "Üvey annemi seviyorum ama bazen içimdeki küçük çocuk hâlâ annemle babamın birlikte kalmasını diliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, ailem boşanırsa ne yapacağımı hayal bile edemezdim. Hayatım boyunca çıtayı onlar belirledi, anlıyor musunuz? Bana aşkın aslında neye benzemesi gerektiğini gösterdiler." Alışılmadık bir kırılganlık anında Shane'in sesi çatlıyor.

Kalbim yumuşadı. Ailesine duyduğu derin sevginin Shane'in gözlerine yansıdığını görmek güzel. Göstermek istediğinden çok daha fazla derinliği olduğu hissine kapılıyorum. O, pantolonuma girmek isteyen ukala, iğrenç bir hokey oyuncusundan daha fazlası.

Tabii ki göğüslerime bakarak o anı mahvetmek zorunda.

"Göğüs dekolteme bakmayı kes," diye azarladım.

"Elimde değil. Nasıl bu kadar çok olabilir ki? Göğüslerin o kadar büyük değil."

"Bir kadının göğüs ölçüsü hakkında yorum yapmamanız gerekir. Bu görgüsüzlüktür."

"Onları sevmediğimi söylemedim." Dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Ben ayrımcılık yapmam. Lindley Land'de her şekil ve boyuta kapım açık."

"Ew. Shane."

Sadece kıs kıs güler. O iflah olmaz.

Yemek bittikten sonra dans başlar. Oda soğuk bir akustik ilişkiden canlı bir partiye dönüşüyor, grup artık blues, country ve soul karışımı bir müzik çalıyor.

Her zaman görülmeye değer olan dans pisti beni çağırıyor. Sanırım bu yüzden partilerde hiç yabancılık çekmiyorum.

Kimseyi tanımadığım bu gibi yerlerde bile. Havada müzik ve ayaklarımın altında sağlam bir şey olduğu sürece, her zaman buraya ait olacağım.

Shane'i ayağa kaldırıp dans ettirmek üzereydim ki babası önce bana sorarak beni şaşırttı.

"Buna ne dersin, Diana?" Ryan elini uzatıyor ve gülümsüyor. "Kesinlikle."

Dans pistinde giderek büyüyen insan grubuna katılıyoruz. Shane'in babası bir avucunu belime dolayıp diğeriyle elimi kavıyor ve tempolu müziğin ritmiyle hareket etmeye başlıyoruz. Yüksek sesli müzik, sohbet sesleri ve kadeh tokuşturmalarıyla birleşince birbirimizi duymamız zorlaşıyor, o yüzden yüzünü kulağıma yaklaştırıyor.

"Sen ilginç bir gelişmesin," diye takılıyor. "Farklı."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor ve oldukça iyi ayak hareketleri sergileyerek beni döndürüyor.

"Hey, sen iyi bir dansçısın," diyorum ona, hoş bir şaşkınlıkla. "Shane'den daha iyi." Sırtarak başımı eğiyorum. "Onun yerine benimle yarışmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diyor neşeyle.

Gülüyorum. "Yeterince adil. Herkes için değil."

"Oğlumu bu işe bulaştırdığına hâlâ inanamıyorum."

"Evet, çok iyi bir çocuk gibi davranıyor," diyorum isteksizce. Merak beni çekiştirmeye devam ediyor. "Ne demek ben farklıyım?"

Bu kelimeyi -farklı- söylemek bile göğsümde hafif bir güvensizlik hissi uyandırıyor. Çünkü haklı olduğunu biliyorum. Ben farklıyım. Bunu hep hissettim ve sadece tuhaf ve sinirli olduğum için değil.

Savannah'daki ailemden farklıyım, onlar beni açık sözlü, çatışmacı bir kız olarak görüyorlar.

Kuzey, ne zaman sessizce oturup güzel görüneceğini bilmeyen.

Ben, acayip derecede zeki ve dünyayı kurtarmaya kararlı olan küçük kardeşimden farklıyım.

Ve onunla aynı odada bulunacak kadar zeki olmadığımı düşünen annemden kesinlikle farklıyım.

Sanırım bu yüzden babamın beni durdurulamaz, yenilmez olarak görmesini seviyorum. Önemli olması gereken tek bir görüş olduğunu biliyorum, o da benimki. Ama benim için, kendimi merceğinden görmek istediğim kişi babamdır. Çünkü onun benimle ilgili görüşü en iyisi.

"Onu çok güldürüyorsun," diyor Shane'in babası, sert sesi beni depresif düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Gülümsüyorum. "Sanırım onu çok kızdırıyorum." "O da var."

"Teşekkürler," diyorum sahte bir incinmişlikle.

Ryan gülümser. "Ama buna ihtiyacı var. Oğlumun meydan okumaya ihtiyacı var." Bakışları odanın içinde geziniyor. "Tüm Lindley erkeklerinin ihtiyacı vardır."

İkizi ve benimle tanıştırılmayan birkaç kadınla sohbet eden Shane'in annesine bakıyor. Gözlerindeki özlemi fark ettiğimde içimi huzursuz bir his kaplıyor. Kederin ipucu. Artık bundan eminim ve kendimi Shane'in ailesinin sorunları olmaması için dua ederken buluyorum. Harika bir çift gibi görünüyorlar.

Ryan beni tekrar etrafında döndürüyor. "Ayrıca ne kadar rahat olduğunu da fark ettim. Yani senin yanında."

Lynsey'e kıyasla mı? Sormak istiyorum.

Dürtüye direniyorum. Cevabı zaten biliyordum, çünkü Shane'in Lynsey etraftayken nasıl davrandığını kendim gördüm. O gece daha ciddiydi. Tedbirli, sözlerine dikkat ediyordu. Bunun Lynsey'i etkilemek için mi yoksa onu kızdırmamak için mi olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle bir fark olduğunu fark ettim. Anne babasının da Lynsey'nin

eski sevgilisiyle olan davranış değişikliği. Ya da en azından ben öyle olduğundan şüpheleniyorum.

"İkinizi birlikte seviyorum," diyor Ryan.

"Bence-" "Araya girebilir miyim?"

Shane, tabii ki.

Babası hiç şikâyet etmeden beni bırakıyor ve oğlunu omzundan alkışlayarak yanımdan uzaklaşıyor. Shane onun yerini alıyor ve beni kendine çekmek için bir kolunu belime doluyor.

"Misafirler için tangomuzu yapalım mı?" Alay ediyorum. "Ölmeyi tercih ederim."

Bir kahkahayı bastırmak için yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Bir de dramatik olanın ben olduğumu söylüyorsun."

Başımı kaldırdığımda bir kez daha göğs dekolteme odaklanmıştı. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve bu sadece gözlerinin beni ne kadar çok çıplak istediğini göstermesinden kaynaklanmıyor. Shane ile dans etmek çok güzel. O çok uzun ve ben çok kısayım, bu yüzden gerçekten işe yaramamalı, ama bir şekilde yarıyor. Birbirimize uyuyoruz.

"Babam sana ne diyordu?" diye merakla sorar. "Bilirsin işte. Harika olduğumu ve beni görmeye bayıldığını.

ve ben senin sahip olduğun en iyi kız arkadaşını." "Evet.

Eminim hepsini söylemiştir. Tam olarak bu kelimelerle."

"Birlikte olmamızdan hoşlandığını söyledi. Bu kısmı

doğru." "**Birlikte** olmamızı başka kim isterdi

biliyor musun?" Shane

bana göz kırpmıyor.

"Penisin."

"Aynen öyle."

Kime: diana@rideordance.com

Kimden: admin@nuabc.com

Sevgili Bayan Dixon,

Bu yılki Ulusal Üst Amatör Salon Yarışması'na katılımınızın onaylandığını bildirmekten memnuniyet duyuyoruz. Aşağıdaki kategorilere katılıyorsunuz:

American Smooth Duo

American Rhythm Solo

Önemli bilgiler için lütfen ekteki karşılama paketine bakınız.

En iyisi,

Susan Hiram

Operasyon Direktörü

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

DIANA

Dicksand

SHANE'IN AİLESİNE YAPTIĞIM ZİYARETTEN BİR HAFTA SONRA

Gigi'nin düğünü için Boston'da elbise provası. İşimiz bittikten sonra Gigi ve bir diğer nedime olan kuzeni Blake ile akşam yemeğine çıktık. Blake önümüzdeki ay Briar'a katılacak, birinci sınıfa başlayacak ve onu yanımda göreceğim için heyecanlıyım. Bu gezegende Blake Logan'ın alaycılığına rakip olabilecek çok az insan var.

Ride or Dance sayesinde reklam parasına boğulduğumdan, savurganlık yapmaya ve otobüse binmek yerine Hastings'e Uber'le dönmeye karar veriyorum. Kendimi Sycamore'a bırakırken Shane'e mesaj atıyorum. Bu gece, tüm insan uygarlığı tarihinde alınmış en önemli haberi kutlamak için plan yaptık.

NUABC, sürtükler! İşte geliyoruz.

BEN:

Neredeyse
evdeyim.

SHANE:

Elbise mi giyiyorsun?

Bu garip bir sorgulama ama Shane'den gelmesi hiç de garip değil.

BEN:

Evet. Neden?

SHANE:

Elbise üzerinde kalsın. Külotunu çıkar. Kapını açık bırak.

Bu üç kısa cümle içimde bir heyecan yarattı. Tanrım. Bu işin bu kadar içinde olduğumu fark etmemiştim. İlişkilerimde pantolonu benim giydiğim herkesçe bilinir.

Ama yatak odasında pantolon giymemeye bayılıyorum. Ya da külot, görünüşe göre.

İstediği gibi, kapımı açık bıraktım. Benden kısa bir süre sonra Shane içeri girdi. Gömleksiz ve yalınayak, yıpranmış bir kot pantolon kalçalarından aşağı sarkıyor. O kadar iğrenç derecede çekici ki bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

"Talimatlarıma uydun mu?" diye soruyor çenesini eğerek.

"Evet."

"Bir bakayım."

Dudaklarım kıvrılıyor, elbisemin alt kısmını alaycı bir şekilde kaldırıyorum ve içimde bir şey olmadığını görüyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor.

Bana doğru yürüyor, beni öpmek için eğilirken bir eli belime, diğeri boynumun arkasına dolanıyor. Dillerimiz buluşuyor ve her zamanki gibi içime bir elektrik şoku gönderiyor. Kıcımlı kavrayıp beni kaldırıyor ve öpüşürken bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor.

Yavaşça, sırtım balkon kapısının yanındaki duvarla aynı hizaya gelene kadar ilerliyor. Kalçaları hareket ediyor, kot pantolonunun fermuarı ve düğmesi elbisemin ince malzemesine sürtünüyor ve amıma karşı lezzetli bir baskı oluşturuyor.

"Seni tam burada, bu duvarın dibinde becermek istiyorum," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Yap," diye yalvarıyorum.

Nefes nefese kaldım. Ön sevişmeye bile ihtiyacım yok. Sırılsıklamım ve bir elini kıcımdan çekip bacaklarımın arasına götürdüğünde yüksek sesle inliyor. Ne kadar hazır olduğumu hissediyor.

"Unutmuşum, senin için bir şeyim var," diyor aniden.

Dehşet içinde beni yere indiriyor, bacaklarım tekrar yere basıyor. Telefonunu almak için arka cebine uzandı.

"Şimdi zamanı mı?" Talep ediyorum. "İnan bana, öyle."

Bir fotoğraf çekiyor ve telefonu bana uzatıyor. Kalbim hevesle bir takla atıyor. İki gün öncesine ait bir doktor raporu. Temiz bir sağlık raporu.

"Şu haline bak, klamidyasızsın" diye takılıyorum. Artık ikimiz de gerekliliklerimi karşıladık. Ona sonuçlarımı geçen hafta gönderdim. Doğum kontrol hapımı yenilemek için gittiğim sağlık ocağında test yaptırmıştım.

"Ama," diyor diğer cebine uzanarak, "her ihtimale karşı bir prezervatif getirdim."

Küçük plastik bir kare tutuyor. Elinden alıyorum, parmaklarımın arasında birkaç kez çeviriyorum. Shane beni izliyor. Sonra bir fiske vuruyorum. Televizyonun yanındaki çerçeveli fotoğrafa çarpıyor ve yere düşüyor.

Shane'in gözleri yanıyor. "Emin misin?"

"Evet."

Ve sonra tekrar öpüşüyoruz. Şimdi elleri çılgınca, elbisemin üzerinden göğüslerimi avuçluyor, tekrar kalçalarımın arasına kayıyor, uzun bir parmağı içimde kayıyor.

Balkon kapısının açık olduğunu fark etmeden önce zevkle haykırarak onun etrafında kenetleniyorum.

"Dur, şunu kapatalım," diyorum ağzımı onunkinden ayırarak. "Sonra beni duvara yaslayıp gönlünce sikebilirsin."

"Ya da," diye karşı çıkıyor. Hınzır bakışları kapı aralığına doğru kayıyor. "Balkona çık."

"Ne? Hayır. Yapamayız."

"Hayır. Sanırım dışarıda olmamız gerekiyor."

Dışarıda durana kadar ayaklarım kendi iradesiyle hareket ediyor. Balkonum havuza bakıyor ama gece ve dışarıda kimse yok. Meadow Hill arazisi sessiz. Yoldaki yumuşak ışıklar ve havuzdan gelen mavimsi parıltı dışında, avlu gölgelerle yıkanıyor.

Shane alçak bir sesle, "Burada kal," diyor.

Daireme geri adım attığında kalp atışlarım hızlanıyor. Teker teker tüm ışıkların kapandığını görüyorum. Geri döndüğünde, çoktan pantolonunu çıkarmıştı.

"Shane," diye uyarıyorum. "Bizi herkes görebilir."

"Belki daha önce. O ışıklar bir işaret gibiydi. Şimdi biri buraya baksa bile ne yaptığımızı anlayamayacak kadar karanlık."

Boğazımı kaplayan beklentiyi yutuyorum. "Peki biz ne yapıyoruz?"

Cevap vermek yerine elbisemi arkadan kaldırıyor.

"Ellerini parmaklıklara koy."

Öne doğru adım atıp iki elimi balkonun kenarına doğru kıvırdığımda vücudum saf bir ihtiyaçla titriyor. Sadece bir kat yukarıdayız, ama buradan baş döndürücü bir yükseklik gibi geliyor. Ya da belki arzudan başım dönüyor.

Shane arkamdan yaklaşıyor. Başımı çeviriyorum. Kot pantolonu hâlâ üzerinde ama çıkarılmış. Bir eliyle aletini çıkardı.

"Gözler ileri," diye fısıldıyor.

Tekrar yutkunarak başımı çeviriyorum ve havuza bakıyorum. Önden, tamamen örtülüym. Arkadan, k ı ç ı m Shane'in bakımlarına maruz kalıyor. Sikinin ucunun k ı ç yanaklarımın arasında aşağı yukarı kaydığını hissediyorum.

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Eğer ses çıkarırsan, dururum."

Aman Tanrım.

Açık havadayız. Ilık, yaz sonu esintisi üzerimizde süzülüyor, kavrulan yanaklarımı gıdıklıyor. Shane aletini k ı ç ı m dan aşağı, onun için ağrıyan yere doğru sürüklüyor. Ucu içime girdiğinde bağırmamak için dudağımı ısırıyorum. Ses çıkaran o oluyor, çok hoşuma gidiyor. Boğuk bir inilti.

"Sessiz olun yoksa durmak zorunda kalacağız," diye alay ediyorum.

Omzumu ısırarak için eğildiğinde dişlerinin acısını hissediyorum. "Bunun ne kadar harika hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Sikimi ıslatıyorsun."

Haklı, öyleyim. İlk kez korunmasız yapıyoruz ve çok ıslağım. Bu karşılaşmayla ilgili her şey beni tahrik ediyor. Gece havası. Açık alanda olmamız. Yoldan geçen biri için, Shane arkamdayken balkonda duruyormuşuz gibi görünebilir. Yıldızları seyrediyorduk belki de.

Sadece sikinın yarısının içimde olduğunu biliyorum.

Sadece ucu açıklığımda gezinene kadar geri çekiliyor. Sonra, aynı derecede tembel bir vuruşla, santim santim ileri itiyor. Bunu bir kez, iki kez, bir düzine kez yapıyor. Dayanılmaz bir şey. Bu hız tam bir işkence. K ı ç ı m ı kaldırmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

ve onu sert ve kaba bir şekilde beceriyorum, ama geri itmeye çalıştığımda, parmaklarını azarlamak için sol kıkır yanağıma sokuyor.

"Kımıldama. Sadece orada dur ve onu al."

Bu beni kızdırmalı ama kızdırmıyor. Almak istiyorum. Burada durup beni becermesine izin vermek istiyorum. Hızlı, yavaş, nasıl isterse.

Dudakları yine kulağımda. "Seni oraya götürebileceğime güven."

Yanağımın içini ısıırıyorum. Ona boyun eğmek zor çünkü bedenimi ondan daha iyi tanıyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Ama yanılıyorum. Shane de neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Beni hafifçe öne doğru iterek, dikey korkuluk çıtalarından birinin tam önüne gelecek şekilde konumlandırarak bunu kanıtlıyor.

"Dizlerini biraz bük." Elleri hala kıkırmda. Aleti hala içimdeydi.

Söylediklerini yaparken beni öne doğru itiyor ve klitorisim çıtaya değıyor.

İnliyorum.

"Diana," diye uyarıyor.

"Özür dilerim." Çılgınca yutkundum.

Aman Tanrım. Şimdi, her itişinde, parmaklıklardan klitorisime hafif bir baskı var. Bu eziyetten saf işkenceye dönüştü. Kalbim çok hızlı atıyor. Artık düşüncelerimi bile duyamıyorum. Önemli de değıl. Zaten kafamda tek bir düşünce kaldı ve o da daha, daha, daha.

Bana veriyor, geri çekiyor, sonra her seferinde kalçalarını döndürerek beni neredeyse sonuna kadar dolduruyor. Nefes alışının hızlandığını duyuyorum. Elleriyle bana dokunmuyor bile. İkisini de vücudumun iki yanındaki korkuluklara dayamış, parmakları sıkılı yumruklarımın yanında.

Klitorisim zonkluyor. Bir dahaki sefere parmaklığa doğru itildiğinde, ihtiyacın o sabırsız yanışını hissetmeye başlıyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yaramaz seks. Daha hızlı hareket etmek istiyorum ama beni oraya götürmek için ona güvenmemi istedi, ben de güveniyorum. Ve çok geçmeden beni uzun, derin darbelerle sikmeye başladı. Orgazmın yüzeye çıkmaya çalıştığını hissediyorum. Eğer biraz daha hızlı giderse, sadece biraz daha hızlı-

"Merhaba."

Donup kaldım. Shane tamamen hareketsiz kaldı.

Aşağıda, Dave ve Marnie tenis racketlerini tutarak patikada yürüyorlar.

Şimdi mi? Tenis oynamak için seçtikleri zaman şimdi mi? Tamam, kortlar gece yarısına kadar açık ve onlar tenisçi bir aile, o yüzden sanırım bu çok da karakter dışı değil. Ama yine de.

"Güzel gece, ha?" Shane'in sesi çakıl taşlarını andırıyor.

"Muhteşem," diye onaylıyor Dave.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Marnie cıvıldıyor.

Konuştuğumuz gibi beceriliyorum, neredeyse ağzımdan kaçıracaktım.

Bunun başıma gelen en utanç verici şey mi yoksa en ateşli şey mi olduğuna karar veremiyorum. Nefes alışım hızlanıyor. Shane'in aleti içime gömülmüştü. Ve bu çift altımızda duruyor, sanki onların önünde orgazm olmak üzere değilmişim gibi sohbet ediyorlar.

"Diana ve ben bunun Orion'un kuşağı mı yoksa rastgele bir yıldız kümesi mi olduğunu tartışıyorduk." Başımızın üstünü işaret ediyor. "Bence rastgele bir küme. O ise Orion olduğundan emin."

Dave ve Marnie boyunlarını karanlık gökyüzüne doğru uzatırlar.

Bunun Shane'in ona geri çekilme fırsatı vermek için yaptığı bir hile olduğunu düşündüm, ama yapmadı. İçimde kalmaya devam etti. Eli belli belirsiz kalçamı sıyırdı. Titriyorum. I

usulca ona doğru sallandım ve bir küfür duydum.

"Hayır. Üzgünüm Diana. Üzgünüm Diana, Orion'un kemeri değil," diye onaylıyor Dave. "Sen kaybettin."

Hayır, sanırım ben kazandım. Çünkü lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor.

"Her neyse, belki bir ara çiftler halinde oynayabiliriz," diyor Marnie parlak bir gülümsemeyle. Tenis racketini havaya kaldırıyor.

"Evet, kesinlikle," diyor Shane kolayca.

"Harika. Her neyse, gecenin geri kalanında iyi eğlenceler," diyor ve sonra benim rahat edemeyeceğim kadar yavaş hareket ederek uzaklaşıyorlar.

Onlar gittikten sonra Shane kollarını göğsümde kavuşturuyor ve bizi dairenin içine doğru geri götürüyor. Bu sefer balkon kapısını kapattı.

"Sen kötüsün," diye suçluyorum. "Sence biliyorlar mıydı?"

"Oh, hiçbir fikirleri yoktu. Hayatımda tanıdığım en cahil çift onlar. Ayrıca, seksin ne olduğunu hatırladıklarını da sanmıyorum. Dave'in geçen gün spor salonunda Ralph'a ölü bir yatak odasında olduklarını söylediğini duydum."

"Ah, bu üzücü."

Gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. "Dave ve Marnie'nin seks hayatlarının olmayışı hakkında konuşmayı bırakıp şu anda senin içinde olduğum gerçeğine odaklanabilir miyiz?"

"Ah, doğru ya. Unutmuşum." Ona masum bir gülümseme verdim.

Bu da kıcıma bir şaplak atmasına neden oldu. Beni kanepeye doğru itiyor ve koltuğa yatırıyor.

"Üzgünüm, bebeğim. Bu biraz hızlı olacak."

"Sorun değil," diyorum ve beni tekrar becermeye başlarken koltuk minderlerinden birini tutuyorum.

Cezalandırıcı bir ritim, kalçalarım şaklıyor, görüşüme siyah noktalar getiren uzun, derin vuruşlarla beni dolduruyor. Pelvisim kanepeye sürtünüyor. Denesem bile orgazmı durduramazdım. Neredeyse ezici, serbest bırakma dalgaları

orgazmik bir lapa haline gelene kadar bana çarpıyor. İçime boşalırken inlediğini duyuyorum. İkimiz de nefes nefese kaldık.

Nefesimizi tutarak o pozisyonda kalıyoruz. Tanrım. Bu adamla her şey daha iyi olacak. Bu adil değil. Sekste bu kadar iyi olmaması gerekiyordu.

Sonunda büyük bir nezaketle çekip çıkarıyor.

"Orada kal," diyor huysuzca. "Seni temizlemek için bir şeyler getireceğim."

Prezervatif kullanmadığımızı hatırlattı ve beynimin bu yüzden kısa devre yaptığını fark ettim. Prezervatifsiz seks benim için çok farklı. Aklımı başımdan alıyor.

Temizlendikten sonra Shane battaniyenin altına girip film izlemek isteyip istemediğini soruyor ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diyorum.

"Uyuyakalabiliriz." "Ne olmuş yani?"

"Yani bütün geceyi geçirme olayını yapmıyoruz," diye hatırlatıyorum ona. Oturma odamı işaret ediyorum. "Burası benim alanım." Dairelerimizi ayıran duvarı gösteriyorum. "Burası senin alanın." Cinsel organlarımızı gösteriyorum. "Ve burası da bizim alanımız."

Shane kıs kıs güler. "Anladım. Çıkarları olan arkadaşlar. Yatıya kalmak bir fayda değil."

"Aynen öyle."

"Pekala. O zaman seni kendi cihazlarınla baş başa bırakayım, Dixon.

Yarın yine aynı saatte mi?"

İç çekiyorum. Hayır demek istiyorum, ama ikimiz de biliyoruz ki

o.

Onun çükünün çok derinlerindiyim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

DIANA

Daha büyük daha iyidir

"MAKYAJIM BİTTİ. ÖLDÜ. GÖMÜN VE ANMA KONUŞMASINI YAPIN." I
Aynadaki yansımama bakıp iç geçiriyorum.

Sanırım tüm zamanların en duygusal düğün törenine tanıklık ettiği düşünülürse yüzümün hiç şansı yoktu. Üstelik bu duygusallık gelin ve damattan da kaynaklanmıyordu! Elbette, Gigi yeminini okurken gözleri doldu ve Ryder'ın sesinin birkaç kez çatladığını duyduğuma yemin edebilirim, ancak asıl duygusal kapılar, her ikisi de tüm zaman boyunca ağlayan Gigi'nin ebeveynleri tarafından açıldı. Garrett Graham'ın kızını Ryder'a teslim ederken gözyaşlarıyla mücadele etmesi muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şeydi.

Mya Bell alaycı bir tavırla, "İnan bana, tüm makyajımız mahvoldu," diyor. Muhteşem, heykelsi baş nedimem boy aynasında bana katılıyor ve narin parmağını bulaşmış maskarasının üzerinde gezdiriyor.

"Cidden, resepsiyonda fotoğraf çektireceksek rötuşa ihtiyacım var." Bu dünyanın en güzel kadınından geliyor: Alexandra Tucker.

Parlak siyah saçları, iri kahverengi gözleri ve kusursuz, simetrik yüz hatlarıyla mükemmel bir on numara. Burada, yani bir süper modelin yanında duruyor olmam çılgınca. İnternette ne zaman bu influencer modelleri görsem, görünüşlerinin her parçasının yüksek cennete filtrelendiğini varsayıyorum. Alex'i podyumlarda yürürken gördüğümünden ve bunu filtrelemek zor olduğundan, yüz yüze o kadar da farklı olamayacağından emindim ama yemin ederim ki kanlı canlı daha da iyi. Burada onun yanında dururken tek bir kusur bile bulamıyorum.

Ve yıldırım iki kere düşmez derlerse, şaka yapmış olurlar. Gerçekten de öyle. Çünkü Alex'in ablası Jamie de çok güzel. Jamie'ye babalarının kızıl saçları miras kalmış ve yüz hatları Alex'inkinden biraz daha yumuşak, ama dürüst olmak gerekirse kimin daha güzel olduğunu seçecek konumda olmak istemezdim. Bu imkansız.

Jamie odanın karşısında durmuş annesi Sabrina ile sohbet ediyor. İkisi de avukat. Bu Tucker gen havuzu başka bir şey. Güzellik ve beyin.

Molly Fitzgerald neredeyse iki kadını deviriyordu. İlk çiçekçi kız görevini başarıyla tamamladıktan sonra heyecandan zıplıyor. Molly'nin annesi Summer sonunda onu yakalıyor ve şöyle diyor: "Bu enerjiyi sevdim. Ama belki bunu beşe indirebiliriz?"

"Evet, çünkü sen mükemmel bir şekilde Brenna Jensen kusursuz bir şekilde giyinmiş olan sarışına "enerji seviyeni yükselt" diye takılıyor. Her iki kadın da düğün ekibinde yer almıyor, ancak ailenin yakın arkadaşları olarak gelin süitinden yararlanabiliyorlar.

Bu odada bir sürü güzel kadın var. Bu beni biraz utandırıyor. Sanırım Mya da aynı duyguları paylaşıyor çünkü beni kenara çekip "Burada gözü korkan tek kişi ben miyim?" diye fısıldıyor.

"Hayır."

Hâlâ Alex Tucker'a bakıyor. "Tamam, güzel. Çünkü bu biraz gerçeküstü."

Öyle. Ve bakımlı şehir kulübü arazisinde açık havada düzenlenen resepsiyona vardığımızda her şey daha da gerçeküstü bir hal alıyor. Tüm alan, akşamın erken saatlerinde gökyüzünde yıldızlar gibi parıldayan narin peri ışıklarıyla süslenmiş. Görünüşe göre hava bile Graham'lara aşık olmuş çünkü onlara mükemmel bir akşam bahşetmiş. Havada bir damla bile nem olmayan açık, ılık bir gece.

Baş masa, beyaz çiçekler ve yeşil sarmaşıklarla süslenmiş ahşap bir pergolanın altında yer almaktadır.

Fildişi ipek çarşaflar ve adaçayı ve beyaz tonlarında çiçeklerle kaplı masaların geri kalanı pırıl pırıl bir dans pistini çevreliyor. Beckett'ın koluna girdim. Avustralya'dan dönmüş,

Siyah takım elbisesi içinde bronzlaşmış, yakışıklı ve tamamen sikilebilir görünüyordu. Gelin masasındaki yerlerimizi alıyoruz, tüm bakışlarımız Gigi ve Ryder'ın ailesiyle birlikte kraliyet ailesi gibi oturduğu baş masaya odaklanıyor. Ryder ebeveynsiz olduğu için Hannah onun bir yanına otururken Garrett da Gigi'nin yanına oturuyor.

Konuşma yapmak zorunda olmadığım için memnunum; Mya beş yüz davetliyi etkileme görevini üstleniyor. Genelde topluluk önünde konuşmaktan korkmam ama bu çok korkutucu. Hokey kraliyet ailesi. Süper modeller. Garrett'ın yıllar boyunca birlikte çalıştığı ve arkadaş olduğu medya şahsiyetleri. Dürüst olalım, bu düğün ebeveynler için. Ama Gigi kaçtıktan sonra onlara bu hediye verecek kadar seviyor ve Ryder da ona ne isterse verecek kadar seviyor.

Takdir dolu gözleri üzerimde gezinen Shane'in yanına oturuyorum. "Çok iyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Sen de öyle."

Cidden, o takım elbisenin içini kimsenin yapamayacağı kadar dolduruyor. Bütün yaz onu çalışırken izledim ve bu belli oluyor. Geçen seneye göre daha geniş. Göğüs kasları daha belirgin. Pazıları kocaman. Beni sikerken parmaklarımı içine soktuğumda kışını daha kaslı hissediyorum-

"Kirli şeyler düşünmeyi bırak." Kulağımın dibinde tekrar konuşurken temiz traşlı yanağı çenemi okşuyor. Beni çok iyi tanıyor.

Yemek sonrası konuşmalar uzayıp gidiyor. Gigi'nin altı vaftiz ebeveyninden her biri kürsüye çıkıp bir şeyler söylemek için ısrar ediyor. Ryder'ın üvey kardeşi ve sağdıçı Owen McKay, herkesi ağlatan dokunaklı bir konuşma yapıyor. Bu makyajı düzeltmenin bir yolu yok. Bu artık benim hayatım.

Yemek boyunca Mya ile sohbet ettim, Blake Logan ile Briar'daki birinci sınıf programı hakkında konuştum ve Shane ile atıştım.

"Bunun bir şey olduğuna inanamıyorum." Mya parmaklarını aramızda gezdiriyor.

"Biliyorum, değil mi?" Shane çekiştiriyor. "O gerçekten yumruk atıyor."

"Oh, siktir git. Yumruk atan sensin. Senin liginin o kadar dışındayım ki, komik bile değil."

Beckett şampanya kadehini kaldırarak, "Gerçek," diyor.

Komşu masalar bizimkilerden bile daha coşkulu. Tüm Briar hokey programı, erkek ve kadın takımları burada. Şampanya serbestçe akıyor, kristal kadehlerin şingirtısı ve kahkaha sesleri etrafımızda yankılanıyor.

Yemek sırasında hafif klasik müzik çalan bir yaylı çalgılar dörtlüsü vardı ama şimdi canlı bir grup sahne alıyor. Gigi ve Ryder ayağa kalkıyor ve Ryder'ın mavi gözlerindeki yılgınlığı görebiliyorum, çünkü 1.75 boyunda, 10 santimlik damat yine ilgi odağı olmak zorunda kalıyor.

Dalgalanan kumaşlarla örtülü bir çardak, yeni evlilerin ilk dansı için fon görevi görüyor. Muhteşem. Gigi'nin teyzesi bu düğünü parkın dışına ve uzaya taşıdı.

Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün altında, peri ışıklarının yumuşak parıltısıyla çevrili dans ederken, Gigi ve Ryder'ın gözleri sadece birbirlerini görmektedir.

Tam daha fazla ağlayamayacağımı düşündüğüm anda dansları bitiyor ve Hannah Graham sahneye çıkıyor. Vücudunu saran, her adımda parıldayan arduvaz grisi elbisesi içinde son derece çarpıcı. Saf bir zarafet yayıyor ve odanın üzerine çöken sessizlik tüylerimi diken diken ediyor.

Piyanonun ilk notaları havayı doldururken Hannah şarkı söylemeye başladı. Bugüne kadar neden sahne almak yerine şarkı yazmaya odaklanmayı seçtiğini hiç anlamadım. Sesi çok güzel. Zengin ve duygusal, her nota ruhunuzu delip geçiyor. Blake bana bunun Hannah'nın ikizlere küçükken söylediği eski bir ninni olduğunu fısıldamasına rağmen sözlerle pek dikkat etmiyorum. Gigi hüngür hüngür ağlıyor ve kardeşi Wyatt'ın bile gözleri doluyor.

Bu düğün bir sonraki seviye.

Hannah'nın son notaları havada asılı kalır. Konuklar alkışlamaya başlamadan önce bir anlık ölüm sessizliği yaşanıyor.

Ve sonra parti başlar.

Dans pistinin üzerinde de aynı peri ışıkları asılı ve yıldızlarla aydınlatılmış bir gölgelik oluşturuyor. Shane, ben daha ona dans teklif edemedim beni ayağa kaldırdığında keyifle gülüyorum.

"Seni dönüştürdüm!" Suçluyorum.

Parmaklarımızı birleştiriyor ve beni yere doğru çekiyor. "Bir itirafta bulunacağım," diyor hayıflanarak. "Dans etmeyi her zaman sevmişimdir."

"Ciddi misin? Ve sen hala bu kadar büyük bir mücadele veriyorsun?"

"Dans dedim, bana çektirdiğiniz bu balo salonu işkencesi değil. Sadece genel olarak dans etmekten hoşlandığımı söylüyorum. Şampanya içmek, bir düğünde gevşemek. Harika bir şey."

O haklı. İyi bir düğünden daha çok sevdiğim bir şey yok. Ve sarhoş edici bir ritim. Ve Shane'in büyük ellerinin vücudumda gezinmesinden. Dokunuşunda cinsel bir şey yok ama. Hoş hissettiriyor.

"Bunlardan birine sahip olmak için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyor. Göz kırpıyorum. "Düğün mü?"

"Evet."

"Evet, tamam. Tabii."

"Ben ciddiym." Gözleri parlak ve ciddi.

"Evlenmek istiyorsun," diyorum kuşkuyla.

"Büyük bir tane," diye onaylıyor Shane. "Daha büyük daha iyidir." Göz kırpıyor. "Ben de öyle duymuştum zaten."

Onu biraz itiyorum ama o beni tekrar kendine çekiyor. Yavaş dansa aldırmıyorum. Evet, onun kaslı vücudunun benimkine değmesi zerre kadar umurumda değil.

"Peki bu düğünü ne zaman yapmayı planlıyorsun?" Ona sordum.

Bu bana omuz silktirdi. "Dürüst olmak gerekirse, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Hep genç yaşta evlenmek istemişimdir. Genç bir baba olmak da fena olmazdı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Hokeyi engellemediği sürece neden olmasın."

Ona sırtıyorum. "Bunun hokeyi engellemeyeceğini düşünüyorsan çok safsın. İsteddiğini söylediğin şeyler, bir eş, çocuklar. Onlar önce gelmeli, bunu anlıyorsun, değil mi? NHL kariyerinle bunları nasıl dengelemeyi düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Pek çok NHL oyuncusunun eşleri ve aileleri var ve hala bu oyunu oynuyorlar."

"Eşlerinin onlara ihtiyacı olsa oyundan çıkarlar mıydı?" Meydan okuyorum.

"Bu a yüklü Soru. Değişir üzerinde ne ihtiyacı vardı."

"Doğum yapıyor."

Shane omuz silkiyor. "Russell Doolie bir playoff maçı yüzünden ilk çocuğunun doğumunu kaçırdı. Karısı bunu sorun etmedi - ona seriyi bitirmesini söyleyen oydu."

"Yeterince adil. O zaman, sanırım bu işi yapacağından emin olmalısın.

Bu fedakârlıkları yapabilecek biriyle evlenin. Pek çok kadın bunu yapmaz."

Bana meraklı bir bakış attı. "Yapar mıydın?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Sonra omuz silkiyorum. "Ama gerçekten önemli değil çünkü otuzlu yaşlarıma başına kadar çocuk sahibi olmayı planlamıyorum. Bu işlerin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Shane kıs kıs güler. Bir an sonra Beckett, Shane'i yakalıyor ve tüm erkek hokey takımıyla kutlama atışları yapmak üzere götürüyor.

Birden aklıma geçen yıl Percy ile gittiğim düğün geldi. Anksiyetemi tetiklediği için onun adını beynimde taşımaktan bile nefret etsem de, bu anı aklımdan çıkmıyor. Liseden bir arkadaşım evlenmişti ve ben de Percy'yi yanımda getirmiştım. Tüm bu süre boyunca kimseyle tek kelime etmedi ve penisi olan herhangi biri benimle konuşmaya çalıştığında elimi ölümcül bir şekilde kavradı ya da omuzlarıma sahiplenici bir kol doladı. Bundan kısa bir süre sonra ondan ayrıldım. Bu davranışın benim hoşuma gitmeyecek kadar sık olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Percy'nin aksine, Shane kiminle konuştuğumu ya da dans ettiğimi umursamıyor. Sonraki bir saat boyunca, herkes dans ederken çılgına dönüyor.

Zemin. Hokey çocukları tam kıvamında çakırkeyifler, gerçi daha yaşlılar dışarı çıkmaya başladığında ve kulübü sadece biz gençler kapattığımızda iyice sarhoş olacaklarını tahmin ediyorum.

Ama şimdi saat gece yarısına yaklaşıyor ve kalabalık hala dağılmadı. Yaşlı konuklar da en az gençler kadar sarhoş. Ne kadar şampanya içtiğimin sayısını unuttum ve bir yanım Shane ve Garrett'a barın yanında Fling or Forever'ı tartışırken rastladığımda yanlış duyup duymadığımı merak ediyor. Ama Gigi'nin babasının dizinin hayranı olduğu bir sır değil.

Garrett, "O çok sinsi," diyor.

"Evet, ama soyulmayı hak etmedi."

İki adama ters ters bakarken bıkkın bir ses çıkarıyorum. "Donovan'ın İngiliz olması sizin de İngiliz olduğunuz anlamına gelmez! İngiliz argosu kullanmayı bırakın. Utanç verici."

Shane meydan okuyor. "Yani Donovan'ın Ky ile takılması senin için sorun değil mi?"

"Aman Tanrım, Donovan'ı savunmuyorum! Leni ulusal bir hazinedir. Sadece garip davranmayı bırak diyorum!"

Shane, Garrett'a bir kaşını kaldırıyor. "Ve kendini bir süper hayran olarak görüyor."

"Ben artık gidiyorum." Gözlerimi deviriyorum ve konuşacak normal birini bulmak için uzaklaşıyorum. Bakımlı çimlerin üzerinde kaynaşan konukları tarıyorum ve dans pistinin kenarında duran Ryder'ı görüyorum.

Ona katılıyorum ve bakışlarını takip ederek Gigi'nin arkadaşlarıyla dans ettiğini görüyorum. Kesinlikle ıslıl ıslıl parlıyor. Parlıyordu. Resepsiyon elbisesi, vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan, yere kadar uzanan saten bir elbise. Saçları gevşek, koyu dalgalar omuzlarından aşağı akıyor.

Ryder'ın kolunu okşuyorum. "Sana tüm konuşmayı yapmama gerek var mı, yoksa söylemeye gerek yok mu?"

Alaycı bir bakış atıyor. "Ne yani, ona zarar verirsen seni öldürür müyüm?" "Tamam, yani zaten biliyorsun."

"İnan bana, her bir amcadan, teyzeden, kuzenden aldım. Babası, tabii ki-"

"Belli ki."

"Hannah bile bir konuşma yaptı ama onun konuşmasına bir sarılma eşlik etti, bu yüzden ciddiye almalı mıyım bilmiyorum."

"Oh, yapmalısın. Bir kaltağı kesecek." Ryder kıkırdar.

Dans pistine bir sonraki girişimden önce biraz su içiyorum, tuvaleti kullanıyorum ve sonra bedenlerin kalabalığına geri dönüyorum. Shane Mya'yla dans ederken, ben Beckett'la, sonra Will'le, sonra da bana kadın avcısı gülümsemesini gösteren Gigi'nin ikiz kardeşiyle dans ediyorum.

"Hey, güzelim," diyor kolayca, kolunu belime dolayarak. Koyu yeşil gözleri elbiseli vücudumda gezinirken takdirle kısılıyor.

Wyatt'ın seks gözleri var. Flört etmese bile her zaman baştan çıkarıcı görünmeyi başarıyor.

İki avucumu geniş omuzlarına koyarken, "Hey, seksi şey," diye karşılık veriyorum.

Konu kardeşine gelince Gigi'nin katı bir kural koyması utanç verici. Onunla birinci sınıfta tanıştığımda bu tutumunu açıkça belirtmişti. Sözleri aynen şöyleydi: "Kendini onunla evlenirken görmediğin sürece onunla yatağa girmeyeceksin."

Yıllar boyunca bu kuralı test edebilirdim, ancak aramızdaki bariz kimyaya rağmen Wyatt ve ben asla oraya gitmedik. Çünkü onunla bir gece eğlenebilsem de kendimi onunla evlenirken kesinlikle göremiyorum. O çok rahat biri. Sadece onu canlı canlı yemem değil, aynı zamanda onun

Akışına bırakma tavrı sonunda beni duvara toslatacaktı.

Shane araya girmeden önce Wyatt ve ben bir dakika dans ettik.

"Bölgeni işaretlemek için şimdi de üzerime mi işeyeceksin?" Kollarımı boynuna doladığımda alay ediyorum.

Shane beni vücuduna yaslamak için kıcımlı avuçluyor. Dans etmekten çok, bedenlerimizi birbirine bastırmış bir şekilde öylece duruyoruz.

"Sen ve Wyatt Graham," diye başlıyor.

"Peki ya biz?" Aptal rolü yapıyorum.

"Onunla hiç yattın mı?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet desem ne yapardın?"

Shane alt bedenini benimkine sürtüyor, çenesi omzuma düşüyor, böylece kulağıma fısıldayabiliyor. "Seni eve götürür ve öyle bir delerim ki, aletimin içinde olmadığı bir zamanı hatırlamazsın."

Tanrım.

Ağızma dolan ani nemi yutuyorum.

"Sen de öyle mi?" Yüzümü arıyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. Sonra, sırf onu k ı z d ı r m a k için ekliyorum, "Ama belki de yapmalıyım. Belki bu gece onunla eve giderim."

Kulağıma bir hırıltı geliyor.

"Ne?" Masumca söylüyorum.

Shane elini çıplak kolumda gezdiriyor, göğsümün yan tarafını hafifçe sıyrıyor ve avucuyla yanağımı kavlıyor. Parmak uçları çenemin kenarını okşuyor.

"Benden başka hiç kimsenin sana dokunmasına izin yok, Dixon." Sesi alçak. Arzuyla kalın. "Ve eğer biri denerse, onun lanet ellerini koparırım."

İçimi sıcak bir ürperti kaplıyor. Garip, çünkü daha önce Percy'nin ne kadar itici olduğunu düşünüyordum.

sahiplenmenin ne olduğunu, bu davranışın nasıl ayrılığımıza yol açtığını. Yine de Shane'in tehditleri gözümü kırpmama neden olmuyor. Lindley beni korkutmuyor.

Ama onun hakkında hissetmeye başladığım şey öyle.

Kime:

Brenda@meadowhillhoa.com Re:

Uygunsuz Sesler

Brenda,

Üst kat komşularım olan Red Birch sakinleri 2A ve 2B hakkında resmi bir şikayette bulunmak istiyorum. Meadow Hill Ev Sahipleri El Kitabı Bölüm 3 Paragraf 2'de belirtilen gürültü yönetmeliğine atıfta bulunuyorum.

Son iki hafta içinde, ses ifadesi (inleme, sızlanma) uygunsuz dil ("siktir" ve "lanet olsun" gibi küfürler) ve yapısal rahatsızlıklar (duvarlara yüksek sesle vurma, aşırı yatak yayı gıcirtısı) şeklinde sesler duydum.

S3 P2 uyarınca, bu tür davranışlar için başvurulacak yol, eminim ki farkında olduğunuz gibi, para cezası ile sonuçlanmalıdır. Lütfen bu konuyu bir sonraki HOA toplantısında ele alın. Daha fazla görüşmek isterseniz çoğu akşam ve hafta sonu müsaitim.

Saygılarımla,

Niall Gentry

Red Birch, 1B

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SHANE

Shane sosis kralı.

EYLÜL

"HEP HAYALINI KURDUĞUM ŞEY BUYDU."

"Ne?" Diana sürücü koltuğundan kuşkuyla bakıyor. Arabayı Oak Ridges'e götürmesine yardımsever bir şekilde izin verdim ama bunun tek nedeni Koç Jensen'ın gelecek sezonla ilgili gönderdiği bir sürü e-postayı okumam gerektiği idi. Antrenmanlar haftaya başlıyor.

"Sahte kız arkadaşımın gerçek ailesiyle tanışmak," diye açıklıyorum sırtarak.

İronik bir şekilde, babasının evindeki yaz sonu yemeğine gelmemi bile istemedi. Kendim davet ettim. Ama bunun sıradan bir potluck olmadığını, "kendi etini kendin getir" etkinliği olduğunu duyunca başka ne yapabilirdim ki? Ve evet, Diana'ya ne tür et getirebileceğime dair milyonlarca şaka yapabilirdim ama Gustav'dan aldıkları sosisleri düşünmek varken kimin şaka yapmaya vakti var ki?

"Yani, hafta sonunu zaten seninkiyle geçirdim," diyor. "Bu noktada, nişanlandığımızı ilan etmeliyiz."

"Sahte nişanımızı SWAT lideri babana duyurmayacağım. Seni mihrapta bıraktığımda kıcıma tekme basacak."

Diana homurdanıyor. "İkimiz de düşünümüze gelmeyecek olanın ben olduğumu biliyoruz."

"Hey, annen bugün orada olacak mı?"

Gölmeye başlar. "Kesinlikle hayır. Babamla araları iyi olsa bile -ki en iyi ihtimalle samimidirler- üvey annemin hayranı değildir. Larissa onun için fazla sıradan."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Annem kendini beğenmiş bir akademisyen züppesi, Larissa da bir kuaför, yani iki kere iki dört eder."

"Bilmiyorum, eğer seçim yapmam gerekseydi, felsefe ya da başka bir şey hakkında ders vermektense saçımı kestirmeyi tercih ederdim. Daha pratik."

"Eğer annemle tanışırsan bunu ona söylemelisin. Umarım karşılaşmazsınız çünkü muhtemelen sizden nefret edecektir."

Hafifçe gerildim. "Neden? Yarı Siyah olduğum için mi?"

"Hayır, çünkü sen hokey oynuyorsun ve o sporcuların aptal olduğunu düşünüyor. Annem ırkçı değil. O bir züppe."

Şimdi kıkırdıyorum. "Sanırım kabul edeceğim."

Diana'nın ses tonu sıkıntılı bir hal alıyor. "Birinin ırkçı olup olmayacağını merak ederek bazı durumlara girmek gerçekten zor olmalı."

"Eğlenceli değil," diye itiraf ediyorum. "Ve bu garip, çünkü bir yanım sahip olduğum ayrıcalıklarla ve sahip olduğum ebeveynlerle büyüdüğüm için çok şanslı. Ama sanki bazen

Bir mağazanın elektronik bölümünde yürürken güvenlik görevlileri beni takip ettiğinde bunların hiçbir önemi kalmıyor."

"Lanet olası pislikler." Diana benim adıma homurdanıyor, ki bu çok tatlı.

"Evet. Berbat bir durum. Ama kendime çoğu kişiden daha ayrıcalıklı olduğumu hatırlatmaya çalışıyorum ve sanırım buna tutunuyorum." Merakla bakıyorum. "Annen gerçekten aptal olduğumu mu düşünecek?"

"Muhtemelen. Sporcuları ciddiye almaz. Lisedeyken bir futbolcuyla çıkmıştım ve o ne zaman bana gelse, onun yanında beyin hücrelerini kaybettiğinden şikayet ederdi. Bu arada, o tanıdığım en zeki insanlardan biri. Notre Dame'da matematik okuyor."

"Kulağa biraz çekilmez geliyor."

"Olabilir."

Diana bir çukura çarparak Mercedes'in zıplamasına neden oldu. "Hey," diye homurdandım. "Dikkatli ol."

"Özür dilerim-"

"Arkada bir soğutucu dolusu sosisimiz var."

"Oh. Sosis için endişeleniyorsun. Ben lastikler için endişelendiğini sanıyordum." Başını bana doğru salladı. "Ete o kadar para harcadığına inanamıyorum."

"Babanın et hayranı olduğunu söylemiştin." "Sen tam bir yalakasın."

"Yani, o senin baban ve bir polis. Ben aptal değilim. Onun kötü tarafına düşmek istemem. Ve inan bana, bu dana sosislerini tattığında neden bu kadar pahalı olduklarını anlayacaksın."

Omuz silkiyor ve başka bir çukur fark edince yavaşlıyor. "Eh. Yemek umurumda değil biliyorsun."

Evet, fark ettim. Diana ne bulursa yiyor. "Seni anlamıyorum. Yemek harika bir şey."

"Yemek yakıttır. Tadının nasıl olduğu umurumda değil. Her şeyi yiyebilirim çünkü öğürme refleksim yok."

"Aynen öyle." Ona göz kırpıyorum. O da gözlerini deviriyor.

Gerçek şu ki, sikimi çok iyi alıyor. Hay sikeyim. Sadece düşününce bile ürperiyorum.

"Sakın azma," diye uyarıyor. "Arabada seks yapmak için durmayacağız."

"Ya da araba seksi için durabiliriz."

"Durmayacağız." Yine gülüyor.

"Bu sabah erkenden gelmek yerine dün gece gelmeliydik," diye homurdanıyorum. "O zaman şu anda sabah seksi yapıyor olurduk."

"Çalışmak zorundaydım," diye hatırlatıyor bana. "Hasta olduğunu söyleyebilirdin."

"Shane. Herkes senin gibi eğlence düşkünü bir hanımefendi değil." Kıs kıs gülüyorum.

"Ciddiyim." Bana yan gözle bakıyor. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Ne yapıyorsun?"

"Herkes işten kaytarmasını söylemek. Bunu her zaman yapıyorsun."

Benimle, arkadaşlarınla. Bazı insanlar bunu yapamaz."

"Şaka yapıyorum. Bunu gerçekten yapmayacaklarını biliyorum." "Evet, ama sorun senin bu k o n u d a k i rahat tavrın."

Yani, evet. İşten kaytarabildiğinin hepimiz farkındayız. Bazen bir iş sahibi olmak size yakışmıyormuş gibi davranmanız biraz aşağılayıcı olabiliyor."

Lanet olsun. Bana haddimi bildirdiler.

Ve aniden benim Zihin o çalışan aracılığıyla Tanıdığım herkesle yaptığım her konuşmayı.

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

"Sanırım son zamanlarda Will'le dalga geçiyorum,"
diyorum dalgın dalgın, içimde bir rahatsızlık kıpırdanıyor.
"Nasıl olduğu hakkında

sırt çantalı gezisinde cimrilik yapıyor. Ama o da zengin! Babası kongre üyesiyken neden kısıtlı bir bütçeyle seyahat etsin ki?"

"Belki de kendi parasını kendisi ödemek istiyordur." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bazı insanların aksine."

Ona ters ters baktım. Ama ikimiz de onun haksız olmadığını biliyoruz ve şimdi kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

"Beni kendi kendime düşünmeye zorlamayı bırak," diye homurdanıyorum. O sadece gülüyor.

Oak Ridges ürkütücü bir şekilde kendi memleketime benziyor. Diana Dixon ile bu kadar çok ortak noktamız olmasını beklemiyordum ama meğer varmış. İkimiz de küçük kasabalarda büyüdük. İkimizin de küçük kardeşleri var. Ve cinsel açıdan o kadar uyumluyuz ki, komik bile değil.

Diana arabayı beyaz dış cephe kaplaması ve düzenli çimenleri olan mütevazı bir evin garaj yoluna park ediyor. Ön kapıda bizi hiç de beklediğim gibi olmayan Diana'nın babası karşılıyor. Kare çenesi ve sarışın saç kesimi mantıklı, ama ben kamuflej kıyafetleri giyen ve en az bir metre boyunda iri yarı bir adam hayal ediyordum. Tom Dixon benden daha kısa, belki 1.90 boylarında. Ama boyundaki eksikliği yapısıyla telafi ediyor. Güçlü omuzları, fıçı gibi bir göğsü ve benim kalçalarım büyüklüğünde pazuları var.

Diana bizi tanıştırdıktan sonra "Yeni erkek arkadaşın bu mu?" diye soruyor.

"Evet."

"Hoş geldiniz." Elimdeki soğutucuya bakıyor. "Bugün getirdiğin şey, evlat, senden hoşlanıp hoşlanmayacağımı gerçekten belirleyecek."

Kıs kıs gülüyorum. "Güven bana, buna bayılacaksın." "Shane sosis kralıdır," diye iç geçiriyor Diana.

"Boston'da bir adamım var," diye açıklıyorum Bay Dixon'a. "Kimsenin ondan haberi yok. Küçük bir kasap işletiyor.

Back Bay'de bir amaşırhane ile-" "Koreli bir karaoke mekanı," diye bitiriyor.

Ağzım açık kaldı. "Gustav'ı tanıyor musun?"

"Evlat, sen doğmadan önce de Gustav'a gidiyordum. Gustav Senior'u tanıyorum!"

"Yok artık!"

Soğutucuyu elimden kaptı. "Gustav'ın sana ne verdiğini görmeliyim."

Bir çift okul çocuğı gibi mutfağı koşuyoruz. Tom soğutucuyu açıyor, getirdiğim sosisleri incelerken tüm yüzü konsantrasyon içinde buruşuyor.

"Eee?" Nefesimi tutarak söylüyorum.

Başını kaldırıyor. "Artık çok iyi arkadaşız. Diana, lütfen bize izin ver."

Gözlerini deviriyor. "Ben gidip Thomas'ı bulacağım. Siz garipler eğlenmenize bakın."

O gittikten sonra Diana'nın babası bana bir göz attı. Endişe verici derecede uzun bir sessizlikten sonra, "Kızıma saygılı davranıyor musun?" diye sordu.

Bu soru beni ürkütüyor. "Elbette," diyorum içtenlikle.

O da başını sallıyor. "İyi görünüyorsun."

Ve bu, barbekü çeşidi dışında, günün geri kalanında karşılaştığım tek ızgara.

Sürgülü kapılardan çıkıyoruz ve cızırdayan etin kışkırtıcı aromasının havada asılı kaldığı geniş bir arka bahçeye giriyoruz. Ahşap güvertenin dibindeki taş verandada kocaman, yıpranmış bir barbekü duruyor ve berrak, mavi gökyüzüne dumanlar gönderiyor.

"Vay canına, bu büyük bir mesele," diyorum.

Renkli piknik masaları, kareli masa örtüleriyle kaplı çimlerin üzerine serpiştirilmiş. Çocuklar çimlerin üzerinde oynuyor, kahkahaları onlarca piknikçinin seslerine karışıyor.

Aynı anda devam eden konuşmalar ve ara sıra tabaklara çarpan kapların şingirtısı.

Izgaranın başında Bay Dixon'ın SWAT timindeki keskin nişancılara benzeyen iki adam var, ama tüfek yerine uzun spatulalar ve fırçalar kullanıyorlar. Barbeküye bakıyorum. Çeşitli et parçalarıyla dolu bir ızgaranın altında alevler dans ediyor. Kaburgalar, marine edilmiş tavuk şişler ve kalın, sulu burgerler mükemmel bir şekilde pişerken cızırdıyor ve çatırdıyor. Barbekü sosu ve baharatların kışkırtıcı kokusu havaya karışıyor ve ağzımın sulanmasına neden oluyor.

Diana bize katıldığında ona "Cennetteyim," diyorum. "Kendini benim gözümde tam anlamıyla kurtardın."

Koluma bir yumruk yedim.

Avluda kovalamaca oynayan bir grup çocuğu atlatıp, kremalı patates püresinden taze salata kaselerine kadar etkileyici bir dizi garnitür sunan bir sıra masaya yaklaşıyoruz.

Diana beni üvey annesi Larissa ile tanıştırıyor, siyah saçlı, şakacı gözleri olan bir kadın. Yanında sarı saçları sağa doğru ayrılmış, pürüzsüz bebek yüzlü genç bir adamla duruyor. Diana'nın küçük kardeşi Thomas, bu partiye katılmak için Güney Amerika'dan gelmiş ve yarın sabah erkenden geri dönecek.

Ona bakakaldım. "Birkaç saatlik barbekü için çok fazla yolculuk yapmıyor musunuz?"

Acı acı sırtıyor. "Yemeğe yetişemezsem beni evlatlıktan reddederler. Sanki ölmüş ya da ölüyor olmalısın."

"Bu doğru," diye onaylıyor Larissa.

Çocuksu görünümüne rağmen Thomas beklediğimden çok daha olgun ve alaycı. Tıp fakültesine hazırlanıyor ama bir yardım kuruluşunda gönüllü olarak çalışmak için bir yıl ara verdi.

Sohbet ederken kolumu Diana'nın çıplak omzuna doluyor, dalgınca sıcak tenini okşuyorum. Burada rahatsız edici sayıda polis olmasına rağmen iyi vakit geçiriyorum. Yemekler harika ve bütün öğleden sonra tıka basa yiyoruz, öyle ki karnım ağrımadan önce kendimi yemeyi bırakmaya zorluyorum. Boston Polisi'nden iki adamla mısır deliği oynuyoruz. İçlerinden biri daha sonra hokey konuşmak için beni kenara çekiyor ve bir bakıyorum arkadaşlarını çağırıyor.

"Hey, Johnny! Bu çocuk gelecek sezon NHL'de oynayacak."

"Ne!"

Birkaç adam bize doğru geliyor, hepsi de büyük hokey hayranları. Boston'daki favori polis barları Bruins barı olarak ikiye katlanıyor ve Chicago'ya gittiğim için bana bok atmaya devam ediyorlar.

"Hey, beni kimin askere alacağı konusunda seçme şansım yoktu ki," diye itiraz ediyorum.

"İzin veriyorum," diyor biri, birasının geri kalanını yudumlarken.

Bir tanesinin neredeyse profesyonel olduğunu keşfettim. Ve babamla aynı zamanlarda UConn'daymış.

"Ryan Lindley'i tanıyor musun?" Ona sordum. "Elbette tanıyorum. Neden?"

"O benim babam."

"Hadi canım! Sen onun çocuğu musun?"

Bir sonraki soru için kendimi hazırlıyorum-o zaman neden onun gibi soluk beyaz değilsin? Babam ve ben, onun ırklar arası bir evlilik yaptığını bilmeyen eski tanıdıklarıyla karşılaştığımızda birkaç kez bu soruyla karşılaştık. Her ne kadar ailem Heartsong'da neredeyse tek taraflı bir hoşgörülle karşılansa da, herkesin bu kadar açık fikirli olmadığını biliyorum.

Ama bu adam ten rengimden etkilenmemiş görünüyor.
"Ry nasıl?" diye sordu bana.

"O harika biri. Vermont'ta bir sürü mülkü var ve bir mülk yönetim şirketi işletiyor."

"Onun adına sevindim. O maçta olanlar gerçekten utanç vericiydi."

"Gördün mü?"

"Evet, tabii ki. Ondan birkaç yıl gerideydim ama takım arkadaşıldık. Tüm takım ve ben onun profesyonel olduğunu gördüğümüzde havalara uçtuk. Gerçekten ayıltıcı bir şeydi, biliyor musunuz? Onun böyle düşüşünü izlemek. Kendini toparlamasına ve bir şeyler başarmasına sevindim."

"Hokey oyuncularını böyle yapar."

Omzuma bir tokat attı. "Biz böyle yaparız, evlat."

Diana'nın babasının yardıma ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek için ızgaraya geri dönüyorum. Güneş alçalıyor, çimenlerin üzerine uzun gölgeler düşürüyor. İnsanlar ayrılmaya başlıyor, Tom ve Larissa'ya sarılmak için geliyorlar. Tom'un elini sıkıyorlar ve bu yıl kendini aştığını söylüyorlar.

Nereye kaybolduğunu merak ederek bahçede Diana'yı arıyorum ve sonunda onu şortlu ve Boston Polisi tişörtü giymiş iri yarı bir gençle sohbet ederken görüyorum.

Thomas bize ızgarada katıldı. "Demek kız kardeşim seni dans işine soktu, ha?"

"Evet," diyorum asık suratla.

Çocuk sırtıyor. "Bana senin seçme videonu gönderdi. Oldukça iyi bir tangoydu, dostum."

"Pardon, ne dedin?" Tom eğlenerek sorar.

Thomas babasını bilgilendiriyor. "Shane, balo salonu yarışması için Di ile ortaklık yapıyor. Kenji onu ekti."

Larissa başıyla beni onaylıyor. "Aferin sana. Kendine çok güveniyorsun."

"Kendimden emin değilsem hiçbir şeyim." Bakışlarım bir kez daha Diana ve Bay Boston PD'ye doğru kayarken ses tonum dalgın.

Göğsümde küçük bir ateş fırtınası kopuyor. Onu bu adamla gülerken görmek beni neden yakıyor bilmiyorum ama yakıyor.

Thomas dikkatimin dağıldığını fark ediyor. "Sadece konuşuyorlar," diyor başka bir sırtışla.

Ona ters ters bakıyorum. "Umurumda değil."

"Doğru. Bu yüzden oraya bakıp duruyorsun. Onları neredeyse babam kadar dikkatle izliyorum."

Başım Tom Senior'a doğru dönüyor. "O adamı da sevmiyorsun, ha?"

"Ha," diyor Thomas neşeyle. "Ondan hoşlanmadığını biliyordum."

"O benim çavuşumun oğlu. Akademiyi yeni bitirdi. Lanet olası bir devriye polisi ve şimdiden SWAT'ta bir yeri hak ettiğini düşünüyor. Bu tür bir kibir beni rahatsız ediyor." Tom omuz silkiyor. "Ama Di kendi başının çaresine bakabilir. Çivi gibi serttir."

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Thomas sırtıyor. "Kendisinden iki kat büyük bir çocuğu, ona karınca yedirmeye çalıştığı için oyun parkında dövdüğü zamanı sana hiç anlattı mı?"

Diana'nın babası bir kahkaha atar. "Ah dostum, bunu unutmuşum. Sanırım on bir yaşındaydı. Belki on iki. İsteyken okuldan aradılar ve annesi şehir dışında olduğu için onu almak üzere bir silah eğitim seminerinden ayrılmak zorunda kaldım. Okula gittim ve onu müdürün odasında otururken buldum, üzerinde hiçbir iz yoktu. Bu arada çocuğun burnu kanamıştı ve kız ona vurduktan sonra yüzünü toprağa soktuğu için kana karıncalar yapışmıştı. O gün sadece birinin böcek yiyeceğini ve onun olmayacağını söyledi."

Diana hikâyenin sonuna yetişiyor ve yüzümü görünce iç geçiriyor. "Kulağa geldiği kadar psikotik değil."

"Aman Tanrım. Vahşi olduğunu biliyordum," diye suçluyorum.

"İnsanları dövdüğümle ilgili hikayelerle onu korkutmayı bırak, baba." Utanmış görünüyor, ama yüz ifadesinde başka bir şey de titreşiyor. Endişe, belki? "Ona yanlış bir fikir vermek istemeyiz. Ben aslında çok pısıriğım."

Tom Senior kolunu kızının omuzlarına doluyor ve şakağına bir öpücük konduruyor. "Sende hiç pısıriklık yok." Gülümseyerek bana bakıyor. "Tanışabileceğin en sert kız bu."

Diana da gülümsüyor, ama gözlerine tam olarak ulaşmadığını fark ediyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SHANE

Son sınıf, erkekler

HOKEY GERİ DÖNDÜ, BEBEĞİM.

Bu, bütün yaz boyunca dört gözle beklediğim gündü. Bunun için çok çalıştım ve gücüm ve kondisyonum kesinlikle karşılığını verdi. Kilo aldım, kas yaptım. Dans dersleri sayesinde muhtemelen daha çevik de oldum. Ama bunu Dixon'a asla itiraf etmeyeceğim.

Briar'ın son teknoloji hokey tesisleri olan Graham Center'a dönmek harika bir duygu. Kadın takımı da bu pisti kullanıyor, ancak resmi olarak antrenmanlara bir hafta daha başlamayacaklar.

Binaya giriyorum, lobinin tanıdık kokusunu içime çekerken başımı eğiyorum ve bakışlarımın kirislerden sarkan flama ve formaların üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Arka duvardaki vitrinde en son Frozen Four kupamızın yanı sıra Koç Jensen ve ondan önceki koçların Briar'a kazandırdığı tüm kupalar yer alıyor. Jensen bu üniversitenin tarihindeki diğer tüm koçlardan daha fazla şampiyonluk kazandı. Bunu görmek harika ve eğer emekli olursa geride bırakacağı etkileyici bir miras.

Dünyanın zirvesindeymişim gibi hissederek koridorda ilerliyorum.

Soyunma odasına girdiğimde Ryder da dahil olmak üzere birkaç takım arkadaşımın erken geldiğini görüyorum. Artık birlikte yaşamadığımız için antrenmana onunla gitmemek çok garip. Geçen hafta onun aptalca abartılı düğününde dans ediyor olmam daha da garip.

"Merhaba Bay Graham," diyorum resmi bir tonda.

Tişörtünü çıkarırken gözlerini deviriyor ve benimkine rakip karın kaslarıyla iri bir göğüs ortaya çıkıyor. Bu yaz formda kalan tek kişi ben değilim.

Başka adamlar da geliyor. Case Colson, Gigi'nin eski sevgilisi ve yardımcı kaptanımız. Nazzy ve ekürisi Patrick. Austin ve Tristan, artık ikinci sınıf öğrencileri. Beckett bronzlaşmış ve iyi sevişmiş bir şekilde içeri giriyor. Kısa süre sonra Will'le birlikte Will'in kabininin önünde bir şeye gülüyorlar. Tüm gençler artık son sınıf öğrencisi ve Micah, Rand, kalecimiz Joe gibi eski son sınıf öğrencilerimizi odada görememek çok üzücü.

"Bu sezon için çok hazırım," diyorum arkadaşlarıma. "Son senemiz çocuklar. Tek yapmamız gereken o kupayı tekrar eve getirmek, sonra da profesyonellere gidiyoruz."

Beckett kot pantolonunu çıkarırken, "Evet, öylesin," diyor.

Göz ucuyla baktım. "Mezun olduktan sonra ne yapacağına karar verdin mi?"

"Hiçbir fikrim yok, dostum."

Beckett çevre bilimi okuyor ama okulu bitirdiğinde ne tür bir iş bulacağından hiç bahsetmedi. Will'in seyahat etmek istediğini biliyorum. Ryder Dallas'ta olacak. Ben Chicago'da olacağım. Colson Tampa'da. Gelecek yıl ilginç olacak.

Sokak kıyafetlerimi çıkarıp kabine sokuyorum. Siyah-gümüş antrenman üniformalarımız yeni

Yıkanmış. Patenler yeni bilenmiş. Oraya çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Pistin içindeki hava canlı ve yeni yüzeye çıkmış buzun kokusunu taşıyor. Buzun ortasında Koç Jensen'in etrafında toplandığımızda floresan ışıkları cilalı yüzeyde parıltıyor. Uzun boylu, heybetli, kır saçlı, kurnaz gözlü ve kelimelerden hoşlanmayan bir adam. Bizi "Tekrar hoş geldiniz." diyerek selamlıyor. Hepsi bu.

Isınma pateni sırasında bazı çocukların keyifsiz görüldüğünü fark ettim. Jensen bize paten talimleri yaptırdığında bu durum daha da belirginleşiyor. Birinci sınıf öğrencilerini biraz yavaş oldukları için suçlamıyorum; bu onların Briar'daki ilk sezonları ve sinirleri çok gergin. Ancak ikinci sınıflar ve üçüncü sınıflar daha iyi biliyor. Ne beklmeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Ne olduğumu açıkça gören Koç düdüğünü çalıyor ve panolardan bize doğru kayıyor. Austin Pope'un yanında duran çocuğu seçti. Phillip Donaldson, geçen sene ilk 11'de değildi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Jensen talep ediyor. "Sezon boyunca tek bir sınav çektin mi?"

Donaldson bir şeyler mırıldanıyor. "Neydi o?"

"Üzgün olduğumu söyledim, Koç."

"Ya sen?" Jensen korkutucu bir parmakla Nazem'i işaret ediyor. "Biraz nefes nefese kalmış gibisin Talis."

Nazzy'nin yanında duran Patrick homurdanmasına engel olamıyor. "Evet, bütün yazını Milford Gölü'nde parti yaparak geçirirsen böyle olur."

"Yazı seninle ve aptal ailenle geçirdim," diye homurdanıyor Nazzy ona. "Sen de en az benim kadar sarhoştun."

Jensen ikisine de hırlıyor. "Evet, belli oluyor. Donaldson, Kansas Kid, Nazem. Geri kalanı için turlar

uygulama."

Kaşımı kaldırıyorum. Vay be. Jensen onları bugünkü antrenmanlar için yeterince iyi bulmuyorsa, bu gerçekten formda olmadıkları anlamına gelir.

"Pekâlâ," dedi Koç. "Ani hücum talimi yapacağız. Bu yaz başka kimlerin tembel olmaya karar verdiğini görmem gerek."

Ryder ve ben bakıştık. Blitzler yüksek yoğunlukludur ve genellikle Birinci Günde yaptığınız türden antrenmanlar değildir. Oyunculara aşırı baskı altında birlikte nasıl çalışacaklarını öğretmeleri gerekiyor ve hassas paslaşmalar, hızlı geçişler ve hızlı kararlar gerektiriyor.

Hepimiz dikkatle dinlerken Jensen acımasızca tatbikatı hazırlıyor, nefesimiz keskin havada görülebiliyor.

"Hız çok önemli," diye bitiriyor sözlerini, keskin bakışları buzun üzerindeki onlarca bedenin üzerinde geziniyor. Sanki hangimizin antrenman formasının altında biraz tombul olabileceğini değerlendirmeye çalışıyor. "Savunma onlara neyin çarptığını anlamadan önce pakın hücum bölgesinde olmasını istiyorum. Başlayalım."

Buzun üzerine yayıldığımızda beklenti aşikârdı. Bu tatbikattaki sıra arkadaşlarım Colson ve Pope'a başımla selam veriyorum. Her zaman zorlu bir egzersizden önce gelen o tanıdık adrenalın patlaması doğrudan kanıma enjekte ediliyor. Pak düştüğünde, pist patenlerin buza sürtünmesiyle canlanıyor.

Güçlü adımlarla ileri fırladım, kendimi pakın üzerine doğru ittim. Önce Case kaptı. Sopa kullanma becerisi tam anlamıyla sergileniyor. Savunmacılar kaçıışı engellemek için üzerimize gelirken Colson pakı Pope'a, o da bana atıyor.

Bu alıştırmayı kesinlikle ezip geçiyoruz. Şimşek hızındaki paslarımız savunmacıları uzak tutuyor, pak buzun beyaz tuvalinde siyah bir bulanıklık içinde aramızdan geçiyor. Ben yanıyorum.

Savunmacıların arasından ustalık ve kaba kuvvet kombinasyonuyla geçerek onları bana yetişmek için çırpınmak zorunda bırakıyorum.

Mavi çizgiyi geçtiğimizde, Colson mükemmel zamanlanmış bir çapraz hareketle Beckett ve diğer savunma oyuncularının dikkatini dağıtırken, yeni kalecimiz Todd Nelson da yaklaşan saldırıya hazırlanıyor. Nelson'ın elinden kaçan ve tatmin edici bir gümbürtüyle kalenin arkasına çarpan bir tokat atışı yapıyorum.

Yedek kulübesindeki çocuklar tezahürat ve bağırışlarla patlarlar.

"Vay anasını Lindley," diye bağırıyor Jordan Trager yerime geçmek için kayarken. "O da neydi öyle!"

Ona sırtıyorum, tam hakimiyetimin coşkusunu yaşıyorum. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve bu fark edilmedi.

Antrenmandan sonra Jensen beni çağırarak için ısıklık çaldı. "Lindley!

Bu yaz mısır gevreğinin içine ne koydun?"

Alçakgönüllülükle omuz silkiyorum. "Hiçbir şey yapmadım. Sadece yüksek yoğunluklu bir egzersiz rejimine bağlı kaldım. Antrenmanlarıma yüzmeyi de ekledim. Gerçekten fark yaratıyor."

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Hepsi bu mu?"

Alnımda bir oluk açıldı. "Ne yani, HGH falan mı aldığımı düşünüyorsun? Ben aptal değilim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim, ama lanet olsun, çok keskin görünüyorsun. Ben senin ne kadar keskin göründüğünü fark edersem, yetkililer de fark edecektir. O yüzden bu yıl burnunu temiz tut. Senin sayende bir sürü rastgele uyuşturucu testi yaptırabiliriz."

Vay be. O kadar iyi görünüyorum ki, insanların performans artırıcı kullandığımdan şüphelenmesinden mi korkuyor? Bence bu hem bir iltifat hem de bir hakaret.

Soyunma odasında, bazı çocuklar Malone's'ta içki organizasyonu yapıyor. Nazzy de onlardan biri.

Jensen'ın antrenman sırasında verdiği dersten bir şeyler öğrendim. "Var mısın?" diye sordu.

"Gelemem. Bu gece bir işim var."

Will dolabından sırtıyor. "Neden onlara şeyinden bahsetmiyorsun?"

"Neden kibarca siktirip gitmiyorsun?"

"Bekle, neler oluyor?" Patrick heyecan içinde tökezliyor. O ve Nazzy, insanları kızdıracak yeni bir cephaneye bulmaktan başka bir şeyden hoşlanmazlar. Onlar takımdaki en rekabetçi ve en şakacı iki adam. Birbirlerine karşı rekabetçi, diğer herkese karşı şakacı.

Will odadakilere, "Lindley bir dans yarışmasına katıldı," dedi.

Ona ters ters baktım. "Hain."

"Ne? Nasıl olsa öğreneceklerdi."

"Dans yarışmasında mısın?" Patrick gülmekten iki katına çıkar.

Nazzy ise garip bir şekilde etkilenmiş görünüyor.

"Yok artık." "Evet, birlikte yapıyorum-" Aniden duruyorum.

Ryder kuru bir sesle, "Devam et, bitir şu cümleyi," diyor. "Kız arkadaşım," diye mırıldanıyorum.

Nazzy bana nadir bulunan bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi aval aval bakıyor "Artık bir kız arkadaşın mı var? Bu da ne şimdi? Seni bir yaz boyunca görmüyoruz ve sen de Azgın Sikici'den Bay Salsa Dansı Yapan Monogami'ye mi dönüşüyorsun?"

"Öncelikle, biz salsa kategorisine girmiyoruz," diyorum soğuk bir şekilde.

Patrick uluyor.

"Tango ve vals yapıyoruz." Daha yüksek sesle uluyor.

Ryder, "Sanırım bir tanesini atlıyorsun," diye söylendi. Göt herif bugün alışılmadık derecede konuşkan. "Üçüncü bir dans yok mu?"

"Biliyor musun, tek kelime etmediğin zamanları tercih ederdim. Konuşmayan, düşünceli pislik olmaya geri dön, lütfen ve teşekkür ederim."

"Üçüncü dans ne?" Beckett ayakkabılarını bağlarken kıkırdıyor. Sarı saç tutamları alnına düşüyor.

"The cha cha," diye bağıryorum. Sonra iki orta parmağımı da kaldırıyorum. "Ve gidin kendinizi becerin. Hepiniz."

Ben soyunma odasından çıkarken onların kahkahaları sırtımı gıdıklıyor. İlk antrenmanımız olmasının yanı sıra derslerin de ilk günü. Otuz dakika sonra kampüsün batı ucunda Medya Etiği dersim başlayacak, bu yüzden sosyal bilimler amfilerinin çoğunu barındıran bina kümesine doğru yürümem gerekiyor.

Hızlı yürüyüşümün beşinci dakikasında Lynsey ile karşılaştım.

Gerçek bir şok patlaması yaşadım. Briar'a gideceğini teyit etmesine rağmen, açıkçası onu kampüste göreceğimi hiç düşünmemiştim. Temmuz sonunda aradığı günden beri de benimle hiç iletişime geçmedi.

İkimiz de durduk.

Koyu renk gözleri beni görünce kırışıyor, dudakları kıvrılıyor. "Merhaba."

"Merhaba." O tanıdık gülümseme göğsümde bir şeyleri yumuşatıyor.

İkimiz de kucaklaşmamız gerekip gerekmediğini bilmiyor gibiyiz, bu yüzden sonunda bana garip bir şekilde sarılmak için öne çıkmadan önce bir an orada duruyoruz.

"Nasılsın?" diye soruyor biz ayrıldıktan sonra.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın? Yerleşmen nasıl gidiyor? Hepsi yurda taşındı mı?"

Lynsey başını sallıyor. "Performans merkezinin yakınındaki Halston House'da tek kişilik bir evim var. Tyreek bu hafta sonu eşyalarımı taşımama yardım etti."

Ben de başımı sallıyorum. "O nasıl?"

"O harika. Basketbol sezonu için heyecanlı." Duraksıyor.
"Diana nasıl?"

"Bu da harika."

"Demek hâlâ birliktesiniz." Yüz ifadesini deşifre etmek zor.

"Evet," diye onaylıyorum.

Başka bir gariplik daha var. Birkaç ay önce onun sesini duymak için yanıp tutuşuyordum. Şimdi ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Flört edemem, erkek arkadaşı var. Flört etmek istesem bile, bunu yapmak Diana'ya karşı saygısızlık olur. O ve ben birlikte olmayabiliriz, ama hala neredeyse her gece seks yapıyoruz.

Lynsey sonunda rahatsızlığa bir son verir. "Artık aynı kampüste olduğumuza göre bir araya gelelim mi? Belki gelecek hafta bir ara kahve içeriz?" diye önerir.

Kendime rağmen kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve üzerimde hâlâ böyle bir etkisi olması beni kızdırıyor. Böyle olmasını istemiyorum.

"Elbette," diyorum yavaşça başımı sallayarak. "Kulağa hoş geliyor."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

DIANA

SOS

"HER ŞEY HIZLI ADIMLARLA İLGİLİ. DANS EDİYORMUŞUZ GİBİ DAVRAN
PERİ MASALI. Sindirella'nın balosundaymışız gibi."

"Bunun adımlar konusunda bana ne faydası olacak ki? Biz
çizgi film değiliz. Bunu gerçekten yapıyoruz."

Shane adımlarımı taklit etmeye çalışıyor, üçüncü kez
k a r ı ş t ı r d ı ğ ı n d a küfrediyor. Bugün Perşembe ve
ikimizin de saat dörtte biten erken dersleri var, bu yüzden
araya bir vals provasası sıkıştırıyoruz.

"Neden liderlik edemiyorsun?" diye
homurdanıyor. "Çünkü adam liderlik
ediyor."

"Ataerkilliği yıkmaya çalışmıyor muyuz?"

"Evet, ama salon dansı dünyası henüz bu notu almadı. Ergo,
adam lider."

Baştan başlıyoruz, tempo hızlandıkça Meadow Hill spor
salonunda dans ediyoruz.

"Ne oluyor be!" Shane bağırıyor. "Bu neden hızlanıyor?" "Bu
Viyana vals."

"Yani?"

"Yani bu bir zarafet ve hız dansı."

Müzik kreşendosuna ulaşıyor ve etkileyici olmayan bir patinajla bitiriyoruz.

"Evet," diye düşünüyorum. "Daha fazla çalışmaya ihtiyacı var." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Hoşnutsuz bir Shane koridordaki tuvaleti kullanmaya gitti. Bu prova sırasında zaten ikişer şişe su içmiştik. Şu anda zor bir noktadayız. Tango rutinimizi hemen hemen başardık. Cha cha'da iyiyiz.

Ama vals bizi öldürüyor.

Shane döndüğünde "Hey, şuna bak" dedim.

Minderde uzanıyorum, bir bacağım dizimin üzerinde çapraz duruyor ve telefonum onun üzerinde duruyor. Shane yanıma çöküyor, büyük bir kolu telefonu almak için uzanıyor.

Bakışlarımı pazularından, kollarını her hareket ettirdiğinde dalgalanan kaslarından alamıyorum. Çok kaslı ve bu çok seksi. Konsantre olmayı zorlaştırıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum ve videoyu oynat tuşuna basıyorum. "İzle," diyorum acımasızca.

Telefonun hoparlöründen bir kadın sesi cıvıldıyor.

"Biz Martinique ve Viktor'uz ve Ride or Dance'e söyleyeceklerimiz bunlar!"

Shane tıslıyor. "Bu biziz. Biz Ride or Dance'iz!"

"Farkındayım," diye cevap veriyorum, gülmemeye çalışarak.

Video tango yapan bir çiftte kesiliyor. Kusursuz kahverengi teni ve badem şeklindeki gözleriyle Martinique etnik açıdan belirsiz ve son derece güzel. Ve uzun boylu. Her zaman imrendiğim o sonsuz bacaklara sahip, bu da onun ve partneri sarışın Viktor'un tango için mükemmel bir şekilde hizalandıkları anlamına geliyor. Birlikte doğal bir şekilde hareket etmeleri benim en büyük korkum olan Shane'le aramdaki boy farkını ortaya çıkarıyor. Tangomuz iyi ama çok daha iyi olabilirdi.

"Tango bizim Everest'imiz," diye mırıldanıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kenji küçüktür. Tangoyu sevmemizin nedenlerinden biri de bu. Ama bu bizim en büyük engelimiz Shane, senin boyun."

"Belki de engel olan boyunuzdur."

"Hayır, benim boyum mükemmel. Tüm havalı kaldırışları yapmanı sağlıyor.

Tango için çok uzunsun."

"Tango için fazla uzun diye bir şey yoktur," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

İç çekiyorum.

Ekranda, Martinique zarif bir dönüş yapar ve elini güzel bir hareketle uzatır. Viktor eli tutuyor ve ikisi de kameraya dönüyor.

Viktor sırtarak, "Senin için geliyoruz, Ride or Dance," diyor.

Shane'in nefesi kesildi. "Bu sik kafalılar bizi trollüyor!"

"Gördün mü? Sana söylemiştim." Profillerini açıyorum ve öfkeyle ciyaklıyorum. "Yüz bin takipçileri var."

"Her neyse. Dört seksen iki bin dolardayız." "Tam sayıyı biliyor musun?"

Alay ediyorum.

"Tahmin ediyorum. Ama en son kontrol ettiğimde dört seksen iki idi. Şimdi muhtemelen sekiz milyondur."

Shane'in mübalağa yeteneğine bayılıyorum. Benimkine uyuyor.

Yemekte kardeşim Shane'e karşı bir şeyler hissettiğim konusunda benimle dalga geçti ve o zamandan beri bu konu aklımdan çıkmıyor. İlk başta, bunun saçmalık olduğuna kendimi inandırdım. Tabii ki ona karşı bir şey hissetmiyorum. Sadece dans ediyoruz. Ve inanılmaz seks yapıyoruz. Ve birbirimizin arkadaşlığından zevk alıyoruz. Neden birileri işin içinde duygular olduğunu düşünsün ki? Tanrım.

Ama...

Evet. Shane'den hoşlanmıyormuşum gibi davranmak

gittikçe zorlaşıyor. Çok komik biri. Yatakta harika.
Konuşması çok kolay. Tatlı.

olmak istiyor.

Son zamanlarda, belki de menfaatleri olan bir arkadaştan daha fazlasını isteyip istemediğimi merak ediyorum. Belki de istiyorum-

"Vay anasını," diyor Shane ve beni düşüncelerimden sıyrıyor. "Ve yorumlarda trolleri işe alıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Takipçilerine sayfamıza gidip Viktor ve Martinique'in bizden daha iyi olduğu yorumunu yapmalarını söylüyorlar." Shane bir küfür savurur. "Bu pislikler kim olduklarını sanıyorlar? Şu herife bir bakın. Ona bench press yapabilirim. Altı dört yaşında olması umurumda değil. O bir dal."

"Sakin ol, koca oğlan."

"Tamam, ufaklık."

Ona sırtıyıyorum. "Bunlar takma adlara benzemiyor."

"Bilemiyorum. Koca oğlanı seviyorum. Hem de çok."

Bana bakıyor.

Ayağa fırladım. "Pekâlâ, antrenman bitti. Daha ileri gitmeden önce bu vals koreografisini yeniden düşünmem gerekiyor. Bir ya da iki dans dersi almam gerekebilir."

"Bu o değil mi? Dans dersleri mi?" "Yani profesyonellerle."

Shane bana baktı.

"Ne?"

"Bu amatör bir yarışma, Dixon. Gerçekten bu kadar çaba sarf etmene gerek var mı?"

"Benimle tanıştınız mı? İstesem bile hiçbir şeyi yarım yamalak yapamam. Ya yüzde yüz katılırım ya da yapmam."

Başını salladı. "Evet, anlıyorum. Ben de hokey konusunda aynı şeyleri hissediyorum." "Evet, daha kolay bir

koreografi düşüneyim." "Öyle mi? o ne sen istiyorum için olsun içine Sonunda mı?

Koreografi mi?"

I Omuz silk. "I yapmadım vardı yeterli resmi EĞİTİM gerçek dansçıların koreografisini

yapmak için, ama bir amigo koçu olmaktan zevk alırdım

ve yarışmalar için koreografi yapmak. Sanırım bu işte gerçekten iyi olurdum."

"Ben de öyle düşünüyorum." Peşimden kapıya doğru geliyor. "Final için gelmeden önce bir duş alacağım. Eğer bu geceki plan hâlâ buysa."

"Belli ki." Fling or Forever'ın kazananları bu gece açıklanıyor.

Üst katta, dans terinden arınmak için hızlı bir duş alıyorum, ardından rahat kıyafetlerimi giyiyorum ve kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Bunun büyük bir kısmının Percy'nin artık Meadow Hill'de olmamasıyla ilgili olduğunu biliyorum. Garrison'lar Atlanta'dan dönüp Sweet Birch'e yerleştiler ve Percy de şehrin öbür ucundaki yeni evinde.

Ona çarpma endişesi olmadan yolda yürüyebilmek göğsümde büyük bir yük. Onu havuzda görme endişesi olmadan. Şimdiden endişemin azaldığını hissedebiliyorum. Şimdi, onun yüzünü hayal ettiğimde, boğazım sadece biraz kapanıyor, tamamen değil. Ellerim titriyor ama sallanmıyor.

Zaman geçtikçe ve Percy ile aramdaki fiziksel mesafe arttıkça daha az endişe duyacağımı umuyorum. Belki bir gün hiç hissetmeyeceğim.

Shane ve ben bir saat sonra dairemde yeniden bir araya geldik. Kendime bir bardak Pembe Şey dolduruyorum, çünkü bu gece akşamdan kalma endişesi olmadan içmek için son şansım. Cumartesi günü yılın ilk futbol maçı var ve takımın sezon açılışı için elit bir formda olması gerekiyor. Ama Shane'in yarın sabah hokey antrenmanı olduğunu biliyorum, o yüzden kendine bir bira aldığında kaşlarımı kaldırıyorum.

"Antrenman yaparken içki içmeli misin?"

"Sadece bir tane. İkimize yetecek kadar sarhoş olman gerekecek."

Bölüm Zoey ve Connor'ın lüks bir yattaki son randevularıyla başlıyor. Zoey, Şeker Kulübesi'nden çiftliğe geri dönmek üzere oylandıktan sonra, Connor yeni bir adam gibi olmuştu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığının farkına vararak, onun kendisi için tek kadın olduğunu kanıtlamak için her şeyin ötesine geçti. Dönüşümü inanılmazdı. Onun, kadınların göğüslerini "yalanabilir" ile "motorla gezilebilir" arasında değerlendiren bir radyo sunucusundan, tatlı, düşünceli, aşık yetişkin bir adama dönüşmesini izledik.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Finalin yarısında, Jasmine Zoey'e Connor'ın Ben'e ciddi bir bağlılık için hazır olmayabileceğini söylediğini anlatır.

"Ne!" Ekrana bağırıyorum. "Şu anda ne diyorsun? Onları sabote etmeye çalışmayı bırak!"

Shane ağzı açık kaldı. "Sence Connor bunu gerçekten söyledi mi?"

Böyle bir sahne gösterdiklerini hatırlamıyorum."

"Jas kesinlikle ortalığı karıştırıyor," diyorum kararlılıkla. "İmkânı yok."

Ama sonra Ben, Jasmine'e arka çıkar ve Zoey'ye Connor'ın gerçekten söylediğini teyit eder.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

"Ne sikim düşünüyordu ki?" Shane homurdanıyor.

Zoey ağlamaya başlıyor. Sonraki on beş dakika boyunca ekrana yapışıp kalırız. Connor hasar kontrolü yapıyor ve Zoey'e Ben'le yaklaşık bir ay önce bağlılık konuşması yaptıklarına dair güvence vermeye çalışıyor. Ama Ben ve Jas bunun "sadece geçen gece" olduğunda ısrar ediyor.

"Yalan söylüyorlar," diyor Shane. "Zoey ve Connor'ı Sonsuz Çift yarışının dışında bırakmaya çalışıyorlar."

"Lanet olası sabotajcılar."

Will bana bir SOS gönderdiğinde hala Jas ve Ben hakkında atıp tutuyorduk. Mesajda aynen böyle yazıyor. "SOS" ve

Başka bir şey değil.
Sırıtarak telefonumun kilidini
açıyorum. "Kim o?" Shane
soruyor.
"Will," diyorum cevap yazarken.

BEN:

Ne oldu?

WILL:

Beck bu gece eve birini davet etti.

BEN:

Ve sen de onlara katılmak
istiyorsun.

WILL:

Hem de çok.

BEN:

Yap o zaman.

WILL:

Yapamam. Güçlü olmam lazım.
Senin evinde kalabilir miyim?

BEN:

Buraya gelmeye devam edemezsin.
üçlü sekslerden kaçın.

WILL:

O gördüğüm en ateşli kız, Diana.

BEN:

En seksi kızın ben olduğumu
sanıyordum.
hiç görmediğin bir şey.

WILL:

Doğru, tabii ki. Özür dilerim.

Shane omzumun üzerinden bakıyor. "Takım arkadaşım la seks mi yapıyorsun?"

"Hayır."

"Son mesajını gördüm! Ondan seksi olduğunu söylemesini istiyorsun."

"Şakaydı."

"Hayır. Hayatta olmaz." Bana bir uyarı parmağı doğrulttu. "Beni bir geyik yapamayacaksın, Dixon."

Homurdanıyorum. "Seni bir geyiğe dönüştürmüyorum."

"Ciddiyim. Benden sahte erkek arkadaşın olmamı ve sonra da arkadaşlarımla flört etmemi bekleyemezsin. Bu beni aptal gibi gösterir."

"Peki. İyi noktaya değindin," diye yumuşuyorum. "Biliyor musun? Özür dilerim. Will buradayken onunla flört etmeyeceğim."

"Buradayken ne demek istiyorsun?"

"Yatmaya geliyor."

"Yine mi?" Shane gözlerini kıсар. "Neden yapmak zorunda ki? Üç yatak odalı bir şehir evi var. Barda kafayı bulmuş olsa ve eve yürümesi gerekse bile, eve yürüyerek gidebilir. Kendi evine."

"Bütün bir şey," diyorum belli belirsiz.

"Detaylandırın lütfen." Shane'in sesi bıkkın geliyor.

Will'in güvenine ihanet etmek istemem ama... belki bu Shane'in ona yardım edebileceği bir şeydir. Çünkü gerçek şu ki, Will sorunlarından kaçmaya ve Beckett eve her kadın getirdiğinde Meadow Hill'de ondan saklanmaya devam edemez.

Shane genelde yargılama konusunda oldukça iyidir. Belki Will'e benim başarısız olduğum konularda biraz akıl verebilir.

"Tamam, yani..." Tereddüt ediyorum. "Sana bir şey söyleyeceğim ama kimseye tek kelime bile edemezsin."

Görünüşe göre en kötü sır saklayıcısıymışım. Ama Shane'in bir şey söylemeyeceğine güveniyorum. Ne de olsa sahte ilişkimiz hakkında ağzını açmadı ve üzerinden aylar geçti.

"Will, Beckett bir kız getirdiğinde evde olmak istemiyor," diyorum ona.

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Yani ikisinin nasıl sevdiğini biliyorsun...?" Soruyu havada bıraktım.

"Aynı kadınları aynı anda becermek mi?" Shane kuru bir şekilde bitiriyor.

"Gördün mü?" Suçluyorum. "Bu yüzden kafası bu kadar karışık."

Yargılanmaktan korkuyor. Toplum çok yargılayıcı."

"Hey, ben yargılamıyorum. Herkesin kendi sapkınlıkları vardır." Shane sırtıyor. "Sana patronluk taslamamdan nasıl hoşlandığın ve benim sana patronluk taslamaktan nasıl hoşlandığım gibi."

"Ama üçlü ilişkilerden hoşlanmıyorsun?"

"Hayır, seni biriyle paylaşmam." Meraklı bakışlarımla karşılaşıyor. "Yine de izlemesine izin verirdim."

Bacaklarımın arası karıncalanıyor. "Bak ama dokunma?"

"Aynen öyle." Shane yaklaşıyor ve elini bacağıma koyuyor. Kalçamı hafifçe okşarken gözlerinde düşünceli bir parıltı belirliyor. "Birinin seni becerirken beni izlemesine izin verir miydin?"

Yutkunuyorum. "Olabilir. Kim olduğuna bağlı sanırım." Tekrar yutkundum. "Ama konudan sapıyoruz. Will hakkında konuşuyoruz. Üçlü seksler onda bir sorun varmış gibi hissetmesine neden olmaya başladı. Buna bir ara vermeye çalışıyor."

"Yani aletini pantolonunun içinde tutmak için mi bu gece buraya geliyor?"

"Hemen hemen, evet." İçimi çektim. "Bu konuyu seninle konuşur mu bilmiyorum ama eğer konuşursa, belki ona biraz akıl verebilirsin. Ona üçlü seks yapmasının o kadar da önemli olmadığını söyle."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Tekrar ekrana bakar. "Oh kahretsin. İngiliz ev sahibi geri döndü. İşte bu kadar."

Shane ve ben finalin geri kalanını izledik. Zoey ve Connor aralarını düzelttiklerinde rahat bir nefes alıyorum, ardından Ben ve Jasmine'in bağıllık yorumunun ne zaman yapıldığı konusunda yalan söyledikleri ortaya çıktığında zafer çığlıkları atıyorum.

Connor şimdi Zoey'e, "Seni seviyorum," diyor. "Tüm kalbimle. Bir ay önce sana bağlanmaya hazır değildim. Hiç kimseye, gerçekten. Ama şimdi hazırım, Zo. Kız arkadaşım olmanı istiyorum. Sadece çiftlikte değil, gerçek dünyada da."

Zoey utangaç bir sesle, "Ben de istiyorum," dedi.

İngiliz sunucu daha sonra son iki çiftten halk oylamasının açıklanacağı çardakta durmalarını istiyor. Zoey ve Connor son oylamayı kazanarak Sonsuz Çift tacını taktıklarında Shane ve ben sevinçten havalara uçuyoruz. Ben tezahürat yapıyorum. Ama Shane memnun görünüyor ve eminim ki kafasının içinde taklalar atıyor.

Saat on civarında Sycamore'dan Richard, Will'in geldiğini haber vermek için zili çalıyor ve birkaç dakika sonra onu daireme alıyorum. Beni kucaklayarak selamlıyor, sonra Shane'e merhaba demek için yanıma geliyor.

"Ne izliyoruz?" Will televizyona bakar. "Hiçbir şey," diye yalan söylüyor Shane.

Kapıyı açmaya gittiğimde kanalı TRN'den TSBN'ye değiştirdiğini fark ettim. Futbol sezon öncesi özetleri ekranda yanıp sönüyor. Ooh. Birileri Will'in FoF'un yeniden birleşme şovunu izlediğimizi görmesini istemiyor.

"Aslında şimdi eve gidiyorum," diyor Shane. "Bu gece erken yatmak istedim."

Will kaşlarını kırıştırıyor. "Burada kalmayacak mısınız?"

"Kendi yatağı varken neden burada kalsın ki?" Shane adına ben cevap veriyorum. "Bütün gece bana yapışmasına ve sevgisiyle beni boğmasına ihtiyacım yok."

Shane, "Aşkımı çok seviyorsun," diye homurdanıyor. Will'e sert bir bakış atıyor. "O benim aşkımı seviyor."

Will homurdanıyor.

"Yarın sabahki antrenmana seni bırakmamı ister misin?" Shane takım arkadaşına sorar.

"Evet, bu harika olur."

"Harika. Alarm 7:30'a ayarlı. Saat sekizde kapıyı çalacağım. Hazır değilsen, ben gidiyorum."

"Kalkacağım," diye söz veriyor Will.

Kolumu Shane'inkiyle birleştirerek, "Seni geçireyim," diyorum.

Kapıda bana derin, özenli ve gereğinden fazla dil içeren bir öpücük veriyor.

"Bu kadar abartmana gerek yok. Zaten çıktığımıza inanıyor," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, yine de pek şikâyetçi değilim. Shane'in öpücükleri beynimi eritiyor.

"Bu gece sevişemeyeceğimize inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Eğer Shane'in libidosuna kalsaydı, günde en az iki kez seks yapıyor olurduk. Tekrar söylüyorum, benden şikâyet yok. Hayatımda hiç bu kadar iyi seks yapmamıştım.

O gittikten sonra kapıyı kilitliyorum ve gece cilt bakımı rutinimi yapmak için geri dönüyorum. Bu sefer Will'i işin içine sokmuyorum ama o banyonun kapısında durmuş, aynadan beni izliyor.

"Sen ve Lindley hâlâ güçlüsünüz, ha?" "Kimin aklına gelirdi ki, değil mi?"

"Yani, hiç kimse." Will homurdanıyor. "Geçen yıl ona çok yüklendin."

"Evet, çünkü o iğrenç biri. Bu hiç değişmedi."

"Aynen öyle. Bu değişmedi. Peki şimdi farklı olan ne?"

"Aleti," diye itiraf ediyorum. "Onun sikine düştüm."

Will ciddiyetle başını sallar. "Özür dilerim."

Yüzümü güzelce nemlendirdikten sonra Will'i temiz çarşaflar, iki yastık ve kalın bir battaniyeyle kanepeye yatırıyorum. Bazıları ne düşünürse düşünsün, Shane'e takım arkadaşıyla aynı yatağı paylaşmayacak kadar saygı duyuyorum. Sahte bir ilişki olsun ya da olmasın, biz hâlâ çıkarları olan özel arkadaşlarız ve platonik olsalar bile yatağında başka bir kadınla yatması beni heyecanlandırmazdı. Ama bunun nedeni benim sahiplenici bir sürtük olmam. Geçici erkeğime karşı bile.

"Tekrar teşekkürler," diyor Will huysuzca. "Seni sürekli zorladığım için özür dilerim."

"Bu bir dayatma değil, söz veriyorum." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yatak odama gidip yorganın altına giriyorum.

Yine de uyuyamıyorum. Çünkü... lanet olsun, seks yapmak istiyorum. Yatmadan önce Shane orgazmına o kadar alışmışım ki, şimdi bedenim yorganımın altında uğulduyor.

On bir buçuk civarı, hâlâ uyuyamıyorum ve artık susadım, bu yüzden odamdan çıkıp mutfığa gidiyorum. Parmak uçlarımla kanepenin yanından geçerken, sırtüstü uzanmış, usulca horlayan Will'e bakıyorum. Tamamen kendinden geçmiş.

Kendime bir bardak su dolduruyorum ve içmek için tezgâha yaslanırken bakışlarım bir kez daha Will'e yöneliyor. Belki de hızlı bir sevişmenin zararı yoktur. Yan tarafa geçip inebilir ve geri gelebilirim. Will farkına bile varmaz. O dünya için ölü.

Yatak odamda telefonumu çıkardım ve Shane'e mesaj attım.

BEN:

Fikrimi değiştirdim. şipşak mı?

SHANE:

Tanrıya şükür. Uyuyamadım.
Mastürbasyon yapmak üzereydim.

SHANE:

Ben de geleceğim.

BEN:

Ama Will
burada.

SHANE:

Evet, ve benim yatak odamın
duvarı onun uyuduğu oturma
odasının hemen arkasında.

Yatağını kullanmak zorunda değiliz, diye yazmaya
başlıyorum ama o çoktan "Yoldayım" diye devam ediyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

DIANA

Bunu gerçekten yapacaksın, ha?

SHANE'I İÇERİ ALMAK İÇİN PARMAK UÇLARIMDA ANA ODAYA GIRDIM. O AN

Kapıyı açıyorum, sessiz olması gerektiğini belirtmek için parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Işıkları açmadığım için mutfağın önünden sessizce geçerken gölgeler içinde kalıyoruz. Skip'in akvaryumundan gelen mavimsi ışığın yolumu göstermesine izin vermeye çalışıyorum, ama yine de görmek zor ve dizim küçük adaya çarptığında lanet ediyorum. Bir acı sarsıntısı bacağıma yayılıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye sızlanıyorum, elimi diz kapağıma bastırmak için eğiliyorum. "Orospu çocuğu."

"Merak etme. Hadi odana gidelim ve onu öpüp iyileştireyim." Bir duraklama oldu. "Ya da..."

Karanlıkta parlayan gözlerini görmek için başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Belki seni şimdi öperim."

Kanepeye, uyuyan Will'e doğru bakıyorum. Başımı geri çevirdiğimde, Shane'in dudakları tam karşımdaydı. Beni öpüyor, dili ayrık dudaklarımın arasından kayarak dudaklarıma değiyor. Elleri ağzımda dolaşırken o da ağzımın etrafında dönüyor.

Aşağıya doğru, parmaklarım şortumun kemerinin altına daldı.

"Shane." Sessiz bir uyarı.

Öpüşmeyi kesiyor. Yüzümü aradığını hissediyorum. "Tek kelimeyi söyle ve bunu yatak odasına taşıyalım."

Yapmamız gereken tam olarak bu, bunu yatak odasına taşımak. Ama klitorisimde karıncalanan heyecan bana olduğum yerde kalmamı söylüyor. Yakalanma fikri düşündüğümde daha heyecan verici.

"Bana ne istediğini söyle," diye yumuşakça ısrar ediyor. "Burada mı kalayım yoksa odana mı gideyim?"

Boğazımdaki tahrik yumrusu yüzünden konuşmakta zorlanıyorum. Sonunda sesimi buluyorum ve gırtlaktan bir hece çıkarmayı başarıyorum.

"Kal."

Dudakları kıvrılıyor. Popom tezgâhın kenarına çarpana kadar beni nazikçe geriye doğru itiyor. Sonra eli tekrar pijama şortumun içine giriyor, iç çamaşırımın kumaşıyla alay ediyor. Parmak eklemleri tümseğimin tepesine ulaştığında kanepeden boğuk bir ses duyuyorum.

Donup kalıyorum. Ama Will sadece pozisyon değiştiriyor, yan yatıyor.

Shane ve ben birkaç acı verici atış bekledik. Kalbim hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı.

Sonunda, yavaş ve tembel okşamalarla beni ovarak bakımına devam ediyor. Sanki amımla oynamak için dünya kadar zamanı varmış gibi. Sanki takım arkadaşı üç metre ötede yatmıyormuş ve her an uyanabilirmiş gibi.

Shane elini külotumun içine soktuğunda nefesim kesiliyor. Parmakları sıırıslam olmuş amımı arayıp bulurken bacaklarım açılıyor.

Bir parmağını yarığımdan geçiriyor ve bacaklarım tüm gücünü kaybediyor. Öne doğru sarkıyorum. Shane beni sabitliyor,

sessizce kıkırdayarak.

"Kalk," diyor ve bir bakıyorum beni tezgâhın üzerine kaldırıyor.

Dirseklerimin üzerine düşüyorum ve ona bakıyorum. Dudaklarını yalayarak önümde dizlerinin üzerine çöküyor, şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. Belden aşağımın çıplak olmasını beklemediğim için içimde bir telaş başladı. Kıyafetlerimizin üzerimizde kalacağını, engellerin arasından birbirimize sataşacağımızı düşünmüştüm.

Ama burada, tezgâhın üzerinde boylu boyunca uzanmanın beni heyecanlandırıldığını inkâr edemem.

"Will orada," diye fısıldıyorum inandırıcı olmayan bir itirazda bulunarak. "Ya uyanıksa?"

"O zaman senin boşalmanı izleyebilir." Nefesim kesildi.

Shane yüzümü inceliyor ve dudaklarını başka bir gülümsemeyle büküyor. "Bu fikir hoşuna gitti."

Saf, amansız bir şehvet yumağını daha yutuyorum. "O ve Beckett hakkındaki üçlü konuşmalar yüzünden. Aklıma girdi."

"Pis kız." Shane beni izlemeye devam ediyor. "İstediğin bu mu? Onu uyandırıp bize katılmasını istemek mi?"

Eşofmanının arkasını düzeltmek için elini kasıklarına götürmesini kaçırmıyorum.

"İstediğin bu mu?" Karşı çıkıyorum. "Sana paylaşmayı sevmediğimi söylemiştim."

"Paylaşmıyorsun. Övünüyorsun." "Ne hakkında övünüyorsun?"

Bacaklarımı açtım. "Bu amcık ne kadar güzel."

Benim ahlaksız hareketlerim boğazından bir inilti koparıyor.

Hemen kanepeye bakıyoruz. Will hâlâ yan yatmış, yüzü bize dönük ama gözleri kapalı. Göğsü eşit aralıklarla inip kalkıyor.

"Tanrım, Dixon," diye homurdandı Shane. "Böyle konuşmayı kes.

Sızdırıyorum."

Bacaklarımın arasında bir sıkışma hissediyorum. "Bırak tadına bakayım."

Yalvarışım tekrar inlemesine neden oluyor, ama bu sefer dişleri alt dudağına gömülüyor. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve vücudunu yüzümün önünde konumlandırıyor. Sırtını kanepeye vererek eşofmanının önünü aşağı indiriyor ve sikini serbest bırakıyor. Kalkıyor, kalın ve istekli. Yeterince eminim, ucunda nem boncukları var.

Ereksiyonunu yumruklayıp yavaşça bekleyen ağzıma getirirken nefesi kesiliyor. Ucunu yalıyorum ve dilim onu keşfederken benim için seğiriyor.

Shane sessiz, boğuk bir ses çıkarıyor. Dudaklarımı onun etrafına sarıyorum ve ağzıma birkaç santim sokmasına izin veriyorum. Devasa boyutu yüzünden onu asla çok derine götüremiyorum. Uzunluğunun yarısıyla bile onu boğazımın arkasında hissedebiliyorum.

Parmakları saçlarımın arasından geçerek başımı şaftı boyunca yönlendiriyor. İnanılmaz derecede ısladığımı hissediyorum. Kararsız nefes verişlerinin sesinden ve dilimin üzerindeki tadından tahrik olmamak çok zor.

Dudaklarımın emişini sıkılaştırdığımda "Bu kadar yeter," diye uyarıyor.

Aletini çıkardığında neredeyse ağlayacaktım. Ama bu günahın kefareti kalçalarımın beşiğine geri dönüp dizlerinin üzerine çökerek ödüyor. Kalçalarım onun aç, emici ağzına çarpıyor ve sunduğu zevkin her zerresini alıyor.

Mutfak tezgâhının üzerine yarı çıplak uzanmışım, Shane'in diline ve açarsa Will'in gözlerine ziyafet çekiyorum. Ama ikincisi umurumda değil. Shane'in vücudumda yarattığı kalp çarpıntısı hissi odaklanabildiğim tek şey.

Orgazmın yüzeye çıkmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Görüşümde siyah noktalar yanıp sönüyor, çevrem kaybolmakla tehdit ediyor ama gözümü kırpiyorum ve kendimi şimdiki zamanda kalmaya zorluyorum. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Shane'in dili klitorisimin üzerinde gezindiğinde, vücudumdaki her sinir ucu canlanıyor. Tüm silindirler ateşleniyor.

Nefesim kesildi, patlamaya çok yakındım. Çok yakın-
Ağzını geri çekiyor ve ben hayal kırıklığı içinde neredeyse feryat ediyorum.

"Lütfen durma," diye yalvarırcasına fısıldıyorum.

Ama o çoktan ayağa kalktı. Aletini kavıyor, yüz hatları gergin, aç. "Üzgünüm bebeğim, daha fazla dayanamayacağım. Sana ihtiyacım var."

Klitorisimdeki ısrarlı zonklamaya rağmen, şimdi benden kaçan bir orgazm, onu suçlayamam. Onu hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Dudakları dişlerinin üzerinde sımsıkı, bacaklarımın arasına girerken gözleri alev alev yanıyor.

"Beni içine sok."

Onu kavramak için aramıza uzandım. O kadar sıırılsıklamım ki zahmetsizce içime süzülüyor. İçime girerken havayı emiyorum, kalçalarım refleks olarak onu itiyor. Başka hiçbir erkek tarafından bu şekilde doldurulmamıştım. İçimdeki sürtünme, var olduğunu bilmediğim sinirlerimi gıdıklıyor.

"Demek bunu gerçekten yapacaksın, ha?"

Will'in istifa eden sesiyle irkildim. Aman Tanrım.

Başımı Will'e doğru çevirdiğimde yanaklarım kavruluyor. Yüzü akvaryumun ışıltısıyla neredeyse tamamen aydınlanmıştı. Hatasız bir uyarılma parıltısı gördüğümde yutkunuyorum.

"Affedersin, seni uyandırdık mı?" Shane çekiştiriyor. Will kuru bir sesle, "Belli ki," diyor.

Shane bakışlarını kanepeye doğru kaydırıyor. "Dixon'ı seni yatırması ve ninni söylemesi için oraya gönderirdim ama şu anda biraz meşgulüz."

"Evet, bunu görebiliyorum."

Shane düşünceli bir şekilde duraklar. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?" "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sevgilimi becerirken beni izlemek hoşuna mı gidiyor?"

Will cevap vermiyor. Sonra bir nefes verir. "Siz ikiniz bunu yatak odasına falan taşımak istemez misiniz?"

İkimiz de hareket etmiyoruz. Shane hala içimde. Bu çılgınlık. Ona durmasını söylemeli, üzerimi örtmeli, yatak odasına koşmalıyım. Ama hareketsiz kalıyorum. Nabzım bacaklarımın arasında atıyor. Shane'in bunu hissedebildiğini biliyorum.

"Olduğumuz yerde iyiyiz," diye mırıldanıyor, aç bakışları yüzüme kilitlenmiş. "Ama bu narin gözlerini rahatsız ediyorsa gidip yatak odasında saklanabilirsin."

Will'in benimle göz teması kurarken battaniyenin altından kaydığını görüyorum. İfadesinde bir soru var.

"Kinks hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Bu onunki. İzlenmeyi seviyor."

Will'in dili ağzının kenarını yalamak için dışarı çıkıyor. "Peki ya sen Di? Kalıp sikilmeni izlememi ister misin?"

Omurgamda bir ürperti beliriyor. Sesi alçak. Baştan çıkarıcı.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Will başıyla onaylıyor. "Yüksek sesle söyle." Bu bir emir, öneri değil. "Rızanı duymam gerek."

Boğazımdaki şehveti temizliyorum. "Evet. Kal."

Shane gülümseyerek geri çekiliyor ve ardından hızlı, derin bir vuruşla sikini içime itiyor, dudaklarımdan istemsiz bir inilti çıkarıyor.

Will boğuk bir ses çıkarır. "Tanrım, Lindley."

"Ne kadar ıslak olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diyor Shane ona, tekrar dışarı kayarken nefesi hızlanıyor, sonra tekrar içeri dalıyor. "Aletim sırlıslam oldu."

Will cevap vermiyor. Tamamen bana odaklanmış durumda. Kendimi savunmasız hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Ateşler içindeyim, bütün sinirlerim beklentiyle çatırdıyor.

Shane tekrar çekiliyor, Will'le konuşmaya devam ederken ucunu yarığında aşağı yukarı gezdiriyor. "Eminim şu anda burada olmak isterdin, değil mi Larsen?"

O kalın sik beni tekrar dolduruyor. İnliyorum.

Will hâlâ yanıt vermeyince, Shane ona bir kez daha bakar. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ben onu becerirken sikinin kızımın ağzında olmasını istiyorsun."

"Evet" diye kısık bir sesle cevap verdi. Aman Tanrım.

"Şey, çok kötü. Paylaşmıyorum," diye alay ediyor Shane. "Ama izlemeye devam edebilirsin."

Klitorisimi okşuyor ve zevkten titrediğimi hissediyorum. Bakışlarımı Will'den ayırıp Shane'e odaklanıyorum. Arzusuyla gerilmiş yontulmuş yüz hatlarına. İçimi dolduran kocaman alete.

Öne doğru eğiliyor, eşofman altı çıplak poposunu ortaya çıkaracak şekilde iniyor. İri elleri karnımdan yukarı çıkıp uyku tişörtümün üzerinden göğüslerimi avuçluyor, parmaklarının arasında meme uçlarımı okşuyor. Bu vücudumda bir elektrik akımına yol açıyor. Göğüslerim aptalca hassas.

"İyi hissediyor musun?" diye soruyor, beni güzelce ve yavaşça sikerken meme uçlarımla oynuyor.

"Mmm-hmm."

Shane kaslı vücudunu titreyen bedenimin üzerinde kıvırıyor ve beni pervasızca öpmek için başını eğiyor. Açgözlü diline karşı inliyorum, ona yapışıyorum

omuzlarını, tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Bu sırada kalçaları hareket etmeye devam ediyor.

Doğrulurken dudaklarını yalıyor, parmak uçlarını klitorisime hafifçe sürterken bir eli karnımda düz duruyor.

"Seni sikimi alırken izlemesi hoşuna gidiyor."

Sözsüzce başımı salladım.

"Çok iyi alıyorsun, bebeğim." Parmakları beni kızdırıyor, o hassas yumruya bastırıyor. "Kendine bir bak, Dixon. Sikimin etrafına gerilmişsin. Çok sıkısın."

Kalçalarım da hareket etmeye başladı. Daha tam olarak girmedi bile, lanet olsun. O çok büyük. Ama bedenim açgözlü. Alçak, çaresiz bir ses çıkarıp kendimi ona doğru itmeye çalışıyorum.

Shane kıkırdıyor.

"Will," diyor başını çevirmeden.

"Öyle mi?"

"Bizi izleyerek kendini rahatlat." Muffled bir inilti var.

Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum. Nabzım hızla atıyor, Will'in elini battaniyenin altına kaydırıldığını görmek için başımı çeviriyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en müstehcen, en sapkın, en tahrik edici şey. Kendimi iğrenç ve nesneleştirilmiş hissetmeliyim ama hissetmiyorum.

Will sırt üstü yuvarlanıyor. Boxerını aşağı itiyor. Şaftının üzerinde hareket eden yumruğunun gölgeli bir görüntüsünü yakalıyorum. Yüzü bana dönük. Dudağını ısıırıyor.

"Diana'dan önce boşalırsan, nereye boşalacağıma sen karar verirsin."

Will inliyor.

Ben de

öyle.

Aman Tanrım.

Shane ellerini tezgâha dayıyor ve beni öyle derin sikiyor ki yine yıldızları görmeye başlıyorum. Vücudum sikişin

etrafında kasılıyor, tenimde zevkten iğne uçları dolaşıyor.

"Acele etsen iyi olur," diye uyarıyor Shane. "Çok yakın. Beni o kadar sıkıyor ki, sadece birkaç saniye meselesi."

Shane en inanılmaz noktaya vururken ve Will uzun, sabit vuruşlarla sikini çalıştırıp bizi görerek kendini tatmin ederken nasıl yakın olmamam beklenir?

Shane ellerini kıcımın altından geçirip biraz kaldırıyor, böylece daha derine dalabiliyor. Daha hızlı ve daha hızlı gidiyor ve ben duyumların saldırısını durduramıyorum. Orgazm yükseliyor. O tanıdık karıncalanmanın arttığını hissediyorum.

Nefes almak için yutkunuyorum. "Beni boşaltacaksın."

"Yap şunu. Larsen'e bu aleti almaktan ne kadar hoşlandığını göster."

Bir eliyle kıcımı sıkıyan Shane, diğer elini klitorisimi tekrar ovma için kullanıyor, bir yandan da o işkenceli tempoyu, o derin vuruşları sürdürüyor.

İçimden bir coşku dalgası geçiyor. Kendimi tutmaya çalışmıyorum; istesem de yapamam. Parmaklarım tezgahın üzerine yayılıyor, hayatımın en iyi boşalmalarından birini yaşarken tüm vücudumu ürpertiler kaplıyor.

Shane orgazmım geçtikten sonra beni delmeyi bırakmıyor. Hâlâ kendi orgazmına ulaşması gerekiyor. Ama çok yakın, ağzından çıkan ilkel homurtudan anlıyorum.

"Üzgünüm Will, yeterince hızlı değildin," diye mırıldanıyor Shane, sonra iç kaslarım hâlâ orgazmdan kasılmış bir halde onun etrafında kenetlenince inliyor.

Will de inliyor, bakışları bana ve Shane'e yapışmış halde kendini okşuyor. Birleştığımız yere. Shane'in başparmağı hâlâ klitorisimi sıyrıyor.

Will, "Geliyorum," diye mırıldanıyor ve içimden bir arzu şimşegi çıkıyor.

Nereye bakacağımı bilmiyorum. Karın kaslarını boşaltmak için kendini sarsan Will'e mi? İçime boşalırken titreyen Shane'e mi?

Kalp atışlarımlın düzene girmesi sonsuza kadar sürüyor. Shane bedenimden yavaşça çekilirken karnındaki kasların gevşediğini hissediyorum. Zor nefes alıyor. Gözleri hâlâ beni yutuyor.

"İyi misin Will?" diye sesleniyor umursamazca. "Siktir. Evet."

Shane kıkırdayarak eşofmanını yukarı çekiyor ve sonra yumuşak bir kağıt havluyla beni temizliyor, dokunuşu şefkatli. Tek kelime etmeden şortumu ve iç çamaşırımı yerden alıp üzerime geçiriyor. Tezgâhtan inmeme yardım ederken bacaklarım sallanıyor. Çıplak ayaklarım yere çarpıyor.

Shane başını eğip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ben gidiyorum," diyor bana göz kırparak. "İyi geceler, Dixon."

Boğuk bir kahkaha atar. "İyi geceler, Lindley."

Girişe doğru birkaç adım atıyor, sonra omzunun üzerinden bakıyor. "İyi geceler, Larsen."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

DIANA

Tamirci

YENİ DÖNEME BİR HAFTA KALA, SHANE'IN ESKİ SEVGİLİSİYLE KARŞILAŞTIM.

Ağaçlarla çevrili avluda kız arkadaş. Shane'in onu daha önce gördüğünü biliyorum ama bu benim Briar Wild'daki ilk Lynsey karşılaşmam.

Her zamanki gibi gülümsemesinde bir soğukluk izi var. Hayır.

Bu soğukluk onun varsayılan durumu mu yoksa eski sevgilisiyle çıktığım için mi?

Lynsey aramızdaki mesafeyi kapatıyor, lacivert dar bir kot pantolon ve dantel süslemeli siyah bir atletle bana doğru yürüyor. Saçlarını sıkı bir topuz yapmış. Yemin ederim, bu kadın zarafetin vücut bulmuş hali. Buna kıyasla, siyah-gümüş Briar amigo üniformamın içinde kendimi neredeyse çocuksu hissediyorum.

"Diana, hey."

"Merhaba." Dostça bir gülümseme yapıştırdım. "İlk haftan nasıl geçti?"

"Bunaltıcı," diye itiraf ediyor. "Bu kampüs Liberty'den çok daha büyük. Sürekli haritamı kontrol etmek zorunda kalıyorum." Bana Briar'ın haritasını gösteren telefon ekranını gösteriyor.

"Nerede olman gerekiyor?" Bu sefer gülümsemem zoraki değil. Anlıyorum. Burada birinci sınıfta olduğumu hatırlıyorum. Bir hafta boyunca her derse geç kalmıştım.

"Greenley binası. Buralarda bir yerde olması gerekiyordu."

"Hadi, seninle yürüyeceğim. Ben de o yöne gidiyorum."

"Teşekkürler. Dersin var mı?" diye soruyor.

"Amigo antrenmanı. Spor tesisleri ve spor salonları Greenley yolu üzerinde."

Briar futbol forması giymiş bir grup adamdan kaçarak birlikte adım atıyoruz. Onlar taraftar, oyuncu değil ve ben pilili tezahürat eteğimle yanlarından geçerken hepsi bana ılık çalıyor. Onları görmezden gelip yürümeye devam ediyorum.

"Shane ile nasıl gidiyor?" Lynsey başını bana doğru eğdi. "Hâlâ görüştüğünüzü söyledi."

"Öyleyiz, evet. Ve oldukça iyi gidiyor."

Hatta harikadan da öte. Yararlı arkadaş anlaşmamızın verimli olduğu kanıtlandı ve hayatımda yaşadığım en müstehcen sekslerden bazılarıyla sonuçlandı. Shane beni mutfak tezgahında sikerken Will'in bizi izlemesi gibi mi? Böyle bir şey yapacağım hiç aklıma gelmezdi.

"Tyreek nasıl?" Ona sordum.

"O iyi." Ses tonu kayıtsız.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Biraz tereddüt seziyorum. O cephede her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "BÜ sadece bir saat uzaklıkta, ama ne zaman buraya gelmesini istesem beni Boston'a gelmeye ikna ediyor. Çok uzak bir mesafe değil ama hafta içi gelmesi gerekecek çünkü hala provalarım var."

"Amerikan Dokuzlusu'na girdiğimize inanamıyorum," diyorum, içimden gelen saygıya engel olamayarak. "Herhalde

olağanüstü olacak."

"Shane'i bırakın üç etkinliğe, bir etkinliğe bile sokmayı başardığına inanamıyorum." Sesi alaycı bir hal alıyor. "Onun olgunlaştığını görmek güzel. Her zaman olabileceğini bildiğim adama dönüşüyor."

Onun yerine ben kılıyorum. "Önceden nasıl biriydi?"

"Bencilce," diyor açıkça. "Tek yönlü bir zihni vardı ve o da hokeydi."

"Yani, hâlâ öyle." Omuz silkiyorum. "Ama belki artık programına başka şeyler de ekleyebiliyordur."

"Evet, ama bunu bana yapmadı." Kızgınlık yüz ifadesini gölgeliyor. "Alınma ama bu çok sinir bozucu, anlıyor musun? Sanki tüm zamanını ve enerjini harcadığın bir tamirci evin varmış da, güzelce yenilendikten sonra içinde yaşayamıyormuşsun gibi."

Çenemi kapalı tutmak çok zor. Cidden Shane'i yıkık dökük bir evle mi kıyaslıyor? Üzerine bir kat boya atıp daha iyi hale mi getirmiş? Kaltak.

Olduğu gibi iyiydi, diye karşılık vermek istiyorum.

Ama aynı zamanda, lisedeyken nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de tam bir mankafa ve berbat bir erkek arkadaşı.

Duyarsız benzetmesine devam ederken bana doğru bir el sallayarak, "Bir başkası bundan faydalaniyor," diyor. "Bu da insanın birikimlerine el atıp o evi geri alma isteği uyandırıyor."

Şaka mı yapıyor bilmiyorum ama yine de gülüyorum çünkü çok saçma. Gerçekten parmaklarını şıklatıp onu geri alabileceğini mi düşünüyor?

"O kadar kolay olacağını sanmıyorum." Kendimi işaret ediyorum. "Biliyorsun, kız arkadaşı yüzünden."

"Şakaydı."

"Hayır," dedim sakın bir şekilde. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Kalan tüm espriler kaybolur. "Bu bir şakaydı," diye tekrarlıyor. "Gerçekten."

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Onun sabit bakışları beni rahatsız etmiyor. Parmağımı yirmi metre ötedeki sarmaşık renkli binaya doğru sallıyorum.

"İşte oradaki sensin."

"Teşekkür ederim." Lynsey öne doğru bir adım atar, sonra durup omzunun üzerinden bakar. "Shane'i geri istemiyorum, Diana." Anlamlı bir şekilde duraklar, dudaklarında bir sırıtma oluşur. "İsteseydim bile, onu elde etmek o kadar da zor olmazdı."

Bununla birlikte, koşarak uzaklaşıyor.

Birkaç dakika sonra spor salonuna girdiğimde tamamen öfkeliydim. Bu da neydi böyle? Bu hatun gerçekten erkeğimi çalabileceğini mi düşünüyor?

O senin adamın değil.

Tamam, ama o bunu bilmiyor.

Ve kendi erkek arkadaşı var! Ne tür bir bencil kaltak evde bir erkek arkadaşı varken başkasının erkek arkadaşını çalmakla tehdit eder?

O senin gerçek erkek arkadaşın değil.

Belki de öyle olmalı, kafamın içindeki sese sessizce çıkışıyorum.

Lynsey'nin tehdidine verdiğim değişken tepki beni duraksatıyor. Gerçekten istediğim bu mu? Shane'in erkek arkadaşım olmasını mı? Zihnim bir anda karmakarışık oldu.

Emin olduğum tek şey Shane'in eski sevgilisine katlanamadığım.

Soyunma odasına giriyorum ve dolabımı çekerek açıyorum, böylece sırt çantamı içine sokabiliyorum. Sonra uzun, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Antrenmana bu kadar sinirli gidemem. Tek bir yanlış adımın kırık bir kemik ya da beyin sarsıntısı anlamına gelebileceği akrobasi ve takla rutinlerini gerçekleştirirken soğukkanlı olmanız gerekir. Sadece bu da değil, bu takım söz konusu olduğunda üzerimde ek bir baskı var. Sadece kaptan değilim, aynı zamanda üç uçucudan biriyim ve en iyi kızım. Bu da piramidin en tepesinde olduğum anlamına geliyor ki bu çok korkutucu. Eğer izin verirsiniz bu baskı sizi canlı canlı boğabilir.

Kaptan olarak antrenmana her zaman erken gelirim, böylece koçumuz Nayesha ile önceden görüşebilirim. Bu yüzden soyunma odasının kapısına yaklaşan ayak seslerini duyduğumda irkildim. Hem de bir sürü. Bu daha da garip. Bir kız otuz dakika erken gelebilir ama bir dakika sonra giren üç kız gelemmez.

Birden kendimi üç ciddi ifadenin muhatabı olarak buldum.

"Oturun Kaptan," diyor Audrey.

Rastgele bir üçlü gibi. Crystal ve Audrey arkadaş canlısı ama yakın değiller ve Madison ikisiyle de pek etkileşime girmiyor. Tek ortak noktaları.

Shane.

Lanet olsun, Lindley.

Onunla birlikte olduğum için fan kulübü beni soyunma odasında dövecek mi? Bu haftaki ilk amigo antrenmanımızda Crystal'a Shane'le görüştüğümü söyledim. Bu gerçekten yapmak istemediğim ama eninde sonunda duyulacağını bildiğim için kendimi zorladığım, şeffaf olmam gereken bir konuşmaydı.

Crystal, "Otur," diye ısrar ediyor ve işte o zaman aslında kızgın görünmediklerini fark ediyorum.

Endişeliler.

"Sakıncası yoksa ayakta durmaya devam edeceğim."

Hepsi aynı pozda kollarını kavuşturur. Crystal sert bir ses tonuyla konuşur.

"Bu bir müdahale, Diana."

ARCH ENEMIES

- ☐ *Madame Cotillard*
- ☐ *Shane Lindley*
- ☐ *Constantine Zayn*
- ☐ *Viktor and Martinique*
- ☐ *Lynsey Whitcomb*
- ☐ _____

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SHANE

Bekle, flört mü ediyorsun?

İLK MAÇIMIZ ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA SONU, O YÜZDEN KATILABİLİRİM.

Ryder, Gigi ve diğer birkaç takım arkadaşıyla birlikte futbol takımının sezon açılışını kendi stadyumumuzda yapıyoruz. Birinci sınıf öğrencisi Blake Logan da bizimle geliyor. Onu yurttan almaya giderken Gigi bana Blake'in babasına Blake'e göz kulak olacağına dair söz verdiğini söyledi.

Blake'in babasının John Logan olması. Son birkaç on yılın en iyi defans oyuncularından biri olan John Logan'ın baban olması fikri benim için gerçeküstü.

Babamın NHL yolculuğu farklı bir şekilde sona erseydi hayatım nasıl olurdu merak ediyorum. Belki burada bile olmayabilirdim. Belki de profesyonel hokey yaşamına kendini o kadar kaptırırdı ki çocuk sahibi olmayı birkaç yıl ertelemeye karar verirdi. Ya da hiç çocuk sahibi olmazdı.

Elli yarda çizgisine yakın tribünlerde Patrick Armstrong ile hafif çilleri ve yandan örülmüş kahverengi saçlarıyla taze yüzlü komşu kızı görünümüne sahip Blake'in arasında oturuyorum. Ama dar kot pantolonu ve göbeğini açıkta bırakan askılı bluzuyla tehlikeli bir vücuda sahip. John Logan'ın neden

Birkaç koruma tutmuş. Erkekler bu hatunun peşine düşecek.

Sahada, futbol takımı inanılmaz görünüyor. Daha ilk maçları ama bu kadar iyi kaynaşmalarından çok etkilendim. Oyun kurucumuz her pası tutturuyor ve süper yıldız geniş alıcımız bu gece alev alev yanıyor. Şu anda üçüncü sınıf öğrencisi ama ikinci sezonu da aynı derecede patlayıcıydı. İstediğim kadar çok maç izleyemedim ama geçen yıl tüm kampüsün Isaac Grant hakkında çalkalandığını hatırlıyorum.

Devre arasında, Diana takımına canlı, dublör ağırlıklı bir rutinde liderlik ediyor ve tabii ki parkın dışına taşıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. O kısa amigo üniforması, takımdaki erkekler tarafından havada savrulurken çok fazla bacak ve çok fazla mide ortaya çıkarıyor. Bu gece onu becermek için sabırsızlanıyorum.

Maçtan sonra Diana beyaz tenis ayakkabılarının üzerinde zıplayarak bizi otoparkta karşılıyor. Hâlâ üniformasını giyiyor, saçlarını at kuyruğu yapmış, gözleri parlıyor.

Gigi ona "Çok iyidind," diyor.

"Teşekkürler, bebeğim." Kızlara sarılıyor. "İlk kardeşlik partin için hazır mısın, Blakey?"

"Evet, parti için heyecanlı mısın Blakey?" Alay ediyorum.

Blake bana gözlerini deviriyor. "Bir, bana asla Blakey deme. Sadece Di diyebilirsin. Ve ikincisi, isteğim dışında bu şeye sürükleniyorum. Bana tam bir üniversite deneyimi vaat edildi ve görünüşe göre bu sarhoş erkek arkadaşlarını da içeriyor."

Diana kararlı bir şekilde, "Kampüs hayatına kabul edilmesi gerekiyor," diyor. "Sarhoş oğlanlar olmadan üniversite olmaz."

Diana, Blake, Patrick ve Austin Pope Mercedes'ime doluştular. Bu gece içki içmeyi planlamıyorum, bu yüzden bizi Greek Row'a götüren şoför benim.

"Madison'ın otoparkta bana nasıl ters ters baktığını gördün mü?" Diana'ya homurdanıyorum. Amigo kızın asık suratlı bakışlarının beni delip geçtiğini hâlâ hissedebiliyorum.

Yolcu tarafına uzanıp elini kalçama koyuyor. "Hepsini büyüleyemezsin bebeğim."

"Amigo kızların senin için bir müdahale düzenlediğine hâlâ inanamıyorum. Benim için."

Patrick arka koltuktan kıkırdıyor. "Gerçekten mi?"

Diana dönüp ona sırtıyor. "İnanılmazdı. Keşke filme alsaydım."

"Ne, hepsi senden nefret falan mı ediyor?" Blake merakla sorar.

"Adımı inletirken benden nefret etmedikleri kesin," diye alay ediyorum.

Diana koluma vurdu. "Görgüsüz!"

"Anladım," diyor Blake eğlenerek. "Yani hepsinin kalbini kırdın."

"En başta kalpleri bu işe karışmamalıydı," diyorum. "Ciddiyim. İşte bu yüzden gündelik seksin hastalıklı bir şaka olduğunu düşünüyorum. Toplumun bize oynamaya karar verdiği bir oyun. Görünüşe göre sadece insanları üzüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, müdahaleyi hak ettim," diye iç geçirdi Diana. "Onlara senin ne kadar kötü biri olduğunu söylediğim onca zamanın intikamıydı bu. Onlara göre bu aklımı kaçırmışım gibi görünüyor olmalı."

Kardeşlik evi görünüyor ve yirmi metre uzağa, caddeye park ediyorum. Mercedes'im ile sarhoş pislikler arasında biraz mesafe olmasını istiyorum, çok teşekkür ederim.

Müzik o kadar yüksek sesle yankılanıyor ki Kappa Nu'nun dışındaki kaldırımda dururken ritmi hissedebiliyorum. İnsanlar içeri girip çıkıyor, bazıları saat daha sekiz olmasına rağmen tökezlemeye başladı bile. Ön kapıda neon ışıklar yanıp sönüyor ve sağır edici müzik

Yetersiz aydınlatma, baş ağrısına davetiye çıkarır. Keşke içiyor olsaydım.

Diana kolunu Blake'in koluna doluyor. "Bu senin ilk resmi üniversite partin olduğuna göre, oradaki çocukların sana erkekler hakkında yanlış fikirler vermesine izin verme," diye uyarıyor. "Bunlar erkek değil, aşırı büyümüş çocuklar. Osuruk şakalarının komik olduğunu düşünürler ve flörtleri fiçı standı sırasında bacaklarınızı tutup 'güzel memeler' demekten ibarettir."

"Doğru," diye onaylıyor Patrick Blake'e. "Bu arada, güzel memeler."

Ona sırtıyor.

Dernek binasına giriyoruz, Diana önümde yürüyor, kalçaları sallanıyor ve o küçücük eteğin içinde kıcı sallanıyor.

Belinden tutup geriye doğru çekiyorum. "Yukarı çıkıp yüzüme oturmak ister misin?" Kulağına fısıldıyorum.

Titriyor. "Beni baştan çıkarmayı bırak."

Diğerleri partinin derinliklerine doğru ilerlerken, biz salonda kalıyoruz, bedenim sırtına yaslanıyor. İki elimi eteğinin altından geçirip kıcını avuçluyorum. Diana kıvranıyor.

Çenemi omzuna yaslıyorum. "Biliyor musun, birlikte olduğum tüm amigo kızları düşünürsek-"

"Beş bininin hepsi mi?"

"Milyonlarcası. Aslında hiç kimseyi amigo üniforması giyerken becermedim."

Cevabı alaycıdır. "Beni becermene izin vereceğimi kim söyledi?"

"Elin onun eteğinin altında mı?" Beckett, Will'i de yanına alarak yanımıza geliyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Bunu görebiliyorum."

"Halüsinasyon görüyorsun."

Diana gülüyor. Ellerimi çekmeden önce kıcına küçük bir şaplak atıyorum. Will bana baktı. Bir şey söylemedi.

ama eminim o gece Diana'nın dairesinde olanları düşünüyordur. Ben de sık sık düşünüyorum.

Ertesi sabah onunla antrenmana gittiğimizde de garip bir durum yoktu. Öyle olmasını bekliyordum ama arabada hiçbir şey olmamış gibi sohbet ettik. Sanırım Will müstehcen bir seks gecesinden sonra soğukkanlı davranmaya alışmış. Tanrı biliyor ya, bugünlerde bu konuda tecrübesi var.

Kalabalık oturma odasına girdiğimizde biri "Dixon!" diye bağırıyor.

Bir an için irkildim çünkü ona böyle seslenen bendim. Yıldız oyuncu Isaac Grant, elinde bira dolu kırmızı bir bardakla ve muzaffer bir sırtısla bize doğru yürüyor. Böbürlenmeye hakkı var. Maçı yüz seksen iki yardalık on yakalama ve iki touchdown ile bitirdi. O bir silah.

Isaac kolunu Diana'ya doluyor ve yanağına bir öpücük konduruyor.

Kanımı ısıtan kıskançlık cızırtısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Amigo takımı her futbol maçına katılıyor, bu yüzden oyuncular ve amigolar birlikte çok zaman geçiriyor, bunu anlıyorum. Diana'nın bazı oyuncularla yakın olması kaçınılmaz.

Ama Grant sahiplenici tarafımı tetikliyor. İyi görünümlü bir adam. Bronz tenli, yontulmuş çeneli, en az altı dört yaşında ve kaslı. Tek kusuru? O bir kızıl. Gerçi itiraf etmeliyim ki, saçları ürkütücü turuncudan ziyade sarı vurgularla daha kumral.

Isaac'i başımı sallayarak selamlıyorum. "Hey, kardeşim. İyi oyundu."

"Teşekkürler." Diana'nın eline uzanışımı kaçırmıyor. "Dixon, bu senin erkek arkadaşın mı?"

"Evet."

Beni ölçüp biçmeye devam ediyor.

"Basketbol mu?" "Hokey."

"Güzel. Siz hokey kardeşler çivi gibi sağlamsınız."

"Aynen öyle."

Grant'in ilgili bakışları Blake'e kayar. "Arkadaşın kim?" diye sorar Diana'ya.

"Bu Blake. Blake, Isaac."

Neredeyse anında, cazibesini ortaya koyuyor. "Oyun hakkında ne düşünüyorsun, güzelim?"

Blake eğlenmiş görünüyor. "Neden senin maçına gittiğimi düşünüyorsun?"

"Yapmadın mı?"

"Hayır, ben yaptım." Bir kaşını yukarı kaldırdı. "O ikinci TD yakalayışı etkileyiciydi."

"Memnun etmeyi hedefliyorum." Grant, fiziksel hünerlerinin sahanın ötesine uzandığını ima etmek için birkaç çift anlamlı cümle kurarken oyun hakkında konuşmaya devam ediyor.

Blake sözünü kestiğinde cümlenin ortasındaydı. "Bekle, flört mü ediyorsun?"

Isaac irkilmiş
görünüyor. İçkime
homurdanıyorum.

"Oh, öyleydin. Anladım. Hepimizin senin ne kadar harika olduğunu dinlediğimizi sanıyordum, ama sonra güçlü ellerin ve çevik parmaklarınla ilgili o yorumu yaptın ve ben de oh be dedim. Flört ediyor." Diana'ya baktı. "Özür dilerim. Kabalık ettim. Yakın bir arkadaşın mı?"

Gülmekten yerlere yattım çünkü bu adam istediği her kızı elde edebilir ve bir birinci sınıf öğrencisi onun egosunu beş saniye içinde yerle bir etti.

Isaac gözlerini kısar. "Adın ne demiştin?"

Diana kendi kahkahasını kontrol edemez. "Şimdi de adını bilmiyormuş gibi davranıyor," der Blake'e. Kıkırdayarak, yatıştırıcı elini Grant'in geniş yüzünde gezdirir.

omuz. "Sorun yok, tatlım. Sadece iptal et. Başka bir yere git ve yaralarını sar."

Gözleri kısılmıştı, yüzünü kurtarmak için çekip gitti. Yine de, sonraki bir saat boyunca, onu Blake'e bakarken yakaladım. Diana da fark etti.

"Sanırım süperstarımızın ilgisini çektiniz," diyor. "Yine de dikkatli ol, çünkü ünü haklı. Bence takımdaki tüm amigo kızlarla yattı, erkek arkadaşı olanlarla bile."

"Sen de dahil misin?" Homurdanıyorum.

"Hayır." Sonra iç geçirdi. "Sadece öpüştük."

Blake birasına kıs kıs gülüyor. Reşit olmayanları içki içmeye teşvik etmemem gerektiğini biliyorum ama şu ana kadar sadece bir tane içti ve ben de yakından takip ediyorum.

"Endişelenmenize gerek yok," diye güvence veriyor Blake. "Kibirli erkeklere alerjim var."

Diana'nın onu uyardığı gibi, kardeşlik çocukları sarhoş oldukça daha da çocuklaşıyor ama parti beklediğim kadar gürültülü geçmiyor. Bir Kappa Nu üyesinin sokakta cırılçıplak soyunması ve bir diğerrinin çatıdan arka bahçedeki havuza atlamasını saymazsak, bir Greek Row kegger'ı için oldukça uysal.

Diana ve Blake ile dans ediyorum. Ryder ve çocuklarla sohbet ediyorum. Will'e yarın sabah atış poligonunda bana katılmasını teklif ediyorum ve o gelemeyeceğini söyleyince Diana kolumu çekiyor.

"İstersen seninle gelebilirim," diye teklif ediyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Bu yaz neredeyse her gün o kulüpteydin. Bütün bu yaygaranın nedenini görmek istiyorum."

Daha sonra, Isaac Grant yine Blake'in sivri diline göğüs gerip bize katıldığında yemek odasında rekabetçi bir bira pong oyunu izliyoruz. Briar futbol logolu siyah tişörtünün altında pazuları esniyor.

"Yarın kahvaltıda ne istersin?" diye sorar Blake'e.

Kaşları çatılıyor. "Kahvaltı mı?"

Göz kırpıyor. "Geceyi benim evimde geçiriyorsun, sana kahvaltı ısmarlamam adil olur."

"Pürüzsüz," dedim ona.

Blake etkilenmemeye devam ediyor. "Kusura bakma. Planlarım var." Başını Diana'ya doğru eğiyor. "Sanırım bu partiden yeterince sıkıldım. Gitmeye hazır mısın?"

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

SHANE

Açık kitap

ERTESİ SABAH, ARABAYI ÜYELERİN OTOPARKINA PARK ETTİM.

Şehir kulübüne gidip iki arkadaşşıma dönüyorum. Blake dün gece Diana'nın evinde kalmıştı, o yüzden yine peşime takıldı. Üçümüz kahvaltı ettik - Isaac Grant hariç, zavallı piç kurusu- sonra da golf sahasına gittik.

"Hiç golf oynadın mı?" Blake'e sordum.

"Evet." Dudaklarını büzüyor. "Bundan nefret ediyorum."

Bu iyiye işaret değil. Ve Diana'nın yapmadığını biliyorum. Golf için bile giyinmemiş. Baldırlarının üzerinde duran bir tişört ve yoga pantolonu giymiş. Sarı bir örgü sırtından aşağı sarkıyor ve bir çift büyük siyah güneş gözlüğü sevimli burnunun üzerinde duruyor.

Blake ince beyaz atlet ve minik kot şortuyla Eylül ayının ılık havasından yararlanıyor. Hiçbir şekilde uygunsuz değiller, en azından şehir kulübü püritenlerinin öfkesini davet edecek kadar değil, ama kesinlikle bazı gözleri çekecek.

Sadece bir takım erkek sopam olduğu için önce kiralık kulübede durup kızlar için birkaç sopa alıyoruz.

"Ben bakabilirim," diye teklif ediyor Diana.

"Hayır, ben ısmarlıyorum. Üyeliğim var."

Kulübedeki çocuk kirayı hesabıma yükledikten sonra iki çantayı da omuzlayıp çiçeklerle kaplı patikadan sürüş alanına doğru yürüyorum. Yeni kesilmiş çimlerin kokusu havada asılı duruyor. Diğer golfçülerin çoğundan uzakta bir yer buluyoruz.

Diana beklentiyle bana bakıyor.

"Ne?" Sürücümü çantamdan çıkarırken söylüyorum. Kapağı çıkarıyorum ve elimi şık yüzeyde gezdiriyorum.

"Bana golf oynamayı öğreteceğini söylemiştin," diye hatırlatıyor bana.

"Buraya daha yeni geldik."

"Evet, ben de hemen işe koyulacağımızı düşünmüştüm." Suratını astı. "Gerçekten ateşli bir şey yapmanı bekliyordum."

"Evet," diye onaylıyor Blake. "Çok yakınıma eğilip kollarını baştan çıkarıcı bir şekilde bana dolayacağını ve sonra fısıldayacağını düşünmüştüm, Her şey kavramada."

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Tamam, bir, bundan sonra bu cümleyi kullanacağım. İkincisi, sana bunu söylersem babanın dilimi koparacağından ve sana dokunursam ellerimi keseceğinden eminim. Bu nedenle, sana sadece gizli bir mesafeden talimat vereceğim."

Blake bir kaşını kaldırdı. "Korkak."

"Korkak," diye alaycı bir şekilde yankılanıyor Diana.

"Gerçekten mi, Dixon? Ellerimi başka bir kadının üzerine koymamı ve ona baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldamamı mı istiyorsun?"

"Golf ruhuna uygun olarak, bunu kabul ediyorum."

Homurdanıyorum. "Pekâlâ, şu sopayı çıkar. Vuruşun üzerinde çalışalım."

Diana kadınların çantasına uzanıyor.

"Bana mükemmel bir vuruşun anahtarının tutuşta olduğu söylendi." Ona göz kırpyorum. "Ve bir gerçeği biliyorum ki

olağanüstü kavrama."

Blake iç çekiyor. "Mastürbasyondan bahsettiğinizi biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Üzgün değilim."

Diana ona, "O asla öyle değildir," der.

Diana'nın yanında duruyorum ve ona sürücüyü nasıl düzgün tutacağını gösteriyorum. Gösterdiğim tutuşu taklit ettiğinde, parmaklarını ayarlamak için uzanıyorum.

"İşte. Mükemmel. Şimdi duruşunu genişlet. Ayaklarını omuz genişliğinde aç. Omuzlarınızı da gevşetin."

Aynı tavsiyeyi vermek için Blake'e dönüyorum ve onun topu yüz kırk metre sürdüğünü görüyorum.

Çenem düştü. "Ne oluyor Logan?"

"Golfte fena değilimdir," diyor sırtarak. "Sadece nefret ettiğimi söyledim."

"Beni bir daha asla kandırma."

Gülerek, başka bir topu tişörtüne yerleştiriyor. Yardıma ihtiyacı olmadığını görünce onu kendi haline bırakıyorum.

Diana'nın topunu onun için hazırlıyorum ve sonra geri çekiliyorum. "Her şey zamanlama ve koordinasyonla ilgili," diye öğüt veriyorum. "Gözünü toptan ayırma. Bu iş sende."

O anlamıyor.

En azından hemen değil. Diana ilk vuruşunda çimleri ayakkabılarımın üzerine savurdu. Ama bu başarısızlık onu daha da ateşliyor. Birden alnında, bir zorluğun üstesinden gelmek ya da denerken ölmek üzere olduğunu söyleyen o sevimli çatıklık belirliyor.

İkinci vuruşunu yaptı ve topu yaklaşık altmış metre sürdü.

"Bunu gördün mü?" Diana arkasını döndü. "Çok güzeldi."

"Çok güzeldi," diyorum gülümsemeye çalışarak. "Şimdi mesafen üzerinde çalışalım."

Zafer pozu vererek kollarını havaya kaldırıyor ve yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olan birkaç erkeğin pervasızca onu süzdüğünü fark ediyorum. Evet, sahte kız arkadaşım çok seksi.

Dürüst olmak gerekirse, bu artık bana pek de sahte gelmiyor. Elbette, çıkarları olan arkadaşları, ama bu çıkarlar cinsel çeşitliliğin ötesine geçmeye başlıyor. Sürekli mesajlaşıyoruz. Birbirimizi arıyoruz. Birlikte dans ediyoruz. Hokey sezonu resmen başlamadan önceki son öğleden sonram için onu da yanımda getirdim. Ve sabahını golf sahasında geçirmekten şikayet etmediği gibi öğrenmek için de samimi bir çaba sarf ediyor.

Golfe götürdüğüm tek kadın Lynsey. Evet, eski sevgilim yılda bir ya da şanslıysam iki kez benimle gelme şerefine nail olurdu. O zamanlardan biri de doğum günümdeydi çünkü benimle on sekiz delik oynaması için ona yalvarmıştım.

O doğum gününü çok net hatırlıyorum. Lynsey golf arabasında oturmuş çoğu zaman telefonunu kontrol ediyordu ve sahada bir delikte bir vuruş yaptığım zamanı tamamen kaçırmıştı. Benim gururlu kükremem karşısında biraz heyecanlanmıştı ama umurunda olmadığı belliydi.

Şimdi burada durmuş, Diana'yla birlikte yeşil sahada tek delikten vuruş yaptığımı hayal ediyorum. Tanrım. Dixon muhtemelen başarıyı kutlamak için bir tezahürat gösterisi yapardı. Bunun kesinliği bir zevk patlaması yaratıyor.

Oh be. Göğsüm şu an duygusallıktan daraldı. Tam bir aptalım.

Daha kısa oyunum üzerinde çalışabilmek için dokuz numaralı demire geçtiğimde, Diana'nın Blake'i heyecanlandırıldığını görünce sırtıyorum. "Bu iş sende Blakey. Bence bir sonraki vuruşuna fazladan beş yarda ekleyebilirsin."

Blake kuru bir sesle, "Tanrım, tam bir amigo kızsın," diyor.

"Elimde değil." Diana topuklarının üzerinde zıplıyor. "Ben sadece insanların başarılı olmasını istiyorum." Bana döndüğünde, yeşil gözlerinde gerçek bir heyecan dans ediyor. "Bu çok eğlenceli. Bizi getirdiğin için teşekkürler."

"Burada olmana sevindim," diyorum kalın bir sesle.

Yüzümde her ne görüyorsa dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Öyle mi?"

"Öyle. Ve gerçekten eğleniyor olmana sevindim."

"Çok eğleniyorum. Bence bir dahaki sefere bütün bir oyun oynamalıyız."

Boğazımdaki ani tıkanıklığı yutuyorum. "Evet, gelmeliyiz. Burada olman gerçekten çok güzel."

Şu anda nasıl hissettiğimi ifade etmek çok zor. Bir kadının hobilerimden birine ilgi göstermesi kadar aptalca bir şey için bu kadar sevinç ve hassasiyet hissetmek neredeyse biraz saçma.

Diana kaşlarını çatıyor ve aklımdan geçenleri okuduğunu anlıyorum. "Lynsey golften nefret falan mı ediyordu? Ne yani, ailesi trajik bir golf kazasında öldü ve bir daha asla golf oynayamayacak mı?"

"Hayır, ailesi hayatta ve iyi durumda." Omuz silkiyorum. "İstediğimde doğum günümde golf oynamaya gelirdi ama hepsi bu kadar. Benim ilgilendiğim şeylere pek ilgi göstermezdi."

"Ve bahse girerim onun tüm dans yarışmalarına katıldın ve en ön sırada oturup dans et bebek dans et yazan kocaman bir pankart tuttun."

"Yani, hayır, hiçbir işaret yoktu." Kıs kıs gülüyorum. "Ama evet, tabii ki onun gösterilerine gittim."

"Yanlış anlama ama..." Ses tonu dikkatli. "Bu ilişki çok tek taraflı gibi görünüyor."

Birkaç metre ötede telefonunu kontrol eden Blake'e bakıyorum. Sonra sesimi alçaltıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani tüm ağır işleri sen yapmışsın gibi görünüyor. Ya da daha doğrusu, tüm ağır eğilmeleri."

"Bu doğru değil."

Diana bir an sessiz kalır. Konuştuğunda, incinmiş bir ses tonuyla konuşur. "Ailenin evine giderken bana sesimi alçaltmamı söylediğini hatırlıyor musun? Arabada konuşurken?"

İddianamesi bir suçluluk kıvılcımı uyandırıyor. Kahretsin. Bunu söylediğimi bile hatırlamıyorum. Ama yine de özür dilerim.

"Özür dilerim. Söylediğim çok boktan bir şeydi."

"Evet, öyleydi. Percy de bazen aynı şeyi yapar, bana kendimle ilgili bir şeyleri değiştirmem gerektiğini söylerdi." Diana, Percy'nin adını duyunca sanki acı çekiyormuş gibi irkiliyor. "Ama benim demek istediğim bu değil. Söylemeye çalıştığım şey şu: Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla, kendini yumuşatan sensin."

"Ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Çok klişe bir ifade kullandığım için kusura bakmayın ama Lynsey ışığınızın bir kısmını karartıyor gibi."

Kaşlarım çatıldı.

"Onu etkilemek için gerçekten çok uğraşıyormuşsun gibi görünüyor."

"Tamam, kulağa acınası geliyor."

"Öyle değil. Birlikte olduğunuz kişiyi mutlu etmek istemeniz çok doğal. Onları etkilemek istersiniz. Ama görünüşe göre tüm ödünleri siz vermişsiniz. Hoşunuza giden bir etkinlik yapması için doğum gününüz olması gerekiyordu. Seni desteklemek için ne yaptı? Hokey maçlarınıza geldi mi?"

Rahatsızlıkla yer değiştiriyorum. "Provalarla meşguldü."

Diana bu konuda yorum yapmıyor ama yüz ifadesi bunu söylüyor,

Davamı geri çekiyorum.

Tekrar sessizliğe gömülüyor, sonra bir nefes veriyor. "Sadece bu ilişkinin hatırladığın kadar büyülmeyebileceğini hissediyorum. Çünkü dışarıdan bir gözle bakınca pek de sağlıklı görünmüyor." Omuz silkiyor. "Ve sanırım bunu düşünen tek kişi ben değilim."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece babanın söylediği bazı şeyler. Benim yanımdayken çok güldüğünü söyledi. Farklı davrandığını söyledi. Özellikle Lynsey'den bahsetmedi ama onunla birlikteyken kendinde olmadığını ima etti."

Buna itiraz ediyorum. "Lynsey ve ben birlikte harika zamanlar geçirdik." "Geçirmediğinizi söylemiyorum. Ama onun yanımdayken gerçekten kendin olup olmadığını merak ediyorum. Tamamen açıldınız mı? Göster her parçanı ona mı vereceksin?"

"Aman Tanrım, Diana," diye araya giriyor Blake. "Gel de şuna bak." "Özür dilerim. Hemen döneceğim." Diana kolumu sıktı ve

Blake'in ona uzattığı telefona bakmak için yanına gider.

Sözleri ağzımda kötü bir tat ve beynimde karmakarışık düşünceler bıraktı.

Lynsey'e karşı hiç gerçekten açık oldum mu?

Mesele şu ki...evet. Açıktım. Ona karşı savunmasızdım, ruhumun mahrem kısımlarını paylaşıyordum. Bazı sapkınlıklarımı itiraf ettim, beni şımartmak istemedi. Onu her şeye davet ettim, gelmek istemedi. Ve sonra, geldiğinde, iyi vakit geçirmediğini açıkça belirtti.

Hay sikeyim. Babamın Lynsey'nin yanında farklı davrandığımı düşünmesi beni rahatsız ediyor. Sanki bir kızın onu ezip geçmesine izin veren bir aptalmışım gibi.

Ama ben ilişkimizi hiçbir zaman böyle görmedim. Evet, sorunları vardı ve belki de geriye dönüp baktığımda

ama- "Shane, gel şuna bir bak."

Rahatsız edici düşünceleri bir kenara itip kızlara katılıyorum. Blake bana Gigi ve Ryder'ın düğününde dans pistinde split yapmaya çalışan siyah saçlı bir adamın fotoğrafını gösteriyor. "Bu babamın Briar'dan eski takım arkadaşı. Mike Hollis."

Blake kıkırdamadan duramıyor. "Bu, pantolonunu yırtmadan hemen önceydi ve sonra karısı ona bağırmaya başladı ve onu eve gönderdi."

Gülüyorum. Oh, evet. O adamı hatırlıyorum. O ve karısı bütün gece dans pistini yıkıp geçmişlerdi. Blake, kahverengi tenli ve siyah saçlı minyon bir kadının yırtık pantolonlu adamı azarladığını gösteren dizideki diğer resimleri kaydırıyor.

"Bunlar çok komik," diyorum, sonra bir şey fark ediyorum. "Biliyor musun, aslında düğünden hiç fotoğraf görmedim, benim çektiklerim dışında."

"Telefonumda koca bir klasör var," diyor Diana. "Var mı? Telefonun nerede?"

"Golf çantamızın üstünde."

"Güzel. Ben alırım." Tam gitmek üzereydim ki Blake'in nefesi kesildi.

"Aman Tanrım." "Ne oldu?" Diana sorar.

"Isaac az önce bana mesaj attı."

Şimdi Diana'nın nefesi kesiliyor. "Isaac Grant?"

Kaşımı eğlenerek kaldırıyorum. "Bay Süperstar Geniş Alıcı mı? Şuna bak Logan. Büyük silahları çekiyorsun."

"Numaranı nereden bulmuş?" Diana gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor.

Blake derin bir teslimiyetle yüksek sesle okur. "'Selam, ben Isaac. Numaranı nasıl aldığımı sorma. Çok uzun sürdü ve bazı karanlık kanallardan geçmek zorunda kaldım."

Homurdanıyorum.

"Sonra bir devam mektubu gönderdi. Bu seferkinde 'Lafı dolandırmayalım. Seni tekrar görmek istiyorum.'"

"Vay be." Gerçekten etkilendim. "Aferin ona."

Blake bana ters ters baktı. "Hayır, onun için iyi değil. Bu resmen sapıklık!"

"Hayır. O sadece atışını yapıyor. Evet demelisin."

"Bunu desteklediğime inanamıyorum," diye söze girdi Diana, "o kadar büyük bir erkek düşkününü ki, ama ben de katılıyorum. Bence gizli bir yumuşak tarafı var."

"Öyle mi? Eğer onu bu kadar çok seviyorsanız, onunla çıkarsınız." Blake gözlerini deviriyor. "Ukala futbolcular benim tipim değil." Duraksıyor. "Ama sanırım onu ukala bir hokey oyuncusuna tercih ederdim."

"Hokey oyuncularının nesi var?" Ben talep ediyorum. "Annem ve ben futbol taraftarıyız."

Çenem düşmüş bir halde ona bakıyorum. "Bu küfürdür. Senin baban John Logan."

"Evet, öyle. Büyürken tüm maçlarında tezahürat yaptım ve hokey hakkında takım arkadaşlarınızın çoğundan daha fazla şey bildiğimi garanti ederim. Ama eğer bir maç seçmem gerekirse, TD Garden'da buzun ortasında oturmaktansa Patriots'un yedek kulübesinin arkasında oturmayı tercih ederim."

"Evlatlıktan reddedildin." Ona başımı salladım.

Diana ve Blake beni görmezden gelmeye devam ederken, birincisi ikincisini "Pas" diye cevap vermemeye ikna etmeye çalışıyor.

Blake'in bir hain olduğunu bildiğim için artık konuşmayı umursamıyorum, bu yüzden Diana'nın telefonunu bulmaya gidiyorum. O düğün fotoğraflarını kendime göndermek istiyorum.

"Albümlerinde var mı?" Omzumun üzerinden sesleniyorum. "Evet. G'nin Düğünü adlı bir klasörde."

"Harika."

Telefonu alıp kilidini açıyorum; daha önce onun telefonunu kullandığım için şifreyi zaten biliyorum. Onunla Lynsey arasındaki bir başka fark da bu. Eski sevgilim bana asla telefonunun şifresini vermezdi. Yine de aldattığını falan düşünmüyorum. Bu sadece Lynsey'nin kişiliği. O özel bir insan. Saklı. Bu arada Diana, açık bir kitap.

Kızların yanına dönüp Diana'nın fotoğraf albümlerini karıştırıyorum.

İşte o zaman onun hiç de açık bir kitap olmadığını anladım.

KIRKINCI BÖLÜM

SHANE

Ben öyle biri değilim.

DIANA VE BEN ARABAYI SÜRERKEN SOĞUKKANLILIĞIMI KORUMAK İÇİN MÜCADELE EDİYORUM.

BLAKE kampüse geri dönüyor. Tek kelime etmeden, Blake'in kaldığı Burton House'un arkasındaki otoparka girip motoru durdurdum.

"Bıraktığın için teşekkürler," diyor ve kapıya uzanıyor. Sap. "Bu eğlenceliydi."

Blake arka koltuktan atlarken Diana, "Isaac'i görmezden gelme," diye azarlıyor. "Ona bir şans ver."

"Hiç sanmıyorum."

Diana camı indirip arkasından bağırıyor. "Ona bir şans verin!"

Rüzgârda uçuşan yanıt "Hayır" oldu. Diana bana dönüyor ve sırtıyor.

Onun mizahını paylaşmaktan acizim. Telefonunda gördüklerimi unutamıyorum. Beynime bir sığır damgası gibi kazındı.

Gülümsemesi yavaşça kayboluyor. "Sorun nedir?"

Nefes alıyorum. Kelimeleri bulamıyorum. Gerçekten nasıl başlayacağımı bilmiyorum çünkü çok öfkeliyim.

"Shane, hey."

Elime uzandı. Omuz silkiyorum.

"Cidden, sorun nedir?" Sesinde derin bir endişe var. "Beni korkutuyorsun."

"Dixon." Ağrıyan ciğerlerime bir oksijen patlaması daha çekiyorum. "Şu anda patlamamak ve pişman olacağım bir şey yapmamak için gerçekten çok çabalıyorum."

"Pişmanlık mı?" Alarm gözlerini genişletir. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Sana bir soru soracağım ve senden tek istediğim dürüstlük. Evet ya da hayır. Ve bunda ciddiym. Yalan söyleme."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Ne oldu?" "Eski erkek arkadaşın sana vurdu mu?"

Araba ölümcül bir sessizliğe bürünür. Diana'nın yüzü soluklaştı, ifadesi bozuldu. O daha cevap vermeden ben cevabı biliyordum.

"Bunu bana neden soruyorsun?"

"Yapma," diye çıktım. "Evet mi hayır mı diye sordum. Percy sana vurdu mu?"

Uzun, gergin bir sessizlikten sonra, "Evet." dedi.

İçime öfke doldu.

Direksiyonu iki elimle kavıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıyorum. Şu anda arabayı vites takmayı düşünemiyorum bile. Bu park yerinden ayrılma riskini göze alamam. Çünkü bunu yaparsam, soyadı her ne haltsa Percy'nin izini sürer ve lastiklerimin altında kanlı bir posa haline gelene kadar onu bu arabayla biçerim. Ve bu beni psikopat yapsa bile umurumda değil. Diana'ya ellerini sürdüğü bilgisi görüşümü kırmızı bir pus haline getirdi. Şu anda, cinayet işleyebilecek durumdayım.

"Sen nasıl..." Sözünü kesiyor.

"Telefonundaki klasör," diye ısırdım. "Onu gizli klasörlerinden birine taşımalıydın."

"Kimsenin telefonumu karıştırmasını beklemiyordum," diyor sıkıntıyla.

"Bilerek geçmedim. Yanlışlıkla tıkladım. Sonra ne oldu? Senin dayak yemiş yüzünün resmini görmemiş gibi mi davranmalıyım?"

"Sadece morarmış bir gözdü."

"Sadece a-!" Sakinleştirici bir nefes alarak duruyorum. Ellerimi yavaşça indirmeden önce direksiyonu tekrar sıkıyorum. "Bir daha bakayım."

"Neden?"

"Çünkü mesajlara sadece göz gezdirdim. Ve senin bana anlatmandan ziyade okumanın daha kolay olacağını düşünüyorum, çünkü şu anda çok dengesizim ve-"

"Hayır, anlıyorum," diye araya giriyor. Elleri titreyerek bana telefonunu uzatıyor.

Her şeyi okurken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Diana hepsini saklamış. Anladığım kadarıyla olay işten sonra olmuş. Percy vardiyasından sonra gelmiş. Onu evine bırakmış.

Ve ona vurdu.

Pis, acınası ellerini kızın üzerine koydu ve-

Bir nefes daha tısladım. Sakin ol.

Mesajlarında, Percy bunun bir refleks olduğu konusunda ısrar ediyor. İçgüdüsel. Ama yüzünün fotoğrafını gördüm. Morarmış gözünü bizzat gördüm. Bu içgüdüsel değildi. Savunmasız bir kadına zarar veren hasta bir pislikti.

Diana, ona saldırdığını itiraf ettiği her mesajı belgeledi. Ama onu ittiğini söyleyerek suçlamaya devam ediyor.

"Ona dokundun mu?" Korkuyla sordum.

Tüm yüzü çöküyor. "Ben hiçbir şey yapmadım. Kolumu tuttu ve ben de onu itmeye çalıştım."

"Göster bana," diye emrediyorum. Ona inanmadığım için değil, bunu kafamda canlandırmak istediğim için. Böylece bu adamı öldürdükten sonra polislere anlatacak bir şeyim olacak. "Böyle mi yaptı?"

Orta konsola uzandım ve onu kolundan tuttum. Nazik ama sert.

"Seni böyle mi yakaladı?"

Uysalca başını sallıyor.

"Peki sen ne yaptın?"

Diana boştaki eliyle omzumu itiyor.

"Ve sonra yüzüne yumruk attı." Öfke yeniden kabarıyor. "Omzunu itmene cevabı bu mu oldu?"

"Evet."

Başka bir ritim daha var.

"Neden polise gitmedin?" İrkildi.

Hemen kendimi toparladım.

"Özür dilerim. Hayır, Dixon, özür dilerim. Bu senin suçun değil. Bu onun suçu. I..." Nabzımın kulaklarımda güm güm attığını duyuyorum. "Bunu neden rapor etmediğini anlamıyorum. Neden yalan söyledin ve amigo kampında yaralandığını söyledin?" Tanrı aşkına, yüzüne bir dirsek yediğini söyledi.

"Çünkü bu utanç verici!"

Sesi çatlıyor. Kalbimin bir parçası da öyle. Diana'yı hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim. Yolcu koltuğunda oturuyor, hayran olduğum özgüveninden tamamen sıyrılmış, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Ben öyle biri değilim, tamam mı?" "Bu ne anlama geliyor?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim demek." Sesi çılgınca titriyor. "Babamın sana anlattığı hikâyeleri duydun. Ben insanların kışına tekmeyi basan kişiyim. Bir adam tarafından dövülen kadın değilim, tamam mı? Bunu rapor etmedim çünkü o kadın olamam."

"Bebeğim." Emniyet kemerimi çözdüm, sonra onunkini çözmek için eğildim. "Buraya gel."

"Hayır." Benden uzaklaşmaya çalışıyor.

"Buraya gel," diye tekrarlıyorum, ona doğru uzanarak.

Bu sefer direnmiyor. Kucağıma tırmanıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Yurdun otoparkında öylece oturuyoruz ve ben ona sıkıca sarılıyorum, bir yandan da zorlukla dizginlediğim öfkem kanımı kaynatıyor.

Diana doğrudu, gözyaşları içindeki yüzü kalbimi parçalıyor.

"Ben güçlü olanım," diye mırıldanıyor. "Ben durdurulamaz olanım ve lanet olası bir pislik kaldırımda bana yumruk attı. Polise gidemem."

"Evet, yapabilirsin. Ve yapmalısın da," diyorum kararlılıkla.

Hâlâ titreyen alt dudağını ısırtıyor.

"Yapmak zorundasın, Dixon. Bunu onun yanına bırakamazsın ve bence içten içe bunu rapor etmek istiyorsun."

Kirpiklerine yine nem yapıyor.

"Biliyorsun. Bu yüzden bu dosyayı telefonuna kaydettin. Ne yaptığını belgeledin ve sakladın çünkü kullanman gerekebileceğini biliyordun. Aslında, hayır, belki değil, kullanman gerektiğini biliyordun."

Diana kollarımda titreyerek tekrar ağlamaya başladı. "Polise gidemem. Babam öğrenecek-"

"Haklısın. Öğrenecek. Ve ne olduğunu öğrendiğinde, muhtemelen benim kadar canı olacak. Ama o seni seviyor. Ve o da benim gibi senin yanlış bir şey yapmadığını bilecek."

Dişleri dudağını kemiriyor. "Onu ben kışkırttım."

"Onu kışkırtmadın. Ondan ayrıldınız ve sizi yalnız bırakmasını söylediniz. Seni işe kadar takip etti ve sonra sana saldırdı. Polislere söylemeniz gereken tek şey bu. Güven bana, kimse seni mağdur olarak suçlamayacak ya da olanlara senin sebep olduğunu düşünmeyecek."

"Mahkemeye gidersek avukatı yapacak. Aman Tanrım." Panik gözlerini aydınlattı. "Mahkemeye gitmeyeceğim, Shane. Tanıklık etmeyeceğim."

"O noktaya varacağından bile şüpheliyim," diye onu temin ederim. "Sana garanti ederim ki yalvaracak." Bardaklığa bıraktığım telefonu işaret ediyorum. "Elinde resimler var. Mesajlar var. Kendi sözleriyle itiraf ediyor. Bu bir smaç."

"Tabii, bunu şimdi söylüyorsun ve sonra birdenbire gelecek yıl, ya da ne kadar sürecekse, bununla uğraşmakla geçecek." Boğazının arkasından umutsuz bir ses çıkarıyor. "Onu artık hayatımda istemiyorum."

"Ben de onu hayatında istemiyorum." Çenesine hafifçe dokunarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Ama sana şunu sormama izin ver

-Yeni bir kız arkadaş bulmasını mı istiyorsun? Çünkü ya yeni kız arkadaşı onu kızdırırsa ve sonra ona vurup gözünü morartırsa?"

Diana'nın gözlerinde bir şey parlıyor. Sanırım bu öfke.

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Güzel. Kızgın ol, bebeğim." Kızgın olması gerekiyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu sen davet etmedin. Bunu hak etmedin. Ve bunu rapor etmelisin. Eğer yaparsan, söz veriyorum seninle geleceğim. Seni hemen Hastings'teki polis karakoluna götüreceğim ve yanından ayrılmayacağım." Yanağını okşadım. "Ve eğer istersen, babanla konuşurken yanında olacağım. Ama bu halının altına süpürebileceğin bir şey değil ve-"

Aniden durdum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"İşte bu yüzden Meadow Hill'e geldiğinde erkek arkadaşınmışım gibi davranmamı istedin," diye fark ettim, usulca küfrederek. "Ondan korkuyordun."

Burnumdan nefes alıyorum ve kendimi frenlemeye çalışıyorum çünkü bir kez daha Percy karşımda olsaydı, çıplak ellerimle boğazını parçalıyor olurdum.

"Bana söylemeliydin," diyorum
huysuzca. Bakışlarımı kaçırıyor.

"Utanıyordum." "Utanacak hiçbir şeyin
yok."

"Ben erkek arkadaşı ona vuran kızım. Bu acınası bir
durum." "Diana, dur. Bunun bir yerden geldiğini
biliyorum

ama bir adım geri çekilip mantıklı bir şekilde baktığınızda,
böyle biri olmadığınızı fark edeceksiniz. Sende acınacak
hiçbir şey yok ve asla da olmayacak."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Ve aynı fikirde olmasam bile, yapmaya
karar verdiğiniz her şeyi destekleyeceğime söz veriyorum.
Bununla birlikte..." Göz teması kurmak için çenesinden
tutuyorum. "Seni karakola götürebilir miyim?"

Ağzı tekrar titremeye başlar.

Sonra başını sallıyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

DIANA

Sen de insansın.

POLIS KARAKOLLARI BERBATTIR. VE SADECE KOKTUKLARI İÇİN DEĞİL Bayat kahve ve floresan ışıklar migreninizi azdırır. Yanlış bir şey yapmamış olsanız bile başınız beladaymış gibi hissetmenize neden oluyorlar. Bu mantıksız bir tepki, bunu anlıyorum, ancak Pazar günümü Hastings'teki istasyonda geçirirken herkesin beni yargıladığı hissiyle savaşıyorum.

İfademi birkaç kez gözden geçirmek zorunda kaldım. Görevli dedektif telefonumdaki tüm fotoğrafların ve kısa mesajların çıktısını alıyor, ardından bana telefon sağlayıcımla iletişime geçmeleri ve onların tarafındaki şeyleri de doğrulamaları gerektiğini söylüyor. Zaman damgaları gibi. Aynı şeyi Percy'nin telefonu için de yapacaklarını, bunun için bir arama emri aldıklarını ve onu bu akşam karakola getirmeyi planladıklarını söyledi.

Bu gerçekleşmeden önce çoktan gitmiş olmayı planlıyorum. Onunla yüzleşme fikri bile kusma isteği uyandırıyor. Evet, bütün yaz onunla yüzleştim. Ama bu farklı. Sanki iskeletlerle dolu bir dolabımız varmış ve ikimiz de kapıyı kilitlemeye karar vermişiz gibi. Ve sonra, onun izni olmadan kapıyı açtım ve yaptıklarına ışık tuttum.

Percy mutlu olmayacak ve sanırım Dedektif Wendt de bunun farkında çünkü ona karşı bir yasaklama emri çıkartmamı tavsiye ediyor. Bu da hikayeyi başka bir memura tekrar anlatmam ve bir ifade daha vermem gerektiği anlamına geliyor. Bu sırada babam nihayet geldi.

Shane'in numarasını nasıl aldığını bilmiyorum ama babam karakolda bize katıldığında, onu arayanın Shane olduğunu söyledi. Sözünün eri Shane bütün gün yanımdan ayrılmadı.

Polisler avukat tutabileceğimi söylediler ama babamın avukatının gelmesi için saatlerce beklemek istemedim. Ayrıca, ifadem yüzde yüz doğru. Percy'nin avukatı daha sonra sözlerimi çarpıtmak isterse, bırakalım yapsın. Bir sonraki adıma geçtiğimizde bir avukat tutacağım. Dedektif Wendt'e göre, zaten bunların hepsi ön soruşturma. Gerçekten iyi biri ve saldırıyı bildirmek için neden aylarca beklediğimi açıkladığımda yüzünde sempatiden başka bir şey yoktu. Anladığını söyledi.

Biz karakoldan çıkarken Wendt iki üniformalı memurla yanımıza yaklaşıyor. Percy'yi tutuklayacaklarını ve sorgulamak için getireceklerini söylüyor.

Ama babam, Shane ve ben dışarıda ön merdivenlerde otururken babam bombayı patlattı.

Percy'nin sicilinde zaten başka bir saldırı suçu o l d u ğ u ortaya çıktı.

Shane küfrediyor. "Şaka mı yapıyorsunuz? Dedektif Wendt bunu bize Diana ifade verirken neden söylemedi?"

Babam düz bir tonda, "Soruşturmanın bu noktasında bunu açıklamalarına izin verilmiyor," diyor. "Ama ben buraya gelirken şefime Percival'in adını merkezdeki sistemimizde arattırdım. Arama sonucunda ortaya çıktı."

"Kime saldırdı?" Zayıfça sordum.

"Önceki kız arkadaşı. Şef Stanton'ın raporun tamamına erişimi yoktu, bu yüzden sadece temel bilgileri biliyoruz."

Birden nefes almak zorlaşır. "Bunu daha önce yaptığina inanamıyorum."

Babam başını öne eğdi. "Bu benim suçum. Onunla çıkmaya başladığında geçmişini araştırmalıydım."

"Baba, hadi ama." Durumun ciddiyetine rağmen gülmekten kendimi alamıyorum. "Tabii ki erkek arkadaşımın geçmişini araştırmayacaksın."

"Her iyi polis böyle yapardı." "Baba, dur."

"Diğer olay hakkında tam olarak ne biliyoruz?" Shane bastırır.

Babam bizi hemen bilgilendiriyor ama haklı, fazla bir şey yok. Görünüşe göre eski erkek arkadaşım New York'ta lisans eğitimi alırken çıktığı bir kadına saldırmış. Percy'nin avukatı ilk suçu olduğu için suçlamaların düşürülmesi için uğraşsa da dava devam etmiş çünkü kurbanın annesi bunun için mücadele eden önemli biriymiş. Percy sadece denetimli serbestlik aldı.

Bu ilginç bilgiyi benimle paylaşmamaya karar vermesi beni şaşırtmadı. Neden paylaşsın ki? Oh, bu arada. Ben de son kız arkadaşımı tokatlamıştım.

Ancak bu bir şiddet geçmişini gösteriyor ve başka bir kadının acı çekmiş olabileceğini düşünmek ne kadar korkunç olsa da, kendi durumum hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Başıma gelenlerin kaçınılmaz olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

İstasyona Shane ile birlikte gitmeme rağmen, babam beni eve bırakmakta ısrar etti. O arabayı almaya giderken ben de Shane'le birlikte kaldırımda durup kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Babamın numarasını nasıl aldın?"

Tereddüt ediyor.

"Shane."

"Gigi'den istedim," diye açıklıyor sonunda.

Endiše içime hücum ediyor. "Percy'nin ne yaptığını ona söyledin mi?"

"İlk başta değil. Tek söylediğim karakolda olduğun ve babanı aramam gerektiğiydi. Ona iyi olduğunu söyledim ama ona bazı cevaplar vermediğim sürece Boston'dan buraya gelmekte ısrar etti. Sonunda ona gerçeği söylemek zorunda kaldım."

Telefonumu almak için çantama uzandım. Görüşme sırasında kapalıydı ve şimdi açtığımda Gigi'den gelen bir mesaj seliyle karşılaşıyorum.

GIGI:

Sen iyi misin?

GIGI:

Umarım iyisindir.

GIGI:

Telefonum her zaman yanımda olacak, kelimenin tam anlamıyla elime yapışmış, cevap yazmanı bekleyeceğim. Seni seviyorum.

"Kızgın mısın?" Shane endişeyle sorar.

"Hayır, sorun değil. Suç duyurusunda bulunduğum için zaten ona söylemek zorunda kalacaktım."

Babamın kamyoneti önümüzde durdu.

"Evde görüşür müyüz?" Shane diyor ki. "Gelebilirim."

"Belki daha sonra?"

Başını sallıyor. "İstersen bana mesaj at."

Bir süre tereddüt ettikten sonra öne çıktım ve ona sarıldım.

O da bana sarılıyor ve bana sarılışında neredeyse çaresiz bir şey var.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," diyorum sessizce. Shane saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sesi kalınlaşıyor. "Umarım seni buna ben zorlamışım gibi hissetmezsin."

"Hayır, sen haklıydın. İçten içe her zaman yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Yapılması gerekiyordu."

Tüm o kanıtları saklamamın bir sebebi vardı. Sanırım eninde sonunda burada, bu karakolda olacağımı biliyordum. Tek pişmanlığım bunu daha önce yapmamış olmak. Umarım Percy'nin avukatı beni olaydan sonra intikam almaya çalışan aşağılanmış bir kız arkadaş olarak göstermeye çalışmaz.

"Ve bir şey daha," diyor Shane, ben ayrılmadan önce elimi çekiştirerek. "Sen durdurulamazsın. Bu pisliğin yaptığı şeyin seni durdurulamaz olmaktan başka bir şey olduğuna ikna etmesine izin verme. Sen Diana Dixon'sın, Tanrı aşkına."

Gülümsedim. "Aynen öyle."

Yine de kamyonun içinde kendimi çok güçlü hissetmiyorum. Babam Meadow Hill'e giderken en az dört kez nasıl olduğumu sormak dışında pek bir şey söylemiyor. Beşinci soruşunda, patikadan Red Birch'e doğru yürüyoruz ve ben durup bıkkınlıkla iç çekiyorum.

"Baba, bu dün gece olan bir şey değil. Aylar önce oldu."

Çenesi gerilir. "Doğru. Bunu neden rapor etmediğinizi hâlâ anlamıyorum."

"Nedenini zaten açıkladım." Tekrar yürümeye başladım.

Peşimden geliyor. "Diana, ne iş yaptığımı biliyorsun. İnsanları koruyorum. Bana söyleseydin, seni koruyabilirdim."

"Bu iş çoktan bitmişti. Çürük iyileşti."

"Bitmedi. Bu şerefsiz senin apartmanına taşındı!"

"Biliyorum ama Shane vardı."

"Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Shane vardı!" Babamın yüzü kızarıyor ama bana kızgın olmadığını biliyorum. Üzgün. "Ya Percy seni apartmanda köşeye sıkıştırsaydı? Az önce içinden geçtiğimiz düzeni gördün mü? Lanet olası Sycamore binası ve şimdi de l a n e t o l a s ı Karayipler'deymişiz gibi dolambaçlı bu yol? Teyzen burada bir daire alırken ne düşünüyordu? Bu nasıl bir güvenlik kabusu?"

"Her yerde kameralar var," diye hatırlatıyorum ona. "Ve önce Sycamore binasından geçmeden araziye adım atamazsınız."

"O binadaydı, Diana. Bunu anlamıyor musun?"

Çaresizlik boğazımı tıkıyor. "Hayır, anlıyorum. Özür dilerim. Haklısın."

"Hayır. Özür dileme. Seni hiçbir şey için suçlamıyorum," diyor Red Birch'e girip ikinci kata tırmanırken. "Sadece endişeliyim. Sen benim kızsın. Bir daha başına böyle bir şey gelmesini istemiyorum."

"Olmayacak."

"Haklısın. Olmayacak. Ve şimdi bunun başka kimsenin başına gelmeyeceğinden emin olacağız."

"Polise söylemek için bu kadar beklediğim için özür dilerim." "Bana neden söylemediğini anlamıyorum."

Boğazımdaki yumruyu geçip konuşmak zor. "Çünkü benim çok sert olduğumu düşünüyorsun."

Babam ön kapının kilidini açmamı izliyor, yüzünde kuşkulu bir ifade var.

"Sen güçlüsün, evlat. Bu şerefsizin sana yaptıklarından sonra bile tanıdığım en dayanıklı insansın." Arkamdan içeri giriyor ve sırtımı ona dönmemi engellemek için elime uzanıyor. "Bazen zayıf olduğunu kabul etmen güçlü olmadığın anlamına gelmez. İnsan olduğun anlamına gelir."

"Benim hakkımda farklı düşünmeni istemedim."

"Senin hakkında asla farklı düşünmem. Sen yanlış bir şey yapmadın. Buna sen davetiye çıkarmadın. Raporuna yazmaya çalıştığının aksine, bu pisliği sen kışkırtmadın. Sen kendini savunuyordun ve onun tepkisi tehlikeli derecede orantısızdı. Üzerinde izler bıraktı." Babam alçak sesle, hırıltılı bir küfür savurdu.

İç çekiyorum. "Seni ondan uzak tutmak için yasaklama emri çıkartmamız gerekecek mi?"

"Muhtemelen," diyor, ölümcül bir ciddiyetle. "Gidip ekibi toplamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Evine gidip onu ortadan kaldırmak."

"İnsanları ortadan kaldırmak bir SWAT taktiği bile değil. Bu kadar ekstra olmayı bırak."

"Biri kızınıza bulaştığında öyle olur." Kıkırdıyor. "Fazlalık yaptığımı düşünüyorsan, üvey annen bu psikopatın ne yaptığını duyana kadar bekle. Onu bir anne ayı gibi pençeleyecek."

Birden inledim. "Olamaz. Bunu anneme de söylemem gerekecek, değil mi?" İçimde panik kıvılcımları çakıyor. "Bunu benim için yapabilir misin?"

İsteksizlik alnına saplanır. "Di. Sanırım senin-"

"Lütfen?" Yalvarıyorum. "Onunla bu konuşmayı yapamam. Şu anda olmaz. Bunu kaldıramam. Onu bilgilendirip hazır olduğumda onunla konuşacağımı söyleyebilir misin?"

"Eğer bunu yapmamı gerçekten istiyorsan, yaparım." Bir nefes verir. "Ama bir şeyi anlamanı istiyorum. Hayatın önüne çıkardığı her şeyle başa çıkabilirsin. Sen her zaman tanıdığım en güçlü insan olacaksın. Hatta benden çok daha güçlü."

"Bu doğru değil."

"Yani, annenden boşandım. Yine de onunla uğraşmaya devam etmek zorundasın."

Gülmeyi başarıyorum. "O kadar da kötü değil."

"Öyle değil," diye kabul ediyor. "Ama onunla birlikteyken kendini gizlediğini biliyorum çünkü o senin güvensizliğini ortaya çıkarıyor. Sonra da benimle ve kardeşinle birlikteyken hiçbir şey seni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorsun. Ama bir şeyler seni rahatsız edecek ve kötü şeyler olacak. Maalesef bunlar her zaman oluyor. Ve bunların senin başına gelmesini engelleyememek beni öldürüyor. Sen ve Tommy benim tüm hayatımsınız."

Bir duygu mengenesi kalbimi sıkıyor.

"Ama şöyle bir şey var. Her ne kadar güçlü ve kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olsan da -ki ben buna gerçekten inanıyorum- ne zaman yardım isteyeceğini bilecek kadar da güçlü olmalısın." Yüz ifadesi keskinleşiyor. "Peki ya böyle bir şey olduğunda? Yardım isteyeceksin, Diana."

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki bir sızı hissediyorum.

"Tamam."

Kanepeye yerleşiyoruz ve babam bana Percy'ye ne olacağını anlatıyor. Temel olarak, benim bu olaydaki rolüm şimdilik s o n a e r d i . Artık dedektiflerin araştırması ve savcının davayı takip etmesi durumunda mahkemelerin ele alması gereken bir konu.

Babam gittikten sonra duş aldım ve cehennemden gelen bu günü düşündüm. Her şey çok umut verici başlamıştı. Shane ve Blake ile golf oynuyor, harika vakit geçiriyorduk. Ve her nasılsa steril bir sorgu odasında oturmak ve aşağılanmamı tamamen yabancılarla paylaşmak zorunda kalmamla sona erdi.

Yüzümü ovuşturuyorum, duş spreyinin alnıma çarpmasına izin veriyorum. Hay sikeyim. Bu konudaki düşüncelerimi yeniden şekillendirmeye başlamam gerekiyor, bunu biliyorum ama bunu utanç verici olarak görmemek çok zor.

Yaşadıklarımın beni zayıf ya da zavallı yapmadığını kendime hatırlatmaya devam etmem gerekiyor. Aile içi şiddet mağdurlarına bakıp da "vay be, ne kadar zavallılar" diye düşünmeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim. Onları ölene kadar savunurum. Peki neden aynısını kendim için yapamıyorum?

Bu benim için yeni bir düşünce olmasa da, nedense bu sefer gerçekten kök salıyor. Hiç kimse dayak yemeyi hak etmiyor. Ne kadın, ne erkek, ne de çocuk. Eski erkek arkadaşınız olsun ya da olmasın, yakın bir partneriniz size bunu yapmamalı. Bu doğru değil.

Percy'nin yaptığı doğru değildi.

Duştan çıkıp havlumu aldım ve Skip'i beslemeye gittim. Bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum. Koca karnı diyet mamayla doyduktan sonra Gigi'yi arıyorum ve bir saat boyunca olan biten her şeyi konuşuyoruz. Ona Percy'den bahsetmediğim için üzgün ve ne kadar utandığımı ve mahcup hissettiğimi anlattığımda daha da üzgün. Ama o da tıpkı babam ve Shane gibi, buna neden olacak hiçbir şey yapmadığım konusunda beni temin ediyor.

Telefonu kapattığımızda, babamdan gelen bir mesaj buldum.

BABA:

Anneni bilgilendirdim. Konuşmaya hazır olduğunda ona ulaşacağını söyledim. O da tamam dedi.

Bildirimler listemde annemin adının bulunmaması içimi acıtıyor. Percy'ye ne olduğunu biliyor ve benimle iletişime bile geçmiyor mu? Evet, hazır olduğumda ulaşacağımı söyledim ama en azından kontrol edebilirdi. Tek satırlık bir mesaj yeterli olurdu. Dinle, konuşmak istemediğini biliyorum ama senin için buradayım ve bekliyorum.

Ama bu annemin tarzı değil. O çok duygusuzdur. Tüm bu durum muhtemelen onu son derece rahatsız ediyordur.

Ayrıca Shane'den iyi o l u p olmadığını soran bir mesaj buluyorum. İki kelimelik bir cevap yazıyorum.

BEN:

Buraya gel.

Bir dakika sonra dairemdeydi. Duş almış ve üstünü değiştirmiş, üzerinde bir tişört ve eşofman var, ayakları çıplak.

O koyu ela gözler yüzümü arıyor. "Zor bir gün, ha?" "Çok mu abartıyorsun?"

"Evet, biliyorum." Beni kanepeye çekti ve kolunu bana doladı. "Bir şeyler izleyelim mi?"

"Elbette."

Shane film kanalındaki filmlerin arasında gezinirken asık suratla bana bakıyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Fling or Forever'ı özlüyorum."

"Ben de," diye inliyorum.

"Gerçekten Mayıs'a kadar beklemek zorunda mıyız?"

"May? Ne tür bir umut gezegeninden geliyorsun? Yeni sezon önümüzdeki Temmuz'da başlıyor."

"Temmuz mu? Haziran'da bile alamıyor muyuz?"

"Bu trajik bir durum. Hayran kitlesi iki sezon için dilekçe veriyordu. Bazı reality şovların yaz ve kış sezonları var ama TRN şu ana kadar buna yanaşmadı. Bütçeleri var mı bilmiyorum."

"Ne bütçesi? Abartılı bir şey yapmıyorlar ki."

"Çiftlik oldukça abartılı. Zoey'nin Connor'ı ilk kez becerdiği yata kirası da epey pahalıya patlamış olmalı."

"Sanırım." Dalgınca parmaklarını omzumda gezdiriyor, film seçeneklerini tarıyor. "Ugh. İyi bir şey yok

burada."

Kumandayı ondan aldım ve televizyonu kapattım. "Hadi yatağa g i d e l i m ."

"Saat daha dokuz. Yoruldun mu?"

"Uyuyacağımızı kastetmemiştim."

Dudakları kıvrıldı. "Oh. Anladım."

"Sadece ihtiyacım var..." Ona ciddi bir bakış attım. "Biraz TLC'ye ihtiyacım var. Bu benim gecem olabilir mi?"

"Bebeğim, bu gece hep senin gecen. Kararları ben versem bile, her zaman seninle ilgili. Orada önemsendiğim tek kişi sensin."

Hay aksi. O böyle şeyler söylediğinde, duygularımı inkar etmem imkansız.

Shane beni kaldırarak şaşırtıyor. Gülerek bacaklarımı beline doluyor ve boynuna tutunuyorum. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni taşıyor ve yatağa çok nazikçe yatırıyor.

"Kırılmayacağım," diye takılıyorum ona. "Yani, yüzüme yumruk yedim ve hayatta kaldım."

"Çok erken," diye mırıldanıyor. "Beni hâlâ katil yapıyor." "Özür dilerim."

"Sizin bununla başa çıkmak için aylarınız olmuş olabilir ama ben daha bu sabah öğrendim. Benim için hala taze."

"Anladım. Bu konuda şaka yapmayacağım. Söz veriyorum." "Teşekkür ederim."

İri, kaslı vücudu dirseklerinden destek alarak üzerimde geziniyor. Boynumu öpmeye başlıyor ve içimden bir ürperti geçiyor.

"Shane?"

"Hmmm?" Dudakları boğazımın hassas tendonlarını keşfediyor.

"Bugün orada olduğunuz için teşekkür ederim."

Nefesi tenime karşı ılık. "Sen benim kız arkadaşımsın. Başka nerede olabilirim ki?"

Sahte kelimesini kullanmadı. Genelde yalnızken kendimizden sahte sevgili olarak bahsederiz.

Bunu belirtmek yerine gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun bakımına bırakıyorum. Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor. Elleri gömleğimi yukarı itiyor ve sonra ağzı karnıma inip onu öpüyor. Karnımı ve göğüs kafesimi öpüyor. Gömleğimi boynumdan kaydırırken göğüslerimin arasındaki vadiyi. Üzerimde pamuklu bir bikini külotundan başka bir şey yokken, elini çıplak bacaklarımda gezdiriyor, bir dirseğinin üzerinde doğrulup vücuduma hayran hayran bakıyor.

"Harikasın." "Teşekkür ederim."

Shane'in kaşları havaya kalktı. "Vay canına. Teşekkür ettin." "Genelde ne derim?"

"Biliyorum." Homurdanıyor.

Ürpererek bir kahkaha attım. "Bunu yaptığımda şaka yaptığımı biliyorsun."

"Evet. Ve sana muhteşem olduğunu söylediğimde çok ciddi olduğumu biliyorsun. Çünkü öylesin."

Eli tekrar yukarı doğru kayıyor, göğsümün etrafında kıvrılana kadar daha da yukarı tırmanırken karnıma doğru düzleşiyor. Yumuşakça sıkıyor, parmakları meme ucumla oynuyor. Sonra başını eğiyor ve yavaşça göğüslerimi öpmeye başlıyor.

Shane vücudumdaki hisleri serbest bırakıyor. Öpülmedik bir santim deri bırakmıyor. Tatlı, yavaş ve tam da ihtiyacım olan şey. Ağzı nihayet bacaklarımdan arasına girdiğinde nefes nefese kalıyorum. İç çamaşırlarımın üzerine bir öpücük konduruyor, başını kaldırırken gülümsüyor, sonra parmaklarını bel bandının altından kaydırıp kıkımdan çekiyor,

Bacaklarımdan aşağı indiriyor ve fırlatıp atıyor. Beni aralıyor ve dilini yarığımdan geçirmeden önce klitorisime doğru tatlı bir girdap yalıyor.

"Bunu yapmayı seviyorum," diyor kısık sesle. "Bu kadar duyarlı olmanı seviyorum. Çıkardığın sesleri."

Onu izlerken dudağımı ısıyorum. Çok nazik davranıyor. Muhtemelen bu gece duygusal bir enkaz olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama değilim. Eğer sert olmak isteseydi iyi olurdu. Ama tatlı Shane'e aldır mı y o r u m . Bu yumuşak öpücüklere aldır mı y o r u m . Kalçam boyunca dans ederek göğüslerime doğru ilerleyen parmak uçlarının şefkatine aldır mı y o r u m . Ağzı klitorisime kilitlenmişken, diğer elini kullanarak bir parmağını içime sokuyor. Bu en enfes işkence.

Kalçalarım hareket etmeye başladığında "Durma," diye yalvarıyorum. "Asla," diye söz veriyor.

Belirgin bir karıncalanma hissettiğimde, zevk içimde dalgalanıyor ve artıyor, tedirginlik içinde kıvranmaya başlıyorum. Kalçalarım titriyor. Kendi iradeleriyle açılıp kapanıyor. Shane kıkırdıyor. Yaklaştığımı biliyor. Ve şu anda bana neler olduğunu biliyor. Çok ihtiyacım olduğunda hissettiğim o çaresizlik ama nedense vücudum bana onu vermiyor.

Ayrıca oraya ulaşmak için tam olarak neye ihtiyacım olduğunu da biliyor. Meme ucumu çimdikliyor ve işte bu kadar. Oyun bitti. Orgazm bedenimi sular altında bırakıyor. Bir patlama değil ama içime yavaşça yayılan lezzetli zevk dalgaları. Shane beni öpmek için vücuduma tırmanırken kendimi sıcak ve rahat hissediyorum. Dillerimiz buluştuğunda dudaklarında kendi tadımı alıyorum.

Yüzümü kavriyor ve bacağıma kalçasına geçiriyorum. Tamamen çıplaktım ve onun tamamen giyinik bedenine karşı sıkışmıştım.

Mutlu bir şekilde iç çektim. "Bu çok güzeldi."

Pantolonunu çıkarmasını bekliyorum ama o giyinik kalıyor ve tembelce boynumu öpmeye devam ediyor.

"Beni becermeyecek misin?" Şikayet ediyorum.

"Henüz değil." Nefesi çenemi gıdıklıyor. "Sadece bunun tadını çıkarıyorum."

Yıllar gibi gelen bir süre boyunca öpüşerek uzanıyoruz, ta ki sonunda soyunup kalın aletini içime sokana kadar. Onun çıplak bir şekilde içime girmesi son derece enfes bir duygu. Ben bir daha boşalmıyorum ama o boşalıyor, salıverilirken saçlarıma doğru inliyor. Daha sonra temizlenmek ve işemek için çıkıyorum, sonra tekrar onun yanındaki yatağa sürünüyorum. Shane yorganı üzerimize örtüyor ve ben de gülümseyerek ona bakıyorum.

"Burada mı kalıyorsun?"

"Mmm-hmm. Sorun olur mu?" "Evet."

Bunu yaptığımız üç ay boyunca, geceyi hiç birlikte geçirmediğimiz. Bu bizim için sadece çıkarları olan arkadaşlar olarak kalmanın bir yolu oldu. Daha doğrusu, yatıya kalmak dışında çoğu faydası olan arkadaşlar, çünkü bu biraz fazla samimi hissettiriyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum ve bana sarılması çok iyi hissettiriyor. Bir an için neredeyse ona ne olduğumuzu soracaktım. Artık bu adama karşı olan hislerimle savaşıyorum. Onunla gerçek bir ilişki istiyorum ama yine de benimle ciddi olmak isteyip istemediğinden emin değilim. Ama anı bozmak istemiyorum. Bunu başka bir zaman konuşabiliriz.

Şu anda tek odak noktam onun kollarında erimek. Bu gece gitmesini istemiyorum. Belli ki o da istemiyor çünkü daha da yakınım sokuluyor ve bütün gece beni bırakmıyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SHANE

Tuhaf insanların hafta sonu yaptığı
bir şey

EKİM

DANSI KAÇIRMAK ZORUNDA KALABİLECEĞİM AKLIMA BİLE GELMEDİ.
rekabet.

Bu doğru.

NUABC benim hokey sezonumun ortasında planlandı.

Şanslıyım ki - burada çok şanslıyım diyorum çünkü Dixon beni direkt olarak öldürebilirdi - sanırım gelebilirim. Yarışma Boston'da ve öğleden sonra sona erecek ve takımımız o akşam Boston College ile karşılaşacak, yani zamanlama uygun. Tek sorun, takım otobüsüne binemeyecek olmam ve ayrıca bütün bir öğleden sonra salon dansı yaptıktan hemen sonra son derece fiziksel bir hokey oyunu oynamam gerekecek. Koç Jensen'ın bunu sorun edip etmeyeceğini bilmiyorum.

Ama öğrenmek üzereyiz.

Parmaklarımı açık ofis kapısına vuruyorum. "Hey, Koç. Seninle bir şey konuşmam gerek."

Gözleri şüpheyile kararıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü siz aptallardan biri ne zaman benimle bir şey konuşmaya gelse, bu beni çok rahatsız eden bir şey oluyor." Beni içeri buyur etti. "Bu ne hakkında?"

Masasının önünde duruyorum, ellerimi beceriksizce ceplerime sokuyorum. "Um."

"Tükür onu, Lindley."

"Bir dans yarışması var," diye başladım.

"Lanet olsun." Kalemimi bıraktı. "Gördün mü? Sana ne demiştim?"

"Tamam, biliyorum bu kulağa..." "Aptal mı?" diye soruyor.

Dans tutkularıma yönelik dar görüşlü eleştirilerini görmezden gelmeyi seçiyorum. "Kız arkadaşım ve ben bütün yaz bunun için prova yaptık, ama ne zaman olduğunu hiç sormadığım dün bazı ayrıntıları tamamlarken aklıma geldi."

Bana bakıyor. "Ne zaman olduğunu hiç sormadın," diye yineliyor.

"Ekim olduğunu biliyordum ama gerçek tarihi hiç sormadım." Utanç içinde başımı öne eğdim.

Koç Jensen iç çekiyor.

"Neden bilmiyorum ama nedense hafta içi bir gece olacağını düşünmüştüm."

"Neden bir dans yarışması hafta içi bir gece düzenlensin ki? Tuhaf insanların hafta sonu yaptığı bir şey gibi görünüyor."

"Hey, bunu yapıyorum ve tuhaf değilim." Yine bana bakıyor.

"Her neyse." Yutkunuyorum. "Bu cumartesi. Dediğim gibi, bunun için çok çalıştık. Seçme kasetimizi Ağustos sonunda gönderdik. Gitmeye hazırız."

"Lindley. Sen bir hokey oyuncususun. Boş zamanlarında ne tür danslar yapmak istediğin umurumda değil. Ama Briar Üniversitesi erkek buz hokeyi takımında oynuyorsun"-yeni yürümeye başlayan bir çocuğa ABC'yi öğretmeye çalışır gibi yavaşça telaffuz ediyor- "ve bu nedenle maçta olacaksın."

"Hayır," diye onu rahatlatıyorum. "Sanırım oyunda olabilirim." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, maça gelebileceğimi biliyorum." Tanrım, umarım maçta olabilirim. "Sadece otobüste olmayacağım. İlk etkinliğimiz öğlen, ardından American Smooth Duo saat dörtte, yani otobüse binmek için altıya kadar kampüse dönebileceğimden şüpheliyim. Ama!" Ona ısıltılı bir gülümseme gösterdim. "Zaten Boston'da olacağım, yani tek yapmam gereken-"

"Dans ederek piste mi gidiyorsun?" diye kibarca bitiriyor.

Ona ters ters baktım. "Biliyor musun, daha destekleyici olabilirsin. Herkesin benimle dalga geçmesi yeterince kötü zaten. Ama bu takımdaki çocuklar seni bir baba figürü olarak görüyor. Onların dans kariyerlerini desteklemelisin, yüzlerine tükürmemelisin."

"İğnelemeyi ne kadar sevsem de-" Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Benim hokey programımla dalga geçemezsin. Peki ya sen mambo yaparken sakatlanırsan ne olacak?"

"Mambo dansı yapmıyoruz. Tango yapıyoruz, vals yapıyoruz, ve-ne var biliyor musun? Unutun gitsin. Fark etmez. Ama sana söz veriyorum, rutinlerimizi belirledik. Çok iyiyiz. Sakatlanma riski yok."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bu çok güzel bir soru.

Aslında Lynsey'i kışkırtmak için Diana ile ortak olmayı kabul etmiştim ama eski sevgilimi en son ne zaman düşündüğümü hatırlamıyorum. Hokey, Diana ve okulla meşguldüm. Bugünlerde, Diana ve ben bir randevu ayarladığımızda

dans provasında düşündüğüm tek şey ne kadar eğleneceğimiz.

"Bunu yapıyorum çünkü bundan zevk alıyorum." Alt dudağımı çiğniyorum. "Ve çünkü onun ne kadar sevdiğini biliyorum."

Koç sandalyesinde arkasına yaslanmış, o kurnaz gözleriyle beni inceliyor. "Bak," dedi sonunda. "Bazen sert biri gibi görünebilirim."

"Bazen mi?"

Bunu görmezden geliyor. "Ama kadınına değer veren bir erkekten daha fazla saygı duyduğum bir şey yoktur."

"Aww. Koç. Çok tatlısın."

"Kapa şu lanet çeneni." Parmağını havaya kaldırdı. "Her neyse, yirmi yıllık evlilikten sonra öğrendiğim şey bu. Kadınına değer verin. Ona saygı göster. Onun ilgi alanlarına ilgi göster. Ve umarım o da senin için aynısını yapar."

"Öyle."

Bir an için dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Saat altı buçukta pistte olmamız gerekiyor. Isınma pateni saat yedide. Orada olabilir misin?"

"Kesinlikle. Kazananlar saat beş buçukta açıklanacak. Otelden arenaya kadar olan yolu kontrol ettim. Saat altı buçuğa kadar piste varabilirim."

"Boş zaman, ha?"

"Evet." Tedirgin oldum. "Ne oldu?"

Başını eğiyor, dalgın. "Geçen gün küçük torunumla yaptığım bir konuşmayı hatırlıyorum. Morgan. Bana çocuklarımı saha gezilerine götürüp götürmediğimi sordu."

"Hayır," diyorum korkuyla.

"Ben de dedim ki, onları neden saha gezilerine götüreyim ki? Onlar yetişkin insanlar ve hokey oyuncular. Hayvanat bahçesine gitmelerine gerek yok. Sikeyim demedim. Ama ben

düşünüyordum," diye homurdanıyor. Yüz ifadesi hiç ama hiç hoşuma gitmeyen bir parıltıya bürünüyor. "Ama seninle konuşmak, Lindley, gözlerimi açtı. Okul gezileriyle ilgili tüm görüşlerimi yeniden gözden geçirmemi sağladı."

"Hayır," diye tekrarlıyorum, içimdeki korku dehşete dönüşüyor.

Güneş tutulması gibi nadir görülen bir olayda Koç Jensen bana gülümsüyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SHANE

Confı-Dance

"BU ÇOK YOĞUN."

Silverwood Otelı'nın balo salonuna şöyle bir bakıyorum ve hayatımı kurtarmak için kaçmak için çok mu geç kaldığımı düşünüyorum. Kavernöz oda avizelerin kristal ısıltısıyla yıkanıyor ve ortasında yükseltilmiş bir sahne bulunan kare şeklinde dizilmiş sıra sıra beyaz sandalyelerin üzerine gölgeler düşürüyor. Yıldızlı aynalar ve süslü taç pervazlar duvarları süslüyor ve bugün üzerinde tango ve cha-cha yapacağımız dans pisti pırıl pırıl, cilalı bir ahşap.

Bazı çiftler rakiplerinin önünde ısınacak kadar cesurdur. Orta yaşlı bir çift vals yaparak pistte süzülürken klasik müziğin hafif tınıları balo salonunda süzülüyor. Ayakları yere zar zor değiyor. Tanrım. İnanılmazlar. Ama sayıları yanlış.

Ya da belki.

"Dixon." Kaşlarımı çatarak kaburgalarını dürtüyorum. "Bir hata yaptık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Valsimiz çok hızlı!" Suçluyorum. "Kendimizi aptal yerine koyacağız. Vals için uygun sayıya bakmadın mı?"

."

"Rahatla," diye araya giriyor gülerek. Kolumu okşuyor. "Onlar standart bir vals yapıyorlar. Biz Viyana valsini yapıyoruz. Bizimkinin daha hızlı olması gerekiyor."

Rahatlıyorum. Sonra nefes almaya çalıştığım ve yeterince hava girmediğinde tekrar geriliyorum. Çok sıkı papyonumu çekiştiriyorum. Bunu neden takıyorum ki? Ne halt etmeye buradayım?

Panik ve tereddüt, Diana'nın heyecandan kızarmış yüzünü fark edene ve neden burada olduğumu hatırlayana kadar ortalığı kasıp kavuruyor. Çünkü bunun için çok çalışmıştı. Ve çünkü ben bir söz verdim.

"Merak etmeyin. Biz hallederiz." Diana yerden uzaklaşıp ellerini omuzlarıma götürüyor ve sanki beni boks ringine çıkmaya teşvik ediyormuş gibi sert bir masaj yapıyor. "Ve eğer olağanüstü bir şekilde başarısız olursak, kimin umurunda? Ben bu işe kazanacağımızı düşünerek girmedim. Bu şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şeydi."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. Yalan da söylemiyorum.

Tanıdık beyaz-sarı bir kafa gözüme çarpıyor. "Bebeğim," diyorum nefesimin altında. "Şimdi bakma ama düşmanlar geldi."

"Kim-" Durdu. Gözleri daralıyor. "Confi-Dance."

"Kalleşler."

Viktor ve Martinique, Confi-Dance adını verdikleri sosyal medya kanalından, hak etmedikleri bir konfi-dansla bize doğru yürüyorlar. Martinique biraz abartılı olmasa da harika görünüyor. Kıyafeti payetler ve yapay elmaslarla süslü, vücuda oturan bir mayodan oluşuyor, bu da abartı gibi görünüyor, ancak vücuduna yapışıyor ve geniş göğüslerini vurguluyor. Eteği transparan ve üzerinde stratejik yerlerde daha fazla payet var. Sanırım pırlantının göz alıcı olması gerekiyor. Diana kıyafetlerimizin "göz kamaştırması" gerektiğini söylemişti.

Şahsen ben Diana'nın kıyafetini tercih ederim. Martinique sadece parlaklığı tercih ederken, onunki tamamen dramatik ve gösterişli.

Diana'nın sadece bir miktar süslemeli esnek bir kumaş olan kırmızı tek parça streç mayosunun dantelli kolları, bileklerine sabitlemek için orta parmaklarından geçen hassas bir desene sahiptir. Dalan bir yakası ve açık bir sırtı var ve Martinique'in aksine, göğüslerinin etrafta zıplaması konusunda endişelenmesi gerekmeyecek. Dixon'ın kiler küçük, diri ve kontrollü. Yüksek yırtmaçlı dökümlü bir etek giyiyor ve daha önce dönüşlerimizi çalıştığımızda, bu malzeme onun etrafında dalgalanıyordu, yırtmaç ayak hareketlerini sergiliyordu. Görünüşe göre, hareketlerini vurgulaması gerekiyordu. Tek bildiğim çok fazla kalça görebildiğim ve aletimin mutlu olduğu.

"Çok şirin görünüyorsun," diye cıvıldıyor Martinique Diana'ya. Kalın, kara bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Bu pantolon biraz dar, değil mi?"

Onlar. Diana bu gece beni giydirdi ve ben durmadan şikayet ettim. Ama düşmanlarımıza karşı birlik olmamız şart.

"Ben mi?" diye karşı çıkıyorum, bakışlarımı Viktor'a doğru kaydırarak. "Taşaklarının dış hatlarını görebiliyorum, kardeşim. Beyaz giymenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Viktor dudaklarını sıkıyor. "Aklıma girmeye çalışma. İşe yaramaz."

"Gerçekten mi? Çünkü çok sarsılmış görünüyorsun." "Ben çingiraklı değilim."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben çingiraklı değilim."

Ona sıırttım. "Elbette, kardeşim."

"Her zamanki gibi etrafındaki herkese zorbalık yapıyorsun, ha, Ride or Dance?" Martinique karanlık bir şekilde söylüyor.

"As Her zamanki gibi mi?" Diana Yankılar,

bakıyor eğleniyordu. "NUABC'deki
rakiplerimizden biriyle daha önce hiç konuşmadık.

tüm hayatları boyunca."

"Aynen öyle." Martinique'in sesi küçümseyici. "Züppeler burada hoş karşılanmaz, Ride or Dance."

"Lütfen bizi sosyal medya kanalımızla çağırmayı keser misiniz?" Kibarca sordum. "Bu çok insanlıktan çıkarıcı."

İkisi de bana kaşlarını çatı.

"Tamam o zaman. Sonra görüşürüz, Confi-Dance." Kız arkadaşına bakıyorum. "Kendimizi bu ürkütücü hesaplasmadan çekebilir miyiz?"

"Tanrım evet."

Onları balo salonunda bırakıp sırtımıza hançer saplayacağız.

Diana'ya "Bence gerçekten de kafayı yemiş olabilirler," diyorum.

"Belgelenebilir." O hala sallamak onu Kafa hakkında o. "Hadi, sahne arkasına gidelim. Makyajımı kontrol etmek istiyorum."

Otel, yarışmacıların bitişteki ziyafet salonunu sahne arkası alanı olarak kullanmalarına izin veriyor. Devasa alan, çeşitli soyunma hallerindeki dansçılarla dolu. Bu odada çok fazla payet ve erkek kabartması var.

Eşyalarımızı bıraktığımız alana giderken Diana'nın ayakkabıları karo zeminde tıkırdıyor. Bana alçak topuklu sandalet gibi göründüler ama Diana onların gerçek dans ayakkabıları olduğunu söyledi.

Makyaj alanındaki aynalardan birine yaklaşıyor ve göz makyajının çizgisini düzeltmek için Fransız uçlu bir tırnağını gözünün altından geçiriyor.

Kahretsin, şu anda çok seksi görünüyor. Keşke saçlarını açık bıraksaydı ama çok dikkat dağıtıcı olacağını söyledi. Onun yerine ensesinde sıkı bir at kuyruğu var. Sol kulağının üzerine kırmızı bir çiçek ilıştırılmış. Koyu kırmızı dudakları ve dumanlı göz farını da ekleyince onu eğmek istiyorum

makyaj masasına koyup herkesin önünde onu deleceğim.

Makyajından memnun kaldığında bana dönüyor.

"Benden sonra tekrar edin," diyor kararlı bir şekilde. "Seyirciyi büyüleyeceğiz."

"Bunu tekrarlamayacağım. Ve pislik takım arkadaşlarımı büyülemeyeceğim."

Diana kahkahalarını kontrol edemiyor. "Koç Jensen'ın bizi izlemek için tüm takımı getirdiğine hâlâ inanamıyorum. Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü o bir şeytan." Homurdanıyorum. "Sana NUABC yetkilileriyle temasa geçmeni ve ona bilet vermediklerinden emin olmanı söylemiştim."

"Bunu kabul etmezlerdi. Öğleden sonra seyircisi her zaman çok azdır. O koltukları doldurmak istiyorlar."

"Takım arkadaşlarım tüm zaman boyunca bizimle dalga geçecek. Umarım bunu biliyorsunuzdur."

Sesi soluğu kesildi. "Yapmasalar iyi olur. Bu puanlarımızı etkileyebilir!"

Burası tam bir kaos. Rakiplerimizi incelemeye devam ediyorum ama kimin hangi kategoride yarıştığını bilmek zor. Yine de Solo ve Duo kategorilerinin ilk sırada olduğunu, beş ve dokuz danslı etkinliklerde yarışan çiftlerin öğleden sonra ve akşam geç saatlere kadar devam etmediğini biliyorum. Buna Lynsey ve partneri Sergei de dahil, bu yüzden onu kalabalığın içinde gördüğümde şaşıriyorum.

Lynsey bize doğru yürürken gözüme çarpıyor. Üzerinde eşofman var ama makyajı mükemmel ve saçları bale gösterileri sırasında binlerce kez gördüğüm gibi topuz yapılmış. Şakaklarının üzerinde ısıltılı saç tokalarıyla titizlikle şekillendirilmiş çünkü bu Lynsey. Titiz.

İki kadını bir arada gördüğünüzde Diana tüm ihtişamıyla karşınızda dururken Lynsey saf bir zarafet sergiliyor. Daha farklı olamazlardı.

"Sadece gelip iyi şanslar dilemek istedim," diyor eski kız arkadaşım. Diana'yı başıyla onaylıyor ama o kara gözler sadece bana odaklanmış durumda.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Ben de sana."

Bir NUABC yetkilisinin Duo ve Solo yarışmacıların yarışmacı bölümündeki yerlerini almaları gerektiğini duyurmasıyla bu garip etkileşim kısa kesildi. Diana ve ben balo salonuna dönüyoruz ve kendimizi bize ters ters bakan Confi-Dance'ın yanında otururken buluyoruz. Bu insanların daha sık seks yapmaları gerekiyor.

Sandalyelerin bir bölümünün ortasında jüri masası yer alıyor. Her birinin önünde bir pano bulunan altı jüri üyesinin yüzü asık. Çiftler birbiri ardına sahneye çıkmaya başladığında odada klasik müzik yankılanıyor. Bazı çiftler oldukça iyiysen, diğerleri ünlülerin dans programlarında hantalca dans eden profesyonel sporcular gibi hantal bir şekilde dans ediyor.

"Bence bu çiftlerin çoğundan daha iyiyiz," diye fısıldıyor Diana bana. "Bu yılki yetenekler geçen yılki kadar iyi değil. Bu iyiye işaret."

"Bebeğim," diye fısıldıyorum. "Kazanmayacağız ya da dereceye girmeyeceğiz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Viktor ve Martinique kusursuz bir fokstrot sergileyip tüm jüri üyelerinin birbirlerine kafa sallamasını sağlayınca tahminim doğrulanıyor. Sik kafalılar. Ve bizim kategorimizdeki yirmi çiftin de kimse ikiye ayrılmadan önce ilk danslarını yapmaları gerektiğinden, Diana ve ben nefret ettiğim Confi-Dance'ı takip etmek zorunda kalıyoruz. Jürinin kafasındaki son hatıranın o aptal mükemmel foxtrot olmasını istemiyorum.

İlk dansımız tango çünkü Diana hemen güçlü çıkmak istiyor. Şu lanet Viyana valsinde pek ustalaşamadım.

Koltuklarımızdan kalkarken sinirden delik deşik oldum. Daha önce hiçolmuştur Gergin önce a Hokey Oyun, Hatta Ama şu anda endişeden terliyorum. Biz piste çıkarken balo salonundan yüksek sesle bağırışlar ve çığlıklar yükseliyor.

"Evet, Lindley!"

"GIT KENDİNINKİNİ AL, LINDLEY!"

Diana bana acı dolu bir bakış atıyor. "Arkadaşlarım neden burada olamıyor?" diye mırıldanıyor. Ponpon kızları futbol takımıyla deplasmanda bir maça gitmişler, Diana da koçundan özel izin almak zorunda kalmış. Gigi ve kadın hokey takımı da Providence'da oynuyor.

"En azından bir taraftar bölümümüz var," diye mırıldanıyorum ama takım arkadaşlarımın dışarıda olduğunu bilmek endişeli halimi daha da kötüleştiriyor.

Nabzım hızla atıyor. İçim içimi yiyor. Burada ne halt ediyorum ben? Tanışabileceğin en kendinden emin adamım. Erkekliğimden eminim. Ama bu pantolon çok dar, bu gömlek de öyle, papyon da çok gülünç-

"İyi misin?"

Diana'nın yüzünü görmek beni panik eşiğinden çekip çıkarıyor. Heyecandan yüzü kızarmıştı ve kendime kusmamam gerektiğini söylemem gerekiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamam.

"Her şey yolunda," diye mırıldanıyorum.

PA sisteminden bir ses geliyor. "Sıradaki çift, lütfen yerinizi alın."

Tanrım. Öldür beni.

Diana ve ben cilalı zeminin iki ucuna doğru yürüyoruz. Sertçe yutkunuyorum, avuç içlerimi

benim müstehcen dar pantolonum. Herkes başlamamızı beklerken fısıltılar ve kıyafet hışırtıları etrafımızda yankılanıyor.

"ŞİŞKİNLİĞİNİ GÖREBİLİYORUM, LINDLEY!"

Jordan Trager'ın sesi sessizliği bozuyor ve keşke Massachusetts'te cinayet yasal olsaydı diyorum çünkü elimden gelse onu öldürürdüm.

Müzik işaretimizi beklerken, hava beklentiyle doluyor. Nihayet melodi balo salonunu dolduruyor.

Benim için dua et.

Diana ve ben göz göze geldik. Kırmızı ve siyah, ipek ve dantel içinde bir görüntü. Dudakları bir gülümsemeye titriyor. Ben de sırtıyorum.

Sonra ikimiz de ileriye doğru süzülüyoruz, Diana'nın "yerdeki yolculuğumuz" dediği şekilde birbirimize doğru yürüyoruz.

Elimi uzatıyorum.

Diana kendininkini içine sokuyor.

Diğer eli omzumda duruyor ve birdenbire melodramatik kadınının izniyle en melodramatik müzikle çevriliyoruz. Yarı yarıya hissettiğim bir özgüvenle dans pistine hükmediyorum. Aptal gibi görünüp görünmediğimi merak edecek vaktim yok. Hokey takımımın önünde kendimi rezil ettiğimi düşünecek zamanım yok. Beni öldürse bile bu lanet rutini başaracağım. Diana beni takip ediyor, yatak odasında teslim olduğu gibi bana teslim oluyor. O daha iyi dans ediyor ama lider benim.

Adımları kusursuz. Benimkiler daha az ama utanç verici derecede kötü değil. Gözlerimizle iletişim kuruyoruz, tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyoruz. Bu rutini pek çok kez uyguladık, ezbere biliyorum, ama bu gece niyet ettiğimden daha baştan çıkarıcı.

Elim sırtının küçük kısmını buluyor. Onu okşuyorum ve nefesi kesiliyor.

Göğüslerimiz birleşiyor, sonra geri çekiliyor.

Seyircilerin onay ıgıllıklarını ve takım arkadaşlarımla yüksek sesli tezahüratlarını duyuyorum ama hepsini bastırıyorum. Sadece Diana'ya, ayak hareketlerime ve lanet olası tangoya odaklanıyorum. Bacaklarımı birbirine geçirmiş, onun bizim için koreografisini yaptığı baştan çıkarıcı adımları takip ederek artan bir güvenle yürüyorum. Boğucu ritim kanıma giriyor. Sarhoş edici. İçimde sevişme isteği uyandırıyor.

Parmaklarım tekrar sırtını sıyrıyor, baştan çıkarıcı bir şekilde okşuyor. Tanrım, bu cinsel gerilim başka bir şey. Bu balo salonunu ateşe vermek üzere olan bir elektrik yükü. Koç Jensen'ın muhtemelen panik atak geçiriyor olması umurumda bile değil.

Diana'nın topukları yere vuruyor, benim ayaklarım onun adımlarına ayak uydurmak için çok çalışıyor. Her eğim ve dönüş bizi sona yaklaştırıyor ve seyircilerin artık sessiz olduğunu fark ediyorum. Sadece bizi izliyorlar. Diana'nın kişiliğinde drama var, bu yüzden tangomuzda çok fazla dramatik duraklama oluyor ve bir noktada bir kadının müzikten nefes nefese kaldığını duyuyorum.

Diana'yı kaldırdığımda herkes topluca nefesini tutuyor. Vücudumdan aşağı doğru kayıyor ve hemen bacağına kancayı takıyorum ve tekrar yürüyoruz. Vücudu kollarımda sıvı gibi, hareketlerinde coşku ve duygusallık yayılıyor. Çok ateşli.

Şarkı doruğa ulaştığında vücutlarımız kavisleniyor, bacaklarımız iç içe geçiyor. Eğer çıplak olsaydık, şu anda onun içine boşalıyor olurdum.

Seyircilerin alkışları arasında son bir dalış yapıyoruz. Diana'nın at kuyruğunun alt kısmı, onu alçak bir dalışta tutarken yere sürtünüyor. Orada seksi bir melek gibi asılı duruyor. Gözlerimiz kilitliken, son poz çok samimi ve çok seksi. Müzik biterken öylece duruyoruz.

Kalbim hızla atıyor. Nefes nefese kalıyorum, sanki hiç dinlenmeden bir devre hokey oynamışım gibi hissediyorum.

Balo salonunda alkışlar patlamadan önce kısa bir sessizlik olur.

Evet. Onu öldürdük.

Diana bana bakıyor. O da nefessiz kaldı.

"Başardık!" Kollarını bana doladı.

Onu ayağa kaldırdım ve jüri üyelerinin panolarına çılgınca bir şeyler karaladıklarını görmek için onlara baktım.

"Siktir," diyorum aceleyle pistten çıkarken. "Keşke bu skor valsle birleştirilmeseydi. Bence sadece tangoya dayanarak bile dereceye girebilirdik."

"Oh, bakın şimdi kim yatırım yapıyor," diye alay ediyor.

Sırıtiyorum. "Dixon. O tangonun canına okuduk. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunun kanıtı, Viktor ve Martinique'in koltuklarının önünden geçerken suratlarının asık olması. Birileri çok üzgün görünüyor.

"İyi iş," diye tükürüyor Martinique, sanki kelimelerin tadı kötüymüş gibi.

"Teşekkür ederim," diyor Diana cömertçe.

Oturma bölümünü atlıyoruz çünkü Diana'nın hızlı bir kıyafet değişikliği yapması gerekiyor. Sahne arkası hâlâ hareketli. Duvara dayalı birkaç monitör balo salonunda sergilenen rutinlerin canlı görüntülerini gösteriyor ve Lynsey'nin partneri Sergei ile bir tanesinin yanında durduğunu fark ediyorum. Bakışları benimkileri bulup bana gülümseyerek başparmağıyla onay verdiğinde yüz ifadesini çözemiyorum.

"İnanılmazdın," diyor Diana, sesinde dalgalanan bir hayranlıkla. "Şaka değil, Lindley. Bu olağanüstüydü."

Bunu duyunca egomun yükseldiğini inkar edemem.

Diana giysi çantasını açıyor ve başka bir etek çıkarıyor. Kırmızı, parlak eteğini çıkarıp yerine ayak bileklerine kadar inen pileli bir etek giyiyor. Pırıltılı bir etek.

Beyaz ve siyah mayo beyaz etekle birleştiğinde onu dönüştürüyor gibi görünüyor.

Yanılmışım. Diana cazibe ve zarafettir. İki si de onda var.

"Vals daha akıcıdır," diye açıklıyor, beni fark ederek onu izlerken. "Tüm o süpürme hareketleri. Pileler bunu vurgulayacak."

"Elbette," diye eşlik ediyorum. "Ve o uygunsuz ayak bileklerini gösterecek. Bütün sıkler sertleşecek."

"Aynenyle."

Viyana valsi ve cha cha kaldı ama bir dansı aradan ıkardığıma göre sinirlerim yatışıyor.

"Kazanamazsak ya da dereceye giremezsek şimdidenzr dilerim," diyorum huysuzca.

"Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Bunu yaptığımız için çok mutluyum." Bakışları yumuşuyor, ses tonunda her zamanki Diana küstahlığı yok. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Kalın bir sesle söylüyorum.

Yüksek topuklarının ucunda duruyor ve dudaklarıma birpck konduruyor. "Her şey için. Percy hakkında benimle mantıklı konuştuğun için. Bu aptalca şeylerle beni eğlendirdiğin için." Bir elini sahne arkasına doğru salladı. "Senin hakkında yanılmışım, Lindley. Aslında iyi bir adam olduğun ortaya ıktı."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SHANE

Tarih

SAĞIR EDİCİ TEZAHÜRAT SESLERİ ARASINDA SOYUNMA ODASINA GİRİYORUM.

NAZZY ve Patrick bankta zıplıyor ve havlularını havada sallıyorlar. Trager formasını sardı ve onunla kışları tokatlıyor. Sanırsınız ki Stanley Cup finallerini kazanmışlar da beni daracak kıyafetlerle dans ederken izlemişler.

Takım arkadaşlarım tezahürat yapıyor, bağılıyor ve bana ne kadar harika bir iş çıkardığımı söylüyorlar. Diana'dan ayrılmak zorunda kaldığım için kendimi kötü hissediyorum.

Orada için ve kazananlar' Duyurular. Tümü Öğleden sonraki etkinlikler şu anda açıklanıyor, akşam kazananları ise bu geceki partide açıklanacak. Amatör balo salonu dansçılarıyla dolu bir after-party gelmiş geçmiş en harika şey mi yoksa en saçma şey mi olurdu bilemiyorum. Her iki durumda da bunu öğrenemeyeceğim çünkü oynamam gereken bir hokey maçım var. "Dostum, bu şok edici derecede iyiydi." Yardımcı kaptanımız Case Colson elini omzuma atıyor. "Ve şok edici bir şekilde sıcak."

"Evet. Sikim seğirdi," diye onaylıyor Trager. Homurdanıyorum.

"Şaka bile yapmıyorum," diye ısrar ediyor. "Lanet olsun. Sen ve Dixon ciddi bir sıcaklık yaratıyordunuz."

Kesinlikle öyleydik.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum sırt çantamı dolaba atarken. Hâlâ dans kostümümün içindeyim. Otelde sokak kıyafetlerimi giyme zahmetine girmedim çünkü piste gittiğimde tekrar üstümü değiştirmem gerekecekti. Gömleğimin düğmelerini açtım ve papyonumu çıkardım.

"Kazananların kim olduğunu ne zaman öğreneceksiniz?" Will merakla göğüs koruyucusunu kaydırarak soruyor.

"Diana bana mesaj atacak. Her an gelebilir."

Telefonumu dolabın içindeki rafa koydum ve giyinmeye başladım. Uyarı sesini duyduğumda patenlerim hariç tüm kıyafetlerimi giymiştim.

Bir an sonra, odanın dikkatini çeken yüksek sesli bir çığlık atıyorum.

Beckett kaşlarını kaldırdı.

"Eee?" "Beşinci sıra, orospu çocukları!" Oda tekrar patlar.

Geçen dönem beni görmeye bile tahammül edemeyen Trager beni ayaklarımdan çekip kucaklıyor. Sonra geri çekildi ve burnunu kırıştırdı. "Bekle, beşinci sıra iyi mi? Bu kulağa biraz kötü geliyor."

"Hayır, dostum, bu hasta. Diana ilk ona gireceğimizi bile düşünmüyordu."

Diana'dan bahsetmişken, bir mesaj daha geldi. Okuduğumda neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

DIXON:

Beşincilik ödülü ON BİN TL!

Je-sus. Ne? nazik . sert amatör Bu dans yarışması mı? İnternet sitesinde birincinin

Çift elli bin dolar kazanıyor ve ilk beşin de paranın içinde olduğunu gördüğümü hatırlıyorum, ancak bunun altı yüz dolar gibi bir şey olduğunu varsaydım. Bu boku kim finanse ediyor? Mafya mı işin içinde?

DIXON:

Bu BEŞ BİN DOLAR
Her biri!

Telefona gülümsüyorum. Evet, tabii ki ona tüm tutarı vermeyi planlıyorum. Eminim bu konuda benimle mücadele edecektir ama ben daha çok mücadele edeceğim. Yine de bana güzel bir akşam yemeği falan ısmarlamasına izin vereceğim.

BEN:

Confi-Dance nasıldı?

DIANA:

Kızma.

DIANA:

Üçüncülük.

Pislikler.

Yine de Viktor ve Martinique'in çok iyi olduğunu inkar edemem. Tangomuz patlayıcı olsa da, valsimiz vasattı ve cha cha tam anlamıyla bir felaketti. Diana ve ben ilk beşe girdiğimiz için hâlâ şaşkınım. Bütün bir yaz boyunca yaptığımız provaların tatmin edici bir sonucuydu. Beşincilik sağlam bir başarı ve bizimle gurur duyuyorum. Kendini tüm kalbiyle projelerine adayan Diana ile gurur duyuyorum. Dün gece bana bir sonraki hedefinin İspanyolca öğrenmek olduğunu söyledi.

yıl sonuna kadar akıcı konuşacağını düşünüyorum. O öyle biri. Saf adanmışlık.

Onun sadece uçarı bir amigo olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Bu kadın hakkında çok yanılmışım.

Koç son dakika stratejilerini gözden geçirmek için içeri giriyor, keskin bakışları Beckett'ı arıyor. "Dunne, bu gece seni Lindley'in çizgisine koyuyorum."

Güzel. Beck'in benimle buzda olmasına bayılıyorum. Tam bir serseri. Her zaman pakı alacağımı biliyorum çünkü Beckett tüm rakip forvetleri panolara sıkıştırıyor. Muhtemelen takımdaki en iyi defans oyuncusu.

O ve ben birbirimize sırtarak yumruk tokuşturduk. Eastwood Koleji'nden beri aynı çizgide oynamamıştık. Briar'a transfer olduğumuzda Ryder, Case, Will ve David Demaine ile birlikte ilk sıraya konulmuştu. Ama şimdi Demaine ve bir grup son sınıf öğrencisi mezun olduğu için, Koç ve ekibi hatları yeniden düzenlemeye devam ediyor ve işe yarayan bir konfigürasyon bulmaya çalışıyor. Bu gece, geçen yılın birinci sınıf süperstarı olan ve şu anda ikinci sınıfta sansasyon yaratan Austin Pope ve kulaklarının arkası hala biraz ıslak olan birkaç ikinci sınıf öğrencisiyle oynayacağım. Beck hoş bir katkı olacak.

"Hey, Koç," diye sesleniyor Nazem. "Lindley dans yarışmasında beşinci oldu."

Jensen bana alaycı bir bakış attı. "İlk değilsen, sonuncusun."

"Dostum. İlk dans yarışmam için beşincilik harika. Hadi, bana iyi bir iş çıkardığımı söyle. Yapabilirsin, Koç. Sadece bir iyi iş."

Bana ters ters baktı. Ama arkasını dönerken, nefesinin altından "İyi iş" diye mırıldandığını duyuyorum.

Sevinçle güldüm. Kalbinde büyük bir yumuşaklık olduğunu hep biliyordum.

Soyunma odasının kapısında beni durdurup etli bir eliyle omzuma vurduğunda beni daha da şaşırtıyor. Herkesin dışarı çıkmasını bekledikten sonra şöyle dedi: "Tüm uğraşlarına aynı özveriyi gösterdiğini görmek güzel Lindley. Yine de söylemeliyim ki, cha cha'n çok özensiz."

Çenem düştü. "Cha c h a hakkında ne biliyorsun?"

"Eşim ve ben düğünümüzden önce dans dersleri aldık," d i y e açıklıyor. "Beş Latin dansı öğrenmek zorunda kaldık."

"Amerikan mı, Uluslararası mı?"

"Uluslararası. Hayatımın en kötü yılıydı" diye homurdanıyor.

Gülmemi engelleyemiyorum.

"Ama sonuçta kadınım ile evlendim ve güzel bir cha cha dansı yaptım, yani..." Omuz silkiyor. "Sen bundan daha iyisin, Lindley. Daha çok çalış."

Ayaklarını sürüyerek gitti, ben de arkasından bakakaldım. Chad Jensen sürprizlerle dolu ve dürüst olmak gerekirse, vermeye devam eden bir hediye. Çocuklara anlatmak için sabırsızlanıyorum-

Koridorun yarısında Koç dönüp bana sırtıttı. "Eğer bunu birine anlatmaya kalkarsan, inkar ederim. Aptal gibi görünürsün."

Lanet olsun.

Nereden biliyor?

Oyun ilk pakın düşmesinden itibaren hızlı bir tempoda ilerliyor. Hâlâ müsabakanın heyecanını yaşıyorum ve galibiyet golünü atmam çok uygun görünüyor. Bu Shane'in gecesi. Burası Shane'in evi.

"Evet," diye homurdanıyor Ryder, kaskımı tokatlarken kendimi duvarın üzerinden. Bu gecelik işi bitti.

hiçbir baskı olmadan aksiyonun tadını çıkarıyor.

Üçüncü devrenin bitmesine sadece kırk saniye kaldı. Elbette Boston College bu süre içinde iki gol atabilir - mucizeler gerçekleşebilir. Ama bu pek olası değil. Koç bunu biliyor ve üçüncü hattımıza oyunun geri kalanını bir penaltı gibi oynamalarını emrediyor, geri kalanımız ise yedek kulübesinde oturup çizgiyi tutmaları için bağıırıyoruz.

Üçüncünün bittiğini gösteren son düdük çaldığında, Briar bench'indeki herkes zaferin tadını çıkararak ayağa kalktı. Bu gece ateş gibiydik. Yenilmezdik. Sonrasında soyunma odasındaki atmosfer tam bir zafer havasıydı.

"Gigi ve Mya Diana'yla birlikte dışarıdalar," diyor Ryder hokey çantasını omuzlayarak. "Mya, Gigi'nin Providence'a karşı oynayacağı maç için geldi. Hepimiz Hastings'e dönüyoruz ve Malone's'ta buluşacağız."

Mükemmel. Sevgilimin burada olduğunu bile bilmiyordum ama telefonuma hızlıca bakınca Diana'nın kazananlar açıklandıktan sonra Uber'le buraya geldiğini gördüm. Lobide beklediğini söyledi.

Ancak koridora adım attığımda beni bekleyen Diana değil.

Ben Lynsey.

"Selam." Onu gördüğüme şaşırdım, özellikle de otelde giydiği dans kostümü yerine kot pantolon ve siyah bir kazakla orada durduğunu görünce. "Neden NUABC after-party'de değilsin?"

"Atlamaya karar verdim."

"Ama Amerikan Dokuzlusu'nun kazananlarını açıklamayacaklar mı?"

"Yerleşirsek Sergei bana mesaj atacak."

Omuz silkiyor, bu Lynsey için çok alışılmadık bir durum. Genelde çok açık sözlüdür. Ve onu tanıdığım onca yıl boyunca,

hiçbir zaman önemli bir olayı atlamadı. Ya da en azından onun için önemli olan bir olayı.

Çok şaşırdım.

"Tyreek nerede?" diye sordum. "Kalabalıkta seni destekliyor muydu?"

"Hayır. Aslında biz ayrıldık."

"Ayrıldınız mı?"

Başını sallıyor. "Geçen ay."

"Oh." Bu çok garip. O zamandan beri kampüste birkaç kez karşılaştık ve bu konuda tek kelime etmedi.

"Parti sonrası partiye de gitmedim çünkü onun yerine maçınızı izlemek istedim. Son periyodu yakaladım."

Şokumu gizledim. "Beni oynarken izlemeye mi geldin?" Sonra kendimi tutamadım. "Daha önce hiç bu kadar ilgi göstermemiştin..."

"Biliyorum. Berbat davrandım." Rahatsız görünüyor. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

Tereddüt ediyorum.

"Buradan çok uzakta olmayan küçük bir bar var. Çabucak bir şeyler içelim." Bocalıyor. "Takım otobüsünde olman gerekmiyorsa tabii."

"Bu gece değil. Yarışma yüzünden arabayı kendim sürdüm." "Tamam. Harika." Rahatladığı her halinden belli.

"O zaman

Bir içki al."

"Planlarım var. Galibiyetimizi kutlamak için herkesle Hastings'te buluşacağım."

"Çok fazla zamanını almayacağım, Lindy. Orada herkesle tanışabilirsin. Sadece ne olacaksın? On beş dakika geç mi? Yirmi mi?"

Bakışları çok ciddi ve bir an için kararsız görünüyor. Birden ilk öpüşmemizi hatırladım. Tüm cesurluğuna rağmen - bir genç kız olarak bile, çok cesurmuş gibi davranıyordu.

Kendinden emindi - onu ilk kez öpmeye gittiğimde, elimle yanağını kavradığımda da aynı bakışı takınmıştı. Belirsizlik ve umut. Korkuyla karışık bir heves.

"Ty'la ayrıldığımızdan beri kendimle ilgili çok şey düşündüm ve birkaç şeyi içimden atmam gerekiyor. Lütfen." Tekrar tereddüt ettiğimde, sinirli bir nefes veriyor. "Geçmiş kartını oynamak istemiyorum ama hadi ama Shane. Seni sekizinci sınıftan beri tanıyorum. Bana yirmi dakikanı ayırabilirsin."

O haklı, yapabilirim.

Cevap veremedi koridorun sonunda tanıdık bir platin at kuyruğu görüyorum. Diana'nın kalabalığı yararak geldiğini görünce Lynsey'e bakıyorum ve "Seninle ön tarafta buluşuruz. Arabayla geleceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diye minnetle yanıtlıyor.

Lynsey Diana'nın yanından geçerken onu başıyla selamlıyor. Bana yaklaşıırken Diana'nın gözlerini karartan şüpheyi kaçırmıyorum. Kollarımı uzatıyorum ve o bana sarılmak için kollarıma atlarken bile yükselen gerilimi hissediyorum.

"Beşinci lanet yer!" Haykırıyorum. "Sana tangonun öldürücü olduğunu söylemiştim."

Bunun üzerine parlıyor. "Ne kadar çok para kazandığımıza inanamıyorum! Bu bana gerçekten yardımcı olacak."

"Biliyorum. Bu çok çılgınca. Dördüncü ne aldı?" "On iki bin dolar."

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Gelecek yıl neyi hedeflediğimizi biliyorum."

Diana sırtıyor ve elimi tutuyor. Sonra, sanki az önce gördüklerini hatırlıyormuş gibi, gülümsemesi aniden kayboluyor. "Lynsey neden buradaydı?"

"Konuşmak istiyor." Bir an duraksadım. "Gigi burada, değil mi? Ryder arabasının yanında olduğunu söyledi?"

"Evet," diye huzursuzca cevap veriyor Diana. "Neden?"

"Onunla ve Mya'yla birlikte Hastings'e dönebilir misin? Ben Lynsey'le bir şeyler içeceğim ama hemen sonra Malone's'ta buluşuruz. Otuz dakika arkanızda olacağım, söz veriyorum."

Diana bana bakıyor.

"Ne?" Elimi kırpılmış saçlarımın üzerinde gezdiriyorum, avucumu hafifçe kazıyorum.

"Lynsey ile bir şeyler içiyorsun." Sesi düz. "Sana söyledim, konuşmak istiyor."

"Evet, eminim öyledir."

"Öyle bir şey değil," diye onu temin ediyorum.

Aramızdaki gerilim yükselmeye devam ediyor. Diana'nın zihninin döndüğünü, dişlerini sıkarken çenesinin çalıştığını görebiliyorum. Bir şey söylemek istiyor. Hayır, pek çok şey söylemek istiyor ve onun öfkesine yeterince şahit olduğum için bana patlamamak için kendini zor tuttuğunu biliyorum.

Yavaşça nefes veriyor. "Onunla gitmeni istemiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

Azap yüzünü buruşturuyor. "Bunu şu anda, bu koridorda söylemeyi planlamıyordum ama... bu artık benim için rol yapmak değil, Shane."

"Bunu biliyorum." Sesim biraz hırçın.

"Sana karşı hislerim var. Gerçek duygular. Ve bunu Shane Lindley'e söylediğime inanamıyorum, oysa geçen yıl konuşmak istediğim son kişi sendin. Ama gerçek bu. Gerçek bu. Ve anlıyorum, tamam mı? Her şeyin onu kışkırtmak istediğin için başladığını biliyorum ve eminim içten içe Tyreek'ten ayrılıp seni geri almasını umuyordun-"

"O ve Tyreek ayrıldılar."

Diana alaycı bir şekilde başını sallar. "Gördün mü? İşte bu yüzden gidemezsin! Seninle tekrar bir araya gelmeye çalışıyor."

Mutsuzluk üzerime çöküyor. "Belki. Ya da belki de değil. Her iki durumda da onunla tekrar bir araya gelmeye niyetim yok. Her ne hakkında konuşmak istiyorsa, oldukça üzgündü ve onu dinlemeyi tarihimize borçluyum."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin. O seni terk etti."

Diana'ya uzanıyorum ama o geri çekiliyor, yanakları öfkeyle kızarıyor.

"Gitmeni istemiyorum. Lütfen. Senden gitmemeni istiyorum." "Bu sadece bir konuşma. Başka bir şey değil."

Aramıza sessizlik çöküyor. Lobiden gelen sesler salona yayılıyor, hareketli konuşmalar ve kahkahalar, ama Diana ve ben bir çıkmazdayız, ikimiz de sesimizi çıkarmıyoruz.

Sonunda konuşuyor. Sesi Atlantik'ten daha soğuk.

"Pekala, Shane. Bunun nasıl olduğunu anlıyorum."

Hayal kırıklığı boğazımı sıkıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Acı acı gülüyor. "Tam anlamıyla burada durdum ve sana karşı hislerim olduğunu söyledim ve sen karşılığında hiçbir şey söylemedin. Yani görüyorum, gün gibi ortada. Nerede olduğumuzu görüyorum. Bunun benim için ne olduğunu görüyorum, senin için ne olduğunu görüyorum. Ve ne yapalım biliyor musun? Lynsey ile git. Umarım eğlenirsiniz."

Diana topuğunun üzerinde döner ve arkasına bile bakmadan uzaklaşır.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

DIANA

Bu bir ilişki değil

"SHANE İLE SÜRMEMEYCEK MİSİN?" GIGI DİYOR Kİ PRATİK OLARAK onu arenadan dışarı sürükleyin ve gitmeye hazır olduğumu söyleyin.

Mya arkamızdan aceleyle geliyor. hokey maçı yerine sanat galerisinde. Deri stiletto botlar, dar siyah pantolon ve ceketinin altında gri kaşmir bir kazak giyiyor. Eşarbı da tasarım tabii ki. Mya Bell çok çekici. Cerrah olmak istiyor ve hastalarının bu manzaradan hoşlanacağından hiç şüphem yok. Bu muhteşem yaratık, onları kesip açıyor.

"D?" Gigi iter.

"Shane'in gitmesi gereken başka bir yer var," diyorum ters bir şekilde.

Bana boş bir bakış attı. "Tamam...?"

Bu bir soru. Cevap vermiyorum.

Gigi'nin SUV'una ulaşıyoruz ve normalde Mya'yla yaptığım gibi av tüfeği için kavga etmeden arka koltuğa kayıyorum.

Gigi motoru çalıştırdı ve uzaklaştı. Başının arkasına bakıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. Bunu zar zor fark ettim.

Gigi birkaç dakika sonra kırmızı ışıkta durduğunda ve her iki kadın da beni incelemek için döndüğünde, şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Sorun nedir?" Onlara soruyorum.

"Evet, sorun ne! Neyin var senin?" Gigi talep ediyor.

"Ciddiyim," diye katılıyor Mya.

Onlara omuz silkiyorum. "Yok bir şey."

"Beş dakikadır tek bir kelime bile etmedin," diyor Gigi, inanamayarak. "Daha yeni en sevdiğin dans yarışmasında beşinci oldun! Bir yıldır kafanı taktığın tek şey bu. Kenji'yle daha bu yaz prova yapmaya başladığınızı biliyorum ama sen geçen yılki yarışmadan beri bu koreografi üzerinde çalışıyorsun."

"Yani?"

"Yani bulutların üzerinde olmalısın."

Mya o alaycı sesiyle, "Dünyayı nasıl yneteceğin hakkında gevezelik ediyor olmalıydın," diyor. Her zaman beni kızdırmayı sever, ama sorun değil çünkü ben de onunkini kızdırıyorum.

"Ama bunun yerine, orada oturmuş hiçbir şeye bakmıyorsun.

Telefonunda bile değilsin. Ne oldu?"

Shane beni istemiyor.

İtiraf etmek için yanıp tutuşuyorum ama dudaklarımı birbirine bastırarak onu bastırıyorum. Hayır. Lindley'e onun hakkında arkadaşlarıma ağlama zevkini tattırmayacağım. O zaman her şey gerçek olur.

Bu gerçek.

Onun için öyle değildi.

Korkudan göz kapaklarıma yaşlar doluyor. Onları tutmak için umutsuz bir çabayla hızla göz kırpmaya başlıyorum.

"Yüzünün nesi var?" Mya soruyor ve yan aynadan beni izlediğini fark ediyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak ceketimin kolunu aniden yanan gözlerime sürüyorum.

"Hey, Diana, ciddi. Ne l e r oluyor?" Gigi endişeli görünüyor. "Shane'le kavga mı ettiniz?"

"Pek sayılmaz." Sesim biraz titriyor. "Yani, ben yapma dedikten sonra eski kız arkadaşıyla buluşmaya gitti. "

"Whoa." Mya usulca ıslık çalar.

"Erkek arkadaşından yeni ayrıldı ve belli ki onu geri istiyor. Ama biliyorsun..." Sesimden alaycılık damlıyor. "Onu dinlemeyi 'tarihlerine borçlu'."

Mya'nın çenesi düşer.

Gigi küfreder. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ne demek onu dinle? Belli ki onu geri kazanmaya çalışıyor."

"Evet, ben de öyle dedim." Dudaklarımın titremesini engellemek için dişlerimi sıkıyorum. "Ama her neyse. Bir önemi yok. Ne isterse yapabilir."

"O senin erkek arkadaşın."

"Aslında değil." Yorgun bir kahkaha atıyor. "Hiçbir zaman olmadı."

İtiraf arabada asılı kaldı. Yüksek sesli bir korna hepimizi zıplattı. Arkamızdaki arabadaki adam Gigi'nin kavşaktan geçmemesine sinirlenmişti. Özür dilemek için elini kaldırıyor ve ilerleyerek eyaletler arası yola doğru ilerliyor. Hastings'e dönüş yaklaşık bir saat sürecektir ve attığım bu bombadan sonra bunun rahat bir yolculuk olmayacağını biliyorum.

"Her şey Lynsey yeni erkek arkadaşıyla dairesine geldiğinde durumu kurtarmak istemesiyle başladı. Ben de oraya gittim ve çıkıyormuşuz gibi davrandım. Sonra Percy beni taciz etmeye başlayınca o da bu iyiliğime karşılık verdi."

"Gigi bana bundan bahsetti," diyor Mya, sesi üzgün geliyor. "Percival nasıl oldu da bir sapığa dönüştü?"

"Biliyorum, değil mi?" Yüzümü ellerime gömüyorum ve avuçlarıma içine doğru inliyorum.

Başımı kaldırdığımda endişeli, üzgün ve kızgın hissediyorum. Daha önce çok uçmuştum. Özellikle de tangodan sonra. Elbette, cha cha fena değildi ve Viyana valsini daha iyi olabilirdi, ama aman Tanrım, o tango.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Shane'in varlığıyla piste hükmettiği, tüm seyircilerin önünde tek bir giysimi bile çıkarmadan beni becerdiği anki heyecan içime işledi. Ondan sonra, diğer her şey önemsiz görünüyordu. O tango benim kanımda yaşıyor. Beşinci olmamıza şaşırmadım.

Şaşırdığım şey, benim yerime Lynsey'i seçmiş olması. Belki safım ama onunla işinin bittiğine gerçekten inanmıştım.

Bunu şimdi yüksek sesle söylüyorum ve mutsuzca iç çekiyorum.

"Yazdan bu yana ondaki farkı gördüm. Hatta bir keresinde kampüste karşılaştık ve artık özlem duyuyor gibi görünmüyordu. Benden hoşlandığına dair sinyaller veriyordu."

Gigi dudağını ısırır. "Sanırım senden hoşlanıyor."

"O zaman neden eski kız arkadaşıyla gitti?" Mya karşı çıkıyor.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye çıkışır Gigi.

"Hayır, yardım ediyorum çünkü adamın ondan hoşlandığını düşünmesi için onu kandırmayacağız. Her şey eski sevgilisini kıskandırmak için onu kullandığı için başladı." Mya koltuğunda iki büklüm oldu. "Sana hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğini söyledi, değil mi?"

"Çok fazla kelimeyle değil, evet." "Yani duygular bir türlü geçmiyor."

"Evet, öyle," diye ısrar ediyor Gigi. "Duygular kaybolur ve sonra yeni biriyle tanışırsınız ve yeni duygular gelişir ve eskilerinin artık önemi kalmaz."

"Belli ki bu eskiler biliyor çünkü eski sevgilisiyle gitti."

İki kadın benim adıma tartışmaya devam ediyor. Her iki omuzda da şeytan ve melek var ama bir yolcu koltuğunda bir de şoför koltuğunda oturuyorlar. Ve ben hangisine inanacağımı bilemiyorum.

Sonunda yüksek sesli bir iniltiyle araya giriyorum. "Mya'ya katılıyorum, G. Bu sahte bir ilişkiydi ve onun için hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Seninle bir dans yarışmasına katıldık. Onun için bir anlam ifade etmiyor olsaydın bunu yapmazdık."

"Evet, bir arkadaş olarak. Ama en başından beri amacı eski sevgilisini geri kazanmaktı. Bu gece onunla gitmemesi için ona yalvardım ama o onu seçti. Yani bu onun niyetinin kanıtı."

"Katılıyorum," diyor Mya.

Kalbim parçalanıyor. Gittiğine inanamıyorum. Onu seçtiğine inanamıyorum. Aylardır birlikteyiz. Birbirimizi her gün görüyoruz. Fling ya da Forever çiftlik evindeki çiftlerin orada zamanın farklı aktığını düşünmeleri gibi. Çiftlikteki bir gün, üç aylık flört gibi. Shane'in yan komşumuz olması, onunla her gün iletişim halinde olmak bu ilişkiyi hızlandırdı.

Bu bir ilişki değil.

Doğru. Sanırım değil.

"Bu konuyu kapatalım," diye mırıldandım. "O seçimini yaptı. Önce beni eve bırakabilir misin? Canım dışarı çıkmak istemiyor."

"Sorun değil," diyor Gigi sessizce.

Araba yolculuğunun geri kalanında neredeyse tek kelime etmedim. Sonunda Gigi müzik açıyor ve Mya ile konuşuyorlar.

Sessizce. Arada bir beni de dahil etmeye çalışıyorlar ama onlar vazgeene kadar başımı sallıyorum ya da evet veya hayır diye mırıldanıyorum.

Ve tam da bu gecenin daha da ktleşemeyeceğini düşündüğüm anda, Gigi apartman kompleksime doğru sokağa döndüğünde, kanımı donduran bir şey görüyorum.

Sohbet etmekten kaçınmak için bakışlarımı pencereden dışarı dikmiştim, bu da lazer ışığıyla etrafıma odaklandığım ve Meadow Hill'in giriş kapısının yanına park etmiş tanıdık aracı kaırmadığım anlamına geliyor. Arka tamponunda NYU etiketi olan koyu gri bir hatchback. Yanından geçerken sürücü koltuğunda bir bulanıklık yakalıyorum.

"Arabayı durdur," diye bağırdım.

"Neden?" Gigi endişeyle sorar. "Sorun ne?"

"Arkadaki Percy'ydi. Gri arabadaki."

O sürmeye devam edince, koltuğunun arkasına vuruyorum. "Gigi, arabayı durdur."

"Hayır. Ona karşı yasaklama emriniz var."

"Aynen yle ve burada bulunmasına izin verilmiyor."

TRO mesafe şartı yüz metre ve o benim apartmanımın girişinden on metre uzağa park etmiş. Aklından ne geçiyor?

"Arabayı durdur, lanet olsun. Oraya gidip neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Hayır," diye tekrarlıyor Gigi, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "şu anda yaptığın tek şey polisi aramak."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

SHANE

Ben bir aksesuardım.

"BUNU YAPTIĞINIZ İÇİN TEŞEKKÜRLER," DİYOR LYNSEY.

Arnavut kaldırımlı şirin bir sokakta köşeye sıkışmış küçük bir bardayız. İçerisi çıplak tuğla duvarlar, koyu ahşap kirişler ve odanın köşelerine yerleştirilmiş masalar, kabinler ve yıpranmış deri koltuklardan oluşan bir karışım. Boş bir çift koltuk bulup karşılıklı oturuyoruz.

Bir Cumartesi gecesi için beklediğim kadar kalabalık değil. Sadece sohbet mırıltıları ve ara sıra patlayan kahkahalar havayı dolduruyor ve daha samimi bir ortam sunuyor. Bu bir randevu gibi hissettiriyor. Ama bu bir randevu değil. Ve dikkatim dağınık çünkü Diana'nın bana kızgın olduğunu biliyorum. Bunu telafi etmek için çok fazla yalvarmam gerekecek.

"Ee, ne var ne yok?" Lynsey'e sordum. "Seni özledim."

Ağzım kapandı. Ne?

Lynsey kendini küçümseyen bir gülümseme verir. "Özür dilerim, bunu sana hemen söylemek istemezdim, ama bu

özü bu. Seni özledim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama garson geldiği için biraz rahatladım. Bir bardak IPA sipariş ettim. Lynsey çay aldı. İçkiyi pek sevmez.

Sunucu gittikten sonra önce yanağımı, sonra boynumun yan tarafını ovuyorum, sonra da gergin kolum kucağıma düşüyor. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sen de beni özlediğini söyleyebilirsin."

"Bunu söyledim," diye hatırlatıyorum ona. Kızgınlık içimde yüzüyor. "Neredeyse her konuştuğumuzda seni özlediğimi söyledim. Ve sen şimdiye kadar buna karşılık vermedin."

"Biliyorum."

"Bu biraz uygun, değil mi?" O acı sızı boğazımda sıkı bir düğüme dönüşüyor. "Birkaç hafta öncesine kadar yeni bir erkek arkadaşın vardı."

"Tyreek'in durumu ciddi değildi."

"Ciddi olup olmaması önemli değil. Sen başka biriyle birlikteydin. Ve eminim ki onunla çıkmıyor olsaydın, Briar'a transfer olmayı düşünmezdin bile."

İnançsızlık gözlerini dolduruyor. "Bir erkek yüzünden okul değiştirdiğimi mi düşünüyorsun? Beni bundan daha iyi tanıyorsun, Lindy. Geleceğim kaprislere göre hareket edemeyeceğim kadar önemli."

Öfkeli tepkisinde beni yanlış yönlendiren bir şey var. Tek bir kelime. Sorun tek bir kelime. Onun geleceği. Tüm ilişkimiz onun geleceği, bale programı, arkadaşları hakkındaydı. Hayatımız onun ne yapmak istediği ve nereye gitmek istediği etrafında dönüyordu.

Farkına vardığım şey, serseri bir hokey diski gibi yüzüme çarptı.

"Ben suç ortağıydım,"
diyorum. "Sen neden
bahsediyorsun?"

"İlişkimizde. Ben bir aksesuardım. Senin için her şeyi yaptım ve bunu düşündüğümde gerçekten acınası bir durum. Gidebildiğim her dans etkinliğinde oradaydım. En ön sırada. Ve dört yıl içinde katıldığın hokey maçlarının sayısını bir elin parmaklarını geçmez."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyor.

"Üç," dedim ona açıkça. "Bu geceyi de sayarsan dört. Ama bu geceyi saymıyorum çünkü bu gecenin ne olduğundan hâlâ emin değilim. Yine de çok iyi bir fikrim var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oyuncaklarınla başkasının oynamasından hoşlanmıyorsun."

Kaşları çatılır.

"Evet, bu tam olarak bu." Omuz silkiyorum. "Diana'yla birlikte olmamı kıskanıyorsun."

"Oh, hadi ama. Havai bir amigo kız tarafından hiçbir şekilde tehdit edilmiyorum-"

"Onu küçümseme. Buna izin vermeyeceğim."

Hemen geri adım attı. "Yanlış söyledim. Demek istediğim, sen de hırslısın. Senin de geleceğin için bir planın var. Sağlam bir plan."

"Yani?"

"Peki bu kız bunun neresinde? Senin dairendeki o gece, ona ne zaman ciddi bir soru sorsam -mezun olduktan sonra ne yapmak istediğini, hedeflerinin ne olduğunu- omuz silkiyor ve bilmiyorum ya da göreceğiz diyordu. Seni tanıyorum Shane. Hayata kanat çırpın biriyle birlikte olamazsın."

"Kiminle istersem onunla olabilirim. Ve bil diye söylüyorum, hırslı biri. Bu kadın aklına koyduğu her şeyi başarır."

Gerçek bu. İster bir dans yarışması olsun, ister ulusal yarışmalar için antrenman, isterse de ev idaresi toplantısında tutanak tutmak...

Diana ne yaparsa yapsın, ne kadar sıradan bir faaliyet olursa olsun hayatını dolu dolu yaşıyor. Zeki ve azimli ve hayatındaki insanlara değer veriyor. Ailesini, arkadaşlarını. Cumartesi günleri futbol maçları nedeniyle izinli olmasına rağmen, Cuma maçlarımın hepsine katılmayı başardı. Bu doğru-Diana Dixon, Lynsey'nin birlikte olduğumuz süre boyunca geldiğinden daha fazla hokey maçıma geldi. Benimle golf oynamaya gitti çünkü bundan hoşlandığını biliyor.

Lynsey'e "İlişkımız tamamen seninle ilgiliydi," dedim. "Her konuda uzlaştım. Tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin oldum. Ve sen benim sporumla ilgileniyormuş gibi yapma zahmetine bile girmedin." Başımı sallıyorum. "O kadar da kötü değildi."

"Gerçekten mi?" diye sertçe araya giriyor. "Çünkü sanki dünyanın en kötü ilişkisini yaşıyormuşuz gibi konuşuyorsun. Madem o kadar kötüydüm, neden dört yıl boyunca benimle kaldın?"

"Korkunç değildin. Söylediğim bu değil. İyi bir ilişkimiz vardı. Hatta bazen harikaydı. Ama benden ayrılmanın bir nedeni olduğunu anlamaya başlıyorum."

"Belki de bir hata yaptım."

"Yapmadın," diyorum basitçe. "Birbirimiz için doğru kişi değildik. En azından ikimiz de hırslıydık ve geleceğimizden ne istediğimizi biliyorduk. Mesele şu ki, sen beni geleceğinde istemedin. Bu yüzden benden ayrıldın. Ve ben şimdi başka biriyle mutluyum."

Garson kız içkilerimizle döndü. Ama benim işim çoktan bitti.

"Üzgünüm Lynz. Yaşadıklarımıza her zaman değer vereceğim ve eğer buna hazırsan arkadaş kalmaktan mutluluk duyarım. Ama..." Cebimden cüzdanımı çıkardım ve

yirmi. "Bu her şeyi karşılar. Kusura bakmayın. Kalamayacağım. Kız arkadaşım beni bekliyor."

Eski sevgilimi barda bırakıp aceleyle dışarı çıkıyorum. Kaldırımda durup Diana'yı arıyorum ama telefonu hemen telesekretere düşüyor. Evet, kızgındı.

Sikeyim.

Sırada Gigi var. Sesli mesaj. İki kişilik.

Üçüncü aramada Ryder'dan yanıt almayı başardım. "Hey, kız arkadaşım karınla birlikte mi? Eğer öyleyse telefonda?"

"Burada değiller."

Dudaklarıma bir kaş çatma dokunuyor. "Ne demek istiyorsun? Neden gitmeyelim?" "Diana Malone'a gitmek istemedi, bu yüzden Gigi onu Evde. Ama ben ve çocuklar buradayız."

"Kahretsin, o kadar kızgın mı?"

"Kim, Diana mı? Bilmiyorum. Gisele bir şey söylemedi."

"Tamam, güzel. Teşekkürler."

Arenaya geri dönüyorum ve koşarak Mercedes'ime doğru gidiyorum. Hastings'e bir saatlik yolu parmaklarımı direksiyona vurarak gidiyorum. Arabadan inmek için sabırsızlanıyorum ve çaresizim. Diana'yı görmek ve neden Lynsey'i görmeye gittiğimi açıklamak istiyorum. Onunla tekrar bir araya gelmeye niyetim olmadığını. Başıma bela alacağımı, muhtemelen uzun bir süre bağırıp çağıracağımı biliyorum ama ne kadar samimi olduğumu görebileceğini umuyorum.

Otoyoldan çıkıyorum ve Meadow Hill'in bulunduğu çıkmaz sokağa ulaşana kadar Hastings şehir merkezini atlayarak yerleşim sokaklarını kullanıyorum. Rezidans otoparkına giderken ana araba yolundan geçmem gerekiyor ve ben girerken aynı anda çıkan aracı fark ettiğimde omurgam sertleşiyor.

Bu bir polis arabası.

BÖLÜM KIRK YEDİ

SHANE

Benim gerçek kız arkadaşım

SYCAMORE LOBISINDEN ARKA AVLUYA GEÇTİM.

ve binamıza doğru koşmaya başladı. "Polis arabası da neyin nesi?" diye sorduğumda masadaki Richard'a cevap vermesi için yaklaşık üç saniye verdim.

Ben koşarak Red Birch'e gitmeden önce tek söyleyebildiği "Diana ile bir olay oldu ve-" oldu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Gürleyen adımlarım ve atan nabzım arasında bile Niall'ın tok sesini duyuyorum. "Sessiz yürü!"

Onu görmezden geliyorum. Diana'nın kapısına geldiğimde kolu itiyorum ama kilitli, ben de kapıya vurmaya başlıyorum.

"Dixon, beni içeri al. İyi misin?"

Ayak sesleri kapıya yaklaşıyor. Sonra kapı açıldı ve Gigi'yi gördüm.

"Ne oldu?" Hemen söyledim. "Nerede o?" "Duşta."

Gigi'nin asık suratı bana bu gece her ne olduysa iyi olmadığını söylüyor. İçeri dalıp Gigi'nin eski oda arkadaşı Mya Bell'i Diana'nın kanepesinde bulmak için omuzlarının arkasından bakıyorum. I

başını sallayarak selamlıyor. Elini hızlı bir şekilde salladı.

"O lanet olası pislik miydi?" Talep ediyorum. "Percy mi?"

Gigi başını sallıyor. "Evet. Buraya geldiğimizde daireyi gözetliyordu."

"Muhafaza etmek de ne demek?"

"Bilmiyorum, açıklayabileceğim en iyi yol bu. Arazide değildi ama Meadow Hill tabelasından birkaç metre uzaktaydı." Öfke yanaklarını renklendirdi. "Diana arabasını gördü. Arabadan inip onunla yüzleşmek istedi."

"Umarım ona izin vermemişsindir."

"Tabii ki hayır. Hemen içeri girdik ve polisleri aradık. Üç dakika içinde geldiler, ki bu etkileyiciydi. Ama sanırım Hastings'te suç işlenmiyor. Muhtemelen oturup bir şey olmasını bekliyorlardı. Polisler Diana'yı sorguladı, sonra da yasaklama emrini çiğnediğini reddeden Percy'yi bulmaya gittiler. Asgari mesafenin ötesinde olduğunu iddia etti."

"Ondan yüz metre uzakta durması gerekiyordu. Eğer araba yolunun girişine yakın bir yere park ettiyse, bu yüz metre değildir."

"Red Birch'ün kendisine ve bu apartmana göre park ettiği yerin tam olarak yüz sekiz metre olduğunu iddia etti. Güya uydu görüntülerini kullanarak ölçmüş."

"Sümüklü pislik."

"Evet, Diana çok kızdı. Şimdi bu bir anlam meselesi ve yasaklama emri ana binanın yanı sıra bu daireyi de kapsayacak şekilde revize ediliyor. Tam bir saçmalıktı ve Diana'nın canına tak etti. Bu yüzden gitmen gerektiğini düşünüyorum."

Ona bakakaldım. "Cehennem gibi gidiyorum. Duştan çıktığında burada olacağım."

"Shane," diyor Mya kararsızca.

Göz ucuyla bakıyorum. "Ne?"

"Artık rol yapmak zorunda değilsin," diye açıklıyor Gigi. "Bunun gerçek bir ilişki olmadığını biliyoruz." Benden koridorun ötesindeki banyoya doğru eliyle işaret ediyor.

"Bize her şeyi anlattı," diye onaylıyor Mya.

"Ve anlıyorum," diyor Gigi sessizce. "Percy burada yaşarken onun erkek arkadaşymış gibi davranman gerçekten çok hoştu. Başına gelenleri rapor etmesi için onu ikna ederek iyi de yaptın. Ama..."

"Ama ne?"

Tersledim. "Ama onu

sen yönlendirdin."

Göğsüm sıkışıyor. "Böyle mi düşünüyor?"

"Başka ne düşünmesi gerekiyor ki?" Gigi'nin gri gözleri bana parlıyor. "Sana karşı bir şeyler hissettiğini söyledi ve sen de eski kız arkadaşını görmeye gitmek için onu ektin."

"Evet, kapanış için," diye mırıldandım.

"Ne kapanışına ihtiyacın var? Seni bir yıl önce terk etmedi mi?" Mya kanepeden sesleniyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yorum yapmayı bırakabilir miyiz?" İki elimle kafa derimi sıyrıyorum. "Evet, her şeyi berbat ettim ve onun kızgın olduğunu biliyorum. Ama Lynsey ile aramda hiçbir şey yok. Bu gece ona tekrar bir araya gelmek istemediğimi açıkça belirttim."

"Ne olursa olsun, bu gecenin... bu her neyse onunla uğraşmak için uygun bir gece olup olmadığını bilmiyorum. Bu sahte ilişki-"

"Sahte değil," diye patladım. "Hem de çok gerçek. Bunu anlamıyor musun? Onu seviyorum."

Gigi göz kırpmıyor. "Oh. Ciddi misin?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum, Gigi ve Mya'nın şaşkın bakışları altında rahatsız oluyorum. Diana'ya karşı hislerim aylardır süzülüyordu ama bu ilk kez oluyordu.

Onlara bir etiket verebildim. Sevgi. Bu kızı çok seviyorum.

Seyircilerin önünde farkına varmayı beklemiyordum ve keşke arkadaşları bir an önce gitse de kızımı görmeme izin verselerdi.

"Ciddiyim," diye mırıldandım Gigi'ye. "Bana bir iyilik yap ve bundan sonrasını bana bırak. Lütfen."

"Gitmiyorum."

"İyi olduğunu söylemiştin, değil mi? Kızgın ama sarsılmamış. Ona dokunmadı. O yüzden lütfen git. Onu evine bıraktığın ve polisler buradayken onunla kaldığın için gerçekten minnettarım, ama senden çok nazıkçe şimdi gitmeni istiyorum, böylece sevdiğim kadınla yalnız kalabilirim."

Uzun bir aradan sonra Gigi başını sallar. "Tamam. Ama bir saat içinde onu arayacağım ve eğer en ufak bir üzüntü duyarsa, geri dönüp seni kendim kovacağım."

"Adil. Ciddiyim, onun için burada olduğun için teşekkür ederim.

Sen iyi bir arkadaşsın. İkiniz de."

Onlar gittikten sonra kapıyı kilitleyip oturma odasına dönüyorum. Hayal kırıklığımı avuçlarımda içinde homurdanırken, "Ya Gigi ve Mya onunla birlikte olmasaydı?" diye soran küçük korku kıvılcımını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ya bir şekilde bir yol bulduysa-

Hayır, bunu düşünemem bile.

Ama orada olmalıydım, lanet olsun.

"Demek beni seviyorsun."

Kafamı kaldırdığımda Diana'nın koridorun kapısında durduğunu görüyorum. Onu bu binada ilk gördüğümde giydiği pembe havluya sarınmıştı. Yanakları duştan dolayı kızarmıştı. Çıplak ayaklarıyla bana doğru yürüyor.

"Bunu duydun, ha?" Üzülerek söylüyorum.

"Evet." Yeşil gözleri üzerimde geziniyor. "Ciddi miydin?"

"Hiç istemediğim bir şey söyledim mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eski sevgilini bana tercih ettiğinde bunu kastetmiş gibi görünüyordun."

"Onu sana tercih etmedim. Öyle göründüğünü biliyorum ama bu gece onunla gitmem gerekiyordu. Doğrulamam gereken bir şüphem vardı."

"Ne şüphesi?"

"Lynsey ile ilişkimin sandığım kadar iyi olmadığını."

Sözlerim gözlerinde bir mizah pırıltısı yaratıyor. Dudağını ısıırıyor.

"Gülmemeye mi çalışıyorsun?" Talep ediyorum.

"Sayılır. Yani, çok açıldı. Onun hakkında söylediğin her şeyden, ilişkinin Lynsey Show olduğu ve senin sadece yardımcı oyuncu olduğun anlaşıyor."

"Bunu şimdi anlıyorum. Ve bu gece onunla konuşmak istedim, böylece ona tüm bunları anlatabilecektim. Ve tekrar bir araya gelmek istemediğimi bildiğinden emin olmak için."

"Ama denedi, değil mi? Tıpkı yapacağını söylediğim gibi." "Ben de öyle yapacağını hissediyordum," diye itiraf ediyorum.

Diana bana ters ters baktı. "Ve yine de bu fikir bu kadar saçma olduğunu düşünmemiştim."

"Bakın, Tyreek'ten ayrıldığını söylediğinde aklıma bir şeyleri yeniden alevlendirmeye çalışabileceği geldi ama onu görmek istememin nedeni bu değildi."

"Gerçekten mi? Eski sevgilinin seni geri almak için can attığını bilmenin egonu yükseltmesini istemedin mi?"

"Hayır. Yapmadım. Onunla o son anı yaşamaya ihtiyacım vardı. Dört yıldır birlikteydik. Birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı ve kız arkadaşıma aşık olduğumu bilmesini istedim. Gerçek kız arkadaşıma."

Diana yine dudağını ısıyor. Ama gülümsemesi engellenemiyor. Patlayarak tüm yüzünü aydınlatıyor. "Bana yalan söylediğini sanmıyorum."

"Değilim," diyorum usulca. "Başka kimseyi istemiyorum, Dixon."

Seni

istiyoru

m."

"Neden?"

"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Ben ciddiym. Beni neden istiyorsun?" Alt dudağını çiğniyor ve güvensizliğinin üzerinden akıp gittiğini görebiliyorum. "Ben dramatik biriyim, unuttun mu? Ailenle tanışmadan önce kendimi yumuşatmam gerekiyordu."

Göğsüm sıkışıyor. "Lanet olsun. Kendini değiştirmeni istediğim fikrini sana verdiğim için çok üzgünüm."

Havlusunu yerinde tutmak için üst kısmını sıkıca kavıyor. "Değiştirmeyeceğim," diyor, tereddütsüz. "Yani kendimi değiştirmeyeceğim. Ben melodramatik ve tuhaf biriyim, çok tartışırım ve bu benim kişiliğim. Eğer bu birini korkutursa-"

"Beni korkutmuyor," diye araya giriyorum. "Değişmeni istemiyorum. Seni sen olarak istiyorum. Drama ve her şey." Ona sırtıyorum. "O zaman lütfen benim gerçek kız arkadaşım olur musun?"

Diana bir elini kalçasına koyar. "Bunu düşünmem gerekecek."

"Beni terleteceksin, ha?" Kıkırdıyorum.

"Kısa bir süre için. Ama artık sana kızgın değilim."

"Güzel."

"Ve..." Kaşlarını kaldırıyor. "Ben de sana aşık olabilirim."

"Aşık olmak mı?" Kızmış gibi yapıyorum. "Ama ben zaten aşık oldum."

"Eski kız arkadaşınla gitmeyi seçtiğin gece sana seni sevdiğimi söylemeyeceğim."

"Peki. Nefesimi tutarak bekleyeceğim." Havluyla örtülü bedenine yaklaşıp yanağına dokunuyorum. "Sen iyi misin? Gigi bana Percy ile olanları anlattı."

"Ben iyiyim." İnançsızlıkla başını sallıyor. "Onun küstahlığına inanamıyorum. Bu somurtkan pislik arabasında oturuyordu. Polislere gezintiye çıktığını ve tesadüfen Meadow Hill'e geldiğini, bu yüzden ilişkimizi anmak istediği için kenara çektiğini söyledi. Ona göre kötü bir niyeti yokmuş. Bu bir tehdit değildi."

"Saçmalık."

"Biliyorum. Ama polisler bir şey yapmayacak çünkü yasaklama emrini kim yazdıysa dilleri açık değildi, bu yüzden teknik olarak kurtuldu. O emri çiğnememiş. Ama her halükarda, sabah Dedektif Wendt'i arayacağım."

"Merak etme, bu sürüngenin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Eğer bir daha buraya gelirse, Shane Junior ve Shane the Third ile konuşacak." Önce sağ yumruğumu, sonra da sol yumruğumu kaldırdım.

Diana açık yüreklilikle, "Yumruklarınız için daha iyi isimlere ihtiyacımız var," diyor.

"Biliyorum. Kendimi savunmam gerekirse, daha önce onlara hiçbir şey dememiştim, o yüzden bir nevi kanatlandım."

"Beyin fırtınası yaparız."

"Belki bir sonraki ev sahipleri toplantısında bu konuyu gündeme getiririz," diye önerdim. "İyi fikir." Gülümsüyor.

Kollarımı açıyorum. Kollarıma adımını attığı anda havlusu yere düşüyor.

Kıs kıs gülüyorum ve aşağı bakıyorum. "Oh. Baştan çıkarma başladı mı?"

Homurdanıyor. "Seni baştan çıkarmıyorum. Ama... artık çıplak olduğuma göre... sanırım bu geceki günahlarının kefareтини ödeyip beni orgazm edebilirsin."

Kıkırdarak çıplak bedenini kaldırdım, mutfak tezgâhına doğru yürüdüm ve kıcını tezgâhın üzerine koydum. "Başlayacağım

kefaret."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

SHANE

R Lindley

KASIM

DIANA VE BEN ŞÜKRAN GÜNÜ'NÜ BİRBİRİMİZİN AİLELERİYLE GEÇİRİYORUZ.

Benim ailem Perşembe günü akşam yemeği yerken, Dixon'lar Cuma günü yemek yiyor ve kasabalarımız birbirine çok yakın olduğu için ikisini de yapabiliyoruz. Yeniden bir kız arkadaşım olması hoşuma gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, artık her şeyi kabul ettiğime göre, geçen yıl bununla mücadele etmenin hiçbir anlamı olmadığını fark ettim. Bu benim doğal halim. Ben bir kız arkadaş adamıyım. Ben buyum işte.

Perşembe sabahı Heartsong'a gidiyoruz, küçük kız kardeşim Diana'yı uzun zamandır görmediği bir arkadaşı gibi karşılıyor ve kollarını ona doluyor. Ben anneme yardım etmek için mutfağa girerken o Diana'yı bir şey göstermek için yukarı sürüklüyor.

"Babam nerede?" Ona sordum. "Çalışma odasında."

"Güzel. Gidip bir merhaba diyeyim, sonra da yemekte sana yardım ederim."

"Kulağa hoş geliyor, tatlım. Teşekkür ederim."

Ocağa doğru dönmeden önce gözlerinin etrafında bir gerginlik olduğunu fark ediyorum. Koluna dokunmak için bir adım öne çıkıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Sorun değil. Yemek yapmak beni strese sokuyor, bunu biliyorsun. Git babanı gör."

Çalışma odası babamın alanı, kısmen erkek mağarası, kısmen ofis. Dosya dolapları bütün bir duvarı kaplıyor. İkinci duvarda L şeklinde maun bir masanın üzerinde bir dizi bilgisayar monitörü yer alıyor ve masanın üzerinde çerçeveli fotoğraflar ve hokey hatıraları asılı. Üçüncü duvarda ise gazlı bir şömine ve önünde iki koltuk ve bir sehpa bulunuyor.

Babamı parke zeminde diz çökmüş, büyük bir karton kutuyu karıştırırken buluyorum.

"Hey. Ne yapıyorsun?" Merakla sordum.

"Hey, evlat." Bana hızlıca sarılmak için ayağa kalktı. "Mutlu Şükran Günleri."

Sırtına bir tokat attım. "Şükran Günün kutlu olsun, ihtiyar." "Sen kime yaşlı diyorsun? Ben hâlâ körpe bir tavuğum." "Gençler bahar tavuğu gibi ifadeler kullanmaz."

"Ah." Sanki onu incitmişim gibi kalbini sıkıyor.

Yerdeki iki kutuyu işaret ediyorum. "Bunlar da ne?"

"Senin için bir şeyim var. Geçen ay sana tavan arasındaki kutuları nihayet temizlediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Birkaçını buraya getirdim çünkü sana ve Maryanne'e vermek istediğim bazı güzel şeyler buldum. Hepsini tozlu tavan arasında bırakmanın bir anlamı yok."

Masaya doğru yürür ve katlanmış bir kare kumaş alır. Açıyor ve kırmızı-siyah giysiyi yakasından tutuyor. Bu bir Chicago forması, yeni uniformalarına geçmeden önce giydikleri eski bir forma. Sırtarak ters çeviriyor. LINDLEY ismi arkasına dikilmiş.

"Vay anasını," diye bağırdım. "Orada oynadığın zamanlardan kalma Blackhawks forman mı o?"

"Bir maçta beş dakika oynadığım zamanı mı kastediyorsun?" diyor kuru bir sesle.

"Yine de oldukça havalı." Formayı ondan alıyorum ve parmaklarımı logodaki dikişlerin üzerinde gezdiriyorum. "İlk NHL maçında gerçekten bunu mu giyyordun?"

"Evet. Kariyerimin bittiği gece giydiğim şey."

Sesi bu konuda çok hırpalanmış gibi gelmiyor, ama açık sözlülüğü karşısında irkiliyorum.

Fark etti ve omuz silkti. "O hayatın yasını uzun zaman önce tuttum. Daha iyi bir şey yarattım. Sana ve kız kardeşine hokey parasından daha somut bir şey bıraktım."

Sırıtiyorum. "Yani, hokey parasıyla yatırım yapabilirdik."

"Hey, emlak parasını da yatırabilirsin."

"Şaka yapıyorum." Formayı gösteriyorum. "Gerçekten bana bunu mu veriyorsun?"

"Evet, ama önce çerçevelettireceğim."

"İmzalayacak mısın?"

"Kesinlikle."

Gözleri parlayan baba, masasının çekmecesinden metalik gümüş bir keçeli kalem alır ve formanın siyah bir bölümüne adını karalar.

R Lindley.

O kadar gururlu görünüyor ki göz kapaklarım yaşıyor. Çünkü, lanet olsun, hayalinin senden böyle çalındığını hayal bile edemiyorum. Bir anda. Bir saniye ve her şey bitti.

"Diana nerede?" diye soruyor.

"Maryanne ile yukarıda."

Babam kolunu bana doladı ve başımı okşadı. Çok fazla saçım yok, o yüzden sadece avucunu ovuşturuyor.

kafa derimin üzerinde. "Evde olduğun için mutluyum. Diana'yla birlikte olduğun için de mutluyum. O iyi biri."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Aklının başına gelmesine sevindim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Annen ve ben Lynsey'e geri dönebileceğin konusunda endişelenmeye başlamıştık."

"Vay be." Gülmemi engelleyemedim. "Ondan gerçekten hoşlanmadın, ha?"

"Mesele ondan hoşlanmak değildi. Onu senin için sevmekle ilgiliydi. Sana uygun değildi. Çok ciddiye. Aşırı hırslıydı."

"Annem ciddi ve hırslı biri," diye belirtiyorum.

"Evet ve bana tam uyuyor. Çünkü beni motive etmesi için onun gibi bir kadına ihtiyaç duyan rahat bir serseriyim." Babam güverteye yaslanmış, kollarını gevşekçe kavuşturmuş. "Ama sen ben değilsin. Gürültücü, küstah ve inatçısın. Sana haddini bildirecek Diana gibi birine ihtiyacın var. Lynsey bunu hiç yapmadı çünkü..." Omuz silkiyor. "Çünkü, sanırım senin neyin peşinde olduğunu fark edemeyecek kadar bencildi."

Yalan söylemeyeceğim, bunu duymak acı veriyor. Ve onun sözleri, ondan hoşlandıkları fikrini ortadan kaldırıyor. Belli ki çenelerini kapalı tutma konusunda yetenekliydi.

"Keşke bütün bunları bana çıkarken söyleseydin," diye itiraf ediyorum. "Dört yıl, dostum. Bana biraz zaman kazandırabilirdin."

Babam kıkırdar. "Sen dinlemezdin. İnatçısın, hatırladın mı?" Masadan uzaklaşıyor. "Hadi, gidip diğerlerine katılalım."

Şükran Günü çok eğlenceli geçiyor. Bu yıl şehir dışından misafirimiz yok ama annemin ailesini, Ashley teyzemi, babamın tarafından bir grup kuzenimi ve

annemden daha fazla kuzenim var. Futbol izler, yemekte tıka basa yer ve yemek sonrası sessiz sinema oynardık.

Annemle babam arasındaki bir anlık gerginlik dışında mükemmel bir gündü. Babam misafirlerimiz gittikten sonra yürüyüşe çıkmak istiyor ama kız kardeşim o kadar şeker almış ki annem onun yerine film izlemeyi öneriyor. Babam konuyu zorluyor ve sonunda annem pes ediyor, onlar toparlanıp dışarı çıkarken, Diana ve beni evde yalnız bırakırken kızgınlıkla homurdanıyor.

Hiç vakit kaybetmeden elini tuttum. "Üst kata! Hemen yukarı!
Çabuk!"

Aceleyle yukarı çıkarken Diana gülmekten kendini alamıyor. En az otuz dakikamız olduğunu biliyorum ama her ihtimale karşı yatak odamı es geçip onu koridordaki banyoya çekiyorum.

"Oooh, duş seksi?" Ben suyu açarken yeşil gözleri şeytani bir şekilde dans ediyor.

Sıcaklığı sığağa ayarlıyorum ve kazağımı çıkarıp fayans döşeli zemine atıyorum. "Spreyin çıkardığın sesleri bastıracağını düşündüm."

"Ben mi? Sen birlikte olduğum en gürültülü adamsın. Sen ve senin erkeğin inliyor."

"Kulağında inlememe bayılıyorsun," diyorum küstahça, pantolonumu indirirken.

Bir an sonra boxer'ım banyo paspasına çarpıyor ve duşa giriyorum. Perde hala sonuna kadar açıkken, başımı spreyn altına eğiyorum ve çıplak vücudumdan aşağı akmasına izin veriyorum.

"Geliyor musun?"

Diana kıyafetlerini çabucak çıkarıyor ve bana katılıyor. İçeri girdiğinde kıcının biraz zıpladığını görüyorum ve bir avuç kapma dürtüsüne engel olamıyorum. Kıcını çıplak gövdemin içine doğru iterken, sikim o sert yanaklara doğru yükselmeye başlıyor. Şu anda içine girip onu becerebilirdim.

Beynini dışarı çıkar. İçgüdülerim bana bunu yapmam için yalvarıyor. Ama direniyorum, çünkü bunu yaparsam, tüm karşılaşma iki dakika içinde bitecek. Bunu kalıcı kılmak istiyorum.

Boynunu öpmeye başlıyorum ve tahmin ettiğim gibi spreynin iniltisini maskeliyor.

"Bu duş numarasını evde Niall için de kullanmalıyız," diyorum dudaklarım boğazında gezinmeye devam ederken.

"Bizi yine de duyacaktır," diye mırıldanıyor. "Bir çitanın kulaklarına sahip."

Öpmeyi bıraktım. "Çitaların kulakları gerçekten iyi duyar mı?" "Bilmiyorum. İnsanlardan daha iyi duyduklarını varsayıyorum.

Will sen bırak düşünmek hakkında Niall. ve yapmak işe yarar mısın?"

Saçlarına gülüyorum, göğüslerini avuçlayabilmek için kollarımı doluyorum. Parmaklarımın altında teni yumuşacık. Onu kendime doğru çeviriyorum çünkü göğüslerini sadece hissetmek istemiyorum. Onları görmek istiyorum. Gözlerinde yanan arzuyu görmek istiyorum.

"Ne bekliyorsun?" Diana fısıldar.

Tanrım, bütün gece ona bakabilirim, ama onu almamı istiyorsa, seve seve yaparım. Bacaklarının arasına uzanıyorum, ne kadar ıslak olduğunu değerlendiriyorum. Sırılsıklam. Sikimi sorunsuzca içine alacağını biliyorum.

Ama duş alanı kısıtlı olduğu için onu kucağıma alıp küvetten çıkarıyorum. Tezgâha doğru yürürken bacaklarını bana doluyor ve onu nazikçe yere bırakıyorum.

Duştaki su hâlâ akıyor ama umurumda değil. Banyo etrafımızda buharlaşıyor. Buğulu aynada vücutlarımızı zar zor görebiliyorum.

Bir elimle sikimi kavrarken onu makyaj masasının en ucuna kadar çekiyorum.

"Yalvar," diye törpüledim.

Ağzından yumuşak bir çaresizlik sesi çıkıyor. "Ver onu bana. Lütfen."

Gülümseyerek ileri itiyorum, ona uzunluğumun yarısını veriyorum. İnliyor, elleri tutacak bir şey bulmak için yanlara uzanıyor. Diş fırçası tutucusunu ve sabun şişesini deviriyor. Lavaboya yuvarlanıyorlar.

"Keşke seni azdırmak için daha fazla zamanım olsaydı," diyorum üzülerek, parmaklarım kalçalarını okşarken. "Ama yok, o yüzden sanırım seni boşaltmam gerekecek."

Derinlere ittiğimde Diana kahkahanın ortasında boğuluyor. Tekrar ve tekrar, ta ki inlemeye başlayana kadar. İçine her girdiğimde, göğüsleri zıplayıp sallanıyor ve her pompalamada onları tekrar hareket ettirmek için ilham alıyorum. Bu yüzden daha sert, daha hızlı hareket ediyorum.

Daha iyi kavramak için bir elimi banyo aynasının üzerine koyuyorum ama nem yüzünden kayıyor. El izim yansımamızı görmemi sağlıyor ve şimdi sadece ona bakmıyorum, aynı zamanda kendimi onun içine pompalarken izliyorum. Kahretsin, çok iyi görünüyoruz.

"Daha sert," diye inliyor.

Küçük alanı dolduran buharla karışan nefesleri kararsızlaşıyor. Giderek daha boğazdan çıkan iniltilerini dinliyor, her yalvarışında ona daha sert vuruyorum.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum, her derin itişte nefesini tutuşuna bayılıyorum.

"Bana o orgazmı yaşat, bebeğim. Bunu istiyorum."

Yine de neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bir başparmağımı klitorisine götürüp nazikçe ovuyorum, diğerini de meme ucuna götürüp o kadar nazik olmayan bir şekilde çimdikliyorum ve Diana boşalıyor. Ben de çok ileri gitmiştim, gelen salıverme taşaklarımı sıkıyor ve içimde dalgalanıyordu. Diana sikimin üzerinde zonklarken ip üstüne ip ona doğru fırlıyor. Bacakları etrafımda sıkışıyor, beni daha derine çekiyor.

Nefesimi tutmam bir anımı alıyor. "Neden birlikte bu kadar iyiyiz?" Mırıldanıyorum.

"Dicksand," diye
mırıldanıyor.

"Pussysand," diye
düzeltiyorum.

Ama hangimizin haklı olduğu önemli değil. Seks hayatımız kıyaslanamaz. Başka bir dünya.

Uzun zamandır ilk kez, hayatımın her bir yönüyle tamamen barışığım. Ailemle. Kız arkadaşım. Seks. Kariyerim. Her alanda başarılı olduğumu hissediyorum.

Hokey de dahil, Cumartesi öğleden sonra bir maç daha kazandık. Takım Şükran Günü için tüm hafta sonu tatil yapmıyor. Programımız normal seyrinde devam ediyor. Diana ve ailesini Oak Ridges'de gördükten bir gün sonra buzdayım, UConn kalecisine tokat gibi şutlar atıyorum ve rakip takımın serseri savunma oyuncusu tarafından panolara çarptırılıyorum.

Galibiyetimizin ardından soyunma odasında, ikinci periyotta omzuma aldığım sarsıcı bir darbe nedeniyle biraz yavaş giyiniyorum.

"İyi misin?" Ryder kapüşonumu çektiğimi fark ederek, "İyi misin?" diye soruyor.

"Her şey yolunda. Eve geldiğimde buz koyacağım. Sonra da Diana'ya öptürüp daha iyi olmasını sağlayacağım."

Homurdanıyor.

Tezgâhtan telefonumu aldım ve annemden gelen cevapsız çağrıların endişe verici bir sayıya ulaştığını gördüm.

Endişe anında beni sarstı. Bir, belki iki kez araması endişelenmem için büyük bir neden olmazdı. Ama dört kez aradı - öğleden sonra oyun oynadığımı ve muhtemelen geri arayamayacağımı bildiği halde.

Ryder ve Beckett'a "Sizinle orada buluşuruz," diyorum.
"Annemi aramam lazım."

Geri aramak için annemin adını tuşluyorum ve o da ilk çalışta telefonu açıyor.

"Hey," diyorum endişeyle. "Her şey yolunda mı?" Hafif bir duraksama oldu.

"Hayır, değil."

"Sorun ne?"

"Shane..." Annemin sesi titriyor. Tekrar duraklıyor, boğazını temizliyor. "Eve gelmen gerek."

Korku omurgamı sarıyor. "Neden? Neler oluyor?"

"Baban hastanede."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

SHANE

Çaresiz

VERMONT'A ÜÇ SAATTEN KISA SÜREDE VARIRIM. BABAM Heartsong'un dışındaki küçük hastanede. Annem şehirdeki daha büyük olana gelmemi söyledi. Başka ayrıntı vermeyi reddetti, bu yüzden neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Araba kazası mı geçirdi?

Üç saat boyunca hiçbir çağrıma cevap vermedi. Arabadayım. Tam bir panik halinde direksiyonun başına oturmak zorunda kalıyorum. Briar futbol takımı da hafta sonu Şükran Günü maçına çıkıyor ve keşke stadyuma uğrayıp Diana'yı sahanın dışına sürükleyebilseydim de o da benimle gelebilseydi. Ama bu onun ailesi değil. Onun sorumluluğu değil.

Hastanenin önündeki ziyaretçi otoparkına park ettiğimde gergin bir haldeydim. Annem sonunda varlığımı kabul etmeye karar veriyor ve son mesajıma cevap vererek benimle lobide buluşacağını söylüyor.

Girişe doğru acele ederken rüzgâr kulaklarımın dibinden tıslayarak geçiyor. Dışarısı soğuk, bu yüzden ellerimi kapüşonumun ön cebine sokuyorum. Eldiven getirmemiştim. Ya da bir palto. Sadece

Anahtarlarım ve telefonumla pistten koşarak çıktım, her şeyi bir aptal gibi arkamda bıraktım.

Lobiye giriyorum, arıyorum ve annemin tanıdık yüzünü gördüğümde ona doğru yürüyorum. "Ne oluyor be? Üç saattir seni arıyorum."

"Özür dilerim. Babanızın doktorlarıyla konuşuyorduk." "Ne hakkında? Neler oluyor?"

Yüz hatlarını kesen derin çizgileri fark ediyorum, ağzının etrafını kazıyor, gözlerini kırıştırıyor. Yaşlı görünüyor. Haggard. Son birkaç ayı, yaşadıkları küçük tartışmaları, aralarında yakaladığım gerginlik anlarını düşünüyorum. Şimdi yüzünü inceliyorum ve bu bana bir yük treni gibi çarpıyor. Bu bir araba kazası değildi.

"O hasta, değil mi?" Açıkça söyledim. "Evet."

"Ne var? Elinde ne var?" Annem dudağını ısıtır.

"Anne," diye gürlüyorum, sonra o irkilince nefes alıyorum. Burnumun kenarını ovuyorum. "Özür dilerim. Patlamak istememiştim." Sesim titriyor. "Bana sadece nesi olduğunu söyle, tamam mı? Aslında, unut gitsin. Sadece beni onu görmeye götür. Nerede o?"

Asansöre doğru yürümeye başlıyorum ama elimi tutup beni geriye doğru çekiyor.

"Henüz değil," diyor sessizce. "Seni hazırlamam gerekiyor."

"Beni hazırlamak mı?" Korku, bu gece aldığım darbeden bin kat daha büyük bir güçle içime işliyor. Omzumdaki çürük bir şey değil. Şu anda hissettiğim acıya kıyasla bir iğne batması. "Ne kadar kötü?"

"Kötü."

Beni koridorda boş bir banka doğru götürüyor ve oturmam için ısrar ediyor. Elimi tutuyor ve parmakları tenimde buz gibi oluyor.

"Pankreas kanseri var."

Ona bakıyorum, tam olarak anlayamıyorum. "Ne? Nasıl?" Alaycılığımı durduramıyorum. "Birdenbire pankreas kanserine yakalanmazsın-" Aklım başıma gelirken korku nefesimi kesiyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Altı ay."

Sık sık korkmam, bu yüzden şu anda hissettiğim her şey bana yabancı. Ve bu korkunun da ötesinde. Dehşet. Hiç bilmediğim bir acı. Anneme bakarken duyduğum öfke.

"Altı ay mı?" Elini üzerimden itiyorum, ne dediğini anlayamıyorum. Bunu bana nasıl yapabildiğini. "Altı aydır bunu biliyordun ve tek kelime etmedin mi?"

"Bu onun kararıydı." Annemin sesi yorgun geliyor. Yenilmiş. "Senin bilmeni istemedi. İkinizin de bilmesini istemedi."

Birden küçük kız kardeşimi hatırladım. "Maryanne nerede?"

"Yukarıda, bekleme odasında teyzenle birlikte." "Onu gördü mü? Neler olduğunu biliyor mu?" "Evet. Bu sabah onu hastaneye yatırmak zorunda kaldığımızda söyledik. onu."

Yanağımın içini ısıırıyorum, kan çekecek kadar sert. Bakırımsı bir tat ağzımı dolduruyor. "Neden hastaneye yatırıldı? Ameliyata ihtiyacı var mı?"

Annem başını sallar. "Ameliyat edilemez." Yutkunuyorum. "Tamam. Kemoterapi? Radyasyon?" "Tedavi edilemez."

Alnım kırışıyor. "Ölüyor mu?"

"Evet."

"Neden sen-" Birkaç kafa bize doğru dönünce hemen duruyorum. Yeşil önlüklü bir hemşire yanımızdan geçerken kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve sessiz bir çığlık atıyorum.

Sonra başımı kaldırdım ve anneme baktım. Çaresiz.

"Ne haltlar dönüyor?" Artık benim de sesim yenik geliyor.

Sessiz bir sesle, son altı aydır yaşadıkları her şeyi anlatıyor. Biraz şişkinlikle başladı, sonra karın ağrısı. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen bir karın ağrısı. Ortaya çıkan iştah kaybının ağrıdan kaynaklandığını düşünmüşler. Ve tabii ki daha az yemek ve içmek kilo kaybı anlamına geliyor. Kendimi tokatlamak istiyorum çünkü onun zayıfladığını fark ettim. Tanrım, spor yaptığını sanıyordum. Son birkaç yıldır kendini salmıştı, spor salonuna ya da benimle golf oynamaya gidemeyecek kadar işle meşguldü.

Ben de babamın iyi göründüğünü düşünüyordum, Kilo verdiği için onu kutluyorum.

Yüce İsa.

Aptallığım çılgınca bir kahkahayı tetikliyor. Annem bana sert bir bakış attı.

"Ben tam bir aptalım," diye mırıldanıyorum, gülmekten kendimi alamıyorum. "Egzersiz yaptığı için kilo verdiğini sanıyordum. Bu arada kanserden ölüyor."

Ölüyorum.

Kelime kafamın içinde dolaşüyor. İçinde gümbürdüyor. Bir davul ritmi gibi. Ölüyor, ölüyor, ölüyor. Babam ölüyor.

Annem konuşmaya devam ediyor. Ağrısı devam edince babamın kontrole gittiğini söylüyor. Doktorlar bir sürü test yapmışlar ve sonra sürpriz. Dördüncü evre pankreas kanseri. Metastaz yapmış. Babamın pankreasının ötesine yayılmış.

"Peki ne yapıyoruz?" Kısık sesle soruyorum. "Ne yapabiliriz?"

"Tek yapabileceğimiz semptomlarla başa çıkmak." Tekrar elime uzandı. Parmaklarımız dondu. Birbirine dokunan iki buz küpü gibiyiz. "Tatlım, konuşuyoruz

burada yaşam sonu bakımı. Evde bakım için evi hazırlayacak vaktimiz bile yok, o yüzden şu ana kadar burada kalacak..." Sözüünü kesiyor.

"Darülaceze mi?" Boğuk bir iniltiyle yankıladım. "Bu kadar ciddi mi?"

Başını sallıyor.

Bu nasıl oluyor? Ve neden onun başına geliyor? Babam tanıdığım en iyi adamdır. Herkesi ilk sıraya koyar. Çocuklarını. Karısını. Çalışanlarına. Sokakta karşılaştığı yabancıları bile.

Kanserin canı cehenneme. Babamı çalmaya çalışan bu şeyin canı cehenneme. Yapılabilecek bir şey olmadığına inanmayı reddediyorum.

"Bir şeyler olmalı," diyorum yüksek sesle.

"Yok. Organlarında var. Yaygın." Kesik kesik nefes alıyor. "Onkolog ona birkaç gün verdi."

Şok içinde ona bakıyorum. Öfke yeniden yükseliyor. "Neden bize daha önce söylemedin?"

"Çünkü istemedi," diye devam ediyor, ses tonu sert.

"Çocuklarının onun ölmekte olduğunu bilmesini istemedi.

Ona farklı davranmanızı istemedi. O-" "Hayır, yeterince duydum." Aniden ayağa kalktım. "Ben gitmek istiyorum. babamı gör."

BEŞİNCİ BÖLÜM

SHANE

Kötü şeyler

ANNEM BENİ ÜST KATTAKI KANSER KOĞUŞUNA GÖTÜRDÜ. TUVALETTE DURUYORUZ.

Kız kardeşimi görebilmek için kısa süreliğine bekleme odasına girdim. Maryanne koşarak yanıma geliyor ve bana sıkıca sarılıyor. Ağlamıyor ama başını eğip bana bakarken korkmuş görünüyor.

"Babam ölecek," diyor ve ben neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

"Biliyorum," diyorum ona, tekrar sarılmak için diz çöküyorum. "Hemen döneceğim бүсүр, tamam mı?"

Annem beni koridorda gezdiriyor ve kapalı bir kapının önünde duruyor. "Bu o. Seni biraz yalnız bırakayım."

Başımı sallayarak kapıyı açıyorum. Oda beyaz ve steril, ara sıra bip sesleri ve koridordan gelen ayak sesleriyle noktalanmış bir makine uğultusuyla dolu. Panjurlar kapalı ve floresan aydınlatma anında gözlerimi acıtıyor.

Kendimi yatağa odaklanmaya zorluyorum. Babamın yattığı o.

Onu sadece birkaç gün önce gördüğüme inanamıyorum. O Artık gözlerinin altında koyu halkalar var. Yüzündeki çizgiler,

Yıllarca kahkahalarla kazınmış, şimdi daha derin görünüyor. Bir gecede 50 kilo vermiş gibi görünüyor.

Bu nasıl oldu? Nasıl bu kadar hızlı kötüleşti?

"Hey, çocuk." Sesi yumuşak olmasına rağmen hiç değişmiyor. Sesi her zamanki gibi çıkıyor. Babam gibi.

"Bana söylemeliydin," diyorum usulca.

Yatağın ayak ucunda duruyorum. Yatağının başucundaki sandalyeye gitmeyi kendime yediremiyorum. Ellerine, kollarına, serumlara ve tüplere bakıyorum. Annem çok fazla ağrı kesici aldığını söyledi ama gözleri uyanık.

"Endişelenmeni istemedim."

"Nasıl yapamam? Şu haline bak!" Nefes almadan önce bağıríyorum. Nabzım kontrolden çıktı.

"Gel otur." "Hayır."

"Shane."

Boğazıma düğümlenen çaresizlik beni boğuyor. Gözyaşları içinde yere yığılmama saniyeler kaldı. Ne yapacağımı bilmiyorum ama buna boyun eğemem. Bunun olduğunu kabul ettiğim an, o zaman bu gerçek olur.

Ama gözleriyle bana yalvarıyor. O tanıdık ela gözleriyle. Tek kelime etmeden sandalyeye doğru yürüyorum ve içine gömülüyorum. Tüm vücudum güçsüz hissediyor. Antiseptik kokusunu içime çekiyorum ve kusma isteğimle savaşıyorum.

"Sana ve kız kardeşine söylemek istemedim çünkü o zaman birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını üzümlerek, telaşlanarak ve kendini perişan ederek geçirecektin. Beni bu şekilde hatırlamanı istemezdim. Keşke şu anda burada olmasaydın."

"Oh, teşekkürler."

"Demek istediğim bu değil. Demek istediğim... Keşke ben uyurken falan olsaydı. Hızlı. Uyarı vermeden. Yani

Siz beni ölürken izlerken burada yatmak zorunda değilim." Yüzünü başka yöne çeviriyor ve dudaklarının kıvrıldığını görüyorum. Öfkesini. Geri döndüğünde, teslimiyet içindeydi. "Seni acıdan kurtarmak istedim."

"Ama yapamazsın. Bizi bundan koruyamazsın."

"Hayatın boyunca seni korudum. Benim işim bu. Ben senin babanım. Kötü şeylerin sana ulaşmamasını sağlamaya çalışıyorum."

Kalbime bir acı bıçağı saplandı. Kötü şeyler bize ulaştı. Babam orada çökmüş gözlerle ve kollarında tüplerle yatıyor. Ameliyat edilemez ve tedavi edilemez.

Kurtarılam

az.

Öldü.

Acı bir an için yüz ifadesini gölgeliyor ve ben onun bu acı içinde nefes alışını izliyorum. Kanserli hücreler onu içten dışa doğru harap ederken şu anda vücudunda neler olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve yine kızgınım. Çünkü bu cesur savaşta mücadele ediyordu. Tek başına savaşıyor ve benden onun yanında savaşmamı istemedi.

"Geçtiğimiz altı ay çok güzeldi," diyor bana. "İlkbaharda Frozen Four'u kazandığını gördüm. İyi bir kadına aşık olduğunu gördüm. Mutlu olduğunu gördüm. Gerçekten tek istediğim bu."

"Eğer bana söyleseydin-"

"O zaman ne olacak?" diye meydan okur. "Sadece ikimiz için de daha uzun bir ölüm cezası olurdu. Bu zehir sonunda beni senden almadan önce çekeceğin birkaç günün aksine altı ay boyunca acı çekecektin."

Neredeyse boğazımdaki yumrudan boğulacaktım.

"Sana ve Maryanne'e hiçbir şey söylemedim çünkü onun bilim kamplarından ve okulundan keyif almasını istedim. Senin de hokeyden zevk almanı istedim. İkinizin de

Endişelen. Ve ben gittikten sonra anneni suçlamayı ya da ona kızmanı istemiyorum çünkü-"

"Böyle konuşmayı kes," diye tısladım. "Kes şunu."

Artık göremiyorum. Gözyaşlarımın parlaklığı beni kör etti.

"Hayır, bunu söylemek zorundayım. Ve sen de bunu duymalısın. Şimdiye kadar hayatının kolay geçtiğini biliyorum. Annen ve ben senin için bunu istedik. Hayallerine ulaşabilmen için işleri elimizden geldiğince kolaylaştırmaya çalıştık. Hokeyin peşinden koşmana izin verdik, kira ya da masraflar için endişelenmene ya da herhangi bir şey için mücadele etmene gerek olmadığından emin olduk. Yine de para konusunda endişelenmen gerekmeyecek ama şimdi mücadele edeceksin çünkü ben olmayacağım ve annenle kız kardeşinin sana ihtiyacı olacak."

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Onlara her zaman göz kulak olacağına ve her zaman yanlarında olacağına dair bana söz vermeni istiyorum, özellikle de Maryanne."

Nefes alamıyorum.

"Şu anda ölmek üzereymişsin gibi konuşmayı bırakabilir miyiz lütfen? Şu anda ölmüyorsun. Sadece bunu özümsememe izin ver."

"Hayır. Şimdi bunu söylememin tam zamanı." Zayıfça bir kolunu kaldırır. "Bu morfin beynimi lapaya çevirmeden önce. Şu anda net bir şekilde düşünebiliyorum ve seni net bir şekilde görebiliyorum ve bilmeni isterim ki dönüştüğün adamla daha fazla gurur duyamazdım. Sen benim her şeyimsin. Sen ve kız kardeşin."

Sesi nihayet titremeye başlıyor ve gözyaşları artık yüzümden serbestçe akıyor.

"Lütfen bunu söylemeyi kes," diye yalvarıyorum.

"Hayır, duyacaksın. Seni ne kadar çok sevdiğimi duyacaksın. Seninle ne kadar gurur duyduğumu duyacaksın. Orada olamadığım için ne kadar üzgün

olduğumu duyacaksın.

ilk Blackhawks maçında buzun ortasında oturmak gibi."

Ben bittim. İşte bu kadar. Yüzümü koluna yaslayarak yatağına kıvrılıyorum, gözyaşlarımı kontrol edemiyorum. Elinin saçlarımı ve ensemini hafifçe okşadığını hissettiğimde daha çok titriyorum.

"Her şey yolunda. Sorun yok, evlat."

"Hayır, sorun var," diye mırıldanıyorum acıyla. "Bunu bizden nasıl saklarsın?"

Ama şimdi anlıyorum. Ben anlıyorum. Ne kadar kızgın olsam da, onun durumunda olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. İnsanların altı ay boyunca bana acımasını, endişelenmesini ve telaşlanmasını istemezdim. Birden annemin Şükran Günü yemeğinden sonra zaten çok fazla hareket olduğunu söyleyerek yürüyüşe çıkmasını istemediğini hatırladım. Maryanne için endişelendiğini sanıyordum. Şimdi anlıyorum ki babamla konuşuyormuş. Sakin olmasını istiyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve derin nefes alıyorum. Kalp atışlarım parmak uçlarımda zonkluyor ve bu şu anda ihtiyacım olandan daha fazla adrenalin demek. Nefes alışım gözlerimi açmama yetecek kadar yavaşladığında, omuzlarımdaki ağırlık her zamankinden daha ağır.

Başımı yavaşça kaldırıyorum, kapüşonumun koluyla gözyaşlarımı siliyorum. "Gidemezsin," diyorum. Çünkü başka bir alternatif yok. "Gidemezsin."

"Mecbur kalacağım, evlat. Ama sana söz veriyorum, iyi olacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." Gözlerim yanıyor.

"Yapacaksın çünkü sen tanıdığım en güçlü adamsın. Gözlerini açtığın andan itibaren seni sevdim. Hemşire bana minik, sümüksü, küçük bedenini verdi-"

Boğuk bir kahkaha attım.

"Ve sen yüzünde bilmiş bir ifadeyle bana baktın. Annen hayal gördüğümü, beni tanımanın mümkün olmadığını söyledi. Bebeklerin doğduktan hemen sonra gözlerini odaklayamadıklarını söylüyor ama ben senin beni gördüğünü biliyordum. Ve o gün benim en iyi arkadaşım oldun."

Kaçmak isteyen acı feryadımı yutmak zorunda kalıyorum. "Sen de benim en iyi arkadaşımsın," diyorum basitçe. "Ve sen de Bir insanın isteyebileceği en iyi babasın. Diğer babaları utandırırıyorsun. Kendilerini aşağılanmış hissetmeliler."

Gülümsüyor. "Çok doğru." Sesi duygusallıktan titrerken nefes alış verişini yeniden sığlaşıyor. "Nerede olursam olayım, her zaman seninle olacağımı hatırlamanı istiyorum. Sana göz kulak olacağım."

Elini sıkıyorum, yaklaşan bu kaybın dayanılmaz ezici ağırlığını hissediyorum. Bunu yapamam. Ona veda edemem. Bunun son konuşmalarımızdan biri olabileceğini bilmek kalbimi sızlatıyor. Bu adam hayatımı şekillendirdi. Bana yaşadığım değerleri öğretti. Onun bilgeliği olmadan ben ne yapacağım? Onun rehberliği?

"Kendin için yaratmana yardımcı olmaya çalıştığımız yolda kalacağına söz vermeni istiyorum. Chicago'ya gidecek ve eğitim kampına katılacaksın. İlk NHL maçın için buza adım atacaksın ve bunu yaptığında yukarı bakacaksın ve ben de sana aşağıdan bakıyor olacağım."

Tekrar ağlamaya başladım. "Söz ver, Shane."

Başımı sallayarak elini daha sıkı sıkıyorum. "Söz veriyorum." "Güzel." Yumuşakça kıkırdıyor. "Sadece bir tane daha ve sonra "Yemin ederim, taleplerim bitti." Gülüştüğüne karşılık veremem. Çok acı çekiyorum.

"Annene ve kız kardeşine bakacağını söylediğini duymam gerek."

"Elbette bakacağım. Onlara her zaman göz kulak olacağım." "Güzel," dedi yine.

Kısa bir sessizlik çöküyor. Nefes alışını dinliyorum. Sesi yine sığ geliyor. Titrek. Ve gözleri bulanıklaşmaya başlıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sadece yorgunum. Belki biraz kestiririm." "Gidip annemi getirmemi ister misin?" "Evet."

Gözlerimi silip kapıya doğru yürüyorum ama ben çıkamadan onun sesi beni durduruyor.

"Seni seviyorum evlat," diyor yataktan. "Ben de seni seviyorum baba."

Üç gün sonra babam öldü.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SHANE

Burada olmak
istemiyorum.

"SEN İYİ MİSİN?" DIANA ENDİŞELİ.

Bugün Pazar. Babamın ben, annem ve kız kardeşim başucundayken hastanede vefat etmesinden beş gün sonra.

Bu şekilde mi planladı bilmiyorum. O an bunun olacağını biliyor muydu? Sabahtı ve hastane odasında televizyon izliyorduk, ben sandalyede oturuyordum, Maryanne göğsüne yaslanmıştı. Annem alt kattaki kafede dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyordu ki babam aniden Maryanne'e, "Neden gidip anneni bulup buraya getirmiyorsun? Dördümüz birlikte biraz zaman geçirelim."

Maryanne fırladı, annemle birlikte döndü ve on beş dakika sonra adam gitmişti.

Bence muhtemelen biliyordu.

Şimdi Heartsong'daki evdeyiz. Ev iyi dilekte bulunanlarla dolu, keder boğucu bir dumanın kalın gölgesi gibi havada asılı duruyor. Arada bir çıtırtı, yumuşak konuşma mırıltısını bozuyor. Oturma odasının köşesinde çiçeklerle ve çelenklerle örtülü bir masa ve babamın büyük siyah-beyaz bir fotoğrafı var. Ona bakmadan edemiyorum

Ağladığım için odanın o kısmından uzak duruyorum.

Cenaze töreni sadece yakın aile içindi. Babam Burlington'da anne ve babasının yanına gömüldü. İkisi de genç yaşta ölmüş; bunu mezarlıkta mezar taşlarına bakarken fark ettim. Büyükbabam altmışlı yaşlarının başında, büyükannem ise ellili yaşlarının ortasında ölmüş. İkisi de kalp krizinden ölmüş. Bu arada babam, ailede kendi tarafında bile görülmeyen lanet olası bir kansere yakalandı. Evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı var.

Burlington'dan döndüğümüzde Diana bizi evde bekliyordu. Annemin ailesinin evi anma töreni için hazırlamasına yardım etmek için erken gelmişti. Şimdi yanımda, dizlerine kadar uzanan siyah bir elbise giymiş, endişeyle yüzüme bakıyor.

"Ne dedin? Oh, ben iyiyim."

Etrafıma bakıyorum, burada ne kadar kalmamız gerektiğini, bu insanların evimde ne kadar kalacağını, üzgün yüzleri ve ezbere taziyeleriyle yanıma geleceklerini merak ediyorum. Her yerde yüzler var, bazıları tanıdık bazıları değil, hepsi bir hüznün mozağinde birbirine karışıyor.

Sakin ve akklı başında kalmaya çalışıyorum ama boynumda ter oluşuyor. Odadaki odağımı kaybediyorum. Yıllardır görmediğim uzak bir akrabamla, artık bir babam olmadığı için ne kadar üzgün olduklarını anlatan başka bir konuşmanın içine çekilmeden önce kaçmak istiyorum. Bir ses beni gerçekliğe geri çekene kadar her şey yavaşça kayboluyor.

"Shane. İyi görünmüyorsun."

"Burada olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum Diana'ya.

"Biliyorum." Elini benimkinin içine soktu ve sıktı.

Annem, ikiz kardeşi Ashley teyzemle birlikte içecek masasının yanında duruyor. Gözyaşları yüzünden gözleri kızarmış.

cenaze töreninde döküldü. Elinde bir mendil, insanlar son görevlerini yerine getirmek için yürürken dalgın dalgın yüzünü kuruluyor.

Odanın diğer ucunda Gigi ve Ryder kız kardeşimle konuşuyorlar.

Tanrım, kız kardeşim. O da babasını kaybetti. İkimiz de kaybettik. Ama o hala çok genç. En azından ben ona 22 yıl boyunca sahiptim. O sadece on yaşında.

Maryanne gözlerimin içine bakıyor, ağzının kenarları hüznü bir gülümsemeyle kalkıyor. Kalbim parçalanıyor. Diana'nın elini daha sıkı sıkıyorum.

Beckett ve takımdan bazı çocuklar burada. Koç Jensen bile geldi. Karısı Iris ile birlikte burada; onları annemle uzun süre konuşurken gördüm. Çok sayıda lise arkadaşı da geldi, tanıdık biri şimdi buraya geliyor.

Lynsey'nin kara gözleri bize yaklaşırken sempati ile doluyor. "Lindy," diyor.

Diana elimi bırakıyor ve ben de eski kız arkadaşına sarılmak için bir adım öne çıkıyorum.

Yanağını yanağıma bastırıyor ve fısıldıyor, "Çok üzgünüm. Babanı çok severdim."

"Biliyorum. Burada olduğun için teşekkür ederim." Onu bıraktıktan sonra Diana'ya başını salladı. "Diana. Selam."

"Hey," diye yanıtlıyor Diana.

Garip ya da başka bir şey değil. Sadece iç karartıcı. Bununla ilgili her şey iç karartıcı. Bu yüzden annem benimle yalnız konuşmak istediğinde, bunu memnuniyetle karşılıyorum. Beni çalışma odasına götürmesi dışında, ki bu bir işkence odasına girmek gibi bir şey.

Nereye baksam babamı görüyorum. Aile fotoğraflarımızı görüyorum. Kitaplarını görüyorum. Şükran Günü'nde ellediği karton kutuları görüyorum.

"Tavan arasını rastgele temizlemiyordu, değil mi?" Sessizce söyledim.

Annem başını sallar. "Hayır. Sana ve kız kardeşine vermek için en önemli eşyalarını arıyordu."

Bir hıçkırık neredeyse nefes yolumu kesiyordu. Sonra bir bakıyorum, annem bana şiddetle sarılıyor, kolları belime dolanıyor.

Bu kayıp çok derin. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Göğsümdeki bu boşluk, sanki biri özümü oluşturan bir şeyi, benden bir parçayı söküp almış ve yerine acı ve boşluktan başka bir şey bırakmamış gibi.

"Sorun yok bebeğim," diyor.

"Hayır, sorun var. O gitti."

"Biliyorum."

"Peki bu nasıl iyi oluyor?"

"Öyle olmak zorunda. Aksi takdirde boğulacağım," diye fısıldıyor.

Günler sonra ilk kez ona iyice baktım. Kendim, Maryanne ve hastane yatağında yatan babam için o kadar endişeliydim ki annemi gerçekten fark etmeyi ihmal ettim. Şimdi onun ne kadar yıkılmış olduğunu fark ediyorum.

"İyi değilsin." Elini tutuyorum ve onu koltuklardan birine götürüp oturmaya zorluyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Ben değilim. O benim lise aşkımdı." Sesi boğuk çıkıyor. "Şimdi ne yapacağız, Shane? Onsuz nasıl yaşayacağım?"

Ona uzanıyorum ama sandalyeden sendeleyerek kalkıyor ve masasına doğru yürüyor.

"Bu evde nasıl yaşayabilirim?" Kollarını iki yana sallıyor. "Bu evde kalamam."

"Zorunda değilsin," diye onu temin ediyorum. "Bir yolunu buluruz."

Sırtını bana dönük tutuyor ve uzun, derin bir nefes alırken omuzlarının yükseldiğini görüyorum.

Bu annemde hayran olduğum bir şey. Yıllar boyunca onun duygusallaştığını gördüm, ancak çok hızlı bir şekilde kendini düzenleyebiliyor, göz açıp kapayıncaya kadar sakinleşebiliyor. Sırtını dikleştirmesini, omuzlarını dikleştirmesini izliyorum. Yine kontrolü ele aldı. Kontrol onda. O Heartsong, Vermont'un kasaba yöneticisi. İşleri nasıl halledeceğini biliyor ve bunun için onu seviyorum.

"Senden bir iyilik istiyorum," diyor annem. "Ne olursa."

"Maryanne Ocak ayına kadar okula dönmeyecek. Zaten tatil de yakında başlayacağı için bir anlamı yok. Ben emlak işleriyle uğraşırken ve yeni bir ev ararken o birkaç hafta sizde kalabilir mi?"

"Vay canına. Sen ciddisin."

"Burada olamam," diye tekrarlıyor.

Ve anlıyorum. O her yerde. Burası benim çocukluk evim ve onu çok özleyeceğim ama onsuz burada olma fikri dayanılmaz.

"Tatilleri teyzenin evinde geçireceğimizi düşündüm. Eğer senin için de uygunsa, ailenin geri kalanına haber veririm."

Başımı salladım. Genelde herkes burada olur ama onun neden istemediğini anlıyorum.

"Ve tabii ki Maryanne gelip benimle kalabilir," diyorum anneme. "Hocalarımla konuşup onu bazı derslere getirip getiremeyeceğimi soracağım."

"Bence bu gerçekten hoşuna gidecek." "Benim de. Tam bir inek."

Günlerdir paylaştığımız ilk gerçek kahkahaydı.

"Hafta sonları maçlarım olduğunda Diana'nın ya da arkadaşlarımdan birinin onunla takılıp takılamayacağını kontrol edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim." "Elbette."

Bana bir kez daha sarıldı. "Oraya geri dönmeliyiz."

"Gerçekten yapmak zorunda mıyız?"

Annem dudağını ısıırıyor. "Beş dakika daha mı?"

Tek kelime etmeden babamın koltuklarına karşılıklı yerleştik. Hâlâ kitaplarıyla dolu olan sehpa aramızda duruyor. Burada, neredeyse o gitmemiş gibi davranabiliyoruz. Sadece mülklerinden birini kontrol etmeye gittiğini, yakında döneceğini ve hep birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi. Sonunda kapı çalınıp fantezimiz yarıda kesilene ve bizi acımasız gerçekliğe dönmeye zorlayana kadar orada oturuyoruz.

BÖLÜM ELLİ İKİ

DIANA

Aramızdaki uçurum

ARALIK

SHANE MÜCADELE EDİYOR. HAKLI OLARAK TABİİ. DAHA YENİ BİR ve ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu da şu anda Shane babayı oynarken Maryanne'e annelik yapmak anlamına geliyor.

Kötü bir iş değil. O gelmiş geçmiş en iyi çocuklardan biri. Ama aynı zamanda Maryanne. Onun gibi bir çocuğu bütün gün televizyonun karşısına oturtamazsınız, onunki gibi bir beyinle olmaz; zihinsel uyarıma ihtiyacı var. Bu yüzden elimden geldiğince onunla eğlenceli aktiviteler yapmaya çalışıyorum. Shane de öyle ama onun hala her gün hokey antrenmanı var, benim de her gün amigo antrenmanım var. Maryanne evde yalnız kalamadığı için, küçük kız kardeş görevlerini değiştiriyoruz.

Kış döneminin bitmesine bir hafta kala, Perşembe sabahı, "Antrenmandan önce onu spor salonundan alırım," diyor. "Saat kaçta? Dörtte mi?"

"Evet. Ders üç buçukta bitiyor, yani dörtte orada oluruz." Maryanne fizyoloji dersimde oturuyor. I

bu son sınıf kinesiyoloji dersinin çocuğun kafasını aşması konusunda hiç endişem yok.

Öne doğru yürüyorum ve kollarımı ona doluyorum. Bir süre sonra o da bana sarılıyor ve çenesini omzuma bırakıyor.

"Bu çok acımasızca,"
diyor. "Biliyorum."

Kalbim onun için acıyor. Benimkilerle her kilitlendiklerinde gözlerindeki kederi görüyorum. Orada olmadığı tek zaman seks yaptığımız zamanlar. Maryanne onun evinde uyurken her gece benim dairemde bunu oldukça fazla yapıyoruz. Sanırım bu ona yardımcı oluyor. Bana da yardımı oluyor çünkü Shane'le seks hayatımda yaptığım en iyi seks.

"Eve döndüğünde lokantada yemek yiyelim mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Dedektif Wendt ile buluşacağım."

"Oh kahretsin. Bugün müydü?" Pişmanlık gözlerinde dalgalanıyor. "Seninle gelirdim ama çocuğu karakola götürürsem annemin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Hayır, sorun değil. İfademdeki birkaç şeyin üzerinden geçiyoruz. Avukatım orada olacak."

"Peki ya baban?"

"Gelemeyecek ama dediğim gibi, o kadar da önemli bir şey değil."

Küçümsüyorum. Bu görüşme önemli olmayabilir ama durumun kendisi önemli. Savcı, ikinci saldırı suçlaması olduğu için Percy'ye karşı dava açmaya devam ediyor. Benim artık bu işe dahil olmamam gerekiyor ama avukatı geçtiğimiz ay birkaç kez benimle temasa geçti. Percy harekete geçirdiğim şey yüzünden çok kızgın. Ama suçlamaları düşürmek istesem bile polisler bunu yapmayacak. Ve görünüşe göre Percy çok inatçı davranıyor ve suçlamaları kabul etmeyi reddediyor.

"Bu çok sinir bozucu," diyorum Shane'e. "Bir anlaşma yapabilir ve şartlı tahliye alabilir. Tek yapması gereken suçunu kabul etmek ve mahkemede zaman kaybetmek zorunda kalmayız."

"Dürüst olmak gerekirse savunmasını kabul edeceğini düşünmüştüm. Ama sanırım onun gibi bir narsist yanlış bir şey yaptığını kabul edemez. Onun çarpık zihnine göre, ona yaptıkların için bunu hak ettin - ondan ayrılmak, yeni biriyle birlikte olmak."

"Kabul edilemez," diyorum alaycı bir şekilde. "Hayatımı onsuz yaşamaya nasıl cüret edebilirim?"

Shane beni öpmek için eğildi. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Maryanne'i her zaman lokantada bırakabilir ve ben caddeden istasyona doğru koşarken ona göz kulak olması için garsonlardan birine para ödeyebilirim."

"İyi olacağım, söz veriyorum. Seni seviyorum."

Bu üç kelimeyi şimdi ona her gün söylüyorum ve bir yanıma hala Percy'nin Meadow Hill'in dışına park edildiği gece bunları söylemediğim için kendime lanet ediyor. O zaman hissetmişim ama Shane'in Lynsey ile gitmesine hâlâ kızgındım. Şimdi bunun ne kadar çocukça olduğunu anlıyorum. Eğer birini seviyorsan, ona her zaman söylemelisin. Hayat çok kısa ve yarının ne getireceğini asla bilemezsin. Ya o gece duygularımı kendime saklasaydım ve ertesi sabah ona bir şey olsaydı? Böyle bir pişmanlıkla yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Shane beni tekrar öpmeden önce "Ben de seni seviyorum," diyor.

Antrenman için ayrılıyor ve ben mutfağa dönüyorum, Maryanne tezgahta oturmuş ona yaptığım smoothie'yi içiyor. Pipeti yüksek sesle höpürdetiyor.

"Siz ikiniz çok duygusalsınız," diye suçluyor. "Biliyorum." İç çekiyorum.

"Bu iğrenç bir şey."

Maryanne kıs kıs güler. Shane'den çok daha sık gülüyor. Çocuklar daha dayanıklı olduğu için mi yoksa acısını

maskelemede gerçekten iyi olduğu için mi bilmiyorum. Ama

Babasını özlediğinden bahsedip ağladığı anlar olsa da Shane'in günlerdir mücadele ettiği ağır yükü taşımıyor.

"Pekâlâ," dedim ona. "Taş avı için hazırlanalım. Kampüse gitmeden önce birkaç saatimiz var."

Yürüyüşe çıkacağız, sonra öğle yemeği, sonra fizyoloji, sonra da Shane ve ben rehine takası yapacağız. Yoğun bir gün olacak.

Biz öğle yemeğindeyken Shane'in annesi aradı ve Maryanne'i cümlelerin ortasında kesmek zorunda kaldım. Yürüyüşümüzde bulduğumuz kayalar hakkında gevezelik ediyordu.

"Bekle. Annen arıyor." Telefona hemen cevap verdim. "Merhaba April."

"Selam, tatlım. Sadece kontrol etmek istedim. İyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Biz harikayız. Teşekkür ederim." Shane'in annesi beni her gün arıyor, bu da kendi annemden yaklaşık bir milyon kat daha fazla. Annemden birkaç ayda bir haber aldığım için şanslıyım.

"Ev arama işi nasıl gidiyor?" April'a sordum.

"Güzel. Sanırım bir şey buldum. Shane'e listeyi daha sonra göndereceğimi söyleyebilirsin. Umarım bakma şansı olur. Tatillerde görüşebiliriz ve ayrıca tüm emlak işlerini halledebiliriz."

Ne kadar çok "eşya" olduğunu hayal bile edemiyorum. Ryan birkaç iş yürüttü, bir sürü mülke sahipti ve hepsi Shane ve Maryanne'e gitti.

"Annenle konuşmak ister misin?" Ağzılığı kapatarak soruyorum.

Başını sallar. "Onu bu gece arayacağım."

"Maryanne seni bu gece arayacağını söyledi," diyorum April'a. "İyi olur. Yardım ettiğin için teşekkürler, Diana. Bunun anlamı seni ailemizin bir parçası olarak görmekten mutluluk duyuyorum."

Bu boğazıma bir yumru getirmediyse ne olayım. Evet, benim bir ailem var. Babam var, Larissa var, Thomas var. Ama bu sözleri bir anneden duymak. Farklı bir yere düşüyor.

Shane ve ben amigo antrenmanından önce Maryanne'in görevlerini değış tokuş ettiğimizde hala biraz hamdım. Antrenmandan sonra da hala bunu düşünüyorum. Crystal ve Brooke'la birlikte soyunma odasından çıkarken, birden annemle aramızdaki bu uçurumun kısmen benim hatam olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü onu ne sıklıkla arıyorum? Aramızdaki mesafeyi kapatmak için ne yapıyorum?

Gerçekten düşündüğümde, bir yerlerde onun bana olan ilgisizliği yüzünden pes ettiğimi fark ettim. Onun için asla yeterince zeki olamayacağımın bilincine vardım ve umursamayı bıraktım.

Ama önemsemeliyim. Aile üyelerinden biriyle ilişkisini kesen hiç kimseyi ayıplamıyorum; bunu yapmak için birden fazla neden olabilir ve birisi "annemle konuşmuyorum" dese asla yargılamam. Bunu sorgulamazdım çünkü kendilerine göre sebepleri olduğunu varsayardım.

Ama genel olarak bakıldığında benimki o kadar da kötü değıl.

Spor merkezinin lobisinde, kızlara el sallayarak ön kapı yerine boş bir banka doğru yürüyorum. Oturdum ve annemin numarasını çevirdim.

Sesli mesaj bırakmaya hazırlandığım için sesini duyduğumda şaşıyorum. "Diana. Her şey yolunda mı?"

Sanki umurundaymış gibi davranmak ilk düşüncem ve beynim bunu yakaladığında, ihtiyacım olan tek onay bu. Ben de sorunun bir parçasıyım. Belki de umursuyordur. Neden hemen umursamadığına karar veriyorum?

"Percival'a bir şey mi oldu?" diye soruyor endişeyle.

Birden Percy ile olanlar hakkında onunla hiç konuşmadığımı fark ettim. Babama, Percy ile olanları

Konuşmaya hazır olduğumda onunla kısa bir süre görüştüm ama aslında onunla bu konu hakkında hiç konuşmadım.

Bu ilişkideki başarısızlığın iki taraflı olduğu giderek daha açık hale geliyor.

"Ben bir pisliğim," diye
ağzımdan kaçırdım. "Ne?"
Şaşırdı.

"Olanlar hakkında konuşmak için seni hiç aramadım
bile." "Hayır," diyor sıkıca. "Aramadın."

Buna rağmen benim epiphany, a tanıdık Not
. suçlama içeri sızıyor. "Ama sen de beni
aramadın."

"Babana bunu hazır olduğunda konuşacağını
s ö y l e m i ş s i n . Ben zorlayacak bir tip değilim."

Hayal kırıklığı boğazımı sıkıyor. "Ama ıkınmalısın anne.
İtmelisin."

Cevap vermiyor.

"Eski erkek arkadaşım yüzüme yumruk attı. Beni
görmeye gelmek için New York'tan kalkan ilk uçakta
olmalıydın." İçimi çektim. "Bunun için üzgün değilim-"

"Gerçekten mi? Çünkü kulağa bu konuda üzgünmüşsün
gibi geliyor." "Hayır. Özür dilerim. Bir düşünce
patlaması yaşıyorum."

"Bir düşünce patlaması." Sesinde bir eğlence var. "Evet,
sadece... izin ver şunu çözeyim." Nefes alıyorum. "I
seninle Percy hakkında konuşmak istemedim çünkü
utaniyordum. Beni suçlayacağını düşündüm."

Nefes nefese kaldı. "Tatlım. Buna gerçekten inanıyor
musun?"

"İnandım. Ama şimdi fark ediyorum ki beni buna
inandıran kendi güvensizliğimmiş. Senin için bir hayal
kırıklığı olduğumu, senin için yeterince zeki olmadığımı
düşünmeye o kadar alışmışım ki, Percy beni terslediğinde,
ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını ya da bunun
olmasına izin verecek kadar aptal olduğumu düşüneceğini
düşünüp durdum-"

"Diana!" Sesi gerçekten zgn geliyor. "Ben asla düşün-"

"Bunu şimdi biliyorum," diye araya giriyorum. "Hepsi mantıksız bir yerden geliyordu. Ama..." Bir nefes daha verdim. "Erkek arkadaşımın babası öldü."

"Oh." Konunun aniden değişmesiyle irkildi. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Hokey oyuncusu bu mu?"

"Evet, hokey oyuncusu. Gerçi bundan çok daha fazlası. Ama evet, babasını yeni kaybetti. Kız kardeşi bu hafta onunla kalıyor ve annesi de her gün kontrol ediyor."

Telefonun diğer ucundan bir iç çekiş duyuyorum. "Sakın bana seni her gün aramamı istediğini söyleme, çünkü hayatın boyunca ilişkimizin doğası böyle olmadı."

"Olmadı," diye katılıyorum. "Bunu istediğimi söylemiyorum ama hayatıma biraz ilgi göstermesini istemek çok da fazla bir şey değil."

"İlgi gösteriyorum."

"Hayır, anne, yapmıyorsun. Seninle amigoluk ya da dans yarışmam hakkında konuştuğumda beni eleştiriyorsun. İlgilenmediğini anlıyorum ama bil bakalım ne oldu? Numara yapabilirsin." Gülmeye başladım. "Her zaman numara yapıyorum. Hokeyle pek ilgilenmiyorum ama çaba sarf ediyorum ve erkek arkadaşımın bu konudaki konuşmalarını dinliyorum. Çünkü bu onun tutkusu. Babam aptal sosislerinden ve kasabından bahsettiğinde de umursuyormuş gibi yapıyorum. Ama bil bakalım ne oldu, et umurumda değil!"

Annem kıkırdıyor. "Aman Tanrım. Hâlâ Gustav'dan bahsediyor mu?"

"Evet, ve bu iğrenç. Ama insanları sevdiğinizde böyle yaparsınız. İlgi alanlarını desteklersiniz. Amigo yarışmalarına gelmeye başlamanı istediğimi söylemiyorum. Farklı olduğumuzu biliyorum. Ama sırf tamamen farklı insanlar diye sizinle bir ilişkiyi kaçırmak istemiyorum. Ortak bir noktamız olmalı. Bazı ortak noktalar. Sadece bunu bulmak için yeterince uğraştığımızı sanmıyorum."

"Hayır," diyor sessizce. "Bizim de sahip olduğumuzu sanmıyorum." "Eğer öyleyse ben de yapmaya hazırım. Bu iş için çaba."

"Bunu isterim."

"Gerçekten yapar mıydın?" Anneme asla söyleyemem. Duygularını saklamakta çok iyi.

"Yapardım." Sesi titriyor. "Boşandıktan sonra babanla yaşamayı seçmen beni incitti. Elbette anlıyordum. Eğlenceli olan o. Ben katı olanım. Ve o zamanlar bile, dediğin gibi, çok fazla ortak noktamız yoktu. Kişiliklerimiz taban tabana zıttı. Ama benimle hiç vakit geçirmek istemediğini hissettim ve sonunda... haklısın, denemeyi bıraktım. Kardeşinle her zaman konuşuyorum."

Bunu duymak acı veriyor.

"Yine de kızım, ilk çocuğumla, telefonu zar zor açıyorum. Bu kabul edilemez."

"Bu ikimizin de suçu," diyorum.

"Hayır, ben ebeveynim. Suçun yüzde doksanını ben üstleniyorum."

Telefona doğru homurdanıyorum. "Pekâlâ. Yüzde 10'u kabul ediyorum." Sesim tekrar ciddileşti. "Belki bayram tatilinde seni görmeye gelebilirim. Ocak ayındaki derslerini hazırlamak için çok işin olduğunu söylediğini biliyorum ama-"

"Senin için bir ya da iki saat ayırabilirim." Şaka yapıyor. "Oh, teşekkürler. Çok cömertsin." Ben de şaka yapıyorum.

"Yukarı Doğu Yakası'nda yeni keşfettiğim mükemmel bir spa var. Bize bir spa günü ayarlayayım mı?"

"Ne zamandan beri kaplıcaları seviyorsun?"

"Her zamandan beri, Diana. Her ay masaj yaptırdığımı biliyorsun."

Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun?"

"Bunun spa türü bir şey olabileceği aklıma bile gelmedi."

"Oh, bu spa tipi bir şey."

Vedalaştığ ve erkek arkadaşımın üzerinde hala büyük bir yük olmasına rağmen, üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

SHANE

Senden vazgeçmeyeceğim.

BUNU YAPAMAM.

Bu tuhaf, çılgınca düşünce ilk olarak bu akşamki maç için giyinirken aklıma geliyor, babamın ölümünden sonraki ilk maçım. Bu düşünceyi görmezden geliyorum çünkü anlamsız. Elbette bunu yapabilirim. Bunu hayatımın yarısından fazladır yapıyorum. Hokey benim kanımda var.

Ben de bunu bir kenara itip işime bakıyorum. Pedlerimi ve üniformamı giydim. Patenlerimi bağladım. Briar bankında takımına katılıyorum. Ve hokey oynuyorum.

Bunu yapamam.

İlk periyodun yarısında beni tekrar dürtüyor. Rakiplerimin ve takım arkadaşlarımın arasından geçerken, bir köpeğin çubuğu kemirmesi gibi içimi kemiriyor. Ve ağzımda kızgınlığın tadını alabiliyorum. Babam öldüğünden beri bu acıyı ilk kez yaşamıyorum ama bu gece farklı hissediyorum. Kalabalığın tezahüratları, maçın adrenalini, buzun tanıdık kokusu. Eskiden özgürleştiriciyken, birden boğucu gelmeye başladı.

Maryanne evde Diana'yla birlikte ve ben de burada bu pistteyim. Burada olmam gerekirken aptalca, anlamsız bir oyun oynuyorum.

küçük kız kardeşime bakıyorum.

Bunu yapamam.

İkinci periyotta, bu kafamda bir mantra haline geldi.

Jensen, "Değiştir şunu," diye bağıyor ve Beckett omzuma vuruyor.

Yedek kulübesinden fırladım ve bir sonraki vardiyam için kendimi buzun üzerine attım. Dikkatim dağılmadı. Kötü oynamıyorum. Ama panolara doğru kontrol edilirken, soğuk yüzey formamı ısıtırken kısmen otomatik pilotta çalışıyorum. Buzda kayan patenlerin ve çarpışan sopaların sesleri etrafımda yankılanıyor. Pakın kontrolünü ele geçirip Harvard kalesine doğru ilerliyorum. Rakip defans oyuncusu ileri atıldığında, pakı geriye doğru Austin'e fırlatıyorum, o da bir roket gibi kaleye sokuyor.

Gol!

Tekrar sıra değiştirdiğimizde takım arkadaşlarımız onaylarını haykırıyor. Will kolumu tokatlayarak asist için beni tebrik ediyor.

Ben burada olamam.

Beynimdeki aralıksız uğultudan son zili zar zor duyuyorum. Mantram geliştirdi.

Maçtan sonra aceleyle sokak kıyafetlerimi giyiyorum ve Koç Jensen'ı bulup özel olarak konuşmak istiyorum. Sanırım daha ben söylemeden ne söyleyeceğimi biliyor. Gözlerimde görüyor.

"Eve gitmeliyim, Koç."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra iç geçirdi. "Ne kadar süre?" "Bilmiyorum."

"Takımdan ayrıldım da ne demek?" Diana beni odamda takip ederken ve giysilerimi bir bavula atarken izlerken yüzü endişeyle dolu y o r .

"İstifa etmedim. Sanırım bıraktım."

"Shane. Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Şifonyerime doğru yürüyorum ve üst çekmeceyi açıp bir avuç boxer şort alıyorum. Kız kardeşimin eşyaları, kalmaya geldiğinden beri kullandığı yatak odasının her yerine dağılmıştı. Onun da toparlanması gerekecek ama önce Diana'yla konuşmak istediğim için Maryanne'i televizyonun karşısına oturtup asteroitlerle ilgili bir belgesel izlettim.

"Eve gitmem gerek, Dixon. Şu anda burada olamam."

"Tamam." Nefes aldığını duyuyorum. "Bunu anlıyorum. Ama... bu hokey. Hokey senin hayatın. Ya playoff'lara kalırsan? Takımını terk edemezsin."

Acı göğsüme saplanıyor. O haklı. Yapamam.

Ama yapıyorum.

Tıslayarak nefes veriyorum, boxer'ı bavula bırakıyorum ve yatağımın kenarına çöküyorum. Diana bana katılıyor, vücudunu bana bakacak şekilde eğiyor ve yüz ifademi inceliyor.

"Bu neyle ilgili?" diye sorar.

"Onlara bakacağıma dair ona söz verdim," diyorum ürkekçe. "Onlarla ilgileniyorsun."

"Nasıl? Annem evde tek başına Noel'den önce evi satmaya çalışıyor, böylece tatilleri babamın hayaletiyle geçirmek zorunda kalmayacak. Babamın devasa mirası için avukatlar, muhasebeciler ve icra memurlarıyla uğraşmaktan bahsetmiyorum bile. Ve Maryanne burada, ben antrenmandayken, dersteyken ya da ağırlık odasındayken sen ve Gigi arasında gidip geliyor. İkisiyle de nasıl ilgilenebilirim ki?"

Diana yanağımı okşuyor. Dokunuşu o kadar sıcak ve rahatlatıcı ki ona doğru eğiliyorum. Kız arkadaşına doğru sarkıyorum ve o da kollarını bana dolayarak beni sıkıca sarıyor. Dixon kâbus başladığından beri benim dayanağım oldu. O benim tek

Bu zifiri karanlık, klostrofobik tünelde bir türlü çıkış yolunu bulamıyorum.

"Ona bir söz verdim." Sesim sert çıkıyor. "Bu sözü tutamam ve takımında kalamam. Bir süreliğine Heartsong'a dönmem gerekiyor."

"Bir süre nedir?"

Geri çekiliyorum ve alnındaki derin çatlağı görüyorum. Uzaniyorum ve alnımı onunkine bastırmadan önce kırıksıklığı nazikçe ovuyorum.

"En azından tatil sonrasına kadar. Belki daha uzun. Belki de ailemin benden ne istediğine bağlı olarak önümüzdeki dönem izin almam gerekecek."

Diana dudağını ısırır. "Dönemi kaçıırırsan mezun olamazsın."

"O zaman sonbaharda geri gelirim." Elini tutuyorum, sıcaklığına ihtiyacım var. O da bunu biliyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Sonsuza kadar gitmeyeceğim. Sadece bana ihtiyaçları kalmayana kadar."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," diyor iç çekerek.

"Zaten çok şey yapıyorsun." Yanağını tutuyorum, eğilip onu öpüyorum. Bir öpücük, bir güvence fırçası. "Maryanne'e bakmama yardımcı olmak için elinden gelenin fazlasını yaptın. Ama senin de bir hayatın var. Odaklanman gereken kendi sporun ve kendi derslerin var. Bunu senden istemek adil değil."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Tamam. Bunu sormak zorundayım. Benden ayrılıyor musun?"

Çenem açıldı. "Ne? Siktir, hayır."

Bakışlarından rahatlama akıyor. "P e k â l â . Güzel. Sadece emin olmak istedim."

Hafifçe kıkırdıyorum. Son birkaç haftadır çok nadiren gülüyorum ama Dixon her zaman biraz neşeli olmayı başarıyor.

"Seni seviyorum," diyorum güçlü ve empatik bir ses tonuyla. "Senden vazgeçmeyeceğim. Asla."

"Hiç, ha?"

"Bana sahip olduğun sürece."

Bunun üzerine gülümsüyor.

"Ve eğer senin için sorun yoksa, beni eve bırakabilirsin ve ben yokken arabama bakabilirsin diye düşündüm. Babamın-" Sesim çatlıyor. Yıkılmadan onu düşünemiyorum. "Babamın kamyoneti. Annemin de kendi arabası var. Mercedes garaj yolunda öylece duracak, ben de burada kullanabileceğini düşündüm."

"Bunu yapma, Lindley. Eğer o arabayı bana ödünç verirsen, asla geri vermem."

"Oh, geri veriyorsun." Sırıtiyorum. "Seni seviyorum ama o kadar da değil."

Kucağıma sürünerek ellerini boynumun arkasına kilitliyor. "Gitmek istediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Yapmak zorundayım."

O da başını sallıyor. "Tamam. Neye karar verirsen desteklerim. Futbol sezonu sona erdiğine göre artık her hafta sonu seni görmeye gelebileceğim."

"Bu konuda seni tutuyorum."

TÜM ÇOCUKLAR

BECKETT DUNNE:

Özledim seni.

LUKE RYDER:

İyi misin?

SHANE LINDLEY:

Evet, hepsi iyi.

SHANE LINDLEY:

Yeni bir yer bulduk, bu yüzden evi toplamakla meşguldüm.

LUKE RYDER:

Ne zaman döneceksin?

BECKETT DUNNE:

Özledim seni.

WILL LARSEN:

Dostum. Garip olmayı bırak.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

DIANA

Buraya seni incitmeye gelmedim.

OCAK

SHANE'I ÇOK ÖZLEDİM. BÜTÜN GÜNÜMÜ

Babam ve Larissa'nın ailesiyle birlikte olmam gerektiği için onunla TATİL yaptım ve ardından New York'taki annemi ziyaret ettim. Yılbaşından sonra Heartsong'a dört günlük bir ziyaret sıkıştırmayı başardım, ancak bu yeterince uzun değildi. Şimdi Meadow Hill'e geri döndüm ve o üç saat uzakta ve bu berbat bir durum.

Yeni dönem yarın başlıyor ve ben Pazar gecemi kanepede, geçmiş ulusal yarışmalardaki tezahürat rutinlerinin eski görüntülerini izleyerek geçiriyorum. Briar ekibi bölgesel yarışmalarda başarılı oldu, bu yüzden okullar açıldığında ulusal yarışmalara hazırlanmak için yeni bir vitese geçmemiz gerekiyor. Rutinimize ince ayar yapmak için koçumuz Nayesha ile birlikte çalışıyorum. Nayesha ve koreografımız koreografinin kendisiyle ilgileniyor, ancak benim görüşlerime de değer veriyorlar ve üçümüz yarın antrenmandan önce bir araya geleceğiz.

Termostatım sebepsiz yere açılıp kapandığından beri - kesinlikle babamı buraya getirmem gerekiyor, derhal -

Ağır yorganım başımın etrafında kıvrılmış, beni bir insan burrito haline getirmiş. Televizyonun sönük ışıltısı Skip'in akvaryumuna gölgeler düşürüyor. Havanın karardığını fark etmemiştim bile ama şimdi dünyanın ürkütücü bir sessizliğe büründüğünü fark ediyorum. Niall muhtemelen şu anda sessiz bir mutluluğun orgazmik kozasında.

Sessizliği aniden bir miyavlama sesi böldüğünde öyle bir sıcışıyorum ki battaniyem neredeyse kanepenin üzerine yuvarlanıyor.

Lanet olası Lucy. Yine nasıl dışarı çıktı?

Kendimi çözmek istemiyorum ama Priya'nın her zaman arkasındayım, bu onun inatçı kedisiyle uğraşmak anlamına gelse bile. Battaniyeyi üstümden atıp girişe yöneliyorum. Kapımın ardında ayak sesleri duyduğumda Priya'nın bu işin üstünde olduğunu anlıyorum.

Kapımı açtığımda onunla konuşmaya başlamıştım bile. "Hey, kapmana yardım edeyim-"

Donup kaldım.

Percy önümde duruyor.

Endişe beni bir mengene gibi kavıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Diana," diye başlıyor ama ben hemen harekete geçiyorum.

Kapıyı çarptım, ama Percy de aynı derecede hızlıydı. Kapı kilitlenmeden siyah botunu içeri soktu.

"Sadece bekle-"

"Hayır," diyorum öfkeyle. "Git buradan. Burada bulunmaya iznin yok."

Aman Tanrım, araziye nasıl girmiş ki?

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye tükürdü Percy. "Konuşmamız gerek."

Öfkeli yüzünün sadece bir kısmı görülebiliyor, ben kapıyı üzerine kapatmaya çalıştıkça kapı aralığı tarafından çarpıtılıyor. O

itiliyor ve nabzım hızla atıyor. Ben de geri itiyorum ve ikimiz de kapıya hükmetmek için savaşırken tahta yüksek sesle takırdıyor.

"Kes şunu," diye emrediyorum. Artık korkuyorum.

"Gitmen gerek." "Konuşana kadar olmaz."

Kapıya bir kez daha dirsek atıyor ve kapının menteşeleri üzerinde sallanmasına neden oluyor.

Kalbim kaburgalarımın çarparken "Hayır," diye tekrarlıyorum. O neden burada? Ve neden öfkeyle titriyor? Wendt ve avukatımla görüştüğümde bana davanın sorunsuz ilerlediğini söylediler. Percy'nin ilk duruşması bu hafta yapılacaktı ve Wendt onunla konuştuğunda Percy'nin teslim olmuş görüldüğünü söyledi. Hatta yenilmiş.

Şu anda kıvılcım bekleyen bir barut fıçısı gibi görünüyor.

"Savcıya gitmelisin," diyor Percy. "Bu lanet davayı düşürmelisin, Diana."

"Denesem bile yapamazdım. Savcı ileri gitmeyi seçti."

Kapıyı sert bir şekilde itiyor, savaşı kazanıyor ve beni geriye doğru tökezletiyor.

O benim dairemde.

Nabız çılgınlıkları atarak hiç vakit kaybetmeden oturma odasına koşuyorum. Belki aşırı tepki veriyorum, belki sadece konuşmak için burada, ama en son konuşmaya çalıştığında yüzüme yumruk atmıştı. Beni bir kere kandırdı.

Telefonumu ararken ellerim titreyerek sehpa doğru atılıyorum.

"Diana!" Öfkeyle içeri daldı. "Kes şunu."

Telefonu kaptım. Yasaklama emri benim son savunmamdı, Percy'nin azgın fırtınasına karşı kırılğan bir kalkandı ama bu gece yetersiz kaldı. Onu kırdı. Dairemde ve çıkmasını istiyorum.

"Telefonu bırak. Oturacak ve söyleyeceklerimi dinleyeceksin. Çünkü biz konuşana kadar buradan ayrılmayacağım."

bir çözüm bulmalıyız."

Umutsuz sesini duymazdan geliyorum. Parmaklarım çılgınca 9 rakamına basıyor. Sonra 1'e.

"Polisi arayacağım Percy, o yüzden daha önce buradan gitsen iyi olur-"

Son 1'e basamadan telefon elimden fırladı. Oturma odasına savrulduğunda çığlık atıyorum.

Korku içime hücum ediyor. Önce onun kırmızı yüzüne, sonra da atılmış telefonuma bakıyorum ve bir karar veriyorum.

Kapıya ulaşmak için ileri atıldım.

Ben onu geçmeden Percy beni yakaladı. Kolum neredeyse yuvasından fırlayacakmış gibi acı içinde sarsılıyor.

"Kes şunu. Buraya seni incitmeye gelmedim. Saçmalıyorsun."

Ne dediği umurumda değil. Kendimi güvende hissetmiyorum. Burada olamam. Ve yasaklama emri başarısız olsa da, beni başarısızlığa uğratmayacak bir şey biliyorum.

Niall'ın kulakları.

"NIALL!" Yere sertçe basarak çığlık atıyorum. "Polisi ara! Percy Forsythe dairemde ve o-"

İlk darbe kafamı yana savurdu.

Acı yüzümü sarstı. Parmak eklemleri tam ağzıma geldi ve dudağımı patlattı.

"Seni lanet sürtük! Bunların hepsi senin suçun! Buraya sadece konuşmaya, iki makul yetişkin gibi oturup tartışmaya geldim ve sen bana bir tür suçlu gibi davranıyorsun! Siktir git, Diana!"

Dudağımdan kan akarken, içgüdüsel olarak yine yüzümü korumak için ön kollarımı havaya kaldırıyorum. Ama o bu savunma pozisyonunu bana karşı kullanıyor ve karnıma bir yumruk indiriyor. Ağır darbe beni sersemletiyor, havanın bir vınlaması

Vücudum. Neredeyse düşüyordum ama son anda dengemi yeniden sağladım.

"Briar'dan atıldım," diye öfkeleni. "Bunu biliyor muydun? Polislerle yaptığın numara yüzünden! Dekan hakkımdaki saldırı suçlamalarını öğrendi ve bu sabah beni programımdan attı. Lanet olası bir Pazar günü beni ofisine çağırıp atıldığımı söyledi. Bana bursuma mal oldun. Kariyerime!"

Beni tekrar yakalamaya çalışıyor ama bu sefer onu başarıyla atlatıyorum. Yanağını sıyrıp acı dolu bir homurtu çıkaran bir sol yumruk savuruyorum. Onunla dövüşmeye çalışmıyorum, sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyorum ki apartmandan koşarak çıkabileyim.

Shane için bağırarak istiyorum ama o burada değil. Vermont'ta. Bu yüzden kapıya doğru koşarken Niall için, Priya için, hatta lanet kedi için bile bağırıyorum.

Eski erkek arkadaşım beni at kuyruğumdan tutup geriye doğru çekmeden önce beş adım atabildim. Beni yere fırlattı. Sertçe yere düştüm, çarpmanın etkisiyle omzumda bir acı hissettim.

"Gitmen gerek," diye yalvarıyorum, dudağımdan akan kanın boynuma damladığını hissederek. "Bunu yapmak istemiyorsun, Percy. Lütfen."

Ama beni kaybetti. Çılgınlık içinde. Düştüğümde bana tekme atıyor, ben de içgüdüsel olarak top gibi kıvrılıyorum. Ama o yılmıyor. Botu yan tarafıma vurduğunda gözlerimden yaşlar akıyor. Acı içimde çiçek açıyor.

"Hayatımı mahvettin," diye tıslıyor. "O gece sana zarar vermek istememiştım. Bunun bir kaza olduğunu biliyorsun. Ama yine de o tek hatayı alıp hayatımı mahvetmek için kullandın."

Omzuma tekme attığında, botunun topuğu yüzümün yan tarafını sıyrıyor ve burnumu sarsıyor.

Acı içinde inliyorum. Yarılan dudağımdan ve burnumdan kan akıyor. Kırık olup olmadığını bilmiyorum ama çok acıyor. A

Kapıya doğru sürünmeye çalışırken metalik tat dilimi yakıyor.

Percy başımda durmuş beni izliyor.

"Hayatımı mahvettin," diyor yine.

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyorum ama vücudum yanıyor. Acı her kasımda dalgalanıyor. Yüzümde. Yanımda.

Onun vahşi gözleriyle karşılaştım ve "Güzel" dedim.

Hatırladığım son şey ayağıyla başımın yan tarafına vurduğu.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

SHANE

Sen buraya ait
değilsin.

AİLE ODASINA GİRDİĞİMDE ANNEM KOLTUKTA OTURUYORDU.

KOLTUK, sırtı dik, bakışları çıtırdayan şömineye sabitlenmiş.

Evde bulunduğum bir ay boyunca onu sık sık bu pozda buldum, bu uyuşmuş sessizlik anlarına rastladım. Bana da oluyor. Babam öldüğünden beri omuzlarımda bir ağırlık var. Beni sürekli aşağı çekiyor, bu sonsuz keder çukuruna sabitliyor. Üzerimdeki yükün hafiflediği tek an, hafta sonları arabayla geleceğine dair verdiği sözü tutan Diana'yı gördüğüm an oluyor.

O burada değilken, hepimiz meşgul oluyoruz. Annem işe geri döndü. Maryanne yarın tekrar okula başlıyor. Ben de emlakçıyla uğraşıp evi toparlıyordum. On dakika uzaklıkta bir yer bulduk. Bu da Maryanne'in okul değiştirmesine gerek kalmayacağı anlamına geliyor.

Bu akşamki yemeğin görüntüsü havada asılı kalıyor, anneme evde yardım etmek için harcadığım sayısız saati hatırlatıyor. Sırayla yemek pişiriyoruz. Temizliğin çoğunu ben yapıyorum, ki bu duyulmamış bir şey.

Maryanne iyi görünüyor, ancak onun da üzgün olduğu anlar var ve eve geldiğimden beri birkaç öfke nöbeti geçirdi. Bu da aynı şekilde duyulmamış bir şey. Eskiden hiç öfke nöbeti geçiren bir çocuk değildi. Ancak annemin kız kardeşi bir çocuk psikoloğu ve bunun normal olduğunu, acısını sağlıklı bir şekilde dışa vurduğunu söylüyor.

"Hey," diyorum yıpranmış deri koltuğa yerleşip biramı dizime koyarken. "Mutfak tertemiz. İşimi kontrol etmesi için temizlikçi getirmeme gerek yok."

Bakışlarını ateşten bana çeviriyor ve gülümsüyor. "Temizlikçi kadın konusunda seni gereğinden fazla şımartmış olabilirim, ha?"

Omuz silkiyorum. "Şikayet etmiyorum."

Yarınki planlarımız hakkında sohbet ediyoruz. Annem isteyken garajla uğraşmayı planlıyorum. Arka duvarın tamamını kaplayan raf ünitesi, gözden geçirmemiz gereken rastgele ıvır zıvırla dolu. Telefonumun ekranında bir mesaj belirttiğinde hangi eşyaları saklayacağımızı ve hangilerini atacağımızı tartışıyorduk. Ryder beni play-off'lar hakkında bilgilendiriyordu ve az önce bana programı gönderdi.

"Kahretsin," diye bağıriyorum mesajı okurken. "Ne oldu?" Annem soruyor.

"Oynuyoruz-" Hemen kendimi düzeltiyorum. "Yarı finalde Yale ile oynuyorlar. Briar yaklaşık on yıldır Yale ile sezon sonrası karşılaşmamıştı."

Yüzeye çıkmaya çalışan heyecanı bastırıyorum. Hayır. Gelecek hafta sonu buzda olmayacağım. Bu benim heyecanlanacağım bir oyun değil.

Annemin beni izlediğini fark ettiğimde bir rahatsızlık sızısı tenimi kaşındırıyor.

"Ne?" Dedim.

Bir süre sonra, kanepede ona katılmam için işaret etti. "Gel buraya otur. Konuşmamız gerek."

Emin olamayınca telefonumu ve bira şişemi sehpanın üzerine bırakıp yanına oturuyorum. "Ne var ne yok?"

"Eve geldiğinden beri çok düşündüm ve bana yaptığın tüm yardımlar için minnettar olduğumu bilmeni istiyorum.

Sen bir kaya gibiydin. Baban öldüğünden beri buradaki işlerle çok iyi ilgileniyorsun. Ama hayallerini gözden kaçırmayı istemiyorum ve bence kaçırıyor olabilirsin."

Kucağımda sıkıca kenetlenmiş ellerime bakıyorum. "Şu anda rüyalar hakkında düşünmeyi göze alamam. Bana ihtiyacın var." Uzanıp çenemi kaldırıyor ve gözlerimle

buluşuyor. "Shane. Burada olduğun için hayal edebileceğinden çok daha fazla minnettarım. Ama geleceğini bizim için feda etmeni istemiyorum. Her zaman istediğin hayatı yaşama şansını hak ediyorsun.

aranıyor."

"Ona bir söz verdim," diyorum huysuzca.

"Biliyorum. Bana söyledi. Ama kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum, tatlım."

Bir duygu seli boğazımı kapatıp acıtıyor. "Sen ve Maryanne için orada olmamı istedi. Ben de bunu yapıyorum."

"Kendi hayatın pahasına değil," diyor annem nazikçe. "Takımdan ayrılmanı istemezdi. Okulu bırakmanı. Hatta bu kararın için kafana vururdu. Çünkü ona verdiğin diğer sözü unutuyorsun."

Kaşlarım çatıldı.

"Planladığın gibi Chicago'ya gideceğine söz vermiştin. Sporunda başarılı olacaktın. Sen bir hokey oyuncususun, bebek bakıcısı, kutu paketleyicisi ya da yeterli bir aşçı değilsin. Gidip hokey oynamalısın. Tutman gereken söz bu." Derin bir nefes alıyor, bakışları sabit. "Sen buraya ait değilsin."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "O zaman neden eve gelmeme izin verdin?"

İç çekiyor. "Dürüstçe mi? Bir ya da iki hafta sonra sıkılacağını düşünmüştüm. Hokeyi ve Diana'yı özlersin ve Briar'a geri dönersin. Ama gitmiyorsun. Yani beni zorladın ve şimdi seni kovmak zorundayım."

İnanmayan bir kahkaha uçar. "Vay canına."

"Kız kardeşin ve ben iyi olacağız. Zaten çok şey yaptınız. Maryanne yarın okula dönüyor. Benim işim var. Avukatlar babanın mirasını iyi kavradılar. Ve sen neredeyse tüm evi topladın. Burada yapabileceğin bir şey yok. Gitme vaktin geldi."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Beni kovduğuna inanamıyorum."

Yine de onun eylemleri - hayır, onun izni, omuzlarımdaki yükü kaldırdı ve yerine yeni keşfedilmiş bir umut duygusu koydu. Evde ailemle olmayı seviyordum ama bundan nefret de ediyordum. Uzun zamandır bu kadar çok sorumluluk üstlenmemiştim. Evle ilgilenmek, Maryanne'i her yere götürmek, onu meşgul tutmak. Tüm bunları profesyonel hokey oynarken yaptığımı hayal bile edemiyorum.

Burada geçirdiğim süre uzadıkça, hayata bakışımın ne kadar idealize edilmiş olduğunu daha iyi anlıyorum. Bana bir doz gerçeklik enjekte edildi. Genç bir koca, genç bir baba olmak ve hokeye, yoğun antrenmanlara ve yorucu bir programa hala eşit derecede odaklanabileceğime inanmakla ilgili tüm vizyonum... Kendimi asla saf olarak görmedim. Ama... evet. Bu şu anda asla kuramayacağım zorlu bir denge.

Annem haklı. Briar'ı özledim. Çocuklarımı özlüyorum. Ve en çok da Diana'yı özlüyorum.

Ona yaklaşıp sıkıca sarılıyorum, desteği ve cesaretlendirmesi için minnettarım. O ve babam bu konuda her zaman iyiydiler, istediğim yolu izlememe izin veriyorlardı ve ben bunu yaparken kenardan destekliyorlardı. Amigoluk konusunda Diana'yı neredeyse alt ettiler.

"Pekâlâ. Yarın geri döneceğim," diyorum ona. "Umarım Koç kadrodaki yerimi geri verir ve bu hafta sonu Yale'de oynamama izin verir."

"Yapmazsa aptalın tekidir."

"Sakın Koç Jensen'ın yüzüne karşı ona aptal deme. Seni mahveder."

"Önce ben onu yok edersem olmaz."

Sırıtıyorum. Psikopat bir aileden geliyorum.

"Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?" Ben öneririm.

"Elbette. Uykuya dalmadan önce yarısından fazlasını bitirebilir miyim bilmiyorum ama bakalım ne olacak."

Kıkırdayarak kumandaya uzanıyorum ama telefonum masanın üzerinde yanınca elim yön değiştiriyor. Arayanın kimliğinde tanımadığım bir numara görünüyor. Massachusetts alan kodu. Genelde tanımadığım numaraları sesli mesaja yönlendiririm ama içimi gıdıklayan tuhaf bir his var ve nedense telefonu açıyorum.

Temkinli bir "Alo?" ile cevap veriyorum.

"Shane, bu Priya. Meadow Hill'den."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Telefonu daha sıkı kavriyorum. "Priya, hey. N'aber?"

"Ben arıyorum gelen ve Hastane. Bir ambulans Diana'yı getirdi. Niall ve ben onunla buraya geldik-"

Oda bir an için döner. "Ne oldu? O i y i mi?"

"Neler oluyor?" Annem koluma dokunuyor.

Priya'ya yeniden odaklanmadan önce "Diana hastanede," diye açıklıyorum. "Bana ne olduğunu anlat."

"Yaralanmış," diyor Priya, titrek nefesi sakın tonuna ihanet ediyor. "Mümkün olduğunca çabuk buraya gelmelisin."

Dünyanın üzerime kapandığını hissediyorum. "Nasıl incindin? Sadece bana ne olduğunu anlat."

"Eski erkek arkadaşı dairesine girmiş ve onu feci şekilde dövmüş."

Tüm vücudum olduğu yerde dondu
kaldı. Onu dövmek mi?

Percy onu dövdü de ne demek? "Ne hastanesi?"

Çoktan ayağa kalkmıştım. "Hastings'deki St.
Michael's."

"Yola çıkıyorum."

BÖLÜM ELLİ ALTI

DIANA

Arsız bir orospu istiyorum.

SHANE HASTANE ODAMA GİRDİĞİ ANDA

Ağla.

"Yapma," diye yalvarıyorum yataktan. "Lütfen. Beni de ağlatacaksın ve şu anda burnum çok tıkalı. Nefes alabilmek istiyorum."

Ama onu durdurmak mümkün değil. Geniş omuzları gözyaşlarından titriyor. Bunun onun için ne kadar travmatik olduğunu hayal bile edemiyorum - en son hastaneye gittiğinde babasının elini tutmuş, kelimenin tam anlamıyla onun ölümünü izliyordu. Bana doğru sendeleyerek gelirken yüzünde beliren şok ifadesi, geçmişe dönüş yaşadığına dair şüphelerimi doğruluyor.

"Göründüğünden daha kötü," diyorum alaycı bir şekilde.

Cevap vermiyor. Çılgın bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken gözyaşlarını geri kırıyor. Ne gördüğünü biliyorum. Başımdaki bandajı, yarılmış dudağımı, şişmiş burnumu. Tanrı'ya şükür kırılmamış ama yine de fena halde acıyor.

Asıl hasar ne yazık ki içeride. Böbreğim iyi bir darbe aldı. Doktor iç kanamadan endişe ediyor, bu yüzden beni bir süre gözlem için burada tutuyor.

birkaç gün. Beni kanlı idrara çıkacağım konusunda uyardı.

Shane, babamın kısa süre önce oturduğu sandalyeye yığıldı. Babam aşağıda olduğunu söylemek için aradığında Shane'i lobiden almaya gitti ve sanırım şu anda bekleme odasında, bizi biraz yalnız bırakıyor.

Eli benimkini bulduğunda Shane'in gözlerinde belirsizlik beliriyor. Titriyor. "Ne oldu?"

Percy'nin kapıyı nasıl tekmelediğini anlattığımda Shane'in yüz ifadesi kızgınlıkla başlıyor ve o üzerimde tepinirken kendimi yerde kıvrılmış halde tarif ettiğimde cinnet geçirmiş gibi oluyor.

Akşam olanları anlatırken, midemdeki bulantı hissini ve içimi titreten zayıf, çarpınan hisleri kontrol etmekte zorlanıyorum. Doktor bana anksiyete için bir şeyler verdi ama bir ya da iki hapin sorunu çözmeyeceğini biliyorum. Zayıflığımı itiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da, babamın bana yardım istemekle ilgili söylediklerini hatırladım ve doktoruma beni görmesi için bir danışman ayarlayıp ayarlayamayacağını sordum. Yazdan beri anksiyete atakları geçiriyorum. Artık onları görmezden gelemem. Ne kadar korkutucu olursa olsun, onlarla yüzleşmenin zamanı geldi.

Durumun vahameti bir anda içime işlemeye devam ediyor. Ağır yaralanmaya ne kadar yaklaşmıştım. Hatta belki de ölmeye. Niall adını haykırdığım anda polisleri aramasaydı, aramadan sonraki yedi dakika içinde gelmeselerdi, kim bilir neler olurdu? O son tekmeden sonrasını hatırlamıyorum. Sadece ambulanda uyandığımı hatırlıyorum, başım dönüyordu.

"Ayrıca hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyorum," diyorum Shane'e. "O yüzden büyük ışığı açma." Yatağın başucundaki lambayı kullanıyoruz.

Bu da gözlerimi hafifçe rahatsız eden, rahatsız edici olmayan soluk bir parlaklık sunuyor.

Uzanıp şakağımdaki bandaja dokunuyor. "Burada ne oldu?"

"Gitmeye çalıştığında ön koridorda yatıyordum. Kapının alt kısmı bana çarptı ve başımı kesti. Beş dikiş atıldı," diyorum teslimiyetle. "Yine de babam için üzülüyorum, çünkü bu gece oraya geri dönüp tüm kanı temizlemesi gerekiyor. Kafa yaralarının çok kanadığını biliyor muydun?"

"Şaka yapma. Lütfen." Gözleri yine ıslak. "Hey, sorun yok." Elini tutuyorum. "Ben iyiyim."

"Çok üzgünüm bebeğim. Orada olmalıydım."

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Bu senin hatan değil. Bu gece geleceğini bilemezdin."

"Seni korumalıydım."

"Kes şunu. Kendini suçlayamazsın." Pozisyonumu düzeltiyorum ve yanımda zonklayan ağrıyla irkiliyorum. Aptal böbrek. "Suçlu hissetmeni istemiyorum."

Elimi iki elinin arasına aldı. Konuştuğunda bir ton çakıl taşının arasından konuşuyor. "Seni böyle görmek... beni öldürüyor."

"İyi olacağım. Söz veriyorum. Her şeyi toparlamama yardımcı olması için bir süre terapistle gitmem gerekebilir ama fiziksel olarak kısa sürede toparlanacağım. Göreceksiniz."

Eğiliyor ve alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum. Bir daha asla yanından ayrılmayacağım. Umarım bunun farkındasındır."

Bu bir gülümsemeyi çağırıyor. "Benim için sorun yok."

"Seninle yatağa girersem hemşireler beni dışarı atar mı?"

"Eğer denerlerse onlara bağırırım. Ama gelin bu tarafa yatın. Sol tarafım tamamen devre dışı."

Shane ceketini çıkarmak ve ayakkabılarını tekmelemek için ayağa kalkar. Sonra yavaşça dar yatağa giriyor. Altı bir boyunda ve aptalca kaslı, bu yüzden dar geliyor ama yanıma yerleşmeyi başarıyor, bir dirseğinin üzerinde dururken eli nazıkçe saçlarımı okşuyor.

"Briar'a geri dönüyorum," diyor. "Meadow Hill'e geri dönüyorum."

"Sakin benim yüzümden geri döneyim deme. Ben iyi olacağım." "Hayır, sadece senin yüzünden değil. Annem beni evden kovdu."

Nefesim kesiliyor, sonra yanım acıyla sıkışınca anında pişman oluyorum.

"Kendi iyiliğim için," diye ekliyor Shane. Dudaklarını bandajsız şakağıma bastırıyor ve gülümsediğini hissediyorum. "Bana nereye ait olduğumu hatırlattı."

"Pistte," diye
onaylıyorum. "Ve
seninle."

Eli kolumdan aşağı kayıyor. Parmaklarının titrediğini hissediyorum. "Biliyorum, dışarıdan bakınca çok iyi idare ediyormuşum gibi görünüyor-"

"Öyle mi?" Kuru bir şekilde söylüyorum.

"Ama şu anda dehşete düşmüş durumdayım. Hastanede olduğun gerçeği beni paramparça ediyor. Ne zaman onun kapıyı tekmeleyip sana zarar vereceğini düşünsem..." Shane boğuk bir ses çıkarır. "Bu gece hastaneden ayrılmama izin verme, Dixon."

"Yapmayacağım."

"Onu öldüreceğim."

"Öldürmeyeceksin."

Bir an sessizliğe gömüldük. Herhangi bir makineye bağlı değilim, bu yüzden oda sessiz. Shane tekrar konuştuğunda sesi titriyordu.

"Seni ne kadar sevdiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Neredeyse acınacak haldeyim."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Bu sefer acıya değer.

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim, Dixon. Ama sen benim her şeyimsin. Ne zaman oldu bilmiyorum ama bu doğru. Sen günlerimin kalp atışısin. Yarını ipte çekmemin sebebi sensin. Beni bu kadar iyi anlayan birini bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Aman Tanrım. Shane Lindley'in ağzından bu saçma sözlerin çıktığına inanamıyorum. Bu kadar ciddi olmasaydı onunla dalga geçerdim. Ayrıca, ne dediğini çok iyi biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Onunlayken kendim oluyorum. Tuhaflik ve her şey.

"Geçen ay senden uzak kalmak işkence gibiydi. Seni terk ettim ve bak ne oldu. Seni öldürebilirdi."

"Ben iyiyim," diyorum kararlılıkla.

"Daha önce şaka yapmıyordum. Seni bir daha asla bırakmayacağım." "Eninde sonunda terk etmek zorunda kalacaksın," diye takılıyorum. "Peki ya ne zaman Sen Blackhawks'la deplasman maçlarına gidiyorsun ve ben evde iki çocukla oturuyorum, gelecek yıl doğurmamı mı bekliyorsun?"

Kıkırdıyor, nefesi çenemi gıdıklıyor. "Evet, o konuda... Fikrimi değiştirmiş olabilirim."

Şaşırdım. "Artık evlilik ve çocuk istemiyor musun?"

"Hayır, biliyorum." Dalgınca kolumu okşuyor.

Keşke bu hastane önlüğünü giymek zorunda olmasaydım. Babamdan bu gece evime döndüğünde bana bir iki hırka almasını istedim. Ama şu anda sanırım umurumda değil. Kısa kollu elbisem, Shane'in parmak uçlarının tenimde bıraktığı yumuşak sıyrıkların tadını çıkarmamı sağlıyor.

"Kesinlikle hala istiyorum," diye devam ediyor. "Ama çocuk meselesi... Sanırım bekleme konusunda bir şeyler bulmuşsun-

Otuzlu yaşlarına kadar. Maryanne buradayken onunla ilgilenmek ve bu ay boyunca evde onunla birlikte olmak..." İç çekiyor. "Çok fazla iş var."

"Şaka yapmıyorum."

"Buna hazır olduğumu sanmıyorum."

"Kendine her zaman her şeyi tek başına yapabilecek küçük, tatlı bir eş bulabilirsin."

"Küçük tatlı bir eş istemiyorum." Omzumu öpüyor. "Şımarık bir orospu istiyorum."

Kıs kıs gülüyorum. "Az önce bana kaltak mı dedin?" "Mmm-hmmm."

İçime bir memnuniyet duygusu yerleşiyor, ki bu gece eski erkek arkadaşımın dayak yediğimi düşünürsek bu ironik bir durum. Şu anda memnun hissetmemeliydim.

"Bana hiç fedakârlık yapıp yapmayacağımı sorduğunu hatırlıyor musun?" Düşünceli bir şekilde söyledim. "Sen NHL'deyken daha büyük bir yükün altına giren bir ortak olabilir miydin?" Dudaklarımı büzüyorum. "Sanırım olabilirdim."

"Öyle mi?" diyor kalın bir sesle.

"Senin için bu fedakarlıkları yaparım. Çünkü sen de benim her şeyimsin."

"Tanrım, Dixon, çok hüznölüsün. Biraz daha kendine saygın olsun."

Omzuna doğru homurdanıyorum.

"Her neyse, tebrikler," diyor. "Ne için?"

"Çocuklarımızın ne zaman doğacağına karar verme yetkisini sana bırakıyorum."

Kahkaha patlamam yan tarafımın tekrar zonklamasına neden oluyor. "Kahretsin, Lindley. Beni güldürmeyi bırak." Ona daha da sokuluyorum. "Ama teşekkür ederim. Geleceğimizde söz sahibi olmama izin verdiğin için minnettirim."

"Bunu sevdim."

"Ne?"

"Bizim geleceğimiz." Yanağını başımın tepesine yaslıyor.
"Bunu mu demek istiyorsun? Bizim için bir gelecek mi görüyorsun?"

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı yavaşça birleştiriyorum. "Evet. Ciddiyim."

Geleceğin ne getireceği konusunda hiçbir fikrim yok, ama bildiğim bir şey var: Shane ve ben söz konusu olduğunda, bu yolculuğun eğlenceli geçeceğine hiç şüphem yok.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

SHANE

Parmaklarınızın çorbayı hafifçe karıştırdığını farz edin

İÇERİ ADIMIMI ATARKEN TÜM VÜCUDUM BEKLENTİYLE UĞULDUYOR.

Ağır kapıdan soyunma odasına giriyorum. Tanıdık ter ve ekipman kokusu burun deliklerimi selamlıyor ama havada başka bir şey var. İçeri girdiğimde yüzler aydınlanıyor, beni görünce birkaç tezahürat patlak veriyor.

"Lindley!" Colson beni karşılamaya gelirken haykırıyor.

"Bu
zamanı gelmişti."

Trager, Patrick, Austin ve birkaç kişi daha yanıma gelip beni erkekçe kucaklıyor ve koluma vurarak hoş geldin diyor. Sıradan bir sabah antrenmanı olduğunu düşünürsek çok fazla tantana var.

Sırıtiyorum, karşılamadan gerçekten etkilendim. Ryder ve Beckett'ın da bana eşlik ettiği dolabıma doğru ilerliyorum.

"Geri dönmene sevindim," diyor Ryder huysuzca. "Döndüğüme sevindim."

Beckett antrenman formasını ve kıyafetlerini çoktan giymiş, biz hazırlanırken o da bankta oturuyor. "Diana nasıl?" diye soruyor kasvetli bir şekilde.

"Daha iyiyim." Gülümsemem bir an için duraksıyor, çünkü kız arkadaşımın o hastane odasında yattığını her düşündüğümde midem bulanıyor. "Zor oldu ama atlatıyoruz."

Arkadaşlarım anlayışla başlarını sallıyorlar, gözlerinde sempati ve destek karışımı bir ifade var.

"Bir şeye ihtiyacı olursa bize haber ver, dostum," diyor Beck, ses tonu samimi.

"Teşekkürler, dostum."

Duygudan göğsüm sıkışıyor, bu yüzden dolabıma doğru dönüyorum, aniden buğulanan gözlerimi kırptıştırırken bir şey arıyormuş gibi yapıyorum. Aman Tanrım. Bir oda dolusu hokey oyuncusunun önünde ağlamayacağım. Hastings'e döndüğümünden beri Diana'nın önünde yeterince ağladım zaten.

Ama arkadaşlarımın benim için burada olduğunu bilmek ruhumu rahatlatıyor. Bu soyunma odası bir kardeşlik odası ve buraya her girdiğimde bu bağı hissediyorum. Zor zamanlar geçirdiğimde bu adamlara, hatta iğrenç Trager'a bile güvenebileceğimi biliyorum.

"Eve gitmek için can atıyor," diyorum.

"Ne zaman taburcu edilecek?" Will dolabından soruyor.

"Sanırım yarın sabah. Doktorlar sonunda böbreğinin patlamayacağından emin oldular."

Ryder kıkırdar.

Antrenman için giyinmeyi bitiriyoruz ama tünele doğru yürüyemeden Koç Jensen beni durduruyor. Beni kenara çekerken boynunda sallanan düdükle oynuyor.

Konuşmasını beklerken içimde sinir ve minnettarlık karışımı bir duygu dolaşıyor.

"Tekrar hoş geldin Lindley," diyor hızlıca. "Sadece kızınızın nasıl olduğunu kontrol etmek istedim."

"O iyi. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Peki bunu ona yapan pislik?"

"Olayın olduğu gece onu tutukladılar ama kefaletle serbest bırakıldı."

Jensen'ın gözleri parlıyor.

"Biliyorum," diyorum iç çekerek. "Ama şu anda Indiana'da. Ailesi onu almaya geldi ve bileklik taktığı sürece onlarla birlikte eyaletten ayrılmasına izin verildi. Ama son saldırıdan dolayı tutuklanmış. Neredeyse onu öldürüyordu, Koç. Kimse onu kolay bırakmıyor. Savcı hapis yatacağını söylüyor."

"O anahtarı atmalılar," diye mırıldandı Koç. "Bir kadına el kaldıran hiçbir erkek gün ışığını görmeyi hak etmez."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Her neyse. Git adamlara katıl."

"Koç, bekle. Sadece şunu söylemek istiyorum..." Samimi bir bakış attım. "İşleri halletmem için bana izin verdiğin için minnettarım."

Şok oldum, Jensen hiç de Jensen'a yakışmayan bir şey yaptı.

Elini rahatlatıcı bir dokunuşla omzuma koyuyor. "Hokey önemli Lindley, ama hayat da öyle. Ben burada Sen ve takım senin için buradayız. Konuşmaya ihtiyacın olursa, gel beni bul."

Koçumun sözlerinin ağırlığını hissederek boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Tünelden aşağı inerken, ısınan takım arkadaşlarımin tanıdık seslerini dinlerken, yenilenmiş bir amaç duygusu hissediyorum ve nerede olursa olsun babamın beni izlediğini biliyorum.

Antrenmandan sonra Diana'yı görmek için hastaneye geri döndüm. Yanıma atıştırmalıklar ve dizüstü bilgisayarımı aldım, böylece hastane kanallarından daha iyi bir şeyler izleyebilecektik. Ben

Sözüme sadık kaldım, eve dönene kadar yanından ayrılmayı planlamıyorum.

Odasına girdiğim anda yüzü aydınlanıyor. Oturuyor, üzerinde yeşil çiçekli beyaz bir hırka var, sarı saçları omuzlarında. Dudağındaki kesiğe ve şakağındaki bir sıra dikişe rağmen yanaklarında sağlıklı bir parlaklık var ve gözleri ıslı ıslı.

Tanrım, bu kadını tüm kalbimle seviyorum. Diana ile birlikte olmak, kendimde eksik olduğumu hiç bilmediğim bir parçayı keşfetmek gibi. Kendimin en iyi versiyonu olmak istememi sağlıyor, onu etkilemek zorunda hissettiğim için değil, bana daha iyi olmam için ilham verdiği için.

Lynsey ile geçirdiğim zamandan pişman değilim. Bugün olduğum kişiye dönüşmek için buna ihtiyacım vardı. Ama dostum, şimdi farkı görüyorum. Hayatı birlikte yaşamak için doğru kadını seçmenin önemini görüyorum. Tercihen sizi gülmekten kırıp geçirecek birini.

"Hey," diyorum kalın

bir sesle.

Gülümsüyor.

"Selam."

"Annen nerede?" diye sordum.

Diana'nın annesi saldırıdan sonraki sabah New York'tan geldi ve son üç sabahı kızının başucunda geçirdi. Diana annesinin tutumu konusunda haksız değildi - kesinlikle gösterişçi tarafını görüyorum. Ama kızını gerçekten sevdiğini ve onunla gerçekten bağ kurmaya çalıştığını da söyleyebilirim. Önemli olan da bu.

"Buna inanamayacaksın," diye cevap veriyor Diana.

"Babam ve Larissa ile öğle yemeğine çıktı."

"Vay canına."

Ben bile bunun bir ilerleme olduğunu biliyorum. Diana'nın anne ve babası on yıl önce boşandıklarından beri aynı odada iki saat bile geçirmedi. Ama Diana doğduğundan beri onları hastane kafeteryasında birden fazla kez sohbet ederken gördüm.

kabul etti. Erkek kardeşi de uçakla gelmek istedi ama Diana ayak diredi ve ona Peru'da kalmasını emretti.

Her zamanki sandalyemi yatağının yanına çekiyorum. Yarın gitmesine izin var. O zamana kadar bir geceyi daha bu hastane odasında geçireceğim. Hemşireler beni dışarı atmayacaklarını iyi biliyorlar. Yine de Adeline ve Marge'a sabırları ve nezaketleri için güzel bir hediye sepeti almayı planlıyorum. Ve belki de Diana'yı her sabah görerek saldırıdan dolayı yaşadığı endişeyi atlatmasına yardımcı olan psikiyatrist Dr. Lamina için de büyük bir sepet.

"Antrenman nasıldı?" Diana soruyor.

"Çok iyiydi. Beckett ateş gibiydi. Bu hafta sonu Yale'e karşı içindeki serseriye serbest bırakmasını görmek için sabırsızlanıyorum."

Atıştırmalık paketini açıyorum ve istediği sade patates cipsi paketine uzanıyorum. Ona uzatıyorum ve o da mutlu bir şekilde gülümsüyor.

"O ve Will hakkında bir gelişme var mı?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bebeğim. İkisi de bana seks hayatları hakkında bilgi vermiyor."

"Öyle olmalı. Merak ediyorum."

"Yarın antrenmanda onları son zamanlarda birbirlerinin penislerini görüp görmedikleri konusunda sorgulayacağımdan emin olabilirsiniz," diye söz veriyorum.

"Teşekkür ederim."

Bir avuç patates cipsi çaldım. "Çişin nasıl?" "Zar zor pembe!" Çok sevinçli.

Kıs kıs gülüyorum.

"Umarım doktor yakında antrenmanlara dönmeme izin verir."

Bu bir sırtımayı çağrıştırıyor.

"Ne?" diyor savunmaya geçerek. "Benim güzel iyimserim."

"Zedelenmiş bir böbreğin iyileşmesi o kadar uzun sürmez," diye savunuyor. "En fazla iki hafta."

"Doktorunuz güvenli olması için bir ay demişti," diye hatırlatıyorum.

"Bir ayım yok. Ulusal yarışmalara hazırlanıyoruz. Nisan ayındalar!"

"Daha Ocak ayındayız." Cips paketini bir kenara bırakıp yatağa tırmanıyorum ve onun yanına uzanıyorum. "İyileşmeye odaklan. Ekip önümüzdeki ay orada olacak. Bu arada bir sonraki projeye odaklanabiliriz. İspanyolca pratik yapmak ister misin?"

Evet, onunla birlikte öğrenmek için işe alındım. Şimdilik "Seni götünden sikmek istiyorum" demeyi biliyorum. Diana bir keresinde bir İspanyol pornosunda görmüştü, bu yüzden kelime listemizin ilk maddesi oldu. Bu da ironik, analla ilgilenmediğimizi düşünürsek. Olsaydık bile benim cüssemle başa çıkabileceğini sanmıyorum.

"Sonra," diyor Diana, öneriyi elinin tersiyle iterek. "Önce diğer projemize bir şans daha vermek istiyorum."

Başımı sertçe sallıyorum. "Asla olmaz. Dün gece denedik ve bu seni incitti."

"Sadece bu sefer o kadar güçlü olma."

Bu doğru. Dün gece bu yatakta onu parmaklarken biraz fazla heyecanlanmış olabilirim. Sonunda yan tarafını sertçe ittim ve çektiği acı bizi durmaya zorladı.

"Parmaklarını nazıkçe çorba karıştırıyormuş gibi yap." Kahkahalarla uluyorum.

"Sessiz ol," diye azarlıyor Diana. "Yoksa Marge gelip çok gürültü yaptığımız için bizi azarlar. Hayatımızda zaten bir Niall var. İkincisiyle uğraşamam."

"Ben hala onları yerleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Yaşayacakları güzel, sessiz hayatı hayal edin."

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız? Gelmek istiyorum," diye sızlanıyor ve boynumu öpmek için başını çeviriyor.

Onu nazikçe sırt üstü yatırıyorum. "Tamam. orba karıştırıyormuş gibi yapacağım. Ama sadece bacağına sürtünüp pantolonuma boşalabilirsem."

"ok romantiksin. Bu kadar romantik olmayı bırak."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sana takıntılıyım, Dixon. Umarım bunu biliyorsundur. Ve sadece senin kedi kumunun içine çekildiğim için değil."

"Amım çok güçlüdür," diye kabul ediyor.

Ağzımı boynuna götürüyorum ve nazikçe emiyorum. Karşılık olarak titriyor.

"Bekle, kapıyı kilitledin mi?"

"Kahretsin, hayır. Bir saniye."

Onunla ilgilenmek için ayağ'a kalkıyorum ve Diana'nın telefonu bir uyarıyla çaldığında yatağ'a geri dönüyorum. Okuduğ'u anda nefesi kesildi.

"Sorun nedir?" Anında tetikte olarak sordum.

"Yıkıcı haberlerim var. Kendini hazırla, Lindley."

"Hazırlandım."

"Buna göre Zoey ve Connor ayrılmışlar."

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay canına. Çiftlik dışında sadece dört ay mı dayandılar?"

"Biliyorum," diye inliyor Diana. "Artık resmileşti. Gerçek aşk diye bir şey yok."

Yanına uzandım ve elini dudaklarıma götürerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Yanılıyorsun," diyorum, sesim duygu yüklü. "yle."

EPILOG

DAVE HEBERT, SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINA EKLEDİ.

SHANE:

Eklediğiniz için teşekkürler!

SHANE:

Daha önceki toplantıda da konuştuğumuz gibi, bence Sevgililer Günü partisi KESİNLİKLE bir gizli sevgililer değişimi. Ayrıca, küçük kız kardeşim oldukça beceriklidir, bu yüzden Süslemeler, kartlar, vs. konusunda yardımcı olun.

VERONIKA:

Sırları severim :D

DIANA DIXON SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINDAN ÇIKARDI.

BRENDA KOWALSKY SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINA EKLEDİ.

SHANE:

Sohbete geri döndüğüme sevindim!
Teşekkürler, B.

DIANA:

Özür dilerim çocuklar. Brenda
yanlışlıkla Red Birch sakini 2B'yi
eklemiş. Benden hatayı
düzeltmemi istedi.

DIANA DIXON SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINDAN ÇIKARDI.

RALPH ROBARDS SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINA EKLEDİ.

RALPH:

Shane, neden
daha önce kaldırıldı mı? Diana,
hatanın ne olduğundan emin
değil misin? Her neyse, seni
yeniden ekliyorum.

SHANE:

Ralph, adamım! Eklediğin için
teşekkürler.

RALPH ROBARDS KOMŞULAR GRUBU YÖNETİCİLİĞİNDEN ALINMIŞTIR.

DIANA DIXON SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINDAN ÇIKARDI.

DIEGO GOMEZ SHANE LINDLEY'İ KOMŞULAR GRUBUNA EKLEDİ.

SHANE:

Bahar barbeküsüne gelince,
Gustav, tüm sosis ihtiyaçlarımız için
ona gidersek bir anlaşma
sunabileceğini söylüyor.

VERONIKA:

Nefis! Bir kızın iştahını nasıl açacağını
gerçekten biliyorsun :D

CELESTE:

Ne kadar lezzetli!

DIANA DIXON SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINDAN ÇIKARDI.

NIALL GENTRY, SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINA EKLEDİ.

DIANA:

Niall, Shane sana yeni aldığı bateri
setinden bahsetti mi?

NIALL GENTRY SHANE LINDLEY'İ GRUP KOMŞULARINDAN ÇIKARDI.

**KAMPÜS GÜNLÜKLERİ'NİN
BİRİNCİ KİTABINA GÖZ ATMAK
İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN**

PROLOGUE

GIGI

Ünlü falan mı?

ALTI YIL ÖNCE

BEN KÜÇÜKKEN BABAMIN ARKADAŞLARINDAN BİRİ BANA NE YAPTIĞIMI SORMUŞTU.

Büyüyünce ne olmak istediğimi.

Gururla cevap verdim, "Stanley Kupası."

Dört yaşındaki halim Kupa'nın bir insan olduğunu düşünüyordu. Aslında, etrafımda dönen tüm o yetişkin sohbetlerinden anladığım, babamın Stanley Cup'ı şahsen tanıdığı (aslında onunla birkaç kez tanışmıştı) ve bu onurun sadece en seçkin gruba bahşedildiği idi. Bu da Stanley'nin, bu büyük adam her kimse, bir tür efsane olması gerektiği anlamına geliyordu. Bir fenomen. İnsanın olmayı arzulaması gereken bir kişi.

Cılız bir profesyonel atlet olan babam gibi olmayı unutun. Ya da sadece ödüllü bir şarkı yazarı olan annem gibi.

Stanley Cup olacaktım ve dünyaya hükmedecektim.

Balonumu kimin patlattığını hatırlamıyorum. Muhtemelen ikiz kardeşim Wyatt. O pişmanlık duymayan bir balon patlatıcısıdır.

Ama olan olmuştı. Wyatt çocukken babamızdan normal bir lakap alırken - denenmiş ve gerçek "şampiyon" - ben Stanley olarak adlandırıldım. Ya da tembel hissettiklerinde Stan. Hokey dünyasında ortaya çıkan tüm iğrenç lakaplardan rahatsız olmuş gibi davranan annem bile bazen hata yapıyor. Geçen hafta yemekte Stanley'den patatesleri uzatmasını istedi. Çünkü o bir hain.

Bu sabah listeye bir hain daha eklendi.

"Stan!" diye sesleniyor koridorun diğer ucundan. "Baban ve diğer koçlar için kahve almaya çıkıyorum. Bir şey ister misin?"

Babamın asistanına ters ters bakıyorum. "Bana asla öyle demeyeceğine söz vermiştin."

Tommy bana pişman görünme nezaketini gösterdi. Sonra bu nezaketi pencereden dışarı attı. "Tamam. Elçiye zeval olmaz. Elçiye zeval olmaz ama kaybetmekte olduğun bir savaşı kabullenmenin zamanı gelmiş olabilir. Tavsiyemi ister misin?"

"Bilmiyorum."

"Bu lakabı kabul et derim, güzel sevgilim." "Asla," diye homurdandım. "Ama 'benim güzel sevgilim' Sevgilim.' Bana böyle demeye devam et. Bu beni zarif ama güçlü hissettiriyor."

"Tamamdır, Stan." Öfkeli yüzüme gülerek, "Kahve?" diye sordu.

"Hayır, böyle iyiyim. Ama teşekkürler."

Tommy durmak bilmeyen bir enerjiyle yola koyuldu. Babamın kişisel asistanlığını yaptığı üç yıl boyunca, adamın beş dakika bile mola verdiğini görmedim. Muhtemelen rüyalarının hepsi koşu bandında geçiyordur.

Koridorda bayanların soyunma odalarına doğru ilerliyorum ve spor ayakkabılarımı hızla çıkarıp patenlerimi giyiyorum. Saat sabahın 7:30'u, ki bu da bana

sabah ısınma turuna çıkın. Kamp başladığında kaos başlayacak. O zamana kadar pist tamamen bana ait. Sadece ben ve onu çizmek üzere olan bıçaklardan arınmış, güzel, temiz bir buz tabakası.

Ben dışarı çıktığımda Zamboni son turunu tamamlıyordu. Dünyada en sevdiğim kokuları içime çekiyorum: Havanın serin ısırığı ve kauçuk kaplı zeminlerin keskin kokusu. Yeni bilenmiş patenlerimin metalik kokusu. Tüm bunları içime çekmenin ne kadar iyi hissettirdiğini tarif etmek zor.

Buza çıktım ve birkaç yavaş, tembel tur attım. Gençler kampına bile katılmıyorum ama vücudum rutinimden sapmama asla izin vermiyor. Kendimi bildim bileli kendi özel antrenmanım için erken kalkarım. Bazen kendime basit alıştırmalar veriyorum. Bazen de amaçsızca süzülürüm. Hokey sezonu boyunca, gerçek antrenmanlara katılmam gerektiğinde, bu küçük solo patenlerle kendimi aşırı zorlamamaya özen gösteriyorum. Ama bu hafta buraya oynamak için değil, sadece babama yardım etmek için geldim. Bu yüzden duvardan aşağı tam bir depar atmamı engelleyen hiçbir şey yok.

Sert ve hızlı kayıyorum, sonra kalenin arkasına uçuyorum, o dar dönüşü yapıyorum ve mavi çizgiye doğru hızla ilerliyorum. Yavaşladığımda kalbim o kadar gürültülü atıyor ki bir anlığına ev sahibi kulübesinden gelen sesi bastırıyor.

"...burada olmak!"

Döndüğümde benim yaşlarımda bir adamın orada durduğunu görüyorum. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey kaşlarının çatık olması.

Fark ettiğim ikinci şey, kaşlarını çatmış olmasına rağmen hâlâ şaşırtıcı derecede yakışıklı olması.

Tek bir estetik sonuç olmaksızın kaşlarını çatabilen çekici yüzlerden birine sahip. Bu onu daha da seksi yapıyor. Ona sert, kötü çocuk havası veriyor.

"Hey, beni duydun mu?" Sesi beklediğimden daha

derindi. Sanki country baladları söylemesi gerekiyormuş gibi.

Tennessee'de bir verandada.

Kısa kapıdan zıplayarak çıkıyor, patenleri buza çarpıyor. Uzun boylu olduğunu fark ettim. Üzerimde yükseliyor. Ve daha önce hiç bu tonda mavi gözler gördüğümü sanmıyorum. İnanılmaz derecede koyu. Çelik gibi safir.

"Pardon, ne?" Bakmamaya çalışarak soruyorum. Birinin bu kadar çekici olması nasıl mümkün olabilir?

Siyah hokey pantolonu ve gri forması uzun boyuna çok yakışıyor. Biraz sırık gibi ama on beş, on altı yaşlarında bile bir hokey oyuncusu gibi yapılı.

"Burada olmaman gerektiğini söyledim," diye bağılıyor.

Bir anda kendime geldim. Oh, tamam. Bu adam tam bir pislik. "Ve sen de öyle mi olmalısın?" Meydan okuyorum.

Camp yapmaz dokuzdan önce başlamaz. Bunu biliyorum çünkü Tommy'ye herkesin hoş geldin paketleri için programların fotokopisini çekmesine yardım ettim. "Evet. Bugün hokey kampının ilk günü. Isınmak için buradayım.

yukarı."

O manyetik gözler üzerimde geziniyor. Dar kot pantolonumu, mor sweatshirt'ümü ve parlak pembe bacak ısıtıcımı inceliyor.

Kaşlarını kaldırarak ekliyor: "Tarihleri karıştırmış olmalısın. Artistik patinaj kampı gelecek hafta."

Gözlerimi kısıyorum. Bu adam kocaman bir sık.

"Aslında, ben-"

"Cidden, balo kraliçesi," diye araya giriyor, sesi gergin. "Burada olman için hiçbir sebep yok."

"Balo kraliçesi mi? Sen hiç aynada kendini gördün mü?" Karşılık veriyorum. "Balo kralı seçilmesi gereken kişi gibi görünen sensin."

Yüz ifadesindeki kızgınlık benimkini de ateşliyor. Gözlerindeki kendini beğenmiş parıltıdan bahsetmiyorum bile. Onunla uğraşma kararımı pekiştiren de bu ikincisi oldu.

Buraya ait olmadığımı mı düşünüyor?

Ve bana balo kraliçesi mi diyor?

Evet... nazikçe kendini kıcından becer, sık suratlı.

Masum bir bakışla ellerimi arka ceplerime sokuyorum. "Üzgünüm ama hiçbir yere gitmiyorum. Dönüşlerim ve loop atlayışlarım üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor ve görebildiğim kadarıyla"-Bir elimi devasa boş pistte gezdiriyorum

-"İkimizin de pratik yapması için bolca yer var. Şimdi izin verirsiniz, bu balo kraliçesinin gerçekten işinin başına dönmesi gerekiyor."

Yine kaşlarını çatıyor. "Sana öyle dedim çünkü adını bilmiyorum."

"Sadece adımı sormayı hiç düşündün mü?"

"Peki." Homurdanarak bir ses çıkardı. "Senin adın ne?" "Seni ilgilendirmez."

Ellerini havaya kaldırır. "Her neyse. Kalmak mı istiyorsun? Kal. Döngülerinizle kendinizi dışarı atın. Sadece koçlar gelip kıcına tekme bastığında bana sürünerek gelme."

Bununla birlikte, bıçaklarının ağır izleriyle tertemiz buzumu kirleterek kaymaya devam ediyor. O saat yönünde gidiyor, ben de inadına saat yönünün tersine hareket ediyorum. Turda birbirimizin yanından geçerken bana ters ters bakıyor. Ben de gülümsüyorum. Sonra, sırf bir pislik olduğum için, bir dizi oturma dönüşü yapıyorum. Tek ayakla çömelmişken boştaki bacağımı önümde tutuyorum, bu da ikinci turda doğrudan onun yoluna çıkacağım anlamına geliyor. Benden kaçmak için diğer yöne sapmadan önce yüksek sesli bir iç çekiş duyuyorum.

Gerçek şu ki, çocukken biraz artistik patinaj yapmıştım. Devam etmek için yeterince iyi değildim ya da yeterince ilgimi çekmiyordu ama babam derslerden fayda göreceğim konusunda ısrar etti. Haksız da sayılmazdı. Hokey tamamen fiziksel oyunlarla ilgilidir, ancak artistik patinaj daha fazla incelik gerektirir. Temelleri öğrendikten sadece bir ay sonra dengemde, hızımda ve vücut pozisyonumda büyük gelişmeler olduğunu görebiliyordum.

O dersler sırasında geliştirdiğim kenar çalışmaları beni daha iyi bir patenci yaptı. Daha iyi bir hokey oyuncusu.

"Tamam, cidden, yoldan ekil." Patenlerinden seken buz parçalarıyla kayarak durdu. "Seninle buzu paylaşmak zorunda kalmam yeterince kötü. En azından kişisel alana biraz saygı göster, balo kraliçesi."

Dndğm yerden kalkıp kollarımı kavuşturuyorum. "Bana yle deme. Benim adım Gigi."

Homurdanıyor. "Tabii ki yle. Tam bir artistik patinajcı ismi. Dur tahmin edeyim. Georgia gibi kızsı ve tuhaf bir şeyin kısaltması. Hayır. Gisele."

"Hiçbir şeyin kısaltması değil," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Ciddi misin? Sadece Gigi mi?"

"şu anda gerçekten adımı mı yargılıyorsun? Çünkü senin adın ne? Gerçekten kanka gibi bir şey düşünüyorum. Sen kesinlikle bir Braden ya da Carter'sın."

"Ryder," diye mırıldanıyor.

"Tabii ki öyle," diye taklit ediyorum, gülmeye başlıyorum. İfadesi bir an için gök gürültüsünü andırıyor, sonra kızgınlığa dönüşüyor. "Sadece yolumdan ekil."

Sırtı bana dönükken sırtıyorum ve dilimi ona doğru uzatıyorum. Eğer bu pislik sabahın erken saatlerindeki değerli buz zamanıma müdahale edecekse, en azından son sinirine dokunabilirim. Bu yüzden kendimi olabildiğince istilacı hale getirdim. Kollarımı iki yana açarak hızlanıyorum ve bir dizi dönüş daha yapıyorum.

Lanet olsun, artistik patinaj eğlenceliymiş. Ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum.

Ryder'ın alaycı sesi, "İşte başlıyoruz, şimdi onu almak üzeresin," diye geliyor. Orada da bir memnuniyet notu var.

Pistin sonundaki çift kapının ardı n d a k i ayak seslerinin yüksek yankısını fark ederek y a v a ř l ı y o r u m .

"Garrett Graham'ı kızdırmadan kasan iyi olur, Gisele."

Aptalı oynayarak Ryder'a doğru kayıyorum. "Garrett kim?"
"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Garrett
Graham'ın kim olduğunu bilmiyor musun?"
"Ünlü falan mı?"
Ryder bana bakıyor. "O hokey kraliyet ailesinden. Burası
onun kampı."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak çok keyifliydi. İlk sayfadan itibaren Diana ve Shane'e takmıştım. Yaşamak için yaptığım şeyi yapabildiğim için çok şanslıyım. Sahte reality şovlar yaratabiliyorum ve karakterlerime balo dansı yaptırabiliyorum ki bu gerçekten de tüm zamanların en havalı işi. Ve harika insanlardan oluşan bir destek sistemi olmadan bu mümkün olmazdı:

Editörüm Christa Desir, yazmam gerekirken uçakta izlediğim son Hızlı ve Öfkeli filmine verdiğim tepkiyi canlı mesaj olarak göndermeme izin verdiği için. (Doğru ya, bir de bu kitabı sevdiğin ve çılgınca yazmama izin verdiğin için). #aile

Bloom Books/Sourcebooks ve Kanada'daki Raincoast'taki pazarlama ve tanıtım departmanından sanat ekibine kadar tüm ekip. Love Island takıntımı şımarttığı için Madison'a özel bir teşekkür.

Menajerim Kimberly, reklamcım Ann-Marie ve asistanlarım Nicole, Natasha, Lori ve Erica. Sizler bana hatırlatmasaydınız kendi adıma bile unutacaktım.

Eagle/Aquila Editing'e her zaman her şeyi bırakıp benim için redaksiyon yaptıkları için ve hikayedeki ağır konuların ve karakterizasyonların özenle ele alındığından emin olan hassas okuyucularıma çok büyük bir alkış.

Kelimenin tam anlamıyla her şey için kız kardeşim ve bulmaca arkadaşım. Sen tanıdığım en komik insansın ve gelmiş geçmiş en iyi arkadaşımsın.

Diğer yazarlar, arkadaşlar ve özellikle Vi, Kathleen, Sarina ve Natasha olmak üzere genel olarak harika insanlar.

Ve her zaman olduğu gibi, siz. Okurlarım, gezegendeki en destekleyici insanlar. Okuduğunuz, eleştirdiğiniz, övdüğünüz, beni güldürdüğünüz ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitaptaki bazı hokey olay örgüsü noktaları hakkında kısa bir not: Kurgulanmış bir hokey dünyası yaratmak için genellikle NCAA antrenman veya maç programları gibi bazı ayrıntıları değiştiririm, böylece belirli olay örgüsü öğeleri daha iyi sıralanabilir. Tüm hatalar bana aittir (ve genellikle kasıtlıdır).

En
iyi
dile
kler
iml
e,
Elle

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

